

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A RUSSIAN
MAFIA
ROMANCE

A man with dark hair, a beard, and blue eyes is lying down, looking intensely at the camera. He is wearing a light-colored suit jacket over a white shirt. He has a large tattoo on his left chest and a watch on his left wrist. A large diamond ring is visible on his right hand.

Shattered
ALTAR

MAKAROVA BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PARAMPARÇA SUNAK

BİR RUS MAFYA ROMANTİZMİ (MAKAROVA BRATVA
BİRİNCİ KİTAP)

NICOLE FOX

Copyright © 2022 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Posta Listesi

Nicole Fox tarafından da

Shattered Altar

1. Olivia
2. Aleks
3. Olivia
4. Aleks
5. Olivia
6. Olivia
7. Aleks
8. Olivia
9. Aleks
10. Olivia
11. Aleks
12. Olivia
13. Aleks
14. Olivia
15. Aleks
16. Olivia
17. Aleks
18. Olivia
19. Aleks
20. Olivia
21. Aleks
22. Olivia
23. Aleks
24. Olivia
25. Aleks
26. Olivia
27. Olivia
28. Aleks
29. Olivia

30. [Aleks](#)
31. [Olivia](#)
32. [Aleks](#)
33. [Olivia](#)
34. [Aleks](#)
35. [Olivia](#)
36. [Olivia](#)
37. [Aleks](#)
38. [Aleks](#)
39. [Olivia](#)
40. [Aleks](#)
41. [Olivia](#)
42. [Olivia](#)

[Posta Listesi](#)

[Ayrıca Nicole Fox](#)

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!

Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk

Kovalyov Bratva

Yıldızlı

Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Yorgun Ruh

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar

Bana Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

[Yozlaşmış Melek \(1. Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış Kraliçe \(2Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış İmparatorluk \(3. Kitap\)](#)

De Maggio Mafia Düet

[Takım Elbiseli Şeytan \(1.](#)

[Kitap\)](#) . [Sunaktaki Şeytan](#) .

[\(2Kitap\)](#)

Kornilov Bratva Düet

[Don ile Evli \(Kitap 1\)](#) .

[Ölüm Bizi Ayırana Dek \(2. Kitap\)](#)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Kostya](#)

[Maksim](#)

[Andrei](#)

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

[Zalim Hazırlık](#)

[Zalim Akademi](#) .

[Zalim Elit](#)

Tsezar Bratva

[Nightfall \(Kitap 1\)](#) .

[Şafak Vakti \(Kitap 2\)](#)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Mafya babasına ait](#)

Mafya Patronu ile Korumasız

Mafya Patronu Tarafından Nakavt

Edildi Mafya Patronuna Satıldı

Mafya Babası Tarafından Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak Ped

Volkov Bratva

Kırık Yeminler (Kitap 1)

Kırık Umut (Kitap 2)

Kırık Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Düeti 1-2. Kitaplar) Bratva

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Babaları Koleksiyonu

Don'un Yolsuzluğu

PARAMPARÇA SUNAK

Mile High Club ile başladı.

Sahte bir evlilik ve karnımda onun bebeğiyle bitti.

Bunun sadece uçakta bir ilişki olduğunu sanıyordum. Şirin olalım ve buna "tek uçuşluk ilişki" diyelim.

Ya da daha doğru bir ifadeyle, gerçekte ne olduğunu söyleyebiliriz: Hayatımı mahveden gün.

Aleksandr Makarova parlak zırlı bir şövalye gibi görünüyordu. Uzun boylu, zengin, gözleri her türlü lezzetli şeyi vaat ediyordu.

Bu vaatleri yerine getiren bir vücuttan bahsetmiyorum bile.

Hayatımın en çılgın anıydı.

Ama uçak indiğinde Aleks ortadan kayboldu.

Duygularımı incitmemiş gibi davranmaya çalıştım. Eski sıkıcı gerçekliğime geri döndüm, değil mi?

Sorun şu ki, Aleks gerçekten gitmemişti.

Evime adımımı attığımda ve aileme ne yaptığını gördüğümde fark ettim ki...

Yakın zamanda gitmeyecekti.

PARAMPARÇA ALTAR, Makarova Bratva düetinin Birinci Kitabıdır. Hikâye 2. Kitap olan PARAMPARÇA ÇADIR'da sona ermektedir.

OLIVIA

"Gecikme mi?" Pat diye söyledim. "Oh, şaka yapıyor olmalısın."

Havayolu acentesi boyalı bir gülümsemeyle bana göz kırptıyor. "Özür dilerim hanımefendi. Domino etkisi. Bir önceki uçuş gecikti."

Hayal kırıklığımı yutuyorum. "Ne kadar sürecek?"

"Birkaç saat. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez bir duyuru yapacağım. Bu arada, neden oturmuyorsunuz?"

"Otur şu sinir bozucu kışının üstüne" de diyebilirdi, kovduğu o kadar belli ki. Başımı sallamaktan başka çarem yoktu. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Ana terminale bakan en uzak koltuk sırasına doğru kaydım ve saati kontrol ettim. Şu anda uçağa biniyor olmalıydık. Bunun yerine, kalabalık bir havaalanında sert plastik bir koltuğa yerleşiyorum ve kolçağın üzerinde kusmuğa benzeyen bir lekeden kaçınıyorum.

Söylemeye gerek yok, daha iyi tatillerim oldu.

Telefonum arka arkaya beş kez çalıyor, ama kontrol etmeme gerek kalmadan kim olduğunu biliyorum. Annem teknik olarak çalışan bir cep telefonuna sahip, faturayı falan ödüyor ama o lanet şeyi nasıl açacağını bulana kadar cehennem donacak.

Kardeşim Rob pek mesaj atan bir tip değildir. Söyleyecek bir şeyi varsa, telefonunu alır ve arar.

Bu da beni havaya uçuran kişinin sevgili kız kardeşim olduğu anlamına geliyor. Mesajlarına bakıyorum.

İlk başta tek görebildiğim bir sürü coşkulu emoji. Gülümseyerek, gerçek İngilizce ile yazılmış gerçek kelimeleri görene kadar aşağı kaydırıyorum. Mia benden on yaş büyük ama hâlâ bazen on iki yaşında bir kız çocuğu gibi yazıyor.

Araf'ın 2000'lerin başındaki AOL sohbet odası versiyonunda. Bir sürü *omgz* ve *lulz* ve *rolfcopters*.

Ancak değişmeyen bir şey var: Tipik Mia tarzında, düşünceleri yarım düzine farklı mesaja bölünmüş durumda. Bu onun beyninin nasıl çalıştığına dair küçük bir bakış. Her yöne saatte 100 mil hızla gidiyor.

Daha binmedin mi? Seni almak

için orada olacağım.

Böylece annem ve Rob hakkında konuşabiliriz. Hepimiz aynı evde sıkışıp kalmayız.

Seni gördüğüm için çok heyecanlıyım, ufaklık!

Yüzünü okşamak için sabırsızlanıyorum.

Noktalama işaretleri nadir bulunan bir şeydir. Başı dönüyor olmalı. Gülmekten kendimi alamıyorum ve anında daha iyi hissediyorum. Sonunda ailemi göreceğim anlamına gelse yüzlerce gecikmeye katlanırdım. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım var.

İki yıl önce New York'a taşındığımdan beri onları istediğim kadar sık göremiyorum. Mia iki kez ziyaret etti; annem bir kez geldi. Rob henüz gelmedi.

İşi onu meşgul ediyor, ki bu anlaşılabilir bir şey. Bir de başka bir şey var.

Derin bir nefes alıyorum, inatçı kardeşim ve Isabella'sız ilk Noel'ini nasıl geçireceği konusunda endişeleniyorum.

Gerçek bir metin yazmaya başlamadan önce Mia'ya bir sürü kalp ve gülen surat gönderiyorum.

Ben de sizi göreceğim için heyecanlıyım! Ama uçuşum ertelendi. Ne kadar süreceğini henüz bilmiyorum.

Hemen mesaj atıyor. ***Hayuuuur!***

Başka bir şey yazdığını görüyorum ama sonra üç nokta simgesi kayboluyor. Bir saniye sonra telefonum çalmaya başlıyor. Gülümseyerek açıyorum.

"Hey, hey, hey!" Gıcırtilı da olsa derin, ama çoğunlukla berbat bir Şişko Albert taklidiyle söylüyorum. Yıllardır aramızda bir şakaydı. Mia eskiden

Beni evin içinde tekrar tekrar söyleyerek kovaladı ve her yakaladığında beni ölümüne gıdıkladı.

"Gecikti mi?" diye homurdanıyor, geri dönme zahmetine bile katlanmıyor. "Ne saçmalık ama. Bir süre bekleyecekseniz bir şeyler atıştırmalı ve biraz su içmelisiniz."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Benim zaten bir annem var, çok teşekkür ederim. Bir başkasına ihtiyacım yok."

Ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, aramızdaki yaş farkının daha az olduğunu düşünebilirsiniz. Ama Mia benden tam on yaş büyük. Biz gençken, o benim ikinci annem gibiydi. Şimdi ise önce arkadaş, sonra kardeşiz. Mia çakırkeyif olmadıkça, o zaman herkese "önce baliciler" olduğumuzu söylemeyi sever. Açıkçası bunun ne anlama geldiğinden bile emin değilim.

"Tamam, kabalık!" diye alay ediyor.

"Her neyse, evet, umarım büyük bir gecikme olmaz."

Mia hemen, "Her zaman öyledir," dedi.

"Uğursuzluk getirme."

Gülüyor. "Seni batıl inançlı küçük ucube."

"Evet, peki, dava et beni. Ben neysem oyum. Daha fazlasını öğrendiğimde sana haber veririm. SFO'da kamp kurup beni beklemeni istemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse," diyor sesini alçaltarak, "umurumda değil..." Yaltaklanıyorum. "Olamaz. Rob mu?"

"Hayır, ama... şey, bu onun onsuz ilk Noel'i," diyor. Daha fazla açıklama yapmasına gerek yok.

"Durumu daha iyi mi?" Çekinerek soruyorum. "Onu her aradığımda dikkati çok dağınık görünüyor."

"Bu Isabella ile ilgili olmayabilir. Sanırım iş yerinde büyük bir şeyler oluyor," diyor.

"Ooh, Büro'da drama," diye kıkırdıyorum. "Ne dedi? Seri katil mi? Eminim seri katildir. Her zaman bir seri katildir."

"Hayır, seni palyaço," diyor Mia bıkkın bir kahkahayla. "İş hakkında hiç konuşmuyor. Bu çok sinir bozucu. Özellikle de havalı bir işi olan o olduğu için. FBI için çalışıp da bundan hiç bahsetmemek kabalık!"

"Sanırım kendini işe gömüyor. Bu sağlıklı mı?" "Açıkçası onu suçlamıyorum. Muhtemelen ben de aynısını yapardım."

Rob'u ve son bir yılda yaşadıklarını her düşündüğümde göğsümde o keskin acıyı hissederek başımı sallıyorum. Bu onu değiştirdi. Tamamen farklı bir adam gibi hissettiği anlar oluyor. Sanki sevdiğim kardeşim gitmiş ve bir daha geri gelmeyecekmiş gibi.

"Bekle, eğer Rob'dan bahsetmiyorsan, ne demek istedin?"

"Yok bir şey," diyor, biraz fazla hızlı. "Sadece... Noel annem için her zaman zor olmuştur."

Hemen boğazımda bir yumru oluşuyor. "Oluşuyor" doğru kelime değil, çünkü o kadar uzun zamandır orada ki artık benim bir parçam gibi hissetmeye başladım. Daha çok unutmak için çok ama çok uğraştığım bir acıyla zonkluyor gibi.

Babam Noel'i mantıksız derecede severdi. Sokakta Kasım ayının başında süslerini asan tek ev bizdik ve Ocak ayının son günü süslerini indiren son ev de bizdik. Annem olmasaydı, muhtemelen onları yaza kadar asılı bırakırdı.

"Yedi yıldır kayıp olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diyor. "Çok garip. Sanki sonsuza dek gitmiş gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Benim için sanki daha dün olmuş gibi."

Bir an için ortak kederimizle oturuyoruz. Bir zamanlar kaçındığım zamanlar vardı. babam hakkında konuşmayı bıraktım. Çok acı vericiydi. Ama yıllar geçtikçe Mia'ya açılmayı öğrendim. Hâlâ yanımda ağlarken rahat hissettiğim tek kişi o.

"Sen çok daha gençtin," diyor.

"On sekiz yaşındaydım," diye belirttim. "Yeterince yaşlıydım. Daha iyisini bilecek kadar."

"Tatlım, o konuya girmeyelim, tamam mı?" diyor. "Suçluluk duygusuyla işin bitti sanıyordum."

"Onunla işim hiç bitmiyor, Mimi. Sadece gelir ve gider."

Bir an duraklar ve nefes alır. Sonra: "Liv, belki de biriyle konuşmalısın?"

"Bunu denedim," diye tersliyorum, hak ettiğinden biraz daha sert bir şekilde. "Aslında iki kez. Ama gördüğüm iki psikiyatrist de Bumper Sticker'da konuştu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir arada yaşamak gibi. Şeytanlarınızla barışın. Hayat size limon verdiğinde, onları geri atın ve yerine taco isteyin. Futbolcu bir annenin minibüsünün arkasında görebileceğiniz bu tür göz yaşartıcı saçmalıklar."

Mia kahkahayı patlatır. "Tamam, anladım. Ama terapist bulmak biriyle çıkmak gibidir. Denizde bir sürü balık var; sadece doğru olanı bulmalısın. Biliyorsun, terapist bir arkadaşım var. Tavsiye edebilirim-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim.

"Yine kabalık. Neden olmasın?"

"Çünkü bu çok kişisel. Siz ikiniz arkadaşsınız."

"O kadar yakın değiliz," diye itiraz ediyor Mia. "İki kez yattık ve hepsi bu kadar. İkimiz de gençtik ve meşguldük. Sadece seksle ilgiliydi."

"Çok güzel. Terapistim hakkında bilmem gerekenden çok daha fazlasını öğrendim bile." "Peki, tamam. Anladım."

"Denizdeki balıklardan bahsetmişken," diyorum, konuyu değıştirerek, "son zamanlarda ne buldun? Kayda değır biriyle çıkıyor musun?"

Dramatik bir şekilde nefes verir. "Ben bir cerrahım, aşkım. Tanıştığım erkekler genellikle iç organları yüzüme bakarken masama yayılırlar."

"Uh, ew."

"Bundan sonra bir erkeğı çekici bulmak zor," diye devam ediyor.

"William'dan beri kimseyle çıkmadın," diyorum ona, sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Evet, meşguldüm." "Üç yıldır mı?"

"Tekrar söylüyorum, ben bir cerrahım. Her zaman meşgulüm."

Gülüyorum. "Peki ya doktor arkadaşların? Eminim etrafta birkaç ateşli hemşire de vardır."

"*Grey's Anatomy*'nin bir bölümünde çalıştığımı mı düşünüyorsun?" "Yani, belki? Gerçekten görünürde hiç McSteamys yok mu?"

"Hiç yok," diyor. "Ki bu iyi bir şey. Biliyorsun ben daha çok McDreamy tarzı bir kızım."

Burnumu kırıştırıyorum. "Doğru ya. Erkek cinsiyeti konusundaki tuhaf zevkini unutmuşum."

"Ben mi?" diye alay ediyor. "Bunu tereyağsız tost kadar sıkıcı erkeklerle çıkan kadın söylüyor!"

"Şimdi kim kabalaşıyor?"

"Tartışma," diye yanıtlıyor. "Flört geçmişini hatırlıyorum. Kötü çocuklardan hoşlandığını iddia ediyorsun ama önceki erkek arkadaşlarının her biri bir kek kadar vanilyaydı."

"Tamam, tamam," diye kabul ediyorum. "Yani belki de hiçbiri-"

"Heyecan verici mi? Seksi? Hatta biraz ilginç?" diye soruyor.

"Lionel o kadar da kötü değildi!"

Bir kahkaha attı. "Adı *Lionel*'di. Hikayenin başı ve sonu."

Tüm eski erkek arkadaşlarını dövmeye başlayamadan, ses sisteminden bir anons çalmaya başladı.

"Oh, bekle," dedim ona. "Bu benim için."

Ses net ve profesyonel. "Aşağıdaki duyuru UA523 sefer sayılı uçuştaki yolcularımız içindir: yeni biniş saatiniz 1:15'tir. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz."

"Oh, sik beni," diye inliyorum.

"Ne dediler?" Mia soruyor. "Tam olarak anlayamadım."

"Beş saatlik bir gecikme var."

"Hayır!" diyor kendi payına düşenden daha fazla melodramla. "Ne yapacaksın?"

"Sorun değil," diyorum aceleyle, bir umut ışığı bulmaya çalışarak. "Uçağa binmem gerekene kadar havaalanında takılacağım."

"Beş saat boyunca mı?"

"Eve dönmek mantıklı değil," diyorum. "Trafığı de hesaba katarsak, gidiş-dönüş en az bir buçuk saatimi alır. En iyisi burada bekleyeyim."

"Peki, tamam. Ama en azından lanet olası gecikmeni kullan ve sevimli bir yabancıyla flört et."

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru, tam olarak bunu yapacağımdan emin olacağım. Beni çok iyi tanıyorsun."

"Gözlerini devirmeyi bırak ve hayatını yaşa Olivia," diyor Mia.

"Sen nasıl-"

"Ben senin ablanıyım. Her şeyi biliyorum," diyor. "Tıpkı bunu bildiğim gibi sadece gerçekten çekici bulmadığınız ve aşık olamayacağınız erkekleri seçersiniz çünkü bu, kalbinizin kırılma tehlikesi olmadığı anlamına gelir."

Yüzüme tokat atmış gibi hissediyorum. Haksız olduğu için değil. Aslında tam tersi.

"Şey... kahretsin."

"Gördün mü?" Mia ölüp gidiyor. "Seni tanıyorum." "Belki de psikiyatristim olmalısın."

"Bana paran yetmez."

"Aile indirimi yok mu?" Sahte bir korkuyla nefes nefese kaldım. "Bir kızın yemek yemesi lazım. Ve benim çatı katım ucuz değil."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum gülerek. "Aynen, ufaklık. Aynen."

Uçuş saati tekrar değişirse onu bilgilendireceğime dair söz vererek vedalaşıyoruz. Telefonu kapattıktan sonra havaalanında amaçsız bir yürüyüşe çıkıyorum. Kapkaç seçenekleri arasında, piste bakan küçük şirin bir fırın buluyorum. Siyah-beyaz karo zeminler ve metal kafe sandalyeleri şık bir hava katıyor -köşede toplanmış kirli bir muumuu ve ayakkabısız, üstü başı perişan kadını görmezden geldiğim sürece.

Ondan uzaklaşıyorum ve barda bir tabure seçiyorum. Garson bana bir kahve getiriyor ve benimki hariç tüm uçakların kalkışa hazırlanışını izlerken kahvemi yudumluyorum.

Dışarıya baktığım her yer arı kovanı gibi. Adamlar parlayan çubukları her yöne sallıyor, "Dikkatli Kullanın" yazısına aldırmadan bagajları uçakların altına atıyor, o küçük motorlu arabalarla pistte hızla dolaşıyorlar. Garip bir şekilde Zen gibi.

İnsanları izlemeye o kadar dalmışım ki, biri yanımdaki tabureyi aldığı anda şiddetle sarsılıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor derin bir ses eğlenerek. "Seni korkutmak istememiştin."

"Hayır, yani evet, ben-"

Az önce yanıma oturmuş olan adama bakarken kısa bir süre duruyorum.

İri yarı. Dev gibi bir adam, en az bir buçuk metre boyunda, omuzları geniş ve beli bir atletinki kadar dar. Uzun kollu bir henley ve koyu renk bir kot pantolon giymiş, ancak kıyafeti ve kumaşı zenginlik ve önem sızdırıyor. Kolundaki saat muhtemelen annemin ipoteğinden daha değerli. Herkesin saçsız ve bitkin görüldüğü bir havaalanında olmasına rağmen bu adam fotoğraf çekimine hazır. Saçları mükemmel bir şekilde rüzgârla savrulmuş, doğal ışık deniz mavisi gözlerindeki zümrüt benekleri harikalar yaratıyor ve çene hattı lazer cetvelle oyulmuş gibi görünüyor.

Aklıma tuhaf bir non sequitur geliyor: Geçen yıl, dürüst bir karikatürist olarak ilk büyük komisyonumu almıştım, New York Times için serbest bir görev. İşin bir parçası da -tırnak içinde söylüyorum- "hayal edebileceğiniz en yakışıklı adamı" çizmekti.

Umutsuz *bir Titanik* hayranı olarak, parçamı Leonardo DiCaprio'dan modelledim. Yanlış olmaz, değil mi? Ve elbette, o zamanki sonuçtan memnundum.

Ama şimdi, bu adamın yüzüne baktığımda, yanlış Adonis'i çizdiğimi fark ediyorum.

Hâlâ orada duruyor, benden en az bir metre uzakta ve yine de vücudumdan yayılan sıcaklık utanç verici. Neredeyse altı saniyedir tek kelime etmeden sessizce ona bakıyor olmam da öyle.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor.

Bir kez göz kırpıyorum. İki kere. *Konuş, lanet olası. Neyin var Olivia?*

"Özür dilerim," diye boğulmayı başardım. "Ben... Ben iyiyim. Ben sadece...

Ben..." "Başka bir yerde mi?" diyor, bana yardım ediyor.

Gülümsüyorum. "Doğru. Evet. Başka bir yerde."

"Buraya oturmamın bir sakıncası yok, değil mi?" Kendi kendini yanıtlayan bir soru, kolaylıkla ve yılların bariz pratiğiyle söyleniyor.

İçimden bir ses bu adamın istediğini nasıl alacağını bildiğini söylüyor.

"Hayır, benim için zevk olur. Yani, benimle oturmak istediğinden değil. Demek istediğim, burası özgür bir ülke, değil mi? Uh..."

Gülümsüyor ve ısı havuzları alçalıyor. Daha doğrusu bacaklarımın arasında. "Sana söz veriyorum: tüm zevk bana ait."

ALEKS

Düşündüğümden daha iyi görünüyor.

Yanakları pancar kırmızısı, neredeyse koyu kumral saçlarıyla aynı renkte. Yanındaki tabureyi çekip oturduğumda allık yayılıyor.

"Uzun bir konaklama mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Şey, hayır," diye düzeltiyor. "Uçuşum iptal edildi. Yani, iptal edilmedi ama..." Bana bakmak için o anı seçiyor ve derhal düşünce trenini kaybediyor.

"Gecikti," diye teklif ediyorum, içten içe sırtarak ona yardım ediyorum.

"Doğru, ben de bunu kastetmiştim." İlgisiz görünmek için elini sallıyor. Neredeyse işe yarıyordu ama sonra parmağı kahve fincanının kulpuna takıldı. Kupa yana doğru devrilir ve o da soluk soluğa dışarı fırlar ve kupa devrilmeden hemen önce onu kurtarır.

Ama bu parmaklarını kurtarmıyor. Kahvenin dumanı yan tarafa sıçrayarak elini ve masayı ıslatıyor.

"Allah kahretsin!" diye haykırıyor.

Kahkahayla homurdanmadan önce bir süre ona bakıyorum. Ellerini silecek bir şey ararken yüzüne yeniden renk geliyor. Sol tarafımdaki kaptan birkaç peçete çıkarıp kahveden ıslanmış parmaklarına sarıyorum.

Ona dokunduğum anda durdu. Yüzüme bakıyor, kahveyi silerken beni izliyor. Gözlerindeki bariz susuzluğu fark edemeyecek kadar ona yardım etmekle meşgul olduğumu düşünüyor olmalı.

Ama fark ettim.

Her şeyi fark ediyorum.

Eli nispeten kuruduktan sonra "İşte," diyorum. "İyisin. Sadece biraz ıslak."

"Bekle, az önce ne dedin?" için teşekkür ederim.

"Parmakların," diyorum, beni çizgiyi çok fazla aşmakla suçlayamayacağı kadar masumca. "Hâlâ biraz ıslaklar. Ve muhtemelen yapış yapış. Sen sorunu halledene kadar."

"Oh." Gözlerime bakmak zorunda kalmamak için taksi yapan uçaklara doğru dönüyor. "Evet. Doğru."

Mahcubiyeti hissediliyor. Nükleer radyasyon seviyesinde utanç. Bu küçük karşılaşmayı beklediğimden çok daha eğlenceli hale getiriyor.

Masada kalan peçeteleri alıyor ve bardağının etrafında biriken kahveyi silmeye çalışıyor. "Özür dilerim. Genelde bu kadar sakar değilimdir."

"Nedense sana inanmıyorum."

Bana döndü, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Sonra yüzümdeki bariz eğlenceyi yakalıyor. Gülümsüyor ve kahverengi gözlerinin aslında ela olduğunu fark ediyorum. İçlerindeki yeşil parçalar pencereden gelen ışığı yakalıyor.

Beklediğimden de güzelmış. Ama bu ne burada ne de orada. Henüz değil.

"Ben de genelde bu kadar garip değilimdir," diye ekliyor.

"Ben de buna inandığımı sanmıyorum." Duraksıyorum, sonra ona bir can simidi atıyorum. "Rötarlı uçuşlar en kötüsüdür. Ben de rötar yaptım."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsunuz?" "San

Francisco."

"Yok artık! Sen de mi UA523 ile uçuyorsun?"

"Evet, öyleyim." Başımı salladım. "Görünüşe göre bir süre burada birlikte sıkışıp kalacağız."

Daha dik oturuyor, biz konuştukça biraz daha güven kazanıyor. "Sanırım öyle. Ve tabii ki bu, el çantama eskiz defterimi koymayı unuttuğum tek uçuş olacak."

"Eskiz defteri mi? Sen sanatçı mısın?"

Elbette onun hakkında tüm bunları zaten biliyorum, ama ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"'Karikatürist' o benim resmi başlık," o diyor, daldırmaonu Kafa kendi bilinciyle. "Çoğunlukla serbest çalışıyorum."

"İlginç bir iş kolu."

"Olabilir," diyor neşeyle. "Ne iş yapıyorsunuz?" "Her şeyden biraz."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu kaçamak bir cevap." "Kadınlar gizemli erkekleri sevmez mi?"

Kızarması geri döndü. "Bilmiyorum. Sanırım kadına göre değişiyor."

Başka bir şey söylememek için dudağını ısırıyor ama zahmet etmemesi gerekiyor. Çünkü ben zaten Bayan Olivia May Lawrence hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum, yirmi beş yaşında, güzel sanatlar alanında lisans derecesi, yarım düzine çoğunlukla ölü ev bitkisi ve Hot Cheetos bağımlılığı var. Nereden alışveriş yaptığını ve nerede yemek yediğini biliyorum. Evinden ne zaman çıktığını ve ne zaman döndüğünü biliyorum. Ne zaman uyuduğunu ve ne zaman uyandığını biliyorum ve ne rüya gördüğünü de bildiğimden oldukça eminim.

Yani hayır, benim de bilmem için küçük *kiska*'nın bu gerçeği söylemesine gerek yok: o tam da gizemli erkeklerden hoşlanan türden bir kadın.

Belki tehlikeli olanları bile.

"Bu arada ben Aleksandr," diyorum onu kurtarmak için.

"Alexander," diye tekrarlıyor beceriksizce.

"Acı verecek kadar Amerikalı değilmişsin gibi söylemeyi dene," diye gülüyorum.

"Ya da biz sadece 'Aleks' ile devam et."

Yüzünü buruşturuyor. "O kadar kötü müydü? Sanırım Amerikalı değilsiniz." "Hem de hiç değilim."

"Aslında pek aksanız yok."

"Bunu geride bırakmayı uzun zaman önce öğrendim."

"Hm, ayrıca çok gizemli. Gerçekten de tüm kişiliğinizi ortaya koyuyorsunuz."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Tencere, çaydanlık. Bana hâlâ adını söylemedin."

"Doğru ya," diye gülüyor. "Liv. Olivia'nın kısaltması. Senin adın kadar ilginç değil. Ama sanırım uyuyor. Ben de çok ilginç değilim."

"Bırakın buna ben karar vereyim."

Bu kadar ilgimi çekeceğini tahmin etmemiştim. Çekici bir kadın. Hatta güzel.

Kendini yok etmeye o kadar odaklanmış ki güzelliği hemen fark edilmiyor.

Kot pantolonu yüksek belli ve tam oturuyor ama üzerinde uzun, bol beyaz bir bluz ve yirmi beş yaşındaki bir cadalozdan ziyade yetmiş yaşındaki bir adama daha çok yakışan yün bir kazak var.

"Sana Olivia diyeceğim," diye karar verdim.

Liv çirkin bir kazak giyen ve parmaklarına sıcak kahve bulaşmış garip, kendine güvensiz bir kız.

Olivia tüm katmanların altındaki kadın. Bulmaya geldiğim kadın.

"Oh. Uh, tamam, evet, tabi. Kesinlikle." Kibarca gülümsüyor ama gülümsemesinin altında, hayatının televizyon şovunu kesintiye uğratan statik elektrik gibi bir kafa karışıklığı katmanı var.

Benim gibi erkeklere alışık değil. Enigmalar.

Elimdeki fincana bakıyorum. "Bu kahvenin tadı kedi sidiği gibi."

Kahkahayla homurdanıyor ve kahkahasını kahve lekeli elinin arkasına saklıyor. "Unutulmaz fincanlar listemde üst sıralarda yer almazdı, hayır. Ama bu havaalanı kahvesi, ne bekliyordun ki?"

"Nereye gittiğini bilersen, aradığın şeyi her zaman bulabilirsin," diyorum ona. "Havaalanında bile."

Gözlerini kısıyor. "Bahsettiğin bu büyü kahve ütopyası nerede?" "Benimle gelip öğrenmek ister misin?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bekle, gerçekten mi?"

"Neden olmasın?" diye sordum. "Senin de benim gibi beş saatlik bir gecikmen var. Düzgün bir kafein almadan bunu yapmak zor olacak."

Tereddüt ediyor. Düşünceleri gözlerinden okunuyor, gün gibi açık. Beni çekici buluyor ama ben bir yabancıyım. Gelmek istiyor ama risk alacak türden bir kız değil.

Olivia açık bir kitap.

Ve onu parçalara ayırmak istiyorum, sayfa sayfa, sayfa sayfa.

Kararını verdiği anı görüyorum. Omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini ayarlıyor. "Tamam. Hadi gidelim."

Ayağa kalktığımda, gözleri yavaşça yukarı bakıyor ve her santimde daha da büyüyor. Beni böyle süzen ilk kadın o değil. Ama uzun zamandır umursadığım ilk kadın.

Sadece şüphelendiği sebeplerden dolayı değil.

Onu izlediğimi fark ettiği anda gözlerini kırıştırıyor ve başka tarafa bakıyor. Omurgasını dikleştirerek ayağa kalkıyor. "Yolu göster," diye anons ediyor.

Sırıyorum. "Hep öyle yaparım."

Kalabalığın arasından onu havaalanının özel salonuna doğru yönlendiriyorum. Sık uçan yolcuların ya da telaşlı iş adamlarının kullandığı bir salon değil. Bu, üzerinde belirgin bir tabela bulunmayan, sıradan, çukurlu bir kapının ardına gizlenmiş.

Buraya girmek için insanları tanımak zorundasınız.

Kapıyı açıyorum ve önce onun gitmesini işaret ediyorum. Eşikte durdu ve burnunu kırıştırdı. "Havaalanındaki en iyi kahvenin hademenin dolabında bulunduğunu bilmiyordum-oh."

İçinde ne olduğunu gördüğünde kelimeler dudaklarında kayboluyor. Bronz levhadan yansıyan ışıkların ince parıltısı yüzünü bir takımyıldızı gibi aydınlatırken, büyülenmiş bir halde onu izliyorum.

"Aleks? Ben... buraya ait olduğumu

sanmıyorum." "Bunu sana söyleten ne?"

"Sanırım içeri girmek için bir tür özel üyeliğe ihtiyacınız var. Bana bir kez bakıp Köylü Temizleme SWAT ekibini çağıracaklar."

"O zaman benimle olman iyi bir şey." Elimi cebime attım ve platin üyelik kartımı çıkardım. "Gel bakalım."

Onu içeri götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Havaalanının gürültüsü bir anda kayboluyor. Burası sessiz ve hareketsiz.

Köşeyi dönüyoruz ve düzgün bir kavis çizerek uzanan, parlatılmış çelik bir ön büro görüyoruz. Arkasında bir memur dikkat kesiliyor. Ona kartımı gösteriyorum, eğiliyor, sonra başparmağını görüş alanının hemen dışındaki bir tarayıcıya bastırıyor. Hoş bir uğultunun ardından soldaki kapı sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor.

İçeri girdiğimizde Olivia'nın gözleri dönüyor.

Salon, rahat oturma odalarını taklit eden açık bölmelere ayrılmış, kavernöz, serbest akışlı bir alandır. Derin, yemyeşil kanepeler güneş ışığının tadını çıkarıyor, her masada taze kesilmiş çiçekler parıldıyor ve maun masalar altın kalemler taşıyor.

Bir tarafta geniş bir açık büfe tezgahı var. Yengeç ve ıstakoz, jambalaya, omlet, zarif tencerelerde fokurdayan yarım düzine farklı çorba görüyorum. Koku cennet gibi.

Hosteslerden biri bizi fark edip yanımıza geldi. Onu daha önce de görmüştüm; uzun boylu, kıvrımlı, bluzu üç beden küçük ve sütyensizliği çok dikkat çekiciydi. Onunla yatıp yatmadığımı hatırlamıyorum.

"Günaydın efendim," diyor Olivia'yı tamamen görmezden gelerek. "Size bir şey getireyim mi?"

"İki fincan kahve," dedim ona. "Özel salonlardan birinde içeceğiz."

O gözden kaybolduğu anda Olivia yanıma sokuldu. Kafede yanına ilk oturduğumda fark ettiğimden daha uzun boyluydu. Beş-dokuz ya da beş-on yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Omuzlarındaki hafif kambur bana hayatının çoğunu kendini küçültmeye çalışarak geçirdiğini söylüyor.

"Özel salonun *içinde* özel bir salon mu var?" "Beni takip edin."

Özel salonlar, büyük salonun arka tarafında yer alan daha küçük odalardır. Buradaki mobilyalar daha koyu, daha görkemli ve daha zariftir. Özel şeyler yapmak için özel bir alan.

Benim amaçlarım için mükemmel.

Olivia'ya odalardan birine kadar eşlik ediyorum. Daha yeni oturmuştuk ki ev sahibesi elinde kahve ve hamur işlerinden oluşan bir arabayla içeri dalıyor. Aralarında küçük çikolatalı kek kareleri ve rengârenk makaronlar var.

"Size başka bir şey getireyim

mi?" "Gizlilik."

Ev sahibesi endişeyle bana bakıyor. Elinde bir davetiye var.

Gülümsedi, ama hakkını yemeyelim, ipucunu aldı ve kapsülün kapısını arkasından kapatarak gitti. Akıllı kadın.

Olivia şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Yani... sen önemlisin."

Omuz silkiyorum. "Belki de sadece babasının üyeliğini kullanan zengin bir çocuğumdur."

Burnunu kırıştırır. "Hayır. Hayır, sanmıyorum."

"Hayır mı?"

Aynı koltukta oturuyoruz ama o benden bir metre uzakta durmayı tercih ediyor. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğine şaşırdım.

Hoşuma gitmeyen bir şeye asla katlanmam. Bu yüzden ona yaklaştım. Menziline girdiğimde gerildi.

"Şey, hayır," diye tekrarlıyor, düşünce çizgisini toparlamakta zorlanıyor. "Sen... sen öyle bir adama benziyorsun ki... kim-"

"Nasıl bir adama benziyorum?" Bastırıyorum.

Alt dudağını kemiriyor, kendine karşı belirgin bir hayal kırıklığı içinde görünüyor. "Kendi başına başarmış bir adam. Haksız mıyım?"

Gülümsüyorum. "Çok iyi. Gözlemcisin."

"İşim yüzünden," diyor. "İnsanları izliyorum. Kimsenin izlediğini bilmedikleri zaman nasıl d a v r a n d ı k l a r ı n ı görmek hoşuma gidiyor."

"Oh, ama izlediğinin farkındayım," diyorum usulca. "Çok farkındayım."

Yüzü kızarır ve son söze cevap vermek zorunda kalmamak için kahve fincanını almak üzere öne doğru atılır. Ama o kadar hızlı alıyor ki, sıcak kahve bardağın kenarından parmaklarına sığıyor.

"Allah kahretsin!" diyor ikinci kez.

Elinden fincanı alıyorum. "İlginç bir ifade," diyorum kahkahalarımı bastırmaya çalışarak. "Daha önce kimsenin böyle küfrettiğini duymamıştım."

Utançtan kıpkırmızı oldu. "Biz küçükken ağabeyim bana hep böyle şeyler öğretirdi. Çoğunlukla ailemle başımı belaya sokmak için, şimdi şüpheleniyorum. Ama kız kardeşim ve ben bu alışkanlığı edindik ve bir türlü bırakamıyoruz. Bir hanımefendiye hiç yakışmıyor, biliyorum."

Fincanı yere bırakıp kalın bir bez peçete açıyorum ve elini koyması için ona uzatıyorum. Bunu isteksizce yapıyor, yanaklarında gergin bir titremeyle bana bakıyor. Elini kendi ellerimin arasına alıp kahveyi bir kez daha siliyorum.

Daha önce yaptığımdan daha yavaş hareket ediyorum. Anın tadını çıkarıyorum.

Bunun için o kadar çok şey yapıldı ki, bu anı aceleye getirmek utanç verici olur.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. "Bunun için üzgünüm. Yaşayan en sakar kız olduğumu düşünüyor olmalısın." Başını kaldırıyor ve bakışlarımın arasında sıkışıp kalıyor.

"Aslında," diye mırıldandım, "bence bunu bilerek yapıyorsun." "Neden sıcak kahveyi üst üste iki kez bilerek üzerime dökeyim ki?" Ona dikkatle bakıyorum. "O zaman senin için temizleyeyim."

Donup kalıyor ama gözleri ellerimizden yüzüme ve tekrar yüzüme kayıyor. Bu inkar edilemez. Beyni bu eylemleri bilinçli olarak seçmiyor olsa bile, kontrol şu anda bedeninde.

Yapışkan elini sıkıca kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Küçük bir nefesle göğsüme vuruyor ama geri çekilmiyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. İlk başta nazikçe. Ama biz öpüşürken *Liv* arka plana çekiliyor ve *Olivia* kontrolü ele alıyor. Dolgun dudakları yumuşuyor ve aralanıyor. Dili dışarı fırlıyor, kendinden emin ve istekli bir şekilde ağzımı keşfediyor.

Bu planın bir parçası değildi.
Ama planlar değışir.

OLIVIA

Lanet olsun. Bu gerçekleşiyor olamaz. Garip olabilirim ama öpüştüm. Çok öpüştüm!

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bir öpücüğün nasıl hissettirdiğini bildiğimi sanıyordum. Tadının nasıl olduğunu. Tutkunun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Ama Aleks ciddi gibi öpüyor. Ve her geçen saniye, hayatım boyunca ne kadar az şansım olduğunu daha iyi anlıyorum.

Açgözlülükle daha fazlasını talep ederek ona doğru eğildim. Bacaklarımın arasında bir şeyler oluyor, kalbim gümbür gümbür atıyor ve ellerim muhtaç. Artık kendimi kontrol edemiyorum.

İşte bu yüzden, dudakları boynumda gezinmek için benimkileri terk ettiğinde, bir şekilde kucasına tırmandığımı fark edince şok oluyorum. *Ona sarılmıştım.*

Ellerim çıplak göğsünde geziniyor. Bir şekilde gömleğinin düğmeleri açılmıştı. Tamamen değil, ama karnına kadar açık, böylece lanet olası Himalayalar gibi görünen karın kaslarını kısmen görebiliyorum. İki, dört, altı, sekiz diye sayıyorum.

Boynumu ısıyor, içgüdüsel olarak nasıl tepki verdiğime bakılırsa bacaklarımın arasındaki sıcaklıkla doğrudan bir bağlantısı var. İnliyorum ve pantolonunun kemerine uzanıyorum. Parmak uçlarım kasıklarındaki devasa şişkinliğe sürtünüyor.

Toparlandığını görmek beni hiç şaşırtmadı. Kendine bu kadar güvenen bir adamın aleti de büyük olmalı, değil mi? Ya da Mia bana öyle söylüyor. O benden çok daha iyi bilir.

Eğer durup ne yaptığımı analiz etseydim, belki de kendimle ilgili hayal kırıklığına uğrardım. Ama şu anda, bundan pişmanlık duymayı hayal bile edemiyorum. Bu kadar iyi hissederken olmaz.

Eli gömleğimin altından kayınca sıçrıyorum. Parmakları çıplak tenimde serin duruyor, ama vücudum bu kadar ısınırken, sanırım her şey bana göre serin kalacak.

Aleks hayatıma girdiğinden beri başıma gelen onca lanet şey arasında telefonumdan *Macarena* çalmaya başladığında dudaklarım onunkinden bir milisaniye uzaktaydı.

"Kahretsin!" Bembeyaz kesiliyorum, kucağından savruluyorum ve hiç de nazik olmayan bir şekilde yanındaki mindere düşüyorum. "Özür dilerim..."

Telefonumu sessize almak için elime alıyorum ama sonra ekranda annemin numarasını görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıp çağrıyı kabul etmeden önce Aleks'in yüzüne bakmaktan kararlılıkla kaçınıyorum. Sanki beni görebilecekmiş gibi kazağımı aşağı çekerek üzerimi örtüyorum. "Selam anne."

"Selam, tatlım! Mia bana uçağının rötart yaptığını söyledi. Bu korkunç bir şey!"

"Merhaba, evet," diye kekeliyorum. Aleks'in bakışlarının başımın arkasında için için yandığını hissedebiliyorum ama inatla görmezden geliyorum. "Korkunç."

Dedi ki. "Eve mi dönüyorsun?"

"Hayır, oraya gidip gelmek çok uzun sürüyor. Ben burada takılacağım."

Ve özel bir salonda yakışıklı bir yabancıyla kirli şeyler yapmak.

"Oh, hayır. Kulağa sıkıcı geliyor," diye iç geçiriyor.

Aleks'e bakıyorum. Kollarını kanepenin arkasına uzatmış, tamamen rahat bir şekilde oturuyor. Gömleğinin düğmelerini ilikleme zahmetine bile girmemiş. Ereksiyonu bariz bir şekilde fark ediliyor, ama orada oturduğundan, sakinliğinden ve ağırbaşlılığından bunu anlayamazsınız.

"... Tatlım?"

"Özür dilerim anne," diyorum çabucak. "Kendimi... meşgul tutacağım. Yarın görüşürüz."

"Yarın mı?!" diyor telaşla.

"Ah, hayır, uh, bugün. Bugünü kastetmiştim," diyorum kendimi telaşlı hissederek. "Bugün demek istedim."

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin, sevgilim? Sesin çok yıpranmış geliyor."

"Tabii ki anne. Sadece... kalabalık. Pasta için sırada bekliyorum," diyorum, masanın üzerinde duran ve tamamen görmezden geldiğimiz pasta ve makaron tepsisini görünce.

"Oh, ne güzel. Küçük bir tatlı ikramı. Eğlenmene sevindim, tatlım." "Elimden geleni yapıyorum. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam. Güvenli uçuş. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım.

Isınmış tenim aniden soğudu ve titredim. Tam da bir saatliğine başka biri olabileceğimi düşünürken, gerçek dünya araya girip bana gerçekte kim olduğumu hatırlatmak zorunda kaldı. Yatak odalarında saklanan utangaç karikatüristler Mile High Club'a katılamazlar. Bir uçakta olmamamız dışında, ama her neyse, yeterince yakın.

Aleks'in bakışları hâlâ sıcak ve ısrarcı. Bu anı daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden telefonumu cebime atıp ona dönüyorum.

"Ben ikram mıyım?" diye masumca

düşünür. "Ben... pardon, ne?"

Gülümsüyor. Zahmetsiz, pürüzsüz, ukala ve o kadar mükemmel ki Birinin her şeye sahip olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu haykırmak istiyorum. "Sırada beklediğin 'tatlı ikram' ben miyim?"

Yerin yarılmasını daha önce hiç bu kadar istememiştim. Ya da kendiliğinden yanmayı. O da iyi olurdu.

Her ikisinin de söz konusu olmadığını görünce, ona çılgınca bir k a h k a h a attım. "Sanırım ellerimi yıkamalıyım. Haklısın, yapış yapışlar."

"Banyo hemen arkanda." "Teşekkürler."

Dönüyorum ve çok sakın, çok ölçülü, hiç de histerik olmayan bir hızla arkamdaki uzun bej kapıya doğru yürüyorum.

İçeri girer girmez lavaboya doğru ilerliyor ve soğuk porselen kenarları kavırıyorum. "Tanrım, Liv!" Kendi kendime tıslıyorum. "Kendine gel lan!"

Aynadaki yansımama bakıyorum. Yanaklarımda o kadar çok renk var ki sanki allık sürmüşüm gibi görünüyor.

"Onu bir daha göreceğ değilsin ya," diye fısıldıyorum aynadaki kendime. "O sadece biraz zaman öldürmek isteyen yakışıklı bir yabancı ve sen... şey, sen güvenli oynayan bir kızsın."

Yaşamak cesurlar içindir. Bu sözleri sanki babam yanımdaymış ve yüzüme karşı söylüyormuş gibi duyuyorum.

Suyu açıyorum ve ellerimi güzelce yıkıyorum. Sonra soğuk suyun bir kısmını yüzüme sıçratıyorum. Kurulandıktan sonra kendimi biraz daha sakın hissediyorum.

"Hadi Liv. Bunu yapabilirsin."

Bir nefes daha alıyorum ve salona geri dönüyorum. Aleks hala kanepede aynı pozisyonda oturuyor, ereksiyon hala güçlü bir şekilde devam ediyor.

Masanın etrafından dolaşıp kanepede onun yanına otururken bakışlarımı kemerin üzerinde tutuyorum, ne kadar zor olsa da - kelime oyunu yapmak istemedim -. Yine de koltuk seçimim biraz garip. Çok uzak, sanki yaklaşımdan korkuyormuşum gibi.

Kim bilir? Belki de öyleyimdir.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyorum o sessizliği bozmayınca. "Annem aradı. Kız kardeşim ona uçağın rötar yaptığını söylemiş ve o da beni kontrol etmek istemiş."

"Yakın bir aileniz var mı?"

"Çok," diye onaylıyorum. "New York'a taşınmak hayatımda verdiğim en zor karardı."

Bakışları benimkileri delip geçerken başını yana eğiyor. Bu adamla ilgili her şey beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde tahrik ederken göz temasını sürdürmek benim için zor.

"Neden yaptın?"

"Ben... Sanırım cesur olmaya *çalışıyordum*," diye itiraf ediyorum. "Neden başaramamışsın gibi konuşuyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Anlayışlı biri. Bu da beni onun yanında otururken iç çamaşırlarımın sıırılsıklam olduğu gerçeğinden daha da rahatsız ediyor.

"Çünkü taşınmak için tüm cesaretimi kullandım," diye itiraf ediyorum. "Buraya geldikten sonra evimden hiç çıkmadım. Sadece evde oturdum ve burada olduğum için kendimi kutladım. Ama bunu yapmamın tek nedeni bir iş bulmuş olmamdı. O olmasaydı kesinlikle gelmezdim."

Başını sallıyor, yargılamıyor ama beni de rahat bırakmıyor. "Anlıyorum. Ailen bu taşınmayla nasıl başa çıktı?"

"Destekliyorlar elbette ama beni öznlüyorlar. En azından annem ve kız kardeşim öznlüyor. Rob'u bilmiyorum."

"Rob?"

"Kardeşim," diye açıklıyorum. "Denizci ağzı olan. Çok yakınız ama duygularını belli etmez. Sert bir adamdır." Rob'u tanımlamamın biraz yanlış olduğunu hissediyorum. Onu pek de övücü bir şekilde resmettiğim söylenemez - Aleks'in umurunda da değil, zira ikisinin yolları bir milyon yıl geçse de asla kesişmeyecek. "Demek istediğim, o FBI'da. İş için belli bir şekilde olmak zorunda. Anlıyor musun?"

"Onları ne kadar sevdiğiniz çok açık," diyor. "Ve onların da seni ne kadar sevdiği."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Evet, inan bana, yüzeyin altında kendi payımıza düşen işlevsizliğimiz var."

"Her aile öyle değil mi?"

Gölüyorum, kendimi hemen rahatlamış hissediyorum. Onunla konuşmanın bu kadar kolay olması garip. Aynı adamla hem harika bir kimyaya hem de harika bir sohbele sahip olmak mümkün mü?

Bir zamanlar ben de öyle düşünmüştüm. Çocukken. Ama on sekiz yaşına geldiğimde pembe gözlüklerimi çıkardım. Dünya o kadar da nazık değil.

"Bunu belirttiğim için beni bağışlayın," diyor Aleks. "Ama bu aile buluşması konusunda biraz endişeliymişsiniz gibi geliyor."

Vay canına. "Sezgisel" demek hafif kalır. "Bunu nasıl tahmin ettin?"

Omuz silkiyor. "Ben de bir insan gözlemcisiyim."

"Haksız değilsiniz. Noel zaten zor bir zaman. Babamın en sevdiği bayramdı. O öldüğünden beri, ruhuna girmek daha zor," diyorum. "Ve bu yıl Isabella da bizimle olmayacak. O Rob'un nişanlısıydı."

"Öyle miydi?" Aleks anahtar kelimeyi yakalayarak soruyor.

"O... ortadan kayboldu," diye itiraf ediyorum. "Olay olduğunda haberlerde küçük bir bölüm vardı. Ama hikâye çok çabuk unutuldu. Bize herhangi bir ipucu verecek yeterli kanıt yok."

"Bu aileniz için zor olmuş olmalı."

"Rob'u hiç böyle görmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Onun yanındayken ilk kez gerçekten korktum." Derin bir nefes alıyorum. "Şu anda onu bulmayı takıntı haline getirmiş durumda. Ve bazen gerçekten bulacağına inanıyorum. Rob bir şeyi kafasına koyduğunda, istediğini elde edene kadar durmaz."

"Ortak bir noktamız var," diye mırıldanıyor Aleks.

Yaklaşmasını istiyorum ama o inatla kanepenin uzak tarafında kalıyor. Libidomun bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, ayın uzak tarafı da olabilirdi. Kolları iki yandaki minderlere yayılmış, pazuları gömleğinin ince kumaşına lezzetli şeyler yapıyor.

Sonra aniden bir vızıltı sesi duyuyorum. Aleks konuşana kadar bunun içinde bulunduğumuz odanın kapı zili olduğunu fark etmedim.

"Girin."

"Özür dilerim efendim," diyor hostes kafasını içeri uzatırken hastalıklı bir gülümsemeyle. "Ama sadece uçağınızın kalkışa hazır olduğunu bildirmek istedim."

"Şimdiden mi?" Saate bakarak soruyorum. "Ama daha-" Arka duvarda asılı duran saate gözüm takılınca kısa kesiyorum. "Aman Tanrım. Bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim bile."

Ev sahibi bana bakmadı bile. Gözleri sadece Aleks'i görüyor. Muhtemelen bu her zaman oluyordur. Kadınlar onunla flört ediyor, ona teklifte bulunuyor, benim hayal bile edemeyeceğim şeyler öneriyorlar.

Önemli değil, diyor içimden bir ses. O senin değil.

Ama bu düşünceyi duyduğum anda, içimde delici bir hayal kırıklığı hissettim. Bu bizim küçük randevumuz için yolun sonu. O uçağa bindikten sonra, yine yabancı olacağız.

Lanet telefonumu sessize almalıydım.

Eşyalarımızı sessizce toplayıp kapıya doğru gidiyoruz. Aleks ve ben orada kalan son iki kişiyiz. Aceleyle jet yoluna ve uçağa bindiriliyoruz ve ben birinci sınıfa geçip Aleks'i geride bırakmam gerektiğini fark ediyorum.

Hem gerçek anlamda hem de başka türlü.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler Aleks."

Başını bir kez eğiyor ve hepsi bu. Bu büyük bir veda.

Bu da karşılaşmamızın benim için onun için olduğundan çok daha fazla şey ifade ettiğini kanıtlıyor.

Uçağın sol tarafındaki orta koltuğa yerleşirken genç bir uçuş görevlisi bana yaklaşıyor. "İyi günler hanımefendi. Siz Bayan Olivia Lawrence mısınız?"

"Um... öyleyim, evet. Neden? Bir sorun mu var? Ben-" Bir

kulağından diğerine ışık saçıyor. "Lütfen beni takip edin

hanımefendi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Anlamıyorum. Nereye gidiyoruz?"

"Birinci sınıf, hanımefendi."

"Birinci sınıf mı?" Şaşkınlıkla ona bakarak söylüyorum. "Hiç sanmıyorum. Bir çeşit hata olmuş."

"Yanlışlık yok hanımefendi," diyor. "Bay Makarova sizi g ö r m e k istiyor."

ALEKS

"İşte koltuğunuz." Uçuş görevlisi benimkinin yanındaki koltuğu işaret ederken Olivia onun arkasında oyalanıyor ve endişeyle etrafına bakıyor.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sorar görevli. "Bir içki, belki? Şarap, bira, alkollü içki, şampanya çeşitlerimiz var...?"

"Oh, um... hayır, teşekkür ederim." Olivia ayaklarını sürüyerek kendi ayaklarına bakar.

Uçuş görevlisi yine de ısrarcıdır. "Yiyecek bir şey ister misiniz? Karışık kuruyemiş? Meyve? Belki bir peynir tabağı?"

"Belki daha sonra, sanırım."

"Elbette hanımefendi," diyor görevli. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, koltuğunuzun yanındaki 'Yardım' işaretine basmanız yeterli. Size yardımcı olmak benim için bir zevk olacaktır."

Olivia cevap olarak tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Görevli mürettebat bölümüne döndüğünde, yanındaki koltuğa sanki oturduğu anda onu yutacakmış gibi bakıyor.

"Varlığımı istemenizin bir nedeni var mı?" diye soruyor. Sesi rahatsız olmuş gibi gelmiyor. Daha çok... *hayran* kalmış gibi. Benimle kraliyet ailesinden biriymişim gibi konuşuyor.

Tamamen haksız değil.

"Otur," diyorum, yanındaki boş koltuğu işaret ederek.

"Aleks, ben... tüm uçuş boyunca burada kalabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyor omzunun üzerinden bir bakış atarak, sanki daha önce şakalaştığı Köylü Kaldırma SWAT timi onu takip ediyormuş ve çizginin dışına adım attığı anda saldırmaya hazırmış gibi.

"Otur," diyorum tekrar. "Yolu kapatıyorsun."

Olivia kimseye belli etmeden bir özür daha mırıldanıyor ve huysuz yaşlı bir kadının banyoya doğru paytak paytak yürümesine izin vererek kolçağıma yaklaşıyor.

Koridorun karşısında, kürk manto giymiş ve yüzünde kötü bir ifade olan bir başka birinci sınıf yolcu, şampanya bardağının kenarından Olivia'ya ucuz bir Cruella de Ville taklitçisi gibi zehirli gözlerle bakıyor.

Eğer dik dik bakan ben olsaydım, ona bakışlarını başka yere çevirmesini söylerdim ya da gözlerini yuvalarından çıkarırdım.

Öte yandan Olivia, biraz daha az çatışmacı. Kendini savunmak yerine benimkinin yanındaki koltuğa oturuyor.

"Ben buraya ait değilim," diyor, hâlâ o korkak fısıltıyla.

"Bugün bunu ikinci kez söylüyorsun," diye hatırlatıyorum ona soğuk bir şekilde. "Üçüncü kez duymak istemiyorum."

Yutkunuyor ve ciddi olup olmadığımı merak ederek bana bakıyor. Ciddiyim. Ne kadar ciddi olduğumu yakında öğrenecek. "Ben sadece... Yani, bunu kabul edemem Aleks. Birinci sınıf pahalı. Bunu karşılayamam."

"Yapabilirim. Zaten bana bir maliyeti de olmadı," diyorum. "Boş bir koltuk vardı. Bir iyilik istedim."

"Bir iyilik mi?"

Başımı salladım. "Pilot benim eski bir arkadaşım."

Koltuğuna geri oturdu ve bana süzgün bir şaşkınlıkla baktı. "Sen de *kimsin*?"

Gülümseyerek viski bardağımı elime alıyorum ve bir yudum alıyorum. "Kararı sana bırakıyorum."

O buna nasıl cevap vereceğini düşünemedi, *Kemerlerinizi Bağlayın* ışığı yanıyor ve pilot interkomdan konuşmaya başlıyor. Altımızda motorlar kükrüyor.

Piste doğru taksi yapıyoruz. Görevliler koridorlarda ilerliyor ve birinci sınıfı diğer koltuklardan ayırıyor. Olivia dudaklarını büzerek tüm bunları not alıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Ta ki aklına bir şey gelene kadar. Küfür eder ve telefonuna sarılır. "Kahretsin! Mia'ya yola çıkmak üzere olduğumuzu haber vermeyi unuttum."

Hızlıca bir mesaj yazıyor ve gönder tuşuna basıyor. Ellerinin zar zor yazacak kadar titrediği gözümünden kaçmıyor. Nefesi titreyen soluklarla geliyor.

"Gergin uçucu mu?" Ben soruyorum.

"Genelde değil." Bana öyle bir bakış atıyor ki, ani endişesinin sebebinin ben olabileceğimi anlıyorum.

Gülümsüyorum ve viskimden bir yudum daha alıyorum. "Kendine bir içki almalısın. Sinirlerin yatıştır."

"Ben..." diye mırıldanmaya başlar, sonra kendini düzeltir. "Tamam. Bir içki. Ama bu ilaç. Dediğin gibi sinirlerim için."

Onu durdurduğumda yardım düğmesine uzanmak üzereydi. "Gerek yok," dedim. "Hostesin gözü üzerimizde."

Ona bize bir şişe getirmesini işaret ediyorum ve o da söyleneni yapmak için hemen ortadan kayboluyor. Olivia bu alışverişi hafif bir hayranlıkla izliyor.

Parlak sarışın kadın döndüğünde, Olivia'nın önüne pırıl pırıl temiz bir şarap kadehi koyuyor, şişenin tıpasını açıyor ve bize bırakıyor. Kadın uzaklaştığı anda Olivia kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bütün şişe mi?"

Omuz silkiyorum.

"Neden olmasın?"

Etiketi inceliyor ve gözleri açılıyor. "Bu şarap en az bin dolar olmalı."

"Birkaç sıfır eksik var," diyorum hoş bir kıkırdamayla. "Ama bunu düşünme. Sadece rahatla ve tadını çıkar."

"Rahat olmadığımı sana düşündüren nedir?"

Sert duruşunu ve sıkılı yumruğunu işaret ediyorum. "Yani, seninle ilgili her şey bir yana mı?"

Kasılmalarını açmak ve koltuğuna geri dönmek için güçlü bir çaba sarf ediyor. "Ben sadece... Ben bu tür şeylere alışık değilim. Birinci sınıf, pahalı şarap..." Göz ucuyla bana bakıyor. "Kendileri hakkında bana çok fazla şey anlatmak istemeyen yakışıklı yabancılar."

"Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun?"

Gözlerini devirerek kızarmasını gizlemeye çalışıyor. "Lütfen. Öyle olduğunu biliyorsun." Omuz silkiyorum. "Bunun hakkında düşünmüyorum."

"Doğru," diye alay ediyor. "Muhtemelen harika moda anlayışınız yüzünden kadınların sizin emrinize amade olduğunu sanıyorsunuz."

"Bunun hep çekici kişiliğimden kaynaklandığını düşünmüştüm," diye iç geçirdim, hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak.

"Bu acıtmaz," diye mırıldanıyor.

Başımı çevirip ona gerçekten bakmak için zaman ayırıyorum. Gözleri derin, zengin bir kahverengiydi. Sıcak çikolata, erimiş kehribar, yeşilin o cıvatalarıyla vurulmuş. Gülümsediğinde iki yanağında da gamzeler beliriyor.

Hiç değilse entelektüel anlamda, komşu kızı kalitesinin çekiciliğini anlıyorum. Sadece bunun çekici bulacağım bir nitelik olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Ailenle ne kadar kalacaksın?" diye sordum. Şarap onun üzerinde sihrini gösterirken rahatlamak için birkaç yumuşak soruya ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Sadece tatillerde," diyor. "Noel ve Yeni Yıl, sonra da ayın 2'sinde geri döneceğim."

"Neden aceleyle şehre döndün? Çalışma saatlerini kendin belirliyorsun sanıyordum."

"Genelde öyle yapıyorum," diye itiraf ediyor. "Ama hazırlanmaya başlamak istediğim bir iş var."

"Anlat."

"Bu henüz bir iş değil," diye düzeltiyor aceleyle. "Daha çok, bana bir mülakat kazandıracağı umuduyla sunmak için bir portföy hazırlamaya çalışıyorum."

"Bir belki için çok fazla iş gibi görünüyor."

Omuz silkiyor. "Bugünlerde karikatürist olmak kolay değil."

"Kendinizi ilk etapta bu yolda nasıl buldunuz?"

"Kazara," diye itiraf ediyor. "Sessiz bir çocuktum. Annem bana utangaç derdi; babam kibardı ve 'iç gözlemci' dedi. Kardeşlerim 'münzevi'yi tercih etti." Kıkırdıyor. "Gerçek muhtemelen yukarıdakilerin hepsi. Ama her iki durumda da kendimi ifade etmekte pek iyi değildim. Bir süre delireceğimi düşündüm. Tüm bu düşünceler ve duygular ve onları kanalizetmenin bir yolu yok. Sonra sanatı buldum. Çizmeye, eskiz yapmaya, boyamaya başladım. Hepsini yaptım. Ama karikatürler bana doğal geldi. Sadece insanları gözlemliyordum. Onları anmak. Dünyanın onları gördüğü gibi onlara kendilerini göstermek. Bir başarı gibi hissettirdi.

Önemli olabilecek bir şey gibi, belki. Eğer aklıma koyarsam."

"Bu yüzden insanları izliyorum," diyorum, daha önce gözlemci olduğuna dair yaptığı yorumu hatırlayarak.

"Kesinlikle." Heyecanla başını sallıyor. "Sanırım yaşımla ilerledikçe bu durum hiç değişmedi. Kendi yaşımdaki çocuklar hiç ilgimi çekmedi. Sanırım bunun nedeni benden çok daha büyük kardeşlerim olmasıydı."

"Taşınmaları zor olmuş olmalı."

Gözleri biraz parlıyor. Tarif ettiği duygu bu - bir başkası tarafından görülmek. Tanınmak. Anlaşılmak.

Onun için bu duyguyu yakalamak sanattır. Benim içinse işten başka bir şey değil.

"Hiçbir fikrin yok. Rob üniversiteye gittiğinde altı yaşımdaydım. Mia'nın sırası geldiğinde sekiz. O zaman daha da çok çizmeye başladım. Sanat malzemeleri dükkanını on yıl kadar ayakta tuttuğuma eminim."

"Ama hâlâ onlara yakınsın."

"Evet," diyor ama ses tonunda ince bir değişim fark ediyorum. "Gerçekten çok yakın." Gözlerimi kısıyorum. "İyi misin?"

Bana baktı, yüzündeki değişikliği fark ettiğim için şaşırmıştı. ruh hali. "Ben iyiyim," diye geçiriyor. "Tamamen iyiyim."

Uzaktan yakından ikna edici değildi ama boş verdim. Zaten bildiğim bir bilgi için onu zorlamanın bir anlamı yok.

"Tanrım," diyor pencereden dışarı bakarak. "Havalandığımızı bile fark etmemiştim."

"Sanırım şirketim etkili bir şekilde dikkat dağıtıyor."

Gözlerimiz buluşuyor ve yine kızarıyor. Duyguları yüzüne bu kadar net yansıyan birini daha önce hiç görmemişim. Olivia bakışlarını bardağının dibine çeviriyor, benimkinden olabildiğince kaçınıyor.

İçini bir ürperti kaplıyor. Bileğindeki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyorum. Koltuğun cebinden yumuşak ipek battaniyeyi çıkarıp kucağına atıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, bu kadar basit bir jest için sesi gereksiz yere gururlanmış gibi çıkıyor.

"Buna alışık değilsin, değil mi?" diye sordum.

"Neye alışkın değilim?"

"Bir erkeğin sana ilgi göstermesi."

Şaşırmış ve kırılmış bir şekilde geri çekiliyor. "Beni tanımıyorsun," diye tersliyor, başka hiçbir şey söylemediği kadar agresif bir şekilde.

"Peki, en son ne zaman bir erkek seni gafil avladı?" Açıkça soruyorum. "Eski erkek arkadaşım," diye cevaplıyor. "Bir sürü kez."

"Birini söyle."

Biraz düşündü ama o konuşmadan ben araya girdim. "Eğer bu kadar çok düşünmen gerekiyorsa, o zaman böyle bir şey olmadı."

Yüzü düşüyor. "Onlar sadece küçük şeylerdi. Küçük jestler. Hepsini hatırlamıyorum."

"Senin gibi bir kadın dünyanın kendisine gümüş tepside sunulmasını hak ediyor," diye mırıldanıyorum.

Burnunu kırıltıyor. "Bu tür bir bağlılığa ilham verecek bir tip olduğumu sanmıyorum."

Yakınına eğildim, dudaklarım kulağının kabuğuna değdi. "Oh, *kiska*, katılmıyorum."

Parmaklarım kalçasında dans ediyor. Dönüp bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Ama tek yaptığı dudaklarımızı öpüşme mesafesine getirmek.

Uzanıp onu almak çok kolay olurdu. Olgun bir meyveyi asmadan koparmak gibi. Neredeyse bunu yapmam için bana yalvarıyor. Onu yemem için. Bu kadar kusursuz bir şeyi tüketmenin verdiği hazzı ona göstermek için.

Ama ben bilmiyorum. Henüz değil.

İlk olarak, onu kızdırdığımda nasıl tepki verdiğini izlemek istiyorum.

Elimi battaniyenin altına sokuyorum ve kalçalarının birleştiği yere doğru fırçalıyorum. Kirpikleri titriyor. "Ne yapıyorsun?" diyor boğuk bir sesle

Kendi sesine hiç benzemeyen bir ses.

"Başladığımız işi bitiriyorum," diye cevap veriyorum. Bunu söylerken, kot pantolonunun fermuarını yavaşça aşağı çekmeden önce parmaklarımın bir hareketiyle düğmeyi açıyorum.

Yutkunuyor. "Yapamayız. Burada olmaz. Orada-"

Külotunun içine dalıyorum ve parmaklarımı sıcak dudaklarına bastırıyorum.

Şarabı boğazında düğümleniyor, gözleri panikle irileşiyor. "Aleks, her yerde insanlar var...!"

"Beni durdurmaları için onlara meydan okuyorum."

Bana bakıyor, dudakları titriyor, ciddi olup olmadığını anlamak için yüzümü inceliyor. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş. Kalçaları birbirine o kadar sıkıca kenetlenmiş ki ona zar zor ulaşabiliyorum.

Ama beni kendinden uzaklaştırmıyor. Kendine vahşi olma izni veren bir kız olmak istiyor.

Ona bu fırsatı vermek niyetindeyim. O bunu hak ediyor.

Ne de olsa, diğer her şeyi söküp atmam uzun sürmeyecek.

Parmaklarımı yarığından aşağı kaydırıyorum. Dudakları ayrılıyor ve panik yerini pervasız bir zevke bırakmaya başlıyor. Bacakları hafifçe aralanıyor.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye fısıldıyor, benden çok kendine.

Ona bir parmağımı içine kaydırarak cevap veriyorum, ne kadar ıslak olduğunu ortaya çıkarıyorum. Bir saniye içinde kayıyorum, parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, bana yavaşça alışmasına izin veriyorum. Battaniye hareketlerimi taklit ediyor, okyanusun yüzeyi gibi dalgalanıyor ve altında ona ne yaptığımı ele veriyor.

O da aynı şeyin farkında gibi görünüyor, çünkü birkaç dakikada bir omzunun üzerinden bakıyor. Ama kimse bakmıyor. Kimse umursamıyor. Kimse bilmiyor.

Bizden başka kimse yok.

İçinde daha derine kayıyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerinde yavaş daireler çizdiriyorum. Gözleri kapanırken kendini koltuğa yaslıyor. Vücudu yuvarlanıyor

Yeni his dalgaları ve iniltinin etrafımızdaki havanın steril uğultusuna kaçmasını önlemek için alt dudağını ısırđı.

Yüzündeki ifadeyi içime çekiyorum. Çenesi sıkılmış ve kendini kontrol etmeye çalışırken kirpikleri şiddetle titriyor. İzlemesi çok güzel: bir kadın ilk kez gerçekten çözülüyor.

Parmaklarımla klitorisinin etrafında dönüyorum ve dudaklarından başka bir işkence iniltisi kaçıyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana dehşetle baktı. "Tanrım, bu çok gürültülüydü..."

"Tekrar yap," diye ısrar ediyorum hınzır bir sırıtışla. "Daha yüksek sesle."

"Aleks..." diye fısıldıyor ama dudaklarımı onunkilere bastırarak daha fazla bir şey söylemesini engelliyorum.

Sadece koltuğunda gevşek ve nefessiz kaldığında çekiliyorum. Şimdiden eridi. Esnek. Şekillendirilebilir.

Parmaklarımı onun içinden çıkarıp elimi geri çekiyorum. "Banyoya git," diye emrediyorum. "Ve beni bekle."

Korkmuş görünüyor ama dediğimi yapacağından hiç şüphem yok.

Şimdi bağlandı.

Yakında, onu yakalayacağım.

OLIVIA

Birinci sınıf banyonun kapısını kapatıyorum ve neredeyse lavaboya yığılıyorum.

Görevlilerin buraya gelirken beni durdurmamasına şaşırdım. Tüm vücudum uğulduyor. Aleks'le az önce yaptığımız şeyin fiziksel bir kanıtı olmalı. Başımın üstünde asılı duran dev bir neon tabela, birazdan ne yapacağımızı ilan ediyor.

Çünkü bu banyoda benimle yapmak isteyebileceği tek bir şey var.

Ama aynaya döndüğümde, çoğunlukla aynı görünüyorum. Belki normalden biraz daha hareketli. Yanaklarım daha renkli. Ama onun dışında aynıyım.

"Ne yapıyorsun Olivia?" Yansımama soruyorum.

Saf değilim; gerçekçiyim. Aleks'in tek istediğinin bir daha asla görmek zorunda kalmayacağı bir kızla hızlı bir ilişkinin heyecanı olduğu benim için çok açık.

Ben de kendime istediğimin bu olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ya da en azından, kendime böyle bir şeyi isteyen bir insan olmamın mümkün olduğunu söylemeye çalışıyorum.

Ama ben şimdiden geleceğin Olivia'sını görebiliyorum, saçlarını savuruyor ve havaalanında tanıştığı yakışıklı yabancıyla ilgili hayaller kurarken uzaklara bakıyor.

Sorun değil. Sorun değil. Herkesin gençliğinde yaşadığı ve hayatının geri kalanında kullanabileceği çılgın bir hikayeye ihtiyacı vardır, değil mi?

Bu düşünce, dibe vurmadan önce yaklaşık sıfır nokta iki saniye boyunca rahatlatıcıdır.

Gerçekten de altın yıllarını "bir zamanlar..." diye anarak geçiren bir kadın olmak istiyor muyum? Yirmi beş yaşında kendimi sıradan bir can sıkıntısı hayatına çoktan teslim ettim mi?

Hâlâ kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ki banyonun kapısı açıldı ve o içeri girdi.

Tüm alanı anında tüketiyor. Ve bu sadece cüssesiyle ilgili değil - en hafif tabirle, çok fazla. Bu onun varlığı. Kendine güveni. Aurası.

Aleks kapıyı kilitledi ve bana döndü. Ben çoktan banyonun en uzak köşesine çekilmiş, ellerimle lavabonun kenarlarına tutunmuştum.

Bir adım, tam önümde olması için gereken tek şey bu.

Gözleri vücudumu keşfederken elleri kalçalarımı buluyor. Üzerimdeki büyük gömleğe ve büyük boy yün kazağa rağmen, yine de bana kendimi *arzulanmış* hissettirmeyi başarıyor. Arzulanmış. Sanki dünyada bakışlarını benden ayırmasına yetecek kadar para ya da şiddet yokmuş gibi.

En son ne zaman böyle hissettim? Hiç

hissettim mi?

Tıpkı dağınık düşüncelerimin geri kalanı gibi, bu sorular da o kazağın eteklerinden tutup çıkarıyor. Muhtemelen pek de temiz olmayan banyo zeminine atıyor. En sevdiğim kazak olmasına rağmen, ona izin verdim.

Şu anda ne isterse yapmasına izin vereceğime eminim. Tanrı biliyor ya, şimdiye kadar verdim.

Üzerimdeki kıyafetleri katman katman soyuyor. Konuşmuyoruz. Ağzımdan kelimeler çıkabileceğini sanmıyorum zaten. Ama sütyenime yaklaştığında geriliyorum. Ellerim bilinçsizce göğüslerimin üzerine düşüyor.

"Ben... Ben bu kısmı yapabilirim," diye mırıldanıyorum garip dudaklarımın arasından. Gözleri parlıyor. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım bunu hep kendim yaptım."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, tamamen şaşkın. "Bir erkek nasıl olur da onu bu zevkten mahrum bırakmana izin verir?"

Bunu söylediği anda vücudum sıcaklıkla dolup taşıyor. Yeniden *arzulanma* hissi, çok sıcak, ısrarcı ve her şeyi tüketen. Ve aynen böyle, ellerimi bırakıyorum. Sütyenimi o kadar hızlı çıkarıyor ki utanacak zamanım kalmıyor.

Göğüslerim serbest kalıyor. Aleks'in gözleri parlıyor.

Eğilip sağ göğsümü avuçlarken dudakları yüzümde ve boynumda geziniyor, gittikleri her yerde sıcak bir iz bırakıyor. Sonra külotumu kalçalarımın yarısına kadar indiriyor, ıslaklığımı buluyor ve iki parmağını içime sokuyor.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Sanki her yerime dokunuyor. Her santimim parlıyor, canlanıyor. Ama yine de donmuş durumdayım. Orada öylece duruyorum, soğuk lavaboya bastırılmışım, bana verdiği zevki almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Parmakları, parmak eklemlerinden aşağı damlayana kadar içime girip çıkıyor. Bunu biliyorum çünkü görebilmem için elini kaldırıyor.

Sonra parmaklarını ağızına götürüp emerek temizliyor.

Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. Beni soyduğu gibi onun da elbiselerini soyamak için. Ama kendime güvenimi toplayamıyorum.

Neyse ki Aleks'te bundan bolca var. Ne istediğimi anlamış gibi gömleğinin düğmelerini açıyor ve soyunuyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Daha önce haklıydım: şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem vücuda sahip. Ve kesinlikle bu kadar yakından ve kişisel olarak gördüğüm ilk vücut.

Karın kaslarında çamaşır yıkayabilirsin. Karın kaslarında peynir rendeleyebilirsiniz. Karın kasları üzerinde kendinizi incitebilirsiniz - ki tesadüfe bakın ki ben de tam olarak bunu yapmak üzereyim.

Parmaklarım ona doğru seğiriyor ama hâlâ harekete geçmeye hazır değilim. Sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Şu anda vücuduma hücum eden adrenalin miktarına bakılırsa bu uçaktan paraşütle atlamaya hazırlanıyor da olabilirdim. Hiç bu kadar canlı, bu kadar şimdiki zamanda, geçmişle, gelecekle ya da tam önümde olup bitenler dışında hiçbir şeyle bu kadar ilgisiz olmamıştım.

Pantolonunu indiriyor ve ben bir nefes daha çekiyorum. Aleti çekiç gibi, ön kolum kadar kalın ve neredeyse onun kadar uzun.

Biraz daha yaklaştı. Dudaklarını boynuma indiriyor ve meme uçlarım göğsünü dürtünceye kadar beni öpüyor.

Aletin kalçalarımın arasına girdiğini hissedebiliyorum. Sıcak. Güçlü. Birden içimde olmasının nasıl bir şey olduğunu hissetmek için çaresiz kaldım.

Bacaklarımı açıyorum ve kalçalarımı hafifçe öne eğerek onu içeri davet ediyorum. Ama tam içime girmek üzere olduğunu düşündüğüm anda, aynaya bakacak şekilde beni döndürüyor.

"Bana bak," diye emrediyor.

Aynaya bakıyorum, kendimi bu şekilde izleme düşüncesinden nefret ediyorum. Seks benim için her zaman yatay olarak uzanmak, her zaman bir yatakta, her zaman ışıklar kapalıyken ve kesinlikle hiçbir zaman görünürde bir ayna olmadan anlamına geliyordu.

Nasıl *böyle* biri olacağımdan emin değilim. Bu kadar umursamaz. Bu kadar kaygısız. Yansımama göz kırpyorum, istediğini yapmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum...

Ama yapamıyorum. Başım düşüyor. Bu ben değilim. Aleks'in bu tepkiden hoşlanmaması dışında.

"Hayır," diye hırçınca homurdanıyor. "Bana bak dedim."

Uzanıp çenemi tutuyor. Nazik de değil. Kibarca söylemek gerekirse agresif. Şimdiye kadar gördüğüm nazik ve çekici adamdan gece gündüz farklıydı.

Ama dürüst olmak gerekirse, en başından beri onun başka bir yönü olduğundan şüpheleniyordum.

Dürüst olmak gerekirse, başından beri bunu görmek için can atıyordum.

Güçlü parmakları çenemi sıkarken, bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yoğun, karanlık. Tehlikeli. Aleks memnun bir şekilde başını sallıyor.

Sonra içime girdi.

Bedenim ona hazır ama zihnim değil. Şaşkınlıkla haykırıyorum, diğer yolcularla çevrili bir umumi tuvalette olduğumuzu ve saatte beş yüz mil hızla gökyüzünde savrulduğumuzu unutuyorum.

Hafifçe çekildiğinde dudağımı kan çekecek kadar sert ısırıyorum, ancak hemen geri itiyor.

Daha önce hiç böyle dolmamıştım. Tamamen. Mutlak sınıırıma kadar gerildim.

Aleks'in bir kolu göğsüme sarılmış, diğer eli de boğazımda, benden bir şey istediğini ve itaat etmemi beklediğini hatırlatıyor. İçime girmeye başladığında, sanki beni dikiş yerlerinden ayırmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Hiç kimse bana böyle dokunmamıştı. Hiç

kimse bana böyle sahip olmamıştı.

Hiçbir erkek beni bu kadar canlı hissettirmemişti.

İçgüdüsel olarak sırtımı kamburlaştırırken eli omurgamdan aşağı kıvrılıyor, bana daha fazla erişmesine izin veriyor, vücudumla daha fazlasını istiyor.

Tüm bu süre boyunca ona itaat ettim: Gözlerimi aynada sabit tutuyorum. *Ona*. Çenesi her itişte esniyor. Yanağında çelik bir tel gibi bir gerginlik çizgisi titriyor. Tüm vücudu eforla geriliyor.

Göğüslerim çılgınca zıplıyor ama utancım çoktan gitmiş. Bunun yabancılığı, içimi parçalayan yeni hislerin yanında arka planda kalıyor.

Kıçıma tokat attığında çığlık atıyorum.

Omzumun arkasını yaladığında inliyorum.

Kalçalarımı kavradığında ve her hamlesinde beni kendine doğru çektiğinde, hayatıma girmesinin kaderde yazılı bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de bu sadece rastgele bir ilişki değildir. Belki de bundan çok daha fazlasıdır.

Orgazm hızla geliyor ve onu erteleme ya da inkar etme şansım yok. Vücudum onun merhametine kalmış durumda ve beni beceme biçiminde merhamete dair hiçbir şey yok. Bütün o incelikleri yerde bıraktık.

"Tanrım," diye inliyorum umutsuzca, lavaboyu o kadar sert kavırıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "*Lanet olsun.*"

Boşaldığımda hâlâ beni sertçe beceriyor, sikinin üzerinde nem kırılıyor, bana elektrik vermiş gibi kıvraniyorum.

Ve böylece bir idealiste dönüşüyorum. Gerçekçilik kuşlar içindir zaten. Bu basit bir uçak içi ilişki olarak başlayıp bitmek zorunda değil. Belki Aleks'i indikten sonra tekrar görürüm.

Bu kadar yoğun bir şeyi paylaşıp öylece çekip gidemezsiniz... Değil mi?

Ben daha kendimden geçmeden Aleks ensemden tutup beni lavabonun üzerine doğru eğiyor. Göğüslerim, aramızda oluşan sıcaklığın tam tersine, serin tezgâha bastırıyor.

Belimi kavırıyor ve vücutlarımızı birbirine çarpıyor. Hâlâ hassas olan merkezim sıkıca kenetleniyor ve haykırıyorum. Vücutlarımızın birbirine çarpma sesinden motorların sesini bile duyamıyorum.

Aleks vücuduma hafifçe açı veriyor ve aniden bana yeni bir şekilde vuruyor, içimde var olduğunu bile bilmediğim bir şeye dokunuyor. Nefes alıyorum ama daha nefesimi veremedenden ikinci bir orgazm beni yıkıyor.

Kendi zevkime o kadar dalmışım ki, içimden çıkana kadar bittiğini bile fark etmiyorum. Kalçalarımın aşığ damladığını hissediyorum.

Aleks uzaklaşıp kıyafetlerini giyiyor ama ben lavabonun üzerine eğilmiş, kıpırdamayacak kadar sersemlemiş bir halde kalıyorum. Tek yapabildiğim titreyen Bambi bacaklarımın üzerinde durmak ve aynada onun tekrar giyinmesini izlemek.

İşini bitirdiğinde sırtarak bana baktı. "Yaşıyor musun?" *Her*

zamankinden daha canlı, demek istiyorum. Bunun yerine, uysalca

başımı sallıyorum. "Seninle orada buluşuruz," diyor.

Banyodan sıvışıyor. Kapı kapandığı anda derin bir nefes veriyorum. "Oh Tanrım... oh Tanrım..."

Onun sarhoş edici varlığının yokluğunda biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Biraz daha net düşünebiliyorum. Yine de onun kokusu bu dar alanda yabancı bir baharat gibi kalıyor.

Garip bir şekilde, şu anda tek yapmak istediğim kız kardeşimi aramak ve az önce olanları ona anlatmak. *"Benimle gurur duyardın Mia. Hayatımda ilk kez düşünmeyi bıraktım ve içgüdülerimi takip ettim!"*

"Aferin kızıma, Livvy!" derdi.

Kafamdaki hayali konuşmaya gülümsüyorum. Ama biri kapıya sertçe vurunca bu hayalden sıyrılıyorum.

"Dolu," diye bağıryorum, aceleyle kıyafetlerimi kapıyorum. "Bana bir dakika ver."

Rekor bir sürede giyiniyorum, atılmış kazağımı omuz silkerek giyiyorum ve banyonun kapısını açıyorum. Az önce bana kaşlarını çatarak bakan kürk mantolu kadın şimdi karşımda duruyor. Beni gördüğü anda dudakları bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Gecikme için özür dilerim," diyorum büyük ihtimalle tarihin en kötü yalanını söyleyerek.

"Ah, tatlım," diye mırıldanıyor, gözleri Aleks'e doğru kayıyor. "Seni suçlamıyorum. Yirmi yaş daha genç olsaydım..."

İşler çabuk kızıştı. Kesinlikle söyleyecek hiçbir şeyim yok. Utançtan kızararak gözlerimi indiriyorum ve Aleks'in yanındaki koltuğuma yöneliyorum.

"Sana bir içki doldurdum," diyor ben otururken, taze bir kadeh şarabı bana doğru iterek.

"Teşekkürler," diyorum ve hemen uzanıyorum. Tadı güzel olan bir yudum alıyorum, böylece iki ve üç numaralar da aynı hızla tükeniyor. Bunlardan birkaç tane daha içtiğimde kendimi bayılacak kadar uykulu hissediyorum.

şarap beni hep uykulu yapar. Ama vücudumun çoktan doymuş hissetmesi de yardımcı olmuyor. Her kasımda gerçekten iyi bir antrenmana eşlik eden rahatlatıcı bir ağrı var.

"Yorgun görünüyorsun," diye gözlemliyor

Aleks. "Belki birazcık."

Eğildi, sesi alçaktı ve gürledi, "İki orgazm bir kıza bunu yapar."

Tüm vücudum yeniden sıcaklıkla doluyor. Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Tanrı merhamet etsin."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor beni. "Daha fazla kızarırsan sonsuza kadar o renkte kalabilirsin."

Tek cevabım yine utanç içinde inlemek oldu.

Aleks sırtıyor. "Neden uyumuyorsun?" diye soruyor. "İnmemize daha birkaç saat var."

Aslında hiçbir parçam La La Land'de ağzımın suyu akarak onun yanında bir saat geçirmek istemiyor. Ama sonunda, yaptığım şey tam olarak bu. Rüya dolu bir uykuya yenik düşüyorum.

Her rüyamda onu görüyorum.

Biri koluma dokunduğunda irkilerek uyanıyorum.

"Pardon, hanımefendi-"

Gözlerimi kısarak bana doğru eğilen kadına bakıyorum. Yüzü tanıdık geliyor, ama onu bana birinci sınıfı gösteren uçuş görevlisi olarak tanımam birkaç saniye daha sürüyor.

"İndik," diye açıklıyor. "Karaya çıkma vakti geldi."

"Oh." Sarsılarak doğruldum ve uçağın boş olduğunu fark ettim. Uçaktaki son kişi benim.

Aleks'i bulmak için döndüm ama o gitmişti. İki kez baktım, ama eminim ki hiçbir yerde yoktu. Onun gibi adamlar uçakta saklanamazlar.

Yani öylece kalkıp gitti mi? Bir veda bile etmeden mi?

"Siz, şey... y a n ı m d a oturan beyefendiyi gördünüz mü?" diye sordum.

"Evet, hanımefendi," diye onaylıyor. "Uçaktan ilk inen oydu." "Oh.

Doğru."

Kaşlarını kaldırıyor, belli ki neden hâlâ koltuğuma bağlı olduğumu merak ediyor. Tokayı açıyorum, koridora çıkıyorum ve gitmeye hazırlanıyorum ama bu şekilde bitmesine izin veremem. Bir patlamayla değil ama bir sızlanmayla.

Dudağımı ısırarak tekrar ona dönüyorum. Daha yüksek sesle söylemeden bu soruyu sorduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Acaba benim için bir mesaj bırakmış olabilir mi?"

Yine gülümsüyor. Bu seferki saf bir acıma duygusuyla dolu. "Hayır, hanımefendi. O yapmadı." Ve işte böyle, tekrar gerçekçi oldum.

OLIVIA

"Affedersiniz!" diye bağılıyor biri bana.

Az önce karşılaştığım kadın bana pis bir bakış fırlatırken sola dönüyorum. "Çok özür dilerim," diyorum bavulumu kadının önünden çekerek.

Bagaj tesliminde yanlışlıkla saldırdığım ikinci kişi oldu. Nedense kafamı toparlayamıyorum.

Mantık bana bunun reddedilme olduğunu söylüyor. Bu kadar basit. Ama daha önce de reddedilmiştim. Ve bu farklı hissettiriyor.

Kadın özürle yatışmış gibi görünmüyor. Bunun yerine saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, oflayıp pufluyor ve ters yöne doğru ilerliyor.

Bagajımı bagaj alım lobisinin kenarına çekip kendimi toparlamaya çalışıyorum. Eğer şimdi buradan çıkarsam, Mia bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacak. Normal şartlar altında kötü bir yalancıyım ve bu, halının altına süpürmeyi bildiğim türden bir şey değil.

Bu geziyi üzücü hikayemle lekelemek istemiyorum. Özellikle de sadece ilginç bir havaalanı kaçamağı olması gerekirken.

Neden bu kadar umutlandım ki? Orada daha fazlası olduğunu düşünecek kadar aptal olmama sebep olan neydi? Aleks kesinlikle böyle düşünmüyordu.

Tabii adı buysa.

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime. "İşte kederin 'komplo teorisi' aşaması geliyor."

Orada bir on dakika daha durduktan sonra yakın zamanda kendimi daha iyi hissetmeye başlamayacağımı anlıyorum. En iyisi kurşunu ısırp dışarı çıkayım.

Mia bir şey fark ederse, ona gerçeği söylerim. Ne de olsa onun omzu, hayatımda bir şeyler ters gittiğinde her zaman ağladığım yer olmuştur.

Hayatım. Daha önce de çok kullandım.

Kazağımı çıkarıp valizimin sapına atıyorum. Sonra kimseye çarpmamak için elimden geleni yaparak valizimi dikkatlice sürgülü kapılardan geçiriyorum.

Mia'yı hemen görmeyi bekliyorum. Genelde sahnenin ortasındadır, manyak gibi el sallar ve adımı haykırır.

Ama bugün, görünürde yok.

Kaşlarımı çatarak sola döndüm. Hiçbir şey yok. Sonra sağa. Hiçbir şey yok.

Kalabalık, her bir kişiyi kolayca seçebileceğim kadar ince. Mia kesinlikle burada değil.

Yan tarafa geçip telefonumu çıkardım. Cevapsız arama ya da mesaj yok.

Oturacak bir bank buluyorum ve Mia'nın numarasını çeviriyorum. Sonsuza kadar çalıyor -on, on iki, on beş, yirmi kez- sonra vazgeçip hattı kesiyorum.

Kaşlarım çatıldı. Mia'nın geç kalması hiç hoş değil. Bana bir mesaj bile bırakmamış olması daha da garip.

Rob'u aramaya karar verdim. Aynı hikaye. İki düzine zil boşa çaldı.

Annem cevap vermeyince endişelenmeye başladım. Ne olmuş olabilirdi ki üçü de bana sessiz kalmıştı?

Belki de varış saatimi karıştırmışlardır. İlk uçuşumun rötarlı olduğunu düşünürsek, bu mümkün. Ama bu yine de neden hiçbirinin telefonlarına cevap vermediğini açıklamıyor.

Arka arkaya üç mesaj attım.

Mimi, merhaba? Yeni geldim ve seni hiçbir yerde bulamıyorum. Eve taksiyle mi gitsen bileyim.

Hey kardeşim, buralarda mısın? Mia'nın beni havaalanından alması gerekiyordu ama gelmedi. Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?

Anne? Her şey yolunda mı? Daha yeni indim. Mia geç mi kalacak?

Mesajları gönderdiğimde daha iyi hissediyorum. Muhtemelen telefonlarını sessize falan almışlardır. Bir saniye içinde görecekler ve beni kapmak için aceleyle gelecekler.

Ancak on dakika sonra, üç mesaj da yanıtız kaldığında, panik bir kez daha, bu sefer dişlerini göstererek devreye girmeye başlar.

"Ne haltlar dönüyor?" Kendime soruyorum. Korkunç bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Bir on dakika daha bekliyorum ve telefonum inatla sessizde kalmaya devam edince artık beklemeyeceğime karar veriyorum. Tentenin altından çıkıp taksi kuyruğuna doğru yöneldim.

Tabii ki şansına, evren tam da o sırada yağmura başlamaya karar veriyor. İstemeye istemeye yün kazağımı giyiyorum ve asık suratlı işadamlarının arkasında sıraya giriyorum.

Sıra bana geldiğinde, şoför kalın bıyıklı ve hayatımda gördüğüm en ince sakallı, yaşlıca bir beyefendi oldu. Ailemin nerede olduğuyula bu kadar meşgul olmasaydım bunu eğlenceli bulabilirdim.

Yangın ya da gaz kaçağı var mıydı? Bir kamyon onları yoldan mı çıkardı? Üçü de aynı anda hafıza kaybı yaşadı ve tatillerini onlarla birlikte geçirmesi gereken bir kız kardeşleri ve kızları olduğunu unuttular mı?

"Tatil için evde misin?" diye soruyor şoför.

O konuşur konuşmaz ayağa fırlıyorum ve bir çığlığı bastırıyorum.

Aynasından bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim."

"Hayır, sorun değil. Ben sadece... Evet, tatil için eve geldim."

"Böyle söylediğim için beni bağışlayın ama pek mutlu görünmüyorsunuz."

Bu sabah evden çıkarken öyleydim. Havaalanına vardığımda hala öyleydim. bir saat sonra.

Ama o zamandan bu zamana çok şey değişti. Dünya ayaklarımın altından kaydı.

"Şey... bu babam olmadan geçireceğimiz ilk Noel," diyorum düşünmeden. "Ya da, bekle, aslında bu doğru değil. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Bu yedinci yılımız."

"Ah, canım," diyor taksi şoförü sempatik bir baş hareketiyle. "Ben de o yollardan geçtim. Babamla değil - o yaşlı bir ayyaştı ve dünya onsuz daha iyi bir yer. Ama karımla. Bir süre önce vefat etti. Onlarsız ilk her şey zordur. Ama sonra, geri kalan her şey de öyle. Dürüst olmak gerekirse acı her yıl tazeleniyor."

Derin ve rahatlatıcı bir tınısı olan sesine odaklanıyorum. Burada bir taksinin arkasında oturmak ve nazik bir yabancıyla sohbet etmek iyi hissettiriyor. Çok fazla beklenmedik dönüşün ortasında küçük bir normallik.

"Daha kolay oluyor mu?" Ben soruyorum.

Biraz düşündükten sonra "Hm. *Daha kolayını* bilemiyorum," diyor. "Sadece alışıyorsun, anlıyor musun? Onları özlemeye alışıyorsun. Tanıdık bir acı."

Dikiz aynasından bana kıbarca gülümsüyor ve yola bakmaya devam ediyor. Başka bir gün olsa, daha sonra çizebilmek için yüzünün her ayrıntısını hafızama kaydederdim. Şişkin burnu, gülümsediğinde kırışan gözlerinin etrafındaki kağıt inceliğindeki derisi.

Ama kafam genellikle takdir ettiğim şeyi, yani bu evrende yaşayan, nefes alan başka bir insanın basit insanlığını takdir edemeyecek kadar cevaplanmamış sorularla dolu.

Kendi insanlarım için çok endişeleniyorum. Mia için, Rob için, annem için.

Aleks için de endişeliyim elbette, tamamen farklı bir şekilde olsa da. Ve bu konu hakkında düşüncelere dalmayacağım, çok teşekkür ederim.

"Tatili kiminle geçiriyorsun?" Beni bir kara delik gibi içine çekmekle tehdit eden çok taze anılardan uzaklaştıracak her şeyi soruyorum.

"Senin yaşlarında bir oğlum var," diyor. "Her yıl yaptığımız şeyi yapacağız: eski futbol maçlarını izleyeceğiz, dükkandan alınmış hindi ve meyveli kek yiyeceğiz ve bol bol bira içeceğiz."

Gülümsüyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Kesinlikle öyle düşünüyorum," diye kıkırdıyor. "Damien -o benim oğlum- iyi bir çocuktur. Mary öldüğünde yıkılmıştı ama yas tutmak için kendine zaman tanımadı. Çocuklarımıza zorla kabul ettirdiğimiz erkek kabadayılığı yüzünden. Bu sağlıklı değil."

"Aynı fikirdeyim," diyorum.

Kendi kardeşimi düşünüyorum. Babamın ölümünü hepimizden farklı karşıladı. Daha sessiz, daha içine kapanık oldu. Isabella'ya minnettar olmamızın bir başka nedeni de buydu: hayatına girmiş ve ona gülümseyecek bir şeyler vermişti.

Ama o ortadan kaybolduğunda, her şey her zamankinden daha kötü oldu.

Geçtiğimiz yıl buralarda olmasam da, Mia beni her konuda bilgilendirdi. Telefonda konuştuğumuz her an değişiklikleri fark etmek kolaydı.

"Ben Liv, bu arada," diyorum.

Taksi şoförü el sallıyor ve gülüyor. "Benim adım Kevin. Memnun oldum, hanımefendi."

Köşeyi dönüyor ve büyüdüğüm sokaktan sadece bir dakika uzakta olduğumuzu fark ediyorum. Geniş kaldırımları ve parlak çimenleri olan küçük, temiz bir çıkmaz sokak. Mahallenin çocukları bisikletleriyle birbirlerinin evlerine gidiyor ve bisikletlerini çimlerin üzerine bırakıyorlar. Küçük kızlar yazın limonata standları kurarlar.

"Evin numarası neydi Bayan Liv?" "Daha aşağıda sağda," diye talimat veriyorum. "112."

Annem Mia'ya hamileyken annem ve babam bu eve taşınmışlardı. Rob şehirdeki bir apartman dairesinde yaşıyordu ama ikinci bir bebeğin yolda olduğunu öğrendiklerinde banliyöye taşındılar. Ben doğduğumda banliyöye iyice yerleşmiştik. Ben burada doğdum ve büyüdüm.

Kendi başıma taşınana kadar bildiğim tek ev burasıydı.

"İşte burası," diyorum ona evi göstererek. Orta sınıf Amerika'dan fırlamış gibi: beyaz panjurlar, koyu gri çatı kiremitleri, ön bahçeyi iki simetrik dikdörtgene bölen düzenli bir kaldırım.

"Güzel bir yer. Şirin bir yer."

"Teşekkürler Kevin," diyerek cüzdanımdan iki yirmilik çıkarıp uzatıyorum. "Üstü kalsın. Ve mutlu tatiller."

Konuşmamız aniden sona erdi ama artık evin dışındayım ve bir saniye daha bekleyemem. İçeri girmek ve ailemin neden yeryüzünden silindiğini öğrenmek istiyorum.

Ben asfalt yoldan ön kapıya doğru ilerlerken taksi hareket ediyor. Genellikle annem beni kapıda karşılar ve ben daha merdivenlere ulaşamadan kapıyı açar.

Ama bugün, hiçbir yerde hareket yok. Mezar kadar sessiz.

Kapıyı çalıp zili defalarca çaldım. "Anne!" diye sesleniyorum. "Mia!"

Hala kimse cevap vermeyince, kapı kolunu deniyorum. Sürpriz bir şekilde hemen açıldı.

Mahallemiz olabildiğince güvenlidir. Her zaman öyleydi. Ama annem her zaman, *her zaman* kapısını kilitli tutar. Kendimi bildim bileli ne zaman biri sorsa "Çok güvenli olamaz," derdi. Sürgüyü atmayı unutmuş olabileceğini düşünse eve yirmi dakika sürerdi.

Önsezi damarlarımı asit gibi doldururken içeri adım atıyorum.

Her şey doğru görünüyor: girişteki masanın üzerinde yerli yerinde duran resim çerçeveleri, duvardaki gümüş kancalardan sarkan anahtarlar.

Ama hiçbir şey doğru gelmiyor.

Ev çok sessiz. Yanmış şeker gibi buruk bir şey havayı dolduruyor. Annemin sevgi dili her şekil ve formdaki unlu mamullerdir, ancak kadın mutfak zamanlayıcıları konusunda dindardır. Asla bir şey yakmaz.

"Anne?" Tekrar sesleniyorum, bu sefer daha sessiz. "Mia?"

Diğer odadaki bir sandalyenin parke zemini yavaşça sıyırdığını duyuyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bizim evde kimse sandalye kazıyıcı değildir. Babam parkeleri çizdiğimiz için söylenip dururdu, öyle ki hepimiz sandalyelerimizi taşıırken kaldırmayı öğrendik. Bu kökleşmiş. Onun vefatının bile söndüremediği bilinçsiz bir alışkanlık.

Oturma odasına doğru ilerliyorum ve aklımdan bir silah aramam gerektiği düşüncesi geçiyor. Ama inançsızlık kollarımı iki yanıma sabitliyor, ayaklarımı ileriye doğru hareket ettiriyor.

Oturma odasına doğru döndüğümde, kısa bir süre duruyorum. Boğazımda bir nefes düğümleniyor.

Hepsi orada.

Anne.

Mia.

Rob.

Ancak ağızları bantla kapatılmış, elleri ve bacakları kalın bir bantla bağlanmıştır. Yemek odası sandalyelerine ip.

Mia ve annem dehşete düşmüş görünüyorlar ama zarar görmemişler. Ama Rob... yüzünün yan tarafından alınına doğru akan bir damla kan var. Gözleri şaşkın ama bu şaşkınlığın ardında öfke var.

Yerimde sabit duruyorum ve sanki gördüğüm şeyi değiştirecekmiş gibi göz kırptıyorum, göz kırptıyorum ve göz kırptıyorum. Değiştirmiyor. Sonunda, düzensiz bir çığlık atıyorum ve kalan son sevdiklerime doğru bir adım atıyorum.

Ancak derin ve emredici bir ses beni durdurdu. "Tekrar merhaba

Olivia," diye gürledi ses. "Bize katılman ne güzel." Bu sesi tanıyorum

ama inanmak istemiyorum.

Olamaz.

Böyle bir şey olamaz.

Önce gölgesini yakalıyorum, mutfaktan gelen ışık yüzünden yere uzun uzun yayılmış. Sonra kokusunu, zengin ve baştan çıkarıcı.

Sonra köşeyi dönüyor ve ben neredeyse dizlerimin üzerine

düşüyorum. "Aleks..."

ALEKS

"Ne haltlar dönüyor?" Olivia ağzından kaçırır. Arkasında, ailesi kısıtlamalarına karşı güçsüzce mücadele ediyor.

Hem onları hem de onun sorusunu görmezden geliyorum. "Süveterden kurtulduğuna sevindim," diyorum. "Çok iğrençti."

Hemen cevap vermiyor. Hâlâ önündeki sahneyi anlamaya çalışıyor. Gözleri annesi ve kardeşleri arasında gidip geliyor.

Elbette çok korkuyor ama bu korkunun hiçbirisi kendisi için değil. Sadece *onlar* için endişeleniyor. Dürüst olmak gerekirse takdire şayan. Yersiz ama takdire şayan.

"Ter-ne? Hayır. Kesinlikle hayır. Bana kim olduğunu ve evimde ne *halt* ettiğini söyle!" Sesi çılgılık çılgılığa yükseliyor.

"Sinirleniyorsun," diye bilgilendirdim onu. "Bu üretkenliğe aykırı." "Şu anda 'üretken' olmakla pek ilgilenmiyorum!"

Ben ilerliyorum ve o hemen geri çekiliyor. Gergin, bir şey bekliyor. Saldırı. Bilmediği şey ise saldırının çoktan bitmiş olduğudur. Bundan sonra olacak her şey uzun zamandır planlanıyordu. Değiştirilemez.

Onu rahatlatmak için mutfak tezgahına yaslanıyorum. Burada yapmamız gereken çok şey var. Henüz bana histerik davranmasına izin veremem.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için diğerlerine bakıyorum. Annesi sandalyeye yığılmış. Korkusunun yerini yorgunluk almaya başlamış. Bir vücut adrenalinle ancak bu kadar uzun süre çalışabilir, özellikle de onun yaşındaki bir kadın için.

Diğer ikisi hâlâ öfkeli ve savaşmaya hazır görünüyor. Kararlılıklarından etkilendim. Bağlı ve ağzın tıkalıyken böyle bir tavır sergilemek zor. Rob'dan beklerdim ama kız kardeşten değil.

"Neden oturmuyorsun Olivia?" Ben öneririm.

"Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkürler. Neden kendi lanet evimde bana patronluk taslamayı bırakıp neler olduğunu anlatmıyorsun?"

İçimi çekiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Pekâlâ." Silahı pantolonumun arkasından çıkarıp mutfak tezgahının üzerine koyuyorum, sonra da bar taburelerinden birine oturuyorum. Silahı görünce gözleri irileşti.

Gözlerimi ondan ayırmadan elimi kaldırıp işaret ediyorum. Adamlarım gölgelerden içeri giriyor.

Olivia olduğu yerde döner, evindeki yabancıların sayısını sayarken gözleri faltaşı gibi açılır. Hiç şansı olmadığını görmek için dahi olmaya gerek yok.

Tam bir altmışlık dönüş yapıyor ve sonra bana bakıyor. "*Kimsin* sen?" diye fısıldadı.

"Otur," dedim, "belki sana anlatırım."

Ailesine bakar. Alt dudağı titriyor. "Lütfen bırak gitsinler." "Seni dinlememi istiyorsan, önce sen beni dinlemelisin."

Başka seçeneği kalmayınca bir sandalye çekip oturdu. Adamlarıma ince bir işaret veriyorum ve onlar da bir kez daha arka planda eriyip gidiyorlar.

Olivia titrek bir nefes veriyor. "Senin adın Aleks mi?"

Rob'un irkildiğini fark ediyorum, kız kardeşiyle yakınlık kurmuş olmamdan rahatsız olduğu belli. Ama bu da planımın bir parçasıydı.

"Öyle," diye onaylıyorum. "Ama hatırlamanız gereken benim soyadım. Ben Aleksandr Makarova."

"Benden ne istiyorsunuz?" diye soruyor çaresizce, ailesine bakmaktan kendini alamıyor.

"Olivia," diyorum tehditkâr bir gülümsemeyle, "beni yanlış anladın. Buraya senin için gelmedim. *Onun* için buradayım."

Bakışlarımı kardeşine doğru takip ediyor. "Rob'dan ne istiyorsun?" "Ona söylemek ister misin, Robert?" Soğukça soruyorum. "Yoksa söylemeli miyim?"

Adam homurdanıyor ama ağzındaki bant yüzünden sesi boğuk çıkıyor. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

"Dur, sana yardım edeyim." Bir hışımla çekip kopardım.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırır bağırabildiği kadar. "Seni siktiğimin s i k i k parçası-"

Tekrar oturuyorum ve yorgun gözlerle ona bakıyorum. "Anneni o ağızla mı öpüyorsun?"

"Bırakın onları!" diye hırlıyor. "Onların bu işle hiçbir ilgisi yok!" "Rob!"

Olivia ağlıyor. "Neler oluyor? Neler oluyor?"

Onun sorularını tamamen görmezden geliyor. "Bu orospu çocuğunu nereden tanıyorsun Liv?"

Olivia sessizleşir. Suçluluk duygusu yüzünü

kaplar. "Liv!" Rob bastırıyor.

"O... o benim uçağımdaydı," diye kekeliyor. "Aynı uçaktaydık ve uçak rötör yaptı. Konuşmaya başladık-"

"O lanet olası bir suçlu Liv!" Rob neredeyse bağırıyor. "O bir gangster ve bir katil."

Yüzünün rengi soldu. Olivia bana döndü, gözleri inkar etmem için yalvarıyordu. Yalvarıyor, mutlaka bir hata, bir karışıklık olduğunu, bunun doğru olamayacağını umuyor...

Ona küçümseyici bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Sanırım aradığı terim 'Don'." "*Don* mu?" Olivia benimle Rob'un arasına bakarak tekrarlıyor. "Mafya gibi mi?" "Bratva," diye düzeltiyorum. "Mafya değil. Bu hatayı bir daha yapma."

"Bratva," diye fısıldıyor. "Tabii ki. Sen Rus'sun."

Başımı salladım. "Bu doğru. Kardeşin de benimle ters düşmek gibi bir hata yaptı."

Rob dişlerini sıkarak, "Sanırım bunu yanlış anladın," diye homurdanıyor. "Olivia, bu Isabella'yı kaçırın piç kurusu. Onu kaçırın. Kim bilir başka neler yapmadan önce muhtemelen ona tecavüz etmiştir."

"Tanrı'ya bakma Robert," diye azarlıyorum. "Tanrı bile ne yaptığımı bilmiyor. Bilse bile beni durduramaz."

"T a n r ı m ," diye inliyor Olivia kendi kendine, alnı dizlerine degecek şekilde öne d o ğ r u eğiliyor. "Neler oluyor...?"

"Seni incitti mi Liv?" Rob talep ediyor.

Olivia cevap vermiyor. Başını bacaklarının arasında tutuyor ve derin nefesler alarak paniğini bastırmaya çalışıyor.

"Liv!"

Sarsılarak doğruldu, kendi kucağına kusacakmış gibi görünüyordu. "Hayır. Hayır, o... o yapmadı."

"Gördün mü Robert?" Ona dönerek söyledim. "Ben senin gösterdiğin gibi bir canavar değilim. Ve nişanlının kaybolmasıyla kesinlikle hiçbir ilgim yok."

"Öyle olduğunu söyleyen bir ipucum var."

"İpucunuz yanlış," diye çıkıştım. "Ben kadınları kaçırmam. Ve onları istekleri dışında tutmam."

Ayağa kalkıp Olivia'ya doğru yürüyorum. Arkasında durmak için sandalyesinin etrafından dolandığımda kaskatı kesiliyor ama kaçmaya çalışmaktan daha iyisini biliyor. Gidebileceği hiçbir yer yok.

Saçlarından bir tutam alıyorum ve parmaklarımın arasında ipek gibi akmasına izin veriyorum. "Yani, bana bir sebep verilmediği sürece."

"Sakin ona dokunma!"

"Bratva'm hakkındaki soruşturmayı iptal et," diyorum. "Şimdi iptal et, ben de ailene zarar vermek zorunda kalmayayım."

Olivia irkiliyor ama saçlarını gevşekçe tutmaya devam ederek onu görmezden geliyorum.

"Isabella nerede?" Parmaklarım Olivia'nın omzundan aşağı kayarak çıplak tenini sıyrırken Rob'un gözleri kısılıyor.

"Isabellas diye birini tanımıyorum,"
diyorum ona. "Yalan söylüyorsun."

"Bu konuda benimle tartışmak senin yararına değil Robert," diyorum. "Beni ve adamlarımı izleyen soruşturmanın başındaki ajan sensin. Bitir şu işi."

"Bunu yapmaya yetkim yok."

"O zaman bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulun. Kariyerinizi takip ettim, çok etkileyici olduğunu da eklemeliyim. Büro'da güven ve sadakat üzerine bir itibar inşa ettiniz. Benimle ilgili davanın çıkmaz sokak olduğunu iddia edersen seni dinleyeceklerdir."

"Gerçekten böyle satacağımı mı düşünüyorsun? Korumaya söz verdiğim her şeye ihanet edeceğimi mi?"

Omuz silkiyorum. "Başlattığın bu savaştan ailenin sağ çıkmasını istiyorsan çıkacaksın."

Birden Olivia'nın saçını sertçe çekerek boynunu vahşi bir açıyla geriye doğru büküyorum. Annesinin gözleri kocaman oldu ama hiç ses çıkarmadı. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Ancak kız kardeş çılgına dönüyor. Homurdanıyor ve bağlarına karşı mücadele ediyor, neredeyse sandalyesini deviriyordu - ta ki adamlarımdan biri kafasının arkasına bir silah dayayana kadar.

"Hayır!" Olivia sesini bularak çığlık atar.

Kız kardeşine doğru koşmaya çalışıyor ama ben onu kendime doğru çekiyorum. Elleri beni pençelerken çırpınıyor ve umutsuzca kız kardeşine bakıyor. Gözyaşları yanaklarını çiziyor. Akşamın sönmekte olan ışığını elmas gibi yakalıyorlar.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen Aleks, ona silahı bırakmasını söyle."

"Onu dinlemeli miyim, Robert?" Düşünüyorum. "Adamıma silahı bırakmasını söylemeli miyim?"

Gözleri çılgınca kız kardeşleri ve annesi arasında gidip geliyor. Dayak yediğini kabul ederkenki iç çekişini görmek istiyorum. Omuzlarının çöküşünü.

Kazanamayacağını anladığında gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek istiyorum.

Ve bir an için, tam olarak bunu elde edebilirmişim gibi görünüyor. Tam olarak istediğim şeyi.

Ama sonra, tam kabullenmenin eşiğinde, rotasını değiştirir. Kararlılığı çenesinde, yumruklarında sertleşir. Boynunun tendonları gerginlikle titriyor.

İşini çok ciddiye alıyor. Büro'da yaptığı işe inanmak gibi talihsiz bir prangası var. Ama bundan daha fazlası da var.

Bu kişisel bir mesele. Nişanlısını kaçıranın gerçekten ben olduğuma inanıyor. Ve tehditlerden etkilenecek biri değil. Bu da onu tehdit etmekten daha fazlasını yapmam gerektiği anlamına geliyor.

"Kazanamayacaksın, Makarova," diye homurdanıyor. "Şimdi senin peşindeyiz."

Omuz silkiyorum. "Zaten tüm işlerimi araştırdınız. Beni suçlayacak bir şey bulmuş olsaydınız, çoktan bir arama emri çıkarmış olurdunuz."

"Bu bir bok kanıtlamaz. Tek kanıtladığı şey, izlerinizi örtbas edecek kadar zeki olduğunuz."

Olivia bana karşı ürperirken "Doğru," diye başımı sallıyorum. "Ben zekiyim. Daha da önemlisi, elimde sonsuz kaynak var. Benimle bir şey başlatmak istemezsiniz Ajan Lawrence, sizi temin ederim."

"Sanırım bunun için biraz geç. Ailemin peşinden ikinci kez geliyorsunuz."

"İlk sefer diye bir şey yoktu."

"Isabella," diye sertçe homurdanıyor. "Bu ilk seferdi."

"Egon gözünü kör etmiş. Nişanlın seni terk etti," diye homurdanıyorum. "Bunu kabul et."

Başını sallıyor. "Bir bok bırakmadı; hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bu onun yapacağı bir şey değil. *Senin* gibi adamların yapacağı bir şey."

Gülüyorum ve başımı yana eğiyorum. "Benim gibi erkeklerin ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun dostum." Sonra doğruluyorum. "Ama *senin* gibi erkeklerin ne yaptığını biliyorum. Ve daha da önemlisi, bunun gibi kadınların ne yaptığını biliyorum. Ne istiyorlarsa onu yaparlar. İtiraf etmeseler bile, arzuladıkları şeyi.

yüksek sesle söyle." Olivia'yı kendime biraz daha yaklaştırıyorum. "Kız kardeşine sor. Sanırım ne kadar haklı olduğumu gördü."

Mücadele etmeye çalışıyor ama onu çok sıkı tutuyorum. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Lütfen dur... Bırak gideyim. Bırak hepsini gitsinler."

"Bu güç ağabeyinde," diyorum ona. "Tek yapması gereken cadı avını durdurmak."

"Rob," diyor Olivia umutsuzca, "Mia'yı düşün. Annemi. Bunu hak etmiyorlar. İşin buna değer mi?"

Gözleri öfkeyle irileşiyor. "Bunun işimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" "Rob-"

"Bu Isabella'yla ilgili!" diye bağırıyor. "Bu benim *hayatımla* ilgili, benim *kadınımla*, benim *Gelecek!* Bu piç her şeyi benden çaldı. Geri istiyorum!"

Olivia başını sallar. "Onun hayatta olduğunu sana düşündüren ne?"

"O dışarıda, Liv. Nişanlım dışarıda. Ve onun nerede olduğunu biliyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu umutlu bir düşünce. Ama ben? Ben her zaman gerçeklerle daha çok ilgilenmişimdir. Ve gerçekler burada üstünlüğün bende olduğunu gösteriyor. Ben seçimimi yapmadan önce senin seçimini yapmak için beş saniyen var."

Başımı salladım ve adamlarım bir kez daha harekete geçti. Pike ve Lipkin silahlarını anne ve kız kardeşe doğrulturken ben silahımı alıp Olivia'nın başının yan tarafına şefkatle bastırıyorum. Titriyor ama soğuk metal tenine değdiği anda ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyor.

"Ne olacak?" Ben soruyorum.

Rob önce annesine sonra da kız kardeşlerine bakıyor. İçinde biriken öfkeyi görebiliyorum. Suçluluk duygusunu. İkisi arasındaki savaşı.

Bir yıl önce ortadan kaybolan bir kadının hayaleti için önündeki yaşayan, nefes alan kadınları nasıl feda edebilir?

"Lütfen Rob," diye fısıldıyor Olivia. "Ona istediğini ver." "Kız

kardeşini dinle Robert," diye öneriyorum. "O çok akıllıdır."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. İntikamla, daha fazla şiddet v a a d i y l e doluydular.

Ve sonunda, istediğim kabulle: Bu savaşı kazanamaz.

Çenesi sıkıştı. "Siktir! Tamam."

"Neye iyi?" Ben soruyorum.

"Tamam, geri çekileceğim."

Memnun bir gülümsemeyle silahı bırakıyorum. Adamlarım da beni takip etti.

"Doğru seçimi yaptınız Ajan Lawrence."

"Sakın adımlı söyleme," diye mırıldandı. "Bırak bizi gidelim."

"Bir dakika içinde," diyorum. "Gitmeden önce biraz sigortaya ihtiyacım olacak."

Rob gözlerini kısar. "Ne istiyorsun lan? Seni geri çekeceğimi kanıtlayan bir not mu? Baskı altında yapılan yasadışı bir anlaşmanın mahkemede geçerli olacağından emin değilim."

"Mahkeme mi?" Gülüyorum. "Kendi işimi kendim hallederim, teşekkürler. Ve senden bir şey istemiyordum. Bir şey istediğimde, onu alırım."

Olivia'yı bırakıp geri çekiliyorum. Gözle görülür bir rahatlamayla sarktı. Ama birazdan öğreneceği gibi, bu iş daha bitmedi. "Pyotr," diye emrediyorum. "Al onu."

"Hayır!" Ağzı şok içinde açıldı. Askerim onu gözaltına almak için hamle yaparken bana döndü.

"Bunu yapamazsınız!" Rob kükrüyor. Ona gülümsüyorum.

"İzle beni."

"Hayır!" diye bağırıyor. "Onu alamazsın. *Makarova!*"

Öne doğru atıldım ve Rob'un kanlı yüzünü avucumun içine aldım. "Gerçekten buradan bir tehditten başka bir şey almadan çıkacağımı mı sandın?" Ona tısladım. "Ben senin uğraşmaya alışık olduğun küçük balıklardan değilim Lawrence. Ben şeytanım ve burası cehennemin en alt katı. Burası lanet olası Bratva. Borcumuzu kanla öderiz."

"Geri çekileceğimi söyledim!" diye itiraz ediyor.

"Yaptığını biliyorum." Başımı Pyotr'a doğru eğdim. "Al onu."

Pyotr'la dövüşmeye çalışır ama faydası yoktur. Pyotr bu momentumdan yararlanarak onu bir patates çuvalı gibi omzuna alır ve evden dışarı çıkar. Ağzını tıkayarak çığlık atan kız kardeşinin gözleri panikten kocaman olmuştur.

"Birini mi suçlamak istiyorsun?" Doğrudan gözlerinin içine bakarak söylüyorum. "Kardeşini suçla."

"Ona ne yapacaksın?" Rob sorar, sesine ilk kez gerçek bir korku sinmiştir.

"Bu sana bağlı," diyorum ona. "Yönetmem gereken bir Bratva var. Ve bunu yaparken siz hamamböceklerinin ayaklarımın etrafında dolanmasına ihtiyacım yok. Bu senin son uyarın. Kız kardeşinin kaderi senin ellerinde."

Bununla birlikte, burada işim bitti. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Rob'un çığlıkları eşliğinde evden çıkıyorum.

Dışarıda beni bekleyen zırhlı cipe yaklaşırken Rob'un çığlıklarını Olivia'nınkilerle değiştiriyorum. Arka koltukta çırpınıyor, kurşun geçirmez cama vuruyordu.

Sürücü koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapattım. "Ağlamanın ya da yalvarmanın bir anlamı yok Olivia. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Annem, kız kardeşim..." diyor umutsuzca. "Onlar iyi mi? Onlara ne yapacaksınız?"

"İyi olacaklar," diyorum. "Buraya kardeşine bir mesaj vermek için geldim. Ve şimdi sen de buradasın, bunu yaptım. Köşeyi döndüğümüz anda serbest bırakılacaklar."

"Ya ben?" diye soruyor, ailesinin zarar görmeyeceğinden makul ölçüde emin olduktan sonra nihayet kendini düşünüyor. "Peki ya ben?"

Dikiz aynasından ona bakıyorum. "Bunu göreceğiz."

OLIVIA

Bir eli direksiyonda, diğ er elini boş yolcu koltuğ unun üzerine rahatça atmış bir şekilde araba kullanıyor.

Ve nedense, bakmadan duramıyorum.

Sadece birkaç saat önce o ellerin üzerimde olması mümkün mü?

Burada otururken kendimi garip bir alternatif gerçekliğ e girmiş gibi hissediyorum. Uçakta bir yabancıyla seks yapmanın tüm ailemi tehdit eden bir kabusla dönüştüğü bir gerçeklik.

Beni cipe taşıyan iri yarı adam hemen yanımda oturuyor. Bana doğru bir bakış bile atmıyor ama gözlerimi her kırışımı, aldığım her nefesi, aklımdan geçen her düşünceyi kaydettiği hissinden kaçamıyorum.

Şehrin içinden geçiyoruz. Normal hayatlarına devam eden insanlara aval aval bakmaktan kendimi alamıyorum. Tuhaf, neler olduğunu bilmiyorlar mı? Bu arabanın içinde, çok uzakta olmayan bir evin içinde?

Ama tabii ki tüm dünya yıkılmadı. Sadece benimki.

Bir köşeyi dönüyoruz. Gözlerimi kaldırım boyunca bloğ un sonuna kadar sürüklüyorum ve eskiden babamla gittiğim tanıdık küçük bir pizzacı görüyorum.

Mia üniversiteye gittikten sonra günlerce ağladım. Gözyaşlarım nihayet kurduğ unda babam pizza yemeye gitmemiz için ısrar etti, sadece ikimiz. Duygularımı hissedemeyecek kadar doyana kadar sarımsak düğ ümleri ve yağlı sucuk dilimleri yedim. Ve kız kardeşim beni evde yalnız bıraktığından beri ilk kez hayatımın bitmediğini hissettim.

O bir gece haftalık bir rutine dönüştü. Bir gelenek. Büyüdüğ ümde bile arkadaşlarımla yaptığım planları geri çevirdim.

Babamla pizzacıda.

O küçük dükkânda o kadar çok anı birikti ki. Asla geri alamayacağım o kadar çok şey.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım tutunamadığım başka şeyler de var. Şimdi bile babamın sesinin nasıl olduğunu unutmaya başlıyorum. Sarılmasının nasıl koktuğunu. Sevgisinin nasıl hissettirdiğini.

İlk gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanana kadar ağladığımı bile fark etmiyorum.

Yaşasaydı neler olabileceğini sadece Tanrı bilir. Belki Mia kariyer yerine aşkı seçerdi. Belki ben evde sinmek yerine üniversiteye giderdim. Belki Rob ruhuna ve akıl sağlığına aynı anda mal olmayacak bir yola girerdi.

Ve tüm bunlar gerçekleşmiş olsaydı, belki de bu durumda olmazdık.

Şeytanın kendisi tarafından kaçırılmış.

Asıl korkutucu olan ise Aleks'i çok az tanıyor olmama rağmen neler yapabileceğini çok iyi biliyor olmam. Havaalanında bana gülümsedi ve görüldüğümü hissettirdi. Özel.

Aptal ben, onun ilgisinin tadını çıkardım. Kendimi fanteziye kaptırdım.

Ama ortada bir fantezi yoktu, değil mi? Sadece bir *plan* vardı. Benim gibi aptal küçük bir kızı tuzağa düşürmek için hazırlanmış, hesaplanmış, sinsî bir plan. Kusursuzca işledi.

Gözlerimi kırıştıtırıyorum ve kendimi onun profiline bakarken buluyorum. Başka tarafa bakmalıyım. Bir parçam hâlâ bunu istiyor. Ama onun aurası tarafından tuzağa düşürüldüm. Yırtıcı bir hayvanın pençelerine yakalanmış çaresiz bir hayvan gibi.

"Seni korkutuyor muyum Olivia?" diye mırıldanıyor.

Keşke Mia'nın cesareti bende de olsaydı. O gücünü babamdan aldı. Ama ben her zaman annem gibi oldum: sessiz, yumuşak sözlü ve dünyadan korkan.

"Evet."

Gülümsüyor. "Güzel."

Şehir arkamızda kayboluyor. Geriye bakmamak için kendimi zorluyorum. Ailemin olduğu yere, evimin olduğu yere, hayatımdaki iyi olan her şeyin olduğu yere.

Önümde sadece acı var.

Buna hazır olmalıyım.

Araba durana ve ben sarsılarak uyanana kadar uyuduğumu fark etmiyorum bile. Nerede olduğumuzu görmek için camdan dışarı baktığımda çenem düşüyor.

Burası Wikipedia'da "malikane" olarak tanımlanıyor - ya da en azından öyle olmalı, eğer zaten öyle değilse. Dairesel taş döşeli avlunun ortasında içinde yüzülebilecek büyüklükte taş bir çeşme yer alıyor. Evin sütunları oyma sarmaşıklar ve granitten fırlayan gargoyllarla yivlendirilmiş. Devasa ön kapılardan birini açmak için bir at takımına ihtiyacınız varmış gibi görünüyor.

Beni arabaya kadar taşıyan iri yarı adam kapımı açtı. Bana elini uzatıyor ama ben ondan uzaklaşıp başımı şiddetle sallıyorum.

Aleks sıkılmış bir sesle, "Eğer işbirliği yapmazsan, güç kullanacak," diyor.

Yine de elini reddediyorum ve cipten kendi başıma çıkıyorum. Ama bacaklarım uzun yolculuğun etkisinden hâlâ kurtulamamış olacak ki ayağım kayıyor ve öne doğru savruluyorum. Aşağıdaki benekli parke taşlarına çarpmamamın tek nedeni iri adamın beni yakalaması.

"Yine kabalaşmaya karar verirse, bırak düşün," diyor Aleks kayıtsızca. Sonra çivili kapılara doğru adım adım ilerliyor.

Ne kadar çekici.

Tekrar sağlam bir zemine bastığımda, arkamdaki iri adamla birlikte onu içeri kadar takip ediyorum. Kapılar üç yöne ayrılan bir giriş yoluna açılıyor. Kocaman bir cam duvar tam karşımda duruyor ve ortasında muhteşem bir söğüt ağacının bulunduğu düzenli çimenlerden oluşan bir kare sergiliyor. Pencere camlarından biri itilerek açılmış ve bir kapı ortaya çıkmış.

Ağacın arkasında başka bir cam duvar ve oturma odası gibi görünen bir yer görüyorum. Malikane açıkça doğa düşünülerek tasarlanmış, yeşil alanlar evin geri kalanıyla sorunsuz bir şekilde bütünleşiyor, her biri bir diğerine akıyor

Sanki her zaman böyleydi, sanki her şey kendi kendine yeryüzünden büyümüştü.

Aleks adamına, "Onu yukarı götür," diye emrediyor. Bana bakma zahmetine bile girmiyor.

Onun soğuk reddini kişisel olarak algılamamak çok zor. İri adam bana doğru geliyor ama ben ondan uzaklaşıp Aleks'le konuşuyorum.

"Beni daha ne kadar burada tutacaksın?"

İsteksizce bana döndü. Bu sabah bana kendimi özel ve görülmüş hissettiren aynı bakışın şimdi beni tamamen, acınacak derecede önemsiz hissettirebilmesi şok edici.

"Ne kadar sürerse."

"Bunun bir kaçırma olduğunun farkındasınız, değil mi? Beni burada öylece tutamazsınız." "Bratva'nın farklı kurallar altında çalıştığını göreceksin," diyor. "Peki ya *kanunlar*?" Talep ediyorum. "Bu ülkeyi yönetenler mi?" Sırıttıyor. "O kanunlar benim için geçerli değil."

"Kim demiş?"

Yıldırım hızıyla ilerliyor. Fuayenin ortasındaki süslü oval masaya doğru sendeleyerek geri çekiliyorum.

"*Ben* diyorum ki," diye tıslıyor. "Seni ilgilendirdiği kadarıyla, benim sözüm kanundur. Diğer her şeyi unutun." Omzunun üzerinden goril adama bir bakış atar. "Boş ver. Onu kendim götüreceğim."

Bununla birlikte Aleks kolumu sertçe kavıyor ve beni ileri doğru sürüklüyor. Yüzen bir merdivenden ikinci kata çıkıyoruz. Sonra bir koridora sapıyor ve beni sıradan bir kapıdan içeri çekiyor.

Buraya gelirken beni evin altındaki fare istilasına uğramış bir zindana bırakmasını bekliyordum. Ama oda... güzel. Aslında çok hoş.

Ortada, bir bulut kadar hafif görünen kirli beyaz bir yorganla örtülü kral boy bir yatak duruyor. Karyola, ahşap direklere kazınmış basamaklı sarmaşıklar ve çiçeklerle sade ama görkemli bir yapıya sahiptir. Doğal ışık yatak odasının

pencereler ve küçük bir balkona açılan Fransız kapılar. Ferforje bir masa ve iki uyumlu sandalye dışarıda güneşin tadını çıkarmaktadır.

Mekânda korkutucu ya da sinsi bir şeyler arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Neredeyse bu evde gerçekte olduğumdan ziyade bir misafir olduğumu hayal edebiliyorum.

Bir mahkum.

Daha doğrusu, bunu neredeyse hayal edebiliyordum - eğer buradan çıkış yolunu kapatan asık suratlı Rus pislik olmasaydı.

Bastırmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen panik yeniden kabarmaya başlayınca başımı sallıyorum. "Ben... Ben öylece ortadan kaybolamam," diye kekeliyorum. "Ödemem gereken bir kira var. Geri dönmem gereken bir işim var."

"Sen serbest çalışan bir karikatüristsin," diye hatırlatıyor bana gereksiz bir acımasızlıkla. "Kimse seni aramayacaktır."

Daha önceki konuşmamız aklıma geliyor. Ona hayatımla ilgili çok şey anlatmıştım, gerçekten umursadığına inanmıştım. Ama tabii ki umursamadı. Bu bir keşif göreviydi. Hedefini tanımaya çalışıyordu, böylece tüm bunları daha sonra bana karşı kullanabilecekti. Utanç yanaklarımı ısıttı.

Elimi ceplerimin derinliklerine sokup telefonumu arıyorum ama bulamıyorum. Tüm bu kaosun ortasında bir yerde mi düşürdüm?

"Bunu mu arıyorsun?" Aleks telefonumu parmaklarının arasına sıkıştırmış. Bana gelişigüzel sallıyor.

"Telefonumu mu çaldın?"

Çekiniyorum. "Merak etme. Geri

alacaksın." "Bunu nasıl garanti

edebilirim?" "Hem de hiç."

Gitmek için dönüyor ama ben umutsuzca öne atılıyorum. "Bekle...!"

Bana sabırsız bir bakış fırlatıyor, ancak eşikte durup devam etmemi bekliyor.

Ama ağızımdan çıkan tek şey, durmadan tekrarladığım aynı gevşek protesto.

"Ben... Ben burada kalamam..."

"Ve yine de yapacağın Şey tam olarak bu," diye homurdanıyor. "Ne kadar sürerse sürsün. Kardeşin Bratva'ya bulaşılmaması gerektiğini bilmeliydi."

"Sadece bana iyi olacaklarını söyle," diye fısıldıyorum umutsuzca. "Bana ailemin iyi olacağını söyle."

Gözlerini kısıyor. Mavi artık yok olmuş, gözbebeklerinin hırçın siyahı tarafından yutulmuş gibi görünüyor. "Ben hayatınızda olduğum sürece, hiçbiriniz iyi olmayacaksınız."

ALEKS

"Altına sıçtı."

Sağ kolum Demyan'a kıkırdıyorum. "Biliyordum. Tüm o kabadayılığın altında, o Arnavut puşt sadece korkmuş küçük bir çocukmuş. Sonuç ne oldu?"

"Beklendiği gibi. Hortumladığı tüm parayı geri verdi," diyor Demyan bariz bir memnuniyetle.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve başımı sallıyorum. "İlgini çekti mi?"

"Bir ayı ormana sıçar mı?" diye karşılık verir. "Tabii ki sıçarım. Yüzde on iki."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Genelde sadece on kişi alırız."

"Pezevenk gibi giyinmişti," diye açıklıyor Demyan. "Kireç yeşili zoot takım elbise, *bizim* paramızla ödendi. Bu beni kızdırdı, ben de fazladan yüzde iki aldım."

"Bunu biliyor mu?"

"Bildiğinden emin
oldum."

Sırıtiyorum. "Tüm yaptığın bu mu, hıçkırık?"

Demyan karşımdaki sandalyeye oturdu. Bahçedeyiz, çimenlik alanın batı tarafını çevreleyen Boston sarmaşığı ve begonvillere bakıyoruz.

"Ayrıca takım elbisesini de
çıkarttırdım." "Peki sonra?"

"Ve sonra onu ateşe verdim."

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Her şey düşünüldüğünde, kolayca kurtuldu. Faizi ödemesi için ona ne kadar süre verdiniz?"

"İki hafta."

Kaşlarımı çattım. "İki hafta içinde bir nokta dört milyonu geri ödemek zorunda mı? Tepelere doğru kaçacak, Demyan."

"Oh, buna güveniyorum." Demyan avına saldırmak üzere olan bir sırtlan gibi dudaklarını yalıyor.

Bu karşılaştırma ona çok yakışıyor. Demyan benden neredeyse iki kafa daha kısa olabilir ama boyundaki eksikliği varlığıyla kapatıyor. Ölümcül mavi gözleri keskin ve acımasız. Vücudu zayıf ve sıırım gibi ama tepeden tırnağa dövmelerle kaplı. Dokunulmamış tek yeri yüzü. Neredeyse hiç dokunulmamış; sadece sol gözünün altında küçük bir hançer dövmesi var. İlk büyük kavgamızdan sonra yaptırmıştı. Dizginleri ele alıp Makarova Bratva'nın donu olduktan hemen sonra.

"Bu kadar ayak işi yeter," diyor küçümseyerek. "Peki ya seninki?" "Kız bende."

"Hangisi?" Demyan sorar.

"Küçük kız kardeş. Olivia."

Demyan bana doğru bakıyor, kurnaz gözleri bedenimi seçiyor Dil. "Sorunsuz geçti sanırım?"

"Mükemmel geçti," diye onaylıyorum.

"Ama...?"

Demyan'a yalan söylemenin bir anlamı yok. Adam beni iyi tanıyor. "Beklediğimden daha çekici."

Kıkırdıyor. "O zaman onu becer ve bu işi bitir."

Bacağımı kaldırıp aramızda duran masanın üzerine koyuyorum. "Çoktan yaptım."

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye gülüyor Demyan. "Yılın çoklu görev adamı. Bütün bir uçuşu erteledin ve seviştin mi? Ne zaman vaktin oldu ki?"

"Uçağı erteledim, böylece onunla yakınlık kurmak için zamanım olacaktı - onun hakkında daha fazla şey öğrenecektim. Ve kusursuz bir şekilde işe yaradı." Sırıttım. "Onu uçağın tuvaletinde becerdim."

"Şanslısın," diyor. "Eğlenceli kız kardeşi seçmiş olmalısın."

Başımı düşünceli bir şekilde yana eğiyorum. "Aslında ben öyle düşünmüyorum. Raporlarda belirtildiği kadar sıkıcı biri. Kırk yaşındaymış gibi giyiniyor ve New York'ta neredeyse hiç sosyal çevresi yok. Tanıdığı insanların hepsi iş arkadaşları."

"Ne demek istiyorsun?"

"Uçak tuvaletinde bir yabancıyla sevişecek türden bir kadın değil," diye açıklıyorum. "Sanırım ben nadir bir istisna oldum."

"Tabii ki öyleydin," diyor Demyan. "Hayatımın yarısında yanımda olman varlığımın baş belası oldu. Kadınlar sana bir bakıyor ve ben aniden yok oluyorum."

Omuz silkiyorum. "Benim artıklarım ile iyi yedin." "Evet, ama alttan beslenen biri olmak berbat bir şey."

Kıkırdarak, masanın üzerinde yoğunlaşmış açılmamış biralara uzanıyorum. "Bir tane ister misin?"

"Bir ayı tuvalete sıçar mı?"

"Al," diye kaşlarımı çatarak araya giriyorum. "Al şu lanet birayı ve kapa çeneni." Kapağını açıp ona taze bir bira uzatıyorum. Kendime de bir tane aldım.

"Ben bir istisnaydım," diye düşünmeye devam ediyorum, "ama kendini bundan vazgeçirmeye çalıştığını söyleyebilirim. Onu soyduğum süre boyunca beni becerecek mi yoksa kaçacak mı anlayamadım. Kendine güvenmiyor. Ne vücudu ne de hayatı hakkında."

"Sanırım biraz büyülenmiş gibiyim," diyor Demyan iğrenç bir ses tonuyla.

Gözlerimi deviriyorum. "Daha önce onun gibi bir kadınla karşılaşmamıştım."

"Çünkü dışarı çıkıp onları bulmak için hiç zaman ayırmadınız. Ve onlar da sizi aramaya gelecek tipler değiller."

"Haklısın."

Birasından bir yudum alıyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Ne kadar çekici bir şeyden bahsediyoruz?"

"O çok güzel," diyorum dürüstçe. "Ama bunu saklamak için çok uğraşıyor. Görünüşe göre bu konuda oldukça başarılı olmuş."

"Güzel, değil mi?" Demyan diyor ki. "Bu saçmalığa dikkat et, amigo. Bu kelimeyi en son bir kadını tanımlamak için kullandığımda onunla evlenmiştim. Ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Gülümsüyorum. "Lafı açılmışken, Miranda nasıl?"

Demyan tekrar koltuğuna yaslanır ve iç çeker. "Nebraska'ya taşınmaktan bahsediyor."

"Aman Tanrım. Nebraska mı? Neden?"

"Ailesi orada yaşıyor," diye açıklıyor Demyan. "Anne babası ve iki erkek kardeşi. Büyük olanı evlendi ve birkaç çocuğu oldu ve şimdi Callie'yi kuzenleriyle birlikte olabilmesi için oraya taşımaktan bahsediyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki sen buna ne dedin?"

"Ona Nebraska'ya taşınmak istiyorsa başımın üstünde yeri olduğunu söyledim. Ama çocuğumu yanında götürmeyecek."

Homurdanıyorum. "Eminim bunu iyi karşılamıştır."

"Söylediğim hiçbir şeyi iyi karşılıyor mu?" diye homurdanıyor. Birasından bir yudum daha alıyor. "Güven bana dostum, buna değmez. Evlilik... Bizim gibi erkekler için olmadığını söylemek yeterli."

"Evlilik hakkında kim bir şey söyledi ki?"

"Bir kadını güzel bulmak başka bir şeydir," diyor. "Bir kadını büyüleyici bulmak başka bir şeydir. İkisi el ele gittiğinde... işte bu beladır."

"Bu kız bir kanaldan başka bir şey değil, Demyan. Onu bir amaç için aldım. Bu amaca hizmet ettikten sonra, o sıradan küçük hayatına geri dönecek. Ben de kendi hayatıma devam edeceğim."

Demyan dudaklarını büzüyor. "Bundan emin misin?"

"Sen güzel olduğunu düşündüğün kadınla evlendin diye ben de evleneceğim anlamına gelmez."

"Tamam ama unutma ki ben de ondan boşandım" diyor. "Neden biliyor musunuz? Her gün birlikte yaşarken güzellik sizi çok uzağa götürmez ve

Birbirine uymayan iki hayatı birleştirmeye
çalışıyorum." "Sen Bratva'nın dışında evlendin," diye
belirtiyorum. "İyi noktaya değindin. O zaman hatırlatın
bana: Bu piliç Bratva mı?"

Ona parmağımı gösterdim. "O bir amaç için bir araç," diye homurdandım. " Onu
bir görevi yerine getirmek için aradım. Sen bir kulüpte tanıştığın bir kızla
evlendin çünkü o senin aletini kaldırdı. İkisi dünyalar kadar farklı şeyler."

Gözlerini kısar. "Bu onu sikmeyi bıraktığın anlamına mı geliyor?"

"Onu bağlanmadan da becerebilirim. İnan bana."

"Bu tehlikeli bir bölge, kardeşim." "Çok
fazla düşünüyorsun."

"Bu beni haksız çıkarmaz. Onlar gibi kadınlar... bunun için uygun değiller
yaşam tarzı, dostum. Bunun stresi altında çatlayacak. Ne zaman yapacak bir işin
olsa paramparça olacak." Başını sallıyor. "Sessizlik ve sakinlik istiyorlar. İstikrar
isterler. Ve Bratva kaostan beslenir."

"O kadınla evlenmeyeceğim, Demyan. Onu becermeye gelince, bunu zaten
yaptım. Neden tekrar yapmam gereksin ki?"

Demyan tam olarak ikna olmuş görünmüyor ama yine de başını sallıyor.
Boşanmasının üzerinden üç yıl geçti ama bu onu hâlâ yıpratıyor. Bunu saklamaya
çalışıyor ama ben bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. O özünde iyi bir
adam.

Diğer yandan ben mi? O

kadar da değil.

"Sence ciddi mi?" Ben soruyorum. "Nebraska konusunda mı?"

Demyan dişlerini sıkarak, "Zaten pek ortalıkta olmadığımı iddia ediyor," diyor.
"Doğum gününü kaçırmış olmam da yardımcı olmuyor."

"Ne zaman oldu bu?"

"Üç hafta önce, Boskovic pisliğiyle uğraşırken." "Üç gün boyunca
dışarıydık."

"Aynen öyle. Callie'nin doğum gününün yaklaştığını unutmam için tek gereken de
buydu."

"Lanet olsun. Şimdi kaç

yaşında?" "Sekiz yaşına girdi."

"Sekiz mi?" İnanamayarak söylüyorum. "*Blyat'*. Sanki daha dün doğmuş gibi."

İç geçiriyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bazen Miranda'nın haklı olduğunu düşünüyorum. Olmam gerektiği kadar etrafta değilim."

"O zaman değiştir."

Koltuğunda kıpırdanıyor. "Onunla nasıl konuşacağımı

bilmiyorum." "Sen onun babasisin. Sadece orada ol."

Demyan lanetli gözlerle bana bakıyor. "Çocuğumu almasına izin veremem,

Aleks." "O zaman izin verme."

"Benden nefret edecek."

"Zaten biliyor."

Karanlık bir şekilde homurdanıyor. "Kahretsin, gerçek bu değil mi? Bugüne kadar beni en çok etkileyen kısım bu oldu."

"İnsanlar değişir."

"Mesele de bu: *Ben* değişmedim," diyor. "Başından beri ona kim olduğumu söyledim. O da beni sevdiğini ve gerisini halledeceğini söyledi. Ama ne kadar söz verildiği önemli değil. İş bu yaşam tarzını yaşamaya geldiğinde, bu çok fazla oluyor. Yalnız kurt olmaktan daha iyiyiz. Yüzü olmayan kadınları sikmeli ve işimiz bitince de gitmeliyiz."

"Demek istediğini anladım Demyan," diyorum.

Gülümsüyor ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Ders bitti o zaman. Sence o FBI piçi, kız kardeşi elindeyken geri çekilecek mi?"

"Başka seçeneği yok," diyorum. "Onun sinir bozucu ısrarı olmasaydı Büro soruşturmayı uzun zaman önce bırakırdı."

"Hâlâ kayıp kadınına mı takılıyorsun?"

"Kesinlikle."

"Gördün mü?" Demyan diyor ki. "Bir kadını sevmekten hayır gelmez. Bak o zavallı orospu çocuğunun başına ne işler açtı."

Son biramı da bitirdim. Demyan da aynısını yapıyor ve ayağa kalkıyor. "Haydi," diyor, "görevimizin başarıyla sonuçlanmasını kutlamalıyız."

O öneride bulunmadan önce ne olacağını biliyorum. Her şeyi mükemmel bir şekilde ayarladı. Eğer hayır dersem, ilgimin başka yerde olduğunu düşünecek. Yüzümü buruşturarak ayağa kalkıyorum ve başımı sallıyorum.

"Tamam. Roxy's olsun."

Kendinden memnun bir sırıtışla, beni seçmem için birkaç aracımın beklediği avluya götürüyor. Gece mavisini Aston Martin'i seçiyorum.

Demyan yolcu koltuğuna atlıyor ve ben direksiyona geçiyorum. Araba altımızda mırıldanıyor, ölümcül ve muhteşem.

Gıcırdayan lastiklerle dışarı çıkarken, üst kattaki pencerelere doğru bakmaktan kendimi alamıyorum. Birkaç saattir içeride kilitli olmasına rağmen odasından en ufak bir ses bile gelmiyor.

Kapılar arkamızdan kapanırken kendime *beni ilgilendirmediyini* söylüyorum. *O sadece bir amaç için bir araç.*

Çoğunlukla buna inanıyorum bile.

Roxy's arabayla sadece 15 dakika uzaklıkta. Striptiz kulüplerinin mekkesi. Göt ve meme bereketi. Sizi ana alana sokmak için bin dolar ödüyorlar, herhangi bir zamanda iki düzine kız direklerden ve kirişlerden sallanıyor ve diğer on beş ya da yirmi kişi müşteri aramak için yerde dolaşıyor. Normal bir erkek için burası yeryüzündeki cennettir.

Doğruca yanından geçiyoruz.

Çünkü kulübün ikinci bölümü siyah yaldızlı kapıların ardına gizlenmiştir. Eğer giriş ücretini sormak zorunda kalırsanız, bunu karşılayamazsınız.

Demyan ve ben girişe doğru süzülüyoruz. Biz yaklaşırken iki fedai tek bir soru bile sormadan kapıları açıyor, başları saygıyla eğik.

Burası daha sessiz, daha şık, ancak kadın sayısı kesinlikle az değil. Bu bölümde çoğunlukla kıyafetlerden tamamen vazgeçmişler. Kırmızı ışıklar karanlığın içinde dönüp duruyor, baktığınız her yerde kıvrımları ve cazibeyi vurguluyor.

Demyan ve ben deri kabinlerden birine kayıyoruz. Daha yeni nefes almıştık ki bir grup kız akbalar gibi üzerimize üşüştü.

Teğmenim bacaklarını açıyor ve en sevdiği kızlardan birinin pek de tesadüfi olmayan bir şekilde kasıklarına yerleşmesine izin veriyor. "İyi akşamlar, Jemma," diye selamlıyor kıcını avuçlayarak. "Bu gece çok lezzetli görünüyorsun."

"Benim de tadım nefis," diyor ağırbaşlı bir kıkırdamayla. Üzerinde sadece meme uçlarını kapatan pembe minik bir bikini üstü ve kıcını zar zor örten pembe bir etek var. Diğer meslektaşlarına kıyasla oldukça iffetli bir kıyafet.

"Bana daha fazlasını anlat," diye gürlüyor.

"Hm, sanırım sana göstermeyi tercih ederim."

Jemma'nın elleri Demyan'ın pantolonunun içinde kayboluyor. Dikkatimi ellerini üzerimde gezdiren ve kulağıma bir şeyler mırıldanan iki kadına veriyorum.

Garip bir şekilde, benim için hiçbir şey yapmıyor. Etrafım insan ırkının yarattığı en seksi kadınlarla çevrili, bana aklıma gelebilecek her türlü zevki sunuyorlar ve aletim sertleşmiyor bile.

"Kışt, bayanlar," diyor kendinden emin kadınsı bir ses. "Bu adamın gerçek bir kadına ihtiyacı var."

Kafamı kaldırdığımda Allaynah'ın kasıla kasıla bana doğru geldiğini görüyorum. Yüksek topuklu ayakkabılar ve başka hiçbir şey giymeden gölgelerin arasından çıkan kusursuz bir silüet. Meme uçları diri göğüslerinden yukarı doğru bakıyor ve bacaklarının arasındaki minik, bakımlı saç şeridi çok daha fazlasını vaat ediyor.

Kızlardan biri suratını asarak, "Bunu biz hallederiz Ally," diyor.

"Sende olup olmadığını sordum mu?" diye sertçe çıkıştı. "Bırakın onu, ikiniz de."

İkisi de merhamet umarak acınası bir şekilde bana bakıyorlar. "Onu duydunuz," diyorum gülerек omuz silkerek. "Siktirin gidin."

Konuştuğum anda iki kız da benden uzaklaşıyor. Allaynah memnun bir gülümsemeyle ilerliyor ve yanıma oturuyor.

Özgüvenin vücut bulmuş hali. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde sol omzundan aşağı sarkıyor. Küçük bir iç çekişle öne doğru uzanıyor ve parmaklarını kolumda gezdiriyor. "Biraz neşelenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, yakışıklı."

"Aslında buraya kutlamaya geldik," diyorum.

Demyan ve Jemma'ya doğru bakar. Şimdi siyah deri kanepeye yayılmışlardır. Demyan onu parmaklarken meme uçlarından birini emiyor.

"Evet, kesinlikle öyle. Ama senden pek emin değilim," diyor. "Neden bunu düzeltmiyorum?"

O konuşurken dikkatimi vermeye çalışıyorum. Allaynah genellikle dikkatimi dağıtmak için iyi bir iş çıkarıyor. O diğer kızlar gibi değil; gerçekten sohbet edebiliyor. Ve modası geçecekmiş gibi tekila dolduruyor.

Ama nedense bugün benim için işe yaramıyor. Gerçi denemediği için değil.

"Neden kendimize özel bir oda bulmuyoruz?" diye soruyor ve bana elini uzatıyor.

Bunu düşündüm. Bir yandan, hayır demek kolay olurdu. Hiç havamda değilim ve Allaynah'ın mükemmel kıcı bile bunu değiştirmiyor.

Ama öte yandan, o koltukta oturup kara kara düşünürsem, düşüncelerim evimin bir odasında kilitli kalmış korkmuş bir kadına kayacak.

Ve bu yol tehlikelidir.

Allaynah'ın elini tutuyorum. Beni odanın arka tarafındaki çivili kırmızı deri kapıya götürüyor. Hip-hop'ın yumuşak gümbürtüsüyle içeri giriyoruz. Daha fazla kırmızı

Burada deri parıldıyor - duvarlar, bir kanepe, deneyimlerimden bildiğim bir sandıkta çeşitli eğlenceli oyuncaklar var.

Allaynah odanın ortasındaki direğe doğru zıplıyor ve etrafında yavaşça dönüyor. Onu takip etmemi, her zaman yaptığım gibi dokunmamı bekliyor.

Onun yerine, yanından geçip kanepeye uzanıyorum. Yumuşak ve rahat, şu anda sevişmektense uyumayı tercih edeceğimi fark etmemi sağlıyor. Allaynah kaşlarını çatıyor, direği bırakıyor ve kucağıma oturmak için atılıyor.

"Sorun nedir, güzelim?" diye fısıldıyor. "Direkt konuya girmek ister misin?"

Omzunun üzerinden özellikle hiçbir şeye bakmıyorum. "Sadece biraz huzur istiyorum."

"Senin için özel bir ücret olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye bastırıyor. "Seni her gün bedavaya beceririm."

"Gururum okşandı."

"Olmalısın. Başka kimse bu kadar şanslı değil."

Tırnakları göğsümden, karın kaslarımdan aşağı kayıyor. Kasıklarımı sıyırdığı anda onları üzerimden çekip alıyorum.

"Bu gece sert mi geçecek bebeğim?" diye soruyor alaycı, kemerli bir kaşla.

"Hayır, bu gece hiçbir yere gitmiyoruz," diyerek onu üzerimden itiyorum.

Poposu yumuşak deri kanepeye çarptığında ciyaklıyor. Doğruldu ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Onu ilk kez reddediyorum. Genelde şimdiye kadar orgazm yolunu yarılamıştır. Bu yüzden kapıdan girer girmez bana saldırdığını biliyorum. Bu yüzden hepsi öyle yapıyor.

Bu kadınları gerçekten boşaltabilecek tek erkek benim.

Ayağa kalktım ve cüzdanımı çıkardım. "İşte zamanın için birkaç yüzlük. Ama bu gece olmayacak."

Ağzı hayal kırıklığıyla gevşiyor. "Ama... ben... bedava..."

"Hayatta hiçbir şey bedava değildir," diyorum ona. "Demyan sorarsa, ona seni pazar gününe kadar on şekilde becerdiğimi söyle. Anladın mı? Aksi takdirde bunun sonunu asla duymayacağım."

Masanın üzerine attığım bir yığın yüz dolarlık banknotlara bakıyor. Hayal kırıklığı şaşkınlığa dönüşüyor ama bunu ifade edecek kelimeleri bulamıyor.

Bana uyar. Bugünlük kafası karışık kadınlarla yeterince konuştum.

Başımı salladım ve kapıya yöneldim.

"Aleks," diye sesleniyor, "beni istemiyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum, duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Açık konuşalım Molly," diyorum gerçek adını kullanarak. "Seni hiç istemedim."

Dönüp gittiğimde hala kanepede ağzı açık duruyordu.

OLIVIA

Yirmi dört saattir burada kapana kısılmış durumdayım. Delirmeye başlıyorum.

Bu garip, çünkü günlerce dairemde saklanmakla ünlüyüm. Şehirde ilk yaşadığım ve serbest çalışma işlerine başvurmak için portföyümü oluşturduğum zamanlarda, bir keresinde sekiz gün boyunca dışarı adımımı bile atmamıştım. Benzin istasyonunda kapana kısılmış bir fare gibi Cheetos ve Diyet Kola ile hayatta kaldım.

Mia'nın beklenmedik bir şekilde ziyarete gelmesi olmasaydı, bu şekilde daha uzun süre devam edebilirdim. Bir haftadan uzun süredir dairemden dışarı çıkmadığımı fark edince sinir krizi geçirdi.

Babamın çok çekingen ya da çok uysal olduğumu düşündüğünde bana her zaman söylediği bir şeyi söyledi: *Yaşamak cesurlar içindir.*

"Ben yaşıyorum," diye karşılık verdim ona.

Sadece başını salladı. "Hayır. Reddedilmekten korktuğun için dünyadan saklanıyorsun. Bu yaşamak değil; hayatta kalmak. Ve bu iki şey arasındaki fark, var olan en önemli farktır."

Beni Central Park'a kadar sürükledi ve yavaş yavaş, sebzeler, güneş ışığı ve insan etkileşimi ile işleyen bir yetişkin olarak topluma yeniden girdim.

Ama o sözler kafamda çınlamaya devam etti. Hala da öyle.

Yaşamak cesurlar içindir.

"Yine de cesur değilim," diye fısıldıyorum. Babamla mı, Mia'yla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değilim. "Başımdan beri sorun buydu: Hiçbir zaman cesur olamadım. Cesur olmaya çalışmak da beni birbiri ardına belalara bulaştırmaktan başka bir işe yaramadı."

Aşağıdaki bahçeler kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor. Yosunlar ve sürünen sarmaşıklar kırmızı tuğla duvarlara tırmanıyor ve balkonumun korkuluklarını sarıyor. Derin bir nefes aldığımda, neredeyse seçkin bir lüks tatil köyünde olduğumu hayal edebiliyorum.

Arkamdan bir şey çarpıyor. Ona doğru dönüyorum, kalbim boğazımda.

Oda boş ve koridora açılan kapı kapalı. Diğer iki kapı da -biri gömme dolaba, diğeri de tüm dairemde daha büyük bir banyoya açılan kapı- kapalı.

Hiçbir şey hareket etmiyor. Hâlâ yalnızım.

Sonra uzaktan bir gümbürtü daha duyuyorum. Bu sefer, koridordan geldiğini söyleyebilirim.

Bir gümbürtü daha. Bir tane daha.

Ayak sesleri, odaya doğru geliyor.

Tam kapının kilidi açılırken geri çekiliyorum. Aleks'i bekleyerek duvara dayandım ama içeri giren kişi pas kırmızısı saçları olan küçük bir kadındı. Elinde küçük bir tepsi taşıyor ve yüzünde yumuşak bir ifade var.

"Merhaba." Gülümsüyor. "Sen Olivia

olmalısın." Kaşlarımı çattım. "Sen kimsin?"

"Ben Yulia," diyor, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

Kusursuz giyinmiş. Eteği fildişi beyazı. Görünüşe göre kaşmir. Önünde siyah düğmeler var. Bluzu siyah ipek. Ufak tefek vücudunu sararak ne kadar küçük ve ince kemikli olduğunu vurguluyor. Altmışlı yaşlarında olmalı ama ilk bakışta çok daha genç görünüyor.

"Beni bırakmaya mı geldin?" diye sordum.

"Ne yazık ki buna ben karar veremem." Bana sempatik bir gülümseme daha veriyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Oh, güzel, balkon kapılarını açmışsınız. Bu odadan bahçe manzarası harika."

Balkona çıkıyor ve tepsiyi masanın üzerine bırakıyor. "Çay içmek istersiniz diye düşündüm."

Tepsideki tabaklara bakıyorum. Birinde parmak sandviçler, birinde çikolata sızan hamur işleri, üçüncüsünde ise şeker kaplı kurabiye çeşitleri var.

"Neden oturmuyorsun?" diye soruyor. Kaba bir şekilde söylemiyor ama bu gerçekten bir soru değil. Ya da eğer öyleyse, sadece tek bir cevaba izin verilen türden bir soru: itaat.

Balkonda ona katılıyorum ve sertçe oturuyorum. "Gerçekten aç değilim."

"Hm. Öğle ve akşam yemeği tepsilerinizin çoğunlukla dolu geldiğini fark ettim."

"Sanırım kaçırılmak iştahımı kaçırdı."

Alaycılığımı hiç tepki vermedi. Ama benim yanımdaki boş koltuğa oturdu.

"Kendini aç bırakmak seni daha hızlı özgürleştirmeyecek," diyor bana kurabiye tepsisini uzatarak. "Bir tane dene; çok lezzetliler. Şefe bu sabah bir parti pişirttim. En iyisi taze yenmeleri."

Tutsaklığımın ortasında bile kendimi kaba davranmaya ikna edemiyorum. Onu reddetmek istiyorum ama yine de bir kurabiye alıyorum.

Memnuniyetle mırıldanıyor, tabağı bırakıyor ve gözlerini bahçeye dikeyor. "Doğu tarafındaki ortancalar biraz perişan görünüyor, sence de öyle değil mi? Bahçıvanları önümüzdeki hafta fazladan bir gün daha çağırmam gerekecek."

"Bu seni kahya mı yapıyor?" Ben soruyorum.

"Öyle de denebilir." Elindeki kurabiyeden bir ısırık alıyor ve iç çekiyor. "Çok güzel. Hindistan cevizinin tadına bayılıyorum."

"Üzgünüm ama gerçekten burada oturup benimle havadan sudan konuşmayı mı bekliyorsunuz?"

Hoş bir şekilde kıkırdıyor, ama yine de tavırlarının cilasının hemen altında bir miktar çelik seziyorum. Sert bir kadın olduğu kesin.

"Herkes havadan sudan konuşmaktan nefret eder," diyor. "Ama yeni bir arkadaşla sohbete başka nasıl başlayabilirsiniz ki?"

"Nerede o?" Kovalamacayı keserek soruyorum.

"Çalışıyor," diyor, hâlâ şaşırmadan. "O her zaman çalışır."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Eminim biliyorsundur."

Dişlerimi sıkıyorum ama içimde biriken kızgınlığı bastırıyorum. "Onunla konuşmam *gerek*. Lütfen?"

"Canım, Aleksandr sırf sen nazıkçe rica ettin diye bir şey yapacak bir adam değildir."

Kalbim sıkışıyor. Onunla konuşamıyorsam, gitmeme izin vermesi için onu nasıl ikna edebilirim? Ya da en azından ondan ailemin iyi olduğuna dair kanıt isteyebilirim?

Bu kadının, Yulia'nın, istediğim bilgiye sahip olacağından emin değilim. Ama yine de şansımı deneyeceğim.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" Başını sallıyor. "Belli belirsiz bir fikrim var."

Kaşlarımı çattım. "Ve burada isteğim dışında tutulmamla ilgili bir sorunun yok mu?"

"Eğer riskler yeterince yüksekse bir insanın neleri görmezden gelebileceğini bilseniz şaşırsınız. Bir insanın neye tahammül edeceğini bilseniz şaşırsınız. Her şey aşinalıkla ilgili."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Yeterince uzun süre yaparsan suç işlemeye alışabilir misin?"

"Onun gibi bir şey."

Bu yabancıyla ne kadar az ilişki kurduğumu fark ederek ona bakıyorum. Muhtemelen o da benim için aynı şeyleri hissediyordur. Kurabiyesini kemirmesini izliyorum. Yemek yeme şekli bile zarif, zarif, sakın.

Midem gurulduyor. Fark etti.

"Açsın," diyor. "Sadece ye. Dediğim gibi, kendini yemekten mahrum bırakmak seni bu odadan çıkarmayacak."

"Ne olacak?"

"Bunu Aleksandr'la konuşmanız gerekecek."

"Deniyorum," diye çıkışıyorum. "Ama beni görmezse nasıl yapabilirim?" El değmemiş kurabiyeyi tabağa geri koyuyorum ve yalvarırcasına ona doğru eğiliyorum. "Lütfen, lütfen, sadece konuş onunla. Onunla konuşmam gerektiğini söyle. Bana bu kadarını borçlu."

"*Sana borçlu mu?*" Yulia alay ediyor. "Tatlım, sen bu dünyada gerçekten yenisin, değil mi?"

Bunun cevaplamaya değer bir soru olmadığına karar verdim. "Beni sonsuza kadar burada tutamaz."

"Aslında, yapabilir."

Bunu tecrübeye dayanan bir güvenle söylüyor. Başka kaç kadın bu odada izole bir şekilde vakit geçirdi?

İçlerinden biri Isabella mıydı?

"Onun için çalıştığını biliyorum ama yaptığı her şeyi biliyor musun?" Ben soruyorum. "İşlediği suçların tamamını biliyor musun?"

Hayal kırıklığıma rağmen sadece omuz silkti. "Bir fikrim var."

Başımı salladım. "Kardeşimin nişanlısı bir yıl önce ortadan kayboldu. Ne bir not, ne bir uyarı işareti, ne de bir açıklama. Sadece *puf*, gitti. Ve bu hiç mantıklı değil. Yani, kardeşim bir FBI ajanı. Diğer insanların sahip olmadığı kaynaklara erişimi var. Onu kaçıranın Aleks olduğundan emin."

Okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Onun öldüğüne inanıyor musun?"

"Kardeşim öyle düşünmüyor ama... hâlâ hayatta olması için çok uzun zaman geçti," diyorum. "Dinle, Yulia: FBI Aleks'e yaklaşıyor. Gerçekte ne olduğunu bulacaklar. Bulduklarında da günahları için hapse atılacak. Gerçekten onunla birlikte batmak istiyor musun?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun canım?"

"Bana yardım ederseniz, onun için geldiklerinde size yardım edebileceğimi söylemeye çalışıyorum."

Uzun bir süre yüzüme baktı. Sonra iç geçirdi. "Bu oldukça iyi bir teklif. Ve bunu takdir ediyorum. Ama korkarım ki bu işe çok derinden bağlıyım."

kendimi bu Bratva'dan uzaklaştırmak için."

"Tek sebep bu mu?" Çekinerek soruyorum.

Gülümsüyor. "FBI'nın sizin için zorlu bir örgüt olduğunu anlıyorum.

Ama onlar Bratva değil. Aleksandr Makarova değil." "O hâlâ

sadece bir insan," diye belirtiyorum. "Yenilmez değil."

Omuz silkiyor. "O tam olarak böyle yetiştirildi."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın. Benim kardeşim-"

"Kardeşin kazanamaz, Olivia," diyor kararlı bir şekilde, sözümü keserek. "Eğer denerse, sonu ölüm olur. Bunu seni korkutmak için söylemiyorum, sana yardım etmek için söylüyorum. Ya da en azından seni hazırlamak için."

"Yanılıyorsunuz. Rob zeki ve yetenekli ve-"

Tekrar sözümü kesmek için elini kaldırdı. "Eminim bunların hepsi onda vardır. Ama yine de bu onu Aleksandr'ın dengi yapmaz. Bundan kurtulmanın en iyi yolunu bilmek ister misin? Başını eğ ve sana söyleneni yap. Belki o zaman aileni tekrar görebilirsin."

Hayal kırıklığı ve korku dolu bir hıçkırığın göğsümde sıkıştığını hissediyorum, o kadar sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Ama odaklanmaya devam etmeliyim.

"İyi olup olmadıklarını biliyor musun?" Boğuk bir sesle söyledim. "O... o hepsini bağlı ve ağzı tıkalı bıraktı... Annem eskisi kadar güçlü değil. İyi olup olmadıklarını bilmem gerek."

"Bunu sana söyleyemem, canım."

Yanağımdan haince bir gözyaşı süzülüyor. "Lütfen ona beni görüp görmeyeceğini sorar mısın?"

Bir süre isteğimi düşündükten sonra başıyla onaylıyor. "Pekâlâ. Elimden geleni yapacağım."

Sonra ayağa kalkıyor, ellerinin tozunu alıyor ve odaya geri dönüyor. Ayağa kalktım ve onu kapıya kadar takip ettim. Başından beri onunla konuşmak istemiyordum, ama şimdi gidiyor, kendimi kalmasını dilerken buluyorum. Bir daha ne zaman başka bir insan göreceğimden emin değilim.

"Tüm bunlara karıştığın için gerçekten hiç pişmanlık duymuyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Bana hafifçe omuz silkiyor. "Bize seçenek sunulmayan bazı durumlar vardır."

"Ama... o bir canavar," diyorum. "Masum bir kadının kaçırılmasından ve öldürülmesinden sorumlu olabilir. Bu gerçekten umurunda değil mi?"

"Umursamaya gücüm

yetmez." "Neden?"

"Çünkü bunu bırakıp gidemem," diyor. "Ona sonsuza dek sadığım."

"Neden?" Bir müttefik bulma umudum hızlı ama acı verici bir şekilde öldü.

"*Neden?*" Yorgun bir şekilde nefes veriyor ve bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Çünkü o benim oğlum."

ALEKS

Kapı bir aralık açılıyor, uzun beyaz eteğinin kıvrımlarını görmeme yetecek kadar.

"Aleksandr?"

Annemin sesini tanıdım. Ama tanımasam bile, kimse kapıyı çalmadan ofisime girmeye cesaret edemezdi.

"İçeri gel," dedim ona. "Yalnızım."

İçeri giriyor, dudakları büzülmüş, ifadesi dikkatle toparlanmış. Çocukken onun onaylamadığı bir şey yaptığımda da aynı suratı yapardı. O zaman hiçbir etkisi olmamıştı. Normal şartlar altında hala yok.

Ama bugün, bu beni rahatsız ediyor.

Gözleriyle odayı tarıyor, tıpkı ofisime her girdiğinde yaptığı gibi.

Ve burası *benim* ofisim. Bir zamanlar masanın arkasında oturan oydu ama bu uzun zaman önceydi. Yine de annem bana sanki yanlış koltuktaymışım gibi bakıyor.

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum. "Burada olmanın bir sebebi var mı?"

Kendini masamın karşısındaki sandalyeye bıraktı. "Üst kattaki yatak odasına kilitlediğiniz kız..."

"Peki ya o?"

"Az önce onu ziyaret ettim."

Dik oturuyorum, gözlerim kızgınlıkla kısılmış.

"Neden?" "Çünkü bence bir hata yapıyorsun."

"Senden tavsiye istediğimi hatırlamıyorum."

"Bu bir tavsiye değil," diye düzeltiyor. "Bu bir uyarı. Kız kardeşi almak FBI'ı yakanızdan düşüremez."

"Bu FBI'la ilgili değil," diyorum. "Bu onunla ilgili. Kardeşiyle." "O zaman al onu. Bunun onunla ne ilgisi var?"

"Sana bir açıklama borçlu değilim," diye ıkıştım. "Ama o kendini beğenmiş herifi götürmek sadece daha fazla soruyu beraberinde getirir. Yürüttüğü soruşturma yeni bir öncelik kazanacak. Onun yerine kız kardeşini alırsam, bu küçük soruşturmayı açtığı gibi kolayca kapatabilir."

İkna olmuş görünmüyor. "Sence bu kadar basit olabilir mi?"

"Olabileceğini biliyorum. Zaten davanın dişe dokunur bir tarafı yok. Nişanlısının kaybolmasıyla bir ilgim olduğu gibi yanlış bir izlenime kapılmış."

"yle değil mi?" diye soruyor kaşlarını

kaldırarak. Homurdanıyorum. "Ben de bu

hikâyeyle bağlı kalıyorum." "Onu burada tutmak riskli."

"Onu başka bir yerde tutmak daha riskli," diye karşı ıkıyorum. "Ona göz kulak olabileceğim bir yerde istiyorum."

"yle mi?" diye soruyor, ses tonundan fazlasıyla anlayış damlıyor.

Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum. Annemin oynadığı bu küçük oyunlardan nefret ediyorum. "Sylemen gereken bir şey varsa, söyle gitsin."

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Oldukça çekici biri."

"*Chert voz'mi*," diye Rusça küfrediyorum. *Tanrı aşkına*. İyi bir nlem için gözlerimi deviriyorum.

"Erkeklerin nasıl düşündüğünü bilirim Aleksandr," diyor, sinirlenmeme aldırmadan. "Erkeklerin nasıl olduğunu bilirim. Onu sana yakın tutmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

ne eğiliyorum ve sesimi alçak bir tona dşryorum. Ciddi bir iş ya da şiddet vaat eden türden. "Kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun anne? Gerçekten dikkatimin dağılacağını mı düşünüyorsun?"

"Erkekler bu şekilde zayıftır," diyor, iki katına çıkarak. Gözleri demir gibi. şaşmaz.

"Ben sıradan bir adam değilim."

"Sadece erkekliğinin dikkatini dağıtmasını istemiyorum." Derin bir nefes verdi. "Kızı ağabeyine geri ver ve bırak soruşturmayı o sürdürsün. Sen dikkatsiz davranmadığın sürece, o bir şey bulamayacaktır. Öyleyse neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

Bu kısmı onunla paylaşmalı mıyım diye düşünerek gözlerimi kısıyorum. Bu durumda mesele güven değil, g dengesiyle ilgili. Daha spesifik olarak, Makarova Bratva'nın don'u olarak görevi devraldığımda kaybettiği g.

"FBI'ın ne zaman etrafı koklamaya başladığını biliyor musun?" Kayıtsızca soruyorum. "Hayır," dedi. "Bilmeli miyim?"

" yıl önce."

Alnı kırışıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kaynaklarım var. Güvenilir olanlar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye soruyor.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum ve masanın etrafında yürüyorum. Ufak tefek bir kadın ama kendisinden çok daha ağır basan bir cüreti var. Zaman zaman, ona işlerin düzeninin hatırlatılması gerekiyor.

Masamın kenarına oturdum ve ona doğru eğildim. "nk ben var olan en iyisiyim anne."

Kızarıyor ve sandalyesine yaslanıyor.

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "şimdi, tam olarak ikna oldun mu yoksa bu gördüğüm hayal kırıklığı mı?"

Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Bana bu soruyu nasıl sorarsın? Ben senin annenim."

"Bu bir cevap değil."

"Seninle her zaman gurur duydum," diye tersliyor. "Seni şu an olduğun Don olman için yetiştirdim."

"O zaman neden lanet olası işimi yapmama izin vermiyorsun?" diye soruyorum. "Kararlarımı ikinci kez tahmin etmene ihtiyaım yok. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Bu hiç mantıklı değil-"

"Çünkü benimle aynı bilgilere sahip değilsin," diyorum ona. "Tabii ki senin için bir anlam ifade etmiyor."

Çenesi kapandı. Onu incittiğimi biliyorum. Bir suçluluk duygusu sızlıyor ama hemen ardından bir dizi gerekçe geliyor.

Bu her zaman benim Bratva'mdı. O

sadece bir yer tutucuydu.

"Anlıyorum," diyor başını sallayarak. "Yani o masanın arkasında geçirdiğim yılların hiçbirisi

senin için bir şey ifade etmiyor. Baban felç geçirdikten sonra parçaları toplayan *bendim*. Sen dizginleri ele almaya hazır olmadan önce bu Bratva'yı yıllarca ayakta tuttum!"

"Hikayeyi tekrar etmene gerek yok anne. Ben hatırlıyorum."

"Öyle mi?" diye bastırıyor. "Çünkü tek gördüğüm, şu anda yönettiği imparatorluğu kuran kadını dışlamaya çalışan bir çocuk."

Bu işe yarar. Ateşi tutuşturur.

"Kendimi çok net ifade etmeme izin ver." Daha da öne eğildim, sandalyesinin kenarlarını kavrarken onu kollarımın arasına hapsettim. "Sen benim annemsin. Benim kanımdansın. Ve benimle böyle konuştuğun için şu anda çıplak ellerimle dilini koparmamamın *tek* nedeni de bu."

Gözleri büyüyor, ama ilk kez gözlerinde bir korku kırıntısı görüyorum.

"Bu senin ilk uyarındı," diyorum ona. "Anne ya da değil, ikinci bir uyarı olmayacak."

Geri çekiliyorum ve masamın kenarına oturuyorum. Bana yeni bir dikkatle bakıyor. "Haklısın," diyor bastırılmış bir ürperti ile. "Bu işte iyisin."

"Bunu unutmasan iyi edersin."

Yavaşça nefes verir. "Biliyorum... ve özür dilerim, evlat. Sadece..." Gözlerini benimkilere kaldırıyor. Kızgınlığı azalıyor ve başka bir şey ön plana çıkıyor. "Bir kadın için bu coğrafyada yerini bulmak çok zor. Ben kendiminkini bulduğumu sanmıştım."

Ne demek istediğini biliyorum. İlk elden gözlemledim. Babamın felci aniden ortaya çıkmıştı. Ama bu şokun ardından annem kendini Bratva'da bir kadına nadiren rastlanan bir pozisyonda buldu: yetki ondaydı.

Babamın mirasını kendi isteğiyle devraldı ve başarılı oldu. Babam temelleri atmış olabilir ama o üzerine bir saray inşa etti. Adına yakışır bir imparatorluk.

Ne yazık ki, bu pozisyon hiçbir zaman onun olmadı.

"İyi iş çıkardın," diyorum ona, bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bilerek. "Ama sen bunun için yaratılmamışsın. Benim gibi değilsin."

"Biliyorum. Sadece sen gelene kadar koltuğu sıcak tutuyordum." Ellerini birbirine doladı, bir an için düşüncede kayboldu. "Kolay değil, biliyor musun? O koltukta yeterince uzun süre oturduktan sonra, başlangıçta asla senin olmadığı gerçeğini unutuyorsun."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum," diyor. "Rusya'dan döndün ve... Eninde sonunda istifa etmek zorunda kalacağımı her zaman anlamıştım ama bu bundan daha fazlasıydı. Beni tahtınızdan indirmekle kalmadınız, kapıyı yüzüme kapattınız. Karanlıkta, soğukta, cehalet içinde bırakıldım."

"Çünkü beni sorgulayacaktınız," diyorum özür dilemeden. "Kendimi lider olarak kabul ettirmem gerekiyordu."

İç çekiyor. "Ben de dahil olmak isterdim. Hâlâ da isterim."

Onu dikkatle gözlemliyorum, olayları onun bakış açısından görmeye çalışıyorum. Bu çok sık denediğim bir hareket değil. "Hâlâ senden beklenen görevler var."

"Evet," diyor acı acı. "Yüceltilmiş bir hizmetçinin. Nasıl unutabilirim ki? Bahçelerle ilgilenmek, personeli denetlemek, kitap raflarının tozunu almak." İfadesi öfkeyle karışık bir tiksintiye dönüşüyor. "Bu Bratva'yı savaşta, genişlemede, her şeyde ben yönettim. Çamaşır katlamakla tatmin olacağımı mı sanıyorsun?"

"Bu Bratva'nın dışında da senin için bir hayat var anne," diyorum. "Sadece onu bulmalısın."

"Bu benden daha fazla dışarı çıkmamı isteme şeklin mi?" "Zararı olmaz."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Üzerinde çalışacağım."

"Güzel." Masamın arkasındaki koltuğa doğru yürüyorum.

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor, ellerini kucağının önünde kavuşturuyor. "Daha önce söylediklerimin arkasındayım: Bence kızı alarak bu işi olması gerekenden daha büyük bir hale getirdin."

Ona bakma zahmetine bile girmiyorum. "Ben halledebilirim." "Hangisi: kız mı, erkek kardeşi mi?"

"İkisi de. Hepsi. Ne olursa."

"O zaman geri adım atmasını sağlamak için neden bu kadar sert önlemler alıyorsunuz?"

Sonunda bakışlarına karşılık veriyorum ve ona ziyafet çekmek için yanıp tutuştuğu bilgi kırıntısını veriyorum. "Çünkü daha büyük bir balık yakalamaya çalışıyorum."

Gözleri heyecandan fal taşı gibi açılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"FBI ismime tesadüfen rastlamadı," diye bilgilendiriyorum onu. "Yerleştirildi. Birileri yaptıkları bir şey için bizi suçlamaya karar verdi."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Sorun değil. Ben biliyorum. Bu olay Robert Lawrence bu işe karışmadan çok önce başladı."

"Herhangi bir ipucunuz var mı?" diye soruyor.

"Henüz değil," diye yalan söylüyorum, keşiflerimin diğer ayrıntılarını şimdilik kendime saklıyorum.

Anneme olan güvenim her zaman biraz değişken olmuştur. Onu bahçeyle ilgilenmek için gelen adamlardan biriyle sevişirken gördüğüm andan beri.

O zamanlar on yaşındaydım. Bana açıklamalar yaptı. Gördüklerimi anlamadığıma beni ikna etmeye çalıştı.

Babam dahil kimseye bu konuda tek kelime etmedim. Onun da başka kadınlarla yattığını biliyordum. Peki o neden yapmasın?

Beni rahatsız eden aldatma değildi. Bana farklı bir hikaye satmaya çalışmasıydı. Aksini kendi gözlerimle gördüğüm halde beni babama sonsuza kadar sadık olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Ben aziz değilim. Suçlarım ve günahlarım var ve her ikisini de kabul ediyorum. Bu yüzden bu tür şeylerin üstünde olduğunu iddia eden herkese karşı hemen ihtiyatlı davranıyorum.

"Kanunların söz konusu olduğu yerlerde hassas olmak zorundayım," diye açıklıyorum. "Ve bu davaya kişisel kan davasıyla ivme kazandıran kişi Lawrence olduğu için-"

"Onu hedef aldınız," diye bitirdi.

"O, topuğumun altındaki hamamböceğinden başka bir şey değil," diyorum. "Ama FBI'nın izlemesi istediğim şekilde çalışmamı zorlaştırıyor. Ve kısıtlanmaktan hoşlanmıyorum. Ne olursa olsun, endişelenmiyorum. Lawrence, nişanlısı olsun ya da olmasın, kayıp bir kadının hatırası için kız kardeşinin hayatını riske atmayacaktır."

"Amacına ulaşmak için kızı gerçekten öldürecek misin?"

"Sanırım amacıma ulaşmak için her şeyi yapacağımı açıkça belirttim," diye hırslıyorum.

Annem başını sallıyor ve düşünüyormuş gibi aşağıya bakıyor. Ama ben onu tanıyorum. Ofisime adımını atmadan önce bu konuşma için bir planı vardı.

Ben de zamanımı bekledim ve buraya ne söylemek için geldiğini söylemesini bekledim. "Seninle konuşmak istiyor," dedi sonunda.

Homurdanıyorum. "Eminim öyledir."

"O genç ve uysal," diye belirtiyor. "Onu manipüle etmek kolay olacak." "Onda gördüğün şey bu mu?"

"Yapmadın mı?"

"Korkuyor," diye kabul ediyorum. "Ama zeki biri. Onu çözmek sandığınız kadar kolay olmayacak."

Bunu yüksek sesle söylemiyorum -Tanrı biliyor ki annemin bu lanet öneriye ihtiyacı yok- ama ne kadar zor olursa olsun bir insanı çözmenin birçok yolu vardır. Ve kafamdaki çıplak Olivia'nın yalvaran görüntüsü

dediğimi yapmak beni belirli bir hareket tarzı konusunda çok heyecanlandırmak için yeterli.

"Neden bu kadar ters düştüğümüzü b i l i y o r s u n , değil mi?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. "Çünkü bana çok fazla benziyorsun."

Bunu bir cevapla onurlandırmıyorum. Onu kovmak için bir el salladım. "Çıkarken kapıyı kapatabilirsin."

Başını salladı ve kapının kolunu tuttu. Ama ona son bir emir verdiğimde dondu kaldı.

"Oh, ve... kızını ofisime gönderin."

OLIVIA

Halı kaplı zeminde arkama yaslanıyorum ve yatağın yanındaki tertemiz beyaz duvara kazıdığım yüze bakıyorum.

Pyotr. Onun adı buydu.

Beni o cipe iten pislik. Beni bu eve taşıyan aynı pislik.

Beni hırpalarken bile yüz hatları dikkatimi çekti. Çenesinin keskinliğini vurgulayan geniş, düz burnu. Boyaya kabaca kazınmış yarım yamalak bir eskiz ama görünüşünü yakaladığımı biliyorum. Gözleri de tıpkı gerçekte olduğu gibi ölü ve orijinal düşünceden yoksun.

O sadece bir canavarın talimatlarını uygulayan bir robot.

Daha önce bulduğum kalemin sivri ucunu alıyorum ve ustasının duvar resmine geçiyorum. Aptal robotun arkasında duruyor, ama yine de daha büyük, varlığı boğucu ve sarhoş edici ve görmezden gelinmesi imkansız.

Kendi dünyamda o kadar kayboluyorum ki kapının açıldığını bile fark etmiyorum. Çizimimin üzerine bir gölge düştüğünü görene kadar artık yalnız olmadığımı fark etmiyorum.

"Tanrım!" Geri çekilerek bağırdım.

Yulia çizimimi incelerken bana eğlenen bir ifadeyle bakıyor. "Vay, vay... duvarlarımı tahrif etmek için ilginç bir yol."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor ama korkumu bastırmak için kendimi zorluyorum. Beni kaçırdılar ve neredeyse iki gün boyunca bu odaya hapsettiler. Neden istediğim her şeye zarar vermeyeyim ki? Kısasa kısas, değil mi?

"Masanın çekmecesinde bir kalem vardı," diye açıkladım. "Ama kağıt yoktu." "Sen de duvarlara bakmaya mı karar verdin?"

Göz kırpıyorum. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Gülümsüyor. "Yeterince makul." Hemen yanımdaki yatağın kenarına oturuyor ve çizimimi inceliyor. "Bu... Pyotr mı?"

"Ben onu *Pyotr 3000, Olağanüstü Cyborg* olarak düşünmeyi tercih ediyorum." "Benzerlik harika. Peki arkasındaki figür kim?"

Çizim tamamlanmadı. Onun sert çizgilerini ve gölgelerini nasıl yakalamak istediğime henüz karar veremedim. Şimdilik sadece bir siluet.

"Efendi," diyorum. "Ya da belki ona 'Canavar' diyebilirim." Yulia kaşlarını kaldırıyor. "Oğlum olarak da mı biliniyor?"

"Bu bağlantıyı kurmuş olmanız çok şey ifade ediyor."

Bana eğlenen bir bakış atıyor. "Pyotr'un kafasının üzerindeki konuşma balonu mu?"

"Evet. Ama henüz ne söyleyeceğine karar vermedim."

"Sanırım pek de gurur verici olmayacak."

"Muhtemelen hayır."

"Belki de senin hakkında haklıydı," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Gözlerimi deviriyorum. "Majesteleri benim hakkımda ne dedi şimdi?"

Kendini yataktan itiyor ve kapıya yöneliyor. "Ona kendin sorabilirsin. Sana dinleyici olarak izin veriyor."

Kalemimi bırakıp ayağa kalkıyorum. "Ne? Öyle mi? Ne zaman?"

"Şimdi," diyor Yulia. "Benimle gel."

Vandalizmden hemen vazgeçiyorum ve onu odadan çıkarken takip ediyorum. Yolda yürürken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kafamda onunla konuşmak istediğim her şeyin bir listesini çıkarıyorum. Görünüşe göre, çok uzun bir liste.

Dikkatim o kadar dağınık ki ayaklarımı toplamayı unutuyorum. Büyük merdivenin en alt basamağına ve yine saçma sapan uzunluktaki koridor boyunca uzanan halının kenarına takılıyorum.

"Sakin ol kızım," diye hafifçe azarlıyor Yulia kapıyı açmadan hemen önce. "Korku göstererek hiçbir yere varamazsın."

"Şu anda sahip olduğum tek şey korku."

Elimi öyle aniden tutuyor ki nefesim bile kesilmiyor. Zaten zalimce bir hareket değildi. Bana baktığında mavi gözleri rahatlatıcı ve koruyucuydu. Oğlununkilerden tamamen farklı.

"Beni dinle Olivia: Seni dinlemesini sağlamanın tek yolu ona saygı duymandır."

Beni tutuş şeklinden rahatsız olarak geri çekiliyorum. "Belli ki bende o yok. Nasıl elde edeceğimi de bilmiyorum."

"Kendini koru," dedi bana. "Yerinde dur." "Ona karşı mı?" Çekiniyorum. "O... o..."

Bir Adonis. Bir canavar. Bir ölüm meleği. Eşanlamlı kelimeler konusunda sıkıntım yok ama ilk tercihlerimden hiçbirini annesiyle paylaşmayacağım kesin.

Ama olayların genel özünü anlıyor. "O bir titan," diyor, ki bu da oldukça uygun bir tanımlama gibi görünüyor. "Peki bir titana karşı duracak türden bir insan tanıyor musun?"

"İntihara meyilli biri mi?"

Gülümsüyor. "*Cesur* biri."

Kapıyı açıp beni odaya itmeden önce ona cesur olmadığımı söyleyecek zamanım yok.

Çok geniş bir alan. Bir tarafta kanepelerin bir araya toplandığı bir oturma alanı. Karşı köşede silah gibi görünen şeylerle dolu büyük bir vitrin duruyor. İkisinin arasında şimdiye kadar gördüğüm en büyük masa oturuyor, sanki dünyanın kendi kemiklerinden oyulmuş gibi.

Duvara yerleştirilmiş iki kemerli pencere kesintisiz bir bahçe manzarası sunuyor. Bir aralık açılmışlar. Dışarıdan gelen serin esintiyi hissedebiliyorum.

Gözlerim tekrar cam vitrine takılıyor. Silah uzmanı değilim ama bu şeylerden bazıları, insanların hâlâ kalelerde yaşadığı ve birbirlerine mancınık fırlattığı zamanlarda ilk kez kullanılmış gibi görünüyor. Yaylar ve oklar, mızraklar ve zıpkınlar, kalkanlar ve savaş izleriyle yaralanmış zırhlar görüyorum.

Ne tür bir adam böyle kötü görünümlü şeyleri toplar?

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana bariz cevabı veriyor: şiddetin ikinci doğa olduğu türden bir adam.

Aynı adam şimdi de sabırsızlıkla bana bakıyor. Güneş ışığı yüzünü yandan yakalıyor, yarı aydınlık yarı gölgede bırakıyor. Tarif edilemeyecek kadar güzel görünüyor.

Aleks, "Benimle konuşmak istemişsin," diye söze girdi. "Öyleyse konuş."

"Tatar yayı mı?" Zaman kazanmaya çalışarak ağzımdan kaçırdım. "Sen yürüyen bir klişesin." İç geçirdi. "Ben bir koleksiyoncuyum."

"Yani kullanmıyor musunuz? Spor için köylüleri avlamak ya da buna benzer bir şey mi?"

"İhtiyaç olursa kullanabilirim."

Havaalanında yaydığı tüm cazibe yok oldu. Başlangıçta onu nasıl gördüğümü merak ediyorum. Şimdi tek gördüğüm tehdit. Saldırganlık. Testere dişli bir adam.

Ve buraya gelirken sahip olduğum yetersiz güven de solup gidiyor. Yulia'nın sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor ama ben onları babamın sesinden duyuyorum.

Kendinizi koruyun.

Yerinizde kalın.

Yaşamak cesurlar içindir.

Basit kelimeler. Alışveriş merkezindeki bir Çin lokantasında fal kurabiyesinde bulabileceğiniz türden. Bu odada, bu tehdit gözümün önündeyken hiç de uygun görünmüyorlar.

Sessizlikte kıpırdanmaya devam ettiğimde "Buraya zamanımı boşa harcamaya mı geldin?" diye soruyor.

"Ben buraya hiç gelmedim, unuttun mu?" Ona sert bir şekilde hatırlatıyorum.

"Beni sen *götürdün*." "Sanırım bir şey anlatmak istiyorsun. Hepimize bir iyilik yap ve konuya gir."

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve vücutumdaki tüm içgüdüleri yok sayarak gözlerinin içine bakıyorum. "Ailemin iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Sokağı temizlediğimiz anda serbest bırakıldılar," diyor. Kaşlarını çatıyorum. "Bunun doğru olduğunu nereden bileyim? Kanıtı ne?"

"Benim sözüm."

Homurdanıyorum. "Umarım bunun benim için neden hiçbir şey ifade etmediğini anlayabilirsin."

"Senin hakkında pek bir şey anlamakla ilgilenmiyorum Olivia," diyor. "Sanırım bu bizi bir çıkmaza sokuyor."

"Bir çıkmaz, her iki tarafın da uzlaşmaya çalıştığı anlamına gelir. Ama bizim durumumuzda, tüm kartlar sizin elinizde. Tüm güç sizde."

Aleks başını yana eğiyor ve içimi titreten bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Ona karşı hissettiğim çekim hala devam ediyor. Ailemi bağıladığını, kardeşimi tehdit ettiğini ve beni kaçırdığını görmek bu hislerimi öldürmedi. Sadece bacaklarımın arasında yoğunlaşan karıncalanmayı bin kat daha utanç verici hale getirdi.

"Doğru," diyor Aleks başını sallayarak. "Tüm güç bende. Kardeşin bunu hatırlasa iyi olur."

"O sadece işini yapıyor."

"Ben de benimkini yapıyorum."

Başımı salladım. "Bu bir iş değil."

"Hayır mı?" diye sorar. "O zaman bana ne olduğunu söyle. Kim olduğumu söyle. Bilmek için ölüyorum."

"Sen sadece aşağılık bir haydutsun! Hatalarının bedelini ödemeye başlayan bir suçlusun."

"Bir an için gerçekliği askıya alalım ve bunun doğru olduğunu varsayalım," diyor rahat bir şekilde, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Eğer batarsam, herkesi de kendimle birlikte batırırım. Buna kardeşin Olivia da dahil. Ve şimdi, sen de dahilsin."

"Kardeşim seni götürebilir."

"Onu gözünde büyütüyorsun."

"Abartmıyorum. Onu
tanıyorum."

O kadar hızlı ileri atılıyor ki geri çekilecek zamanım bile olmuyor. Durdu.
Tam önümdeydi ve geri çekilmediğime sevindim.

Yerinizde kalın. Başka bir şey olmasa bile, belki bu tavsiyeyi harfî harfine
uygulayabilirim.

"Ama beni tanımıyorsun," diye tıslıyor. "Ve inan bana, küçük kız: tanımak
istemezsin."

Titreyen bir nefes alıyorum. "Bu konuda haklısın. Zaten yeterince biliyorum."

Aleks'in gözleri şiddet vaadiyle parlıyor. "Eğer bu doğru olsaydı, beni
zorlamaman gerektiğini bilirdin."

"Neredeyse iki gündür o odaya kapatılmış durumdayım. Bu toplantı için
bastırmasaydım muhtemelen beni sonsuza kadar orada tutacaktınız."

Cevap vermiyor. Herhangi bir boşluk yarattığıma inanacak kadar saf değilim, ama
bulabildiğim her fırsatı değerlendireceğim.

"Ailemin iyi olduğuna dair kanıt istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Bir
telefon görüşmesi istiyorum." Bana eğlenen bir ifadeyle bakıyor. "Şaka
yapıyor olmalısın."

"Hayır," diyorum sesimdeki titremeyi bastırarak. "Bu makul bir istek.
Hepsinin iyi olduğundan emin olmak için sadece

bir arama." "Peki karşılığında bana ne
vereceksin?"

Bu beni şaşırttı. Tam olarak başarmayı umduğu şeyin bu olduğunu fark ettim.
"Sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Aynen öyle. Pazarlık edecek hiçbir şeyiniz yok. O halde neden pazarlık etme
zahmetine gireyim ki?"

Çenem gevşedi. Benden uzaklaşmadan önce küçümseyici bir gülümseme ve
kibirli bir baş sallama hareketi yapıyor.

"Size odanıza kadar eşlik edecek birini
göndereceğim." "Hayır! Bekle."

Tekrar dönüyor, gözleri yüzüme yerleşmeden önce vücudumda geziniyor. "Yani sende isteyebileceğim bir şey var mı? Bilgi, belki?"

Ne demek istediğini hemen anlıyorum. "Gerçekten sana kardeşim hakkında bir şey söyleyeceğimi mi düşünüyorsun? Bilsem bile mi?"

"Oynamanız gereken tek kart bu," diye belirtiyor. "Peki neden oynamıyorsun?"

"Çünkü kan sudan daha kalındır."

Gülümsüyor. "Şaşıracaksın."

Şu anda bunu analiz etmemeye karar verdim. Zihnim çılgınca dönüyor, bu adama ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Ama sanki kafamı tuğladan bir duvara vuruyormuşum gibi hissediyorum.

"O odaya geri dönmeyeceğim," diyorum, sesime babamın her zaman içimde var olduğuna söz verdiği türden bir güven aşılama çalışarak. "Bunu yapmayacağım."

"Eğer farklı bir konaklama tercih ederseniz, bodrumda tercih edebileceğiniz bir hücrem var."

İncelik buraya kadarmış. Tehdit o kadar doğrudan ki tüylerimi diken diken ediyor.

Hücre arkadaşı olarak fare istemiyorsam çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum. Ama şu an bana bakışındaki bir şey beni umursamaz yapıyor.

Düzeltilme: En başından beri bana bakışındaki bir şey beni umursamaz yapıyor.

"Onu orada mı tutuyordun?" Şak diye söyledim.

Şiddetli bir tepki bekliyordum. Onun yerine Aleks karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Kardeşinin kadını aldığımı itiraf etmem gereken kısım bu mu?"

"Kız onun *nişanlısıydı*. Onun malı değildi."

"Aradaki farkı anlamıyorum."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diyorum öfkeyle. "Benim dünyamda bir kadını rızası dışında almakla ona değer vermek kesinlikle aynı şey değildir. Biri aşktır. Diğeri suçtur."

"Daha kötü günahlar da var."

"Ve eminim hepsini işlemişsinizdir," diyorum.

"Birçok kez." Bana tekrar yaklaştı. "Daha akıllı bir kadın, yaptığımı düşündüğünüz şeyi yaptığımı inansa ses tonuna dikkat ederdi."

Kaşlarımı çatıyorum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de haklı olduğu bir nokta var. Ama aynı anda başka bir şey daha aklıma geliyor: Eğer bu sadece benimle ilgili olsaydı, çenemi kapalı tutup bunun sonuçlanmasını beklemek çok daha kolay olurdu.

Ama bu sadece benimle ilgili değil. Hatta benimle ilgili bile değil.

Bu orospu çocuğu ailemi tehdit etti ve kardeşimi yaraladı. Muhtemelen biz konuşurken onların hareketlerini izliyor, eğer Rob onun isteğine boyun eğmezse hepsini katletmek için bir fırsat kolluyor.

Bu öylece görmezden gelebileceğim bir şey değil. Bunu bilecek kadar cesurum.

Ona doğru bir adım atıyorum, beni gölgesiyle, kokusuyla nasıl ıslattığını görmezden geliyorum.

"Ailem tehlikede olduğu sürece ağzımı kapalı tutamam ve tutmayacağım. Onların güvende olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Peki kardeşin de senin için aynısını yapar mıydı?" diye soruyor soğuk bir şekilde. "Yoksa kaybettiği kadını sahip olduğu kadından daha mı çok önemsiyor?"

"Onunla konuşmama izin verin," diyorum, farklı bir yöntem deneyerek. "Belki onu soruşturmayı bırakmaya ikna edebilirim."

Bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "Manipüle etmek için sinsî bir zihin gerekir, Olivia. Aynı zamanda beceri de gerektirir. Sende ikisi de yok."

"Bir palavracıyı kandırmaya çalışma, tamam mı?" Ben de karşılık veriyorum. "Onun gibi bir şey."

"Bir arama size hiçbir şeye mal olmaz." "Mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var?"

"Kardeşinin terlemesini istiyorum," diyor acımasızca. "Seninle ne yaptığımı merak ederek uykularının kaçmasını istiyorum. Suçluluk duygusuyla boğuşmasını istiyorum."

ve ondan yapmasını istediğim şeyi yapmasından endişe ediyorum. *Ne* yapmasını istersem."

Dehşet içinde başımı sallıyorum. "O zaman bunun için yanlış adamı bulmuşsun," diyorum. "Rob'un prensipleri vardır. Onu geri adım attırabilirsin ama bundan fazlasını beklersen hayal kırıklığına uğrarsın."

"Yerinde olsam o kadar emin olmazdım." Kendinden emin bir şekilde bana bakıyor. "Tam olarak istediğimi elde etmenin bir yolunu biliyorum."

Yırtıcı parıltısı gözlerine geri dönüyor. Tenimin sıcaklıkla kızardığını hissediyorum. Aleks bana doğru bir adım daha atınca bakışlarımı indiriyorum.

Vücutlarımız belki yarım adım aralıklı. Onun varlığı iç gıcıklayıcı olduğu kadar klostrofobik de.

Artık bildiğim her şeyi bildiğim halde hâlâ böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Hiç mantıklı değil. Ama beynimin hayvani kısmı onun içindeki canavar tarafından uyandırıldı.

Hepsi bu, kendime söylüyorum. Cinsel çekim. Geçer gider.

Tanrım, lütfen solmasına izin ver.

"Sorun ne Olivia?" Aleks mırıldanıyor. "Gözlerimin içine bakamıyor musun?" Bana doğru küçük bir adım daha atıyor.

"Hayır," diyorum, sesimin daha güçlü, tonumun daha buyurgan, daha iddialı olmasını dileyerek. "Geri çekil..."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

Gözlerinden kaçmayı başarırken başımı sallıyorum. Sanki gittikçe büyüyor, kokusu güçleniyor. Beni mümkün olan her şekilde cüceleştiriyor. "Sadece... yapma. Durma."

"Yüzünde gördüğüm suçluluk duygusu mu?" Aleks düşünüyor. "Yoksa utanç mı?"

Sırtım duvara çarpınca nefesim kesildi. Hareket ettiğimi bile fark etmemiştim.

Kapı sadece birkaç adım ötede, ama kaçmaya çalışsam bile bacaklarımın beni o kadar uzağa taşıyamayacağını biliyorum.

"Lütfen beni yalnız bırakın," diye fısıldıyorum, ses tonumda hâlâ bir otorite oluşturmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

"Artık bunun için biraz geç, sevgilim."

Benden belki bir santim uzakta durdu. Gözlerimi kaldırmaya cesaret edebilseydim, göğsüne bakıyor olurdum. O kadar büyük ki, onunla kıyaslandığımda kendimi kırılabilir hissediyorum.

Bazı açılardan, beni çoktan kırmış gibi hissediyorum. Havaalanında bana doğru bakmaya tenezzül ettiğinde yeterince iyi olduğumu düşünen küçük, kırılgan parçam toz haline geldi.

Elbette gizli bir amacı vardı. Bunu en başından anlamalıydım. Ama tüm bu masalın içinde kaybolmuştum.

"Kardeşinin bizi öğrenmesinden korkuyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Keşfedilecek bir şey yok."

"Peki ya sikimin üzerine boşalmana ne demeli?"

Yaltaklanıyorum, öfkeli gözyaşlarım gözlerime sıcıyor. "Bana yalan söyledin. Beni manipüle ettin," diyorum kendimi savunarak. "O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum."

Başını sallıyor, nefesi burnumu öpecek şekilde bana doğru eğiliyor. "Bahsettiğim şey bu değil," diye fısıldıyor. "Şu anda bildiğin her şeye rağmen, yaptığım her şeye rağmen... beni *hala* istiyor olmandan bahsediyorum."

ALEKS

Gözleri itirafla parlıyor ama dudaklarının yalanı şekillendirdiğini şimdiden görebiliyorum. "Bu... bu doğru değil..."

"Hayır mı?" Parmaklarımın tersiyle yanağını okşayarak soruyorum.

Titriyor. Tüm bu korkunun ardında, göz bebekleri büyümüş. Meme uçları sertleşti. Elimi külotuna daldırırsam, benim için ıslandığını göreceğimden en ufak bir şüphem yok.

"Vücudun seni ele veriyor, Olivia."

"Seni istemiyorum."

"Tekrar söyle," diye alay ediyorum onunla. "İçinden geldiği gibi söyle."

Gözleri büyüyor, çaresiz. Beni üzerinden itmeye çalışıyor ama göğsümü onunkine bastırmış durumdayım. Göğüslerinin yumuşak tepelerini hissedebiliyorum. Sikim sertleşiyor.

Banyo lavabosuna bastırılmış halini hayal ediyorum, meme uçları çıplak, amı açıkta. Gözlerindeki o yoğun, açgözlü ifadeyi.

O zaman da korkmuştu, tıpkı şimdi olduğu gibi, ama bu sefer riskler daha yüksek. Bu kez, hayatını mahvettiğim andan beri benim hakkımda düşündüğü her kirli düşünceye utanç da eklenmiş durumda.

Bununla bir sorunum yok. Utanç beni hiç rahatsız etmedi.

"Şüphelenmeyen kadınları baştan çıkarmak gibi bir alışkanlığınız var mı?"

diye soruyor. "Sadece bir nedenim olduğunda."

"Isabella'yı baştan çıkarmak için ne gibi bir sebebin vardı?"

"Şimdi de o n u baştan çıkarıp kaçırdım mı?" Sabırsızca nefes vererek başımı sallıyorum. "Tanrı aşkına, Lawrence ailesi ne yapacağını bilmiyor."

Dinle. Kardeşin her şeyi yanlış anlıyor."

"Bir ipucu olmadan soruşturmaya başlamazdı."

"Gerçekler manipüle edilebilir, Olivia. Yalanlar gerçekmiş gibi sunulabilir. Duyduğunuz her şey geçerli değildir."

"Bu durumda, bence oldukça geçerli," diye tıslıyor. "Ne de olsa beni sen aldın. Bunu iyi bir sebebin olmadan yapmazdın. Bunu ona neden yaptığını bilmek istiyorum."

"Neden bana söylemiyorsun?" Ben öneriyorum. "Komplo teorilerini duyalım."

"Belki de görmemesi gereken bir şey gördü," diyor çılgınca tahminler yürüterek. "Belki bir düşmanın için önemliydi ve intikam almak istedin. Belki de sadece güzeldi ve hayır dese bile onu istediğine karar verdin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim tecavüzcü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"İğrenç suçlar işlediğinizi söylemiştiniz. Favorileriniz olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Onu daha sıkı kavıyorum ve nefesi kesiliyor. "Benim hakkımda inanmayı seçtiğin tek bir şey varsa, buna inan: Ben lanet bir tecavüzcü değilim. Bana verilmeyeni almak zorunda değilim. Bir kadınla ilişim bittiğinde, kendi isteğiyle gelir. Tanrı biliyor ya, sen öyle yaptın. Birkaç kez."

Yüz ifadesi karanlığa bürünüyor. "Seni piç kurusu."

Burnumu ensesine bastırıyorum ve yanağına doğru bir çizgi çiziyorum. Pamuk ve tereyağı gibi kokuyor. Kışın şömineleri, yazın mavi okyanusları akla getiren sade, sıcak kokular. Alıştığım kadınlara hiç benzemiyor.

"Bu yönümü seviyorsun, değil mi?" Kulağına mırıldanıyorum.

Onu serbest bırakıyorum ama ellerimi duvarın iki yanında tutarak onu aralarında hapsedtiğime emin oluyorum. Artık ona dokunmuyorum ve sikim bu üzücü küçük gerçek yüzünden şimdiden bana kızgın.

"Ne gibi?"

"Piç olmamı seviyorsun," diyorum. "Tehlikeli olmam hoşuna gidiyor. Benimle kaybedecek çok ama çok şeyin olması hoşuna gidiyor."

"Bu-"

"Gerçek," diyerek sözünü kestim. "Kadınların hepsi aynı. Güvenilir istediklerini, güvenli istediklerini söylüyorlar. Ama bu onların ilgisini uzun süre çekmez."

"Bu doğru değil."

"Hayır mı?" Ona bilmiş bir gülümseme vererek soruyorum. "Bakalım: son ilişkiniz dokuz ay kadar sürmüş. Oyun şirketleri için yazılım tasarlıyordu. Boş zamanlarında bira üretmekten hoşlanıyordu. Ne kadar da heyecan verici."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Geçmişimi mi araştırıyordun?" "Bir şeyleri bilmek benim işim. Özellikle de sahip olduğum şeyleri."

Bu yemi yutmayarak başını sallıyor. "Ona ne yaptın?"

"Ona mı?" Alay ediyorum. "Sanki senin sıkıcı eski erkek arkadaşın benim zamanımın bir kısmına bile değermiş gibi. O da seninkine değmezdi."

"Onu sana tercih ederim," diye tükürüyor.

Gülümsüyorum ve kendimi duvardan itiyorum, sonra birkaç adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koyuyorum. Sikim kesinlikle mutlu değil, ama bunu görmezden gelip daha büyük noktaya odaklanıyorum.

"Yapar mısın, Olivia?"

Gözleri vücudumda geziniyor. İçgüdüsünü kontrol etmeye çalışıyor ama bunu başaramıyor. Bakışlarını kaçırdığında ben çoktan fark etmiştim.

Başımı yana eğiyorum. "Yatakta nasıldı?"

Anında utanmış görünüyor. "Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Bir tahminde bulunayım: Muhtemelen beşinci ya da altıncı buluşmaya kadar seni becermedi, haksız mıyım?" diye sordum. "Ve o zaman bile, muhtemelen seni hiç becermedi. Eminim seninle *sevişmeye* çalışmıştır. Söyle bana, bu tatmin edici miydi? Ayak parmaklarını kıvırdı mı? Gözlerini başının içinde döndürdü mü? Onun adını inledin mi?"

Yere bakıyor, yanaklarının rengi kızarıyor. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Kendimi yeni oyuncağı olan bir çocuk gibi hissediyorum. Bu kadında bir şey var, tüm düğmelerine basıp patlamasını izlemek istiyorum. O kadar içine kapanık, o kadar kendine dönük ki, onu parçalara ayırdığımda neler olacağını görmek istiyorum.

"Neye razı olduğun konusunda utandığın için mi?"

"Lionel iyi bir adamdı," diyor savunmacı bir tavırla. "O... o bana iyi davrandı."

"Ne yazık ki bu kadar çabuk bitti o zaman."

Gözlerini bana dikti. Onun saçmalıklarını anladığımı biliyor. "Yani biraz sıkıcıydı. Kimin umurunda? Bu bana bok gibi davranan bir adam istediğim anlamına gelmez."

"Peki ya seninle eşit olan bir adam?"

"Bunun sen olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hiç de değil. Sana bir şey olmak gibi bir niyetim yok. Sadece merak ediyorum."

Merak ettiğim gerçeği daha önce görülmemiş bir şey ama Olivia bunu anlamıyor. Önemli değil. Hem onunla eğlenip hem de kardeşiyle uğraşabilirim.

İki kuş. Bir taş.

"O senin iki katın bir adamdı," diye hırlıyor.

"O en iyi gününde benim en kötü günümde olduğum adamın yarısı kadardı. Ayrıca madem bu kadar etkileyiciydi, neden artık onunla birlikte değilsin?"

"Ben... kariyerime odaklanmaya karar verdim," diye kekeliyor şimdiye kadar söylenmiş en şeffaf yalanı söyleyerek. "Her neyse, peki ya sen? Son ilişkine ne oldu? Katillerden hoşlanmadığına mı karar verdi?"

Buna gülüyorum. "Bir ilişki istediğimi sana düşündüren nedir?" Ona tekrar biraz daha yaklaştım. "İstediğim kadını elde edebilirim Olivia. Tutmaya niyetli olmadığım bir sözü ne yapayım?"

"Bak," diyor, "Lionel'ın senden üstün olduğu tek şey bu. Sen daha büyük, daha güçlü ve daha zengin olabilirsin. Ama o nazık. Dürüst. Sadık. Bağlılık yeteneğine sahip."

"Yine de ondan ayrıldın," diye belirtiyorum. "Ve sonra beni bir uçak tuvaletinde becerdin."

Bir kez daha kıpkırmızı oluyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Her zaman çok bilinçli. Tek yapmam gereken onu domaltmak ve kendinden şüphe etmenin bir anlamı olmadığını anlayana kadar onu becermek. Gariplik için bir amaç yok.

Yapılacak tek şey teslim olmak.

"Ben... Ben bir şey yapmaya çalışıyordum... bir şey..."

"Bu seni canlı hissettirdi," diye ekliyorum. "Çözülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istedin. Ben de sana gösterdim, değil mi?"

Bunu yüzünden anlayabiliyorum: duyguları onu ele geçiriyor. Benimle konuşmak istediği için pişmanlık duyuyor. Sadece yalnız kalmak, hayatını ve seçimlerini düşünmek istiyor. Onu buraya getirenler ve hiç yapma şansı bulamadıkları.

"Ailem benim için dünyalara bedel Aleks," diyor yumuşak bir sesle. "Bana yaşadığımı hissettiren onlar. Onlara bir şey olursa ne yapacağımı bilemem. Sadece, lütfen... iyi olacaklarına dair bana söz ver."

Parmaklarımı çenesine dokunduruyorum ve çenesini yukarı itiyorum, böylece gözlerimle buluşmak zorunda kalıyor. "Tutamayacağım sözler vermem Olivia."

İnliyor. "Kardeşim iyi bir adam. Tüm hayatını doğru olanı yaparak geçirdi. Kurallara uyarak, yasaları koruyarak."

"Kanun mu?" Tekrar ediyorum. "Yasalar, onları çiğneyen insanlar tarafından yapılır, Olivia. Hayatını, zaten hiç kimseye yardımcı olması amaçlanmamış bir sürü kurala uyarak heba etti."

"Peki," diyor yenilgiyle. "Diyelim ki bu doğru. Peki ya nezaket? Bunun bir değeri yok mu?"

"İyi bir adam olduğuna inandığın için kardeşinin üzerine gitmemi mi bekliyorsun?" Gülüyorum. "İyi bir insan mı?"

"Öyle."

"Ve sanırım sizin dünyanızda kahraman her zaman kazanır ve kötü adam hak ettiği cezayı alır?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, o değil. Babam öldüğünde peri masallarına inanmayı bıraktım. Onsuz mutlu son yok."

Bu beni şaşırttı. Kaşlarımı kaldırıp yüzüne kazınmış olan kayba bakıyorum.

Şu anda masamın çekmecesinde Lawrence ailesiyle ilgili kalın bir dosya duruyor. O dosya bana Bradley Lawrence'ın yedi yıldan fazla bir süre önce öldüğünü söyledi. Olivia o zaman genç bir kızdı. Çok zaman geçti.

Ve yine de kayıp hala taze. Çiğ acı Olivia'nın gözlerinde kaynıyor, haşlanıyor.

"Baban öldü, Olivia. Sen de öyleymişsin gibi davranmanın ne anlamı var?"

"O... o bizim kayamızdı," diye mırıldandı başını kaldırmadan. "Ve o öldüğünde, Rob bizim için o kaya oldu."

Başımı salladım. "Aynen öyle. O zaman sen de onu kaybetmek istemezsin, değil mi?"

Sesimdeki tehdidi fark etti. Çenesi titriyor. Bakışlarını bana doğru kaldırıyor, ela gözleri korkuyla yuvarlaklaşıyor. "Onu gerçekten öldürecek misin?"

"Sanırım çıkarlarımı korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı zaten tespit ettik. Ve dahası, bundan paçayı kurtaracağım."

"Rob'la konuşmama izin ver," diye tekrar dener. "Ona soruşturmadan çekilmesini söyleyeceğim. Ben... ben bunu çözebilirim."

Başımı salladım. "Bu yeterli olmayacak. Soruşturmayı *sonlandırmak* zorunda. Aksi takdirde başka bir ajan görevlendirilecek ve bu döngü yeniden başlayacak."

"Ama... ama... ama..."

Ondan uzaklaşıp masama geri dönüyorum. "Gerekli olduğunu hissettiğimde kardeşinle bir telefon görüşmesi yapacaksın. Şu an için değil."

"Ama-"

"Artık odana dönebilirsin."

Cümlesini yarıda kesiyor, yüz ifadesi başarısızlıkla çarpılıyor. "Bu k a d a r mı?"

"İşte bu kadar."

Bana doğru hamle yaptı ve kolumu tuttu. "Bunu yapamazsın."

Tutuşuna bakıyorum. Çok güçlü değil ama en azından kararlı. Bakışlarımı elinin üzerinde tuttukça parmakları titriyor.

"Aslında," diyorum yavaşça, "istediğim her şeyi yapabilirim." "Peki, ben gitmiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buraya kardeşin için mi geldin Olivia? Yoksa benim için mi geldin?"

Kaşlarını çatıyor. "Ben... ne?"

"Tehlikeyi arzuluyorsun Olivia, bunu kabul etmeyi reddetsen bile. İçgüdülerini o kadar uzun süre bastırmışsın ki, onlara sahip olduğunu bile unutmuşsun. Ama ben seni görüyorum. *Hepinizi* görüyorum."

Sözlerimin ona çarptığını görebiliyorum. Onları kafasında evirip çeviriyor, inkar etmeye çalışıyor.

Bir anda onu yakaladım. Nefes nefese kalıyor, kolları içgüdüsel olarak omuzlarıma dolanıyor. Onu kucağıma alıp masama oturtuyorum ve bacaklarının arasına giriyorum. Onları iterek açmama bile gerek kalmadı. Benim için isteyerek ayrıldılar.

"Hayır," diye fısıldıyor, beni o kadar zayıf bir şekilde itiyor ki yüzüne gülüyorum. "İstedğim bu değil..."

Sözlerini görmezden geliyorum. Anlamsızlar. Vücudu bana gerçek hikayeyi anlatıyor.

Pantolonunun fermuarını açtım ve elimi içine soktum. Şok içinde nefesi kesiliyor ama beni durdurmak için gerçek bir çaba göstermiyor. İhtiyacım olan tek onay bu.

Parmaklarım amını bulduğu anda çığlık atıyor.

"Haklıymışım: sırlısklam olmuşsun."

Alt dudağını ısıırıyor, vücudunun isteklerini inkar edemiyor ya da haklı çıkaramıyor.
İhanet.

"Acaba kardeşin bu konuda ne düşünecek?" Düşünüyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır! Lütfen... ona söyleme."

Bu hararetli yakarışı dile getirirkenki masumiyeti beni neredeyse gülümsetiyor.
"Bu önümüzdeki birkaç hafta boyunca göstereceğin davranışlara bağlı."

"*Haftalar* mı?" diye soluk soluğa kalıyor.

Parmaklarımı içinde hareket ettiriyorum ve tekrar nefes nefese kalıyor, masamın kenarlarına yapışırken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Uçağın tuvaletinde, yüzündeki savaşı tam olarak böyle göremedim. Ama şimdi açıkça görebiliyorum.

Beni o kadar çok istiyor ki zor nefes alıyor.

Ve bu dürtüye tekrar ve tekrar v e tekrar teslim olmamak için kendine güvenmiyor.

Bu yüzden onun yerine ben seçim yapıyorum.

"Odana çık Olivia," diyorum iç çekerek. "Yatağa gir, külotunu indir ve kendini boşalt."

Parmaklarımı onun içinden çekiyorum. Dudaklarından alçak bir inilti kaçıyor.

"Bunu yaparken beni düşünmeni söylememe gerek yok," diyorum. "Düşüneceğini zaten biliyorum."

OLIVIA

O ÖĞLEDEN SONRA

"Sen olsan ne yapardın Mia?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Koridorun kapısı ile balkonumun kapısı arasında adımlarken kız kardeşimi yönlendirmeye çalışıyorum. Mia her zaman kendine güvenen kişi olmuştur; ben ise utangaç bir şebboydum.

Herkes bizim hakkımızda hep bunu söylerdi. O kadar sık söylenirdi ki Mia'nın onlar için hazır bir cevabı vardı.

"Biz bir takımız. Liv'in zor günlerini atlatmasına yardımcı olacak kadar kendime güveniyorum. Liv de benim zor günlerimi çözmeme yardımcı olacak hayal gücüne sahip."

"Sana ihtiyacım var, Mimi," diye fısıldıyorum boş odaya. "Senin güvenine ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Yatağın önünde duruyorum ve yüzüstü yatağa yığılıyorum. Yatak o kadar yumuşak ki sanki bir bulut tarafından yutuluyormuşum gibi hissediyorum. Ama bana verdiği rahatlama kısa sürüyor.

Kapı açılır ve Yulia iki hizmetçiyle birlikte, aralarında bir el arabasını iterek içeri girer. El arabası, içinde ne olduğunu belli etmeyen kahverengi kasap kağıdına özenle sarılmış paketlerle doludur.

"Nedir bu?" Dirseklerimin üzerine kalkarak soruyorum.

"Verimli bir gün geçirmişsin gibi görünüyor." Yulia etrafa saçılmış yastık kılıflarına ve dağınık yatağa bakar.

"Eğer benim zarif bir tutsağa dönüşmemi bekliyorsan, beklemeye devam edebilirsin," diye çıkışıyorum. "Yerinde olsam nefesimi tutmazdım."

Yulia hizmetçilere dönmeden önce gülümser. "Şunu içeri götürün ve sonra bizi yalnız bırakın."

"Kıyafetler mi?" Ben soruyorum. "Bana kıyafet mi gönderdi?"

"Hayır, bu oğlumun benim için biriktirdiği bir angarya. Kıyafetleri senin için aldım."

"Güzel. Eğer kendi seçimi olsaydı, ona kışına bir stiletto sokmasını söylerdim."

Yulia kıkırdıyor. "Anladığım kadarıyla toplantı pek iyi gitmemiş."

"Yılın yetersiz ifadesi." Başımı salladım. "Alınma ama oğlun tam bir pislik."

Hizmetçiler yatak odasından aceleyle çıkarken bana endişeli bakışlar fırlatıyorlar. Son çıkan kapıyı arkasından kapatıyor ve Yulia ile beni yalnız bırakıyor.

"O bir Bratva donu," diyor.

"Bunların birbirini dışlayan şeyler olduğunu düşünmüyorum."

"Bu, onun hareketlerinin her zaman bir nedeni olduğu anlamına geliyor. Ona alışacaksın."

Ona endişeyle bakıyorum. "Ona *alışmak* istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum."

"Ona bir sebep vermezsen sana zarar vermeyecektir." "Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyor?"

"Hayır canım," diyor sessizce. "Rahatlatmak hiçbir zaman benim işim olmadı."

Aylıyor ve uzun bir süre hareketsiz duruyor, bu sırada bir anı ya da başka bir şey zihninin derinliklerinden çıkıp geliyor. Benim her zaman yaptığım gibi onun da geçmişin ellerinde acı çekmesini izlemek garip bir şekilde neredeyse insanlaştıracı.

Sonra doğruldu. Kırılğanlığı kayboluyor ve başından beri takındığı aynı buyurgan bakışlarla beni sabitliyor.

"Her neyse, bu sabah bir şeyleri doğru yapmış olmalısın," diyor. "Çünkü akşam yemeği için bir davetiyeniz var."

"Akşam yemeği mi?"

"Sanırım öğle yemeğinden sonraki öğün olduğunu anlayacaksın," diye alaycı bir şekilde konuşuyor. "Akşam yemeğinin ne olduğunu biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Bu akşam yemeği onunla mı?"

"Elbette," diyor Yulia hoşgörölü bir gülümsemeyle. "Başka kim var?"

"Ama neden?"

"Bu soruyu ona sormanız gerekecek," diyor. "Ben sadece birkaç giysi teslim etmeye geldim."

Dolaptaki yeni yüklenmiş raflara doğru bakıyorum. Çok ilgili görünmek istemiyorum ama kendime en son ne zaman yeni kıyafetler aldığımı hatırlamıyorum ve sadece bu düşünce bile başımı döndürüyor.

Odaklan, Liv.

"Bana sadece yeni kıyafetler getirerek beni bu yemek için heyecanlandırabileceğini mi sanıyorsun? Sen onun spin doktoru falan mısın?"

"Hiçbir şeyi çarpıtmaya çalışmıyorum. Ben sadece..." Gülümsemesi hafifçe düşüyor. Bir milisaniye için, bir kez daha mükemmel hazırlanmış cephenin arkasına bakabiliyorum. "Burada olmak zorunda kaldığın için kendimi kötü hissediyorum. Ve ben... bu evde bir arkadaşın olmadığını düşünmeni istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen benim için bu musun? Arkadaşım mı?"

"Yaslanacak bir omuz olabilirim. Güvenebileceğin biri. Neye ihtiyacın olursa."

"Aleks bu teklifi yaptığını biliyor mu?" İç çekiyor. "Hayır. Onaylamazdı."

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Yani belki de... sadece ikimizin arasında kalmalı?" diye umutla soruyor.

Bu evde bana en ufak bir nezaket gösteren tek kişi Yulia. Burada vicdan sahibi olabilecek tek kişiyi kendimden uzaklaştırırsam aptallık etmiş olurum.

Ben de yüzümü gülümsemeye zorladım. "Tabii ki."

"Teşekkür ederim," diyor, yüz hatları rahatlamış bir ifadeyle. "Şimdi gelip senin için seçtiğim kıyafetlere bir göz atmaya ne dersin?"

Geçici ateşkesimize rağmen, onu gömme dolaba kadar takip ederken içimde bir rahatsızlık hissediyorum.

Duvardaki gizli bir düğmeye basıyor ve her raf ve raf boyunca gömülü bir aydınlatma sistemi hayat buluyor. Renkler ve kesimler gökkuşağı gibi.

Elbiseler -akşam, kokteyl, gündelik- pantolonlar, bluzlar, etekler, paltolarla birlikte. Kotlar ve tişörtler, camiler ve taytlar. Ayrı bir ek bina tamamen ayakkabılara ayrılmış, her bir çift yukarıdan yumuşak bir spot ışığıyla aydınlatılıyor. Hizmetçilerin her şeyi ne kadar hızlı ve düzenli bir şekilde düzenleyebildiklerine hayret ediyorum.

Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. İpek, kaşmir, şifon, brokar. Ama benim için getirdiği kıyafetleri inceledikçe, hiçbirinin bana benzemediğini fark etmeden edemiyorum.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Ona bakmadan önce yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Buradaki her şey muhteşem, Yulia. Nankörlük etmek istemem. Ama... şey... hiçbiri bana uymaz."

"Sekiz bedensin, değil mi?" "Ben..."

evet, öyleyim-"

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Yani, bana baksana," diyorum vücudumu işaret ederek. Şu anda üzerimde bir kot pantolon ve bana tamamen büyük gelen bir kapüşonlu sweatshirt var. "İşte benim tarzım bu."

"Stil mi?" Yulia tekrarlıyor, kesinlikle mahcup görünüyor. "Bu hiç de stil değil, Olivia."

"Kot pantolonlar ve kapüşonlular da bir tarz."

"On dört yaşında bir çocuksan belki." "Hey!"

"Sen çok güzel bir kadınsın Olivia. Ve çok güzel bir fiziğin var. Peki neden bunu saklamak için bu kadar uğraşıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü nesneleştirilmekle ilgilenmiyorum."

"Gerçek sebep bu mu?"

"Arkadaşım mısın yoksa terapist mi?" diye sordum. "Analiz edilmekle de ilgilenmiyorum."

Yulia düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlıyor. "Bilemiyorum canım. Tarzını değiştirmek sana iyi gelebilir."

"Bu çok zengin," diye alay ediyorum. "Sanki benim için neyin iyi olduğunu umursuyorsun." İç geçiriyor. "Keşke yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim."

"Yapabilirsin!" Umutsuzca ona doğru atılıyorum. "Kıyafetleri unut, Yulia. Oğlunu beni bırakması için ikna et."

İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Sevgilim, sana bunu söylediğimde bana inan: Bu Bratva'da söz hakkım yok. Artık yok. Oğlum demir yumrukla yönetiyor. Biri onu sorgular ya da ona karşı gelirse, tepesine biner. Buna ben de dahilim."

"Ama... ama sen onun annesisin. Onu bu dünyaya sen getirdin." "İlk tanıştığımızda sana onun hakkında ne söylemiştim?"

"O acımasızdır," diye tekrarladım.

Eğer "*oğlun bir pislik*" yılın en hafif deyimiyse, o zaman bu kesinlikle ikincidir.

Başını sallıyor. "Bu ünü sebepsiz yere kazanmadı. Sizin için elimden geleni yapacağım ama bunu yapmak için sistem içinde çalışmam gerekiyor. Rahat etmeni sağlayabilirim. Zarar görmemeni sağlayabilirim. En azından kötü yaralanmamamı."

"Tanrım, teşekkürler, ne kadar rahatlatıcı," ellerimi bırakıyorum ve gömme dolabın ortasındaki püsküllü kanepeye çöküyorum. "Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"O doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor," diye karşı çıkıyor. "Benim sorum bu değildi."

Bana doğru yaklaşıyor ve başımın arkasını şefkatle okşuyor. "Ben artık yaşlı bir kadını Olivia. İstesem de istemesem de bu benim hayatım. Aleksandr'ı seni bırakması için ikna edemem. Ama bu dünyada olduğun sürece sana yardım edebilirim. Bana hiç verilmeyen tavsiyeleri sana verebilirim."

"Bu durumda tavsiyen nedir?" Alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. "Umarım 'diş fırçanı bir hapisane sustalısı haline getir ve tam gözüne sapla' gibi bir şeydir."

Hüzünle gülümsüyor. "Pek sayılmaz. Güzel bir elbise giy, yemeğe git ve onu büyüle."

"Onu büyülemek mi?" Tereddüt ediyorum. "Bunu nasıl yapabilirim ki?" "Daha önce hiç bir erkeği etkilemeye çalışmadın mı?" "Bilerek değil."

"Elbiseyle başlayalım o zaman." Ayağa kalkıyor ve sıra sıra dizilmiş elbiseleri karıştırıyor. "Ah-ha. İşte başlıyoruz." Raftan bir tane alıyor, plastik ambalajını sıyrıyor ve bana gösterişli bir şekilde gösteriyor. "Ne kadar güzel, değil mi?"

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Kısa, askısız bir elbise ama her santimi minik boncuklarla kaplı. Maviler ve yeşiller gümüş girdaplar arasında dokunmuş. Büyülü, parıltılı, bir denizkızının kuyruğu gibi.

Sonra etek ucundan sarkan etiketi fark ettim. "Vay anasını! Bu elbise altı bin dolar."

"Bu Elie Saab, Olivia," diyor Yulia eğlenerek. "Ben..."

Ben bunu giyemem."

"Neden?"

"Sığmaz."

"Henüz denemedin."

"Mesele o değil. Sıgmayacağını biliyorum. Ben... Ben çok uzunum, bunu başaramayacak kadar beceriksizim."

"Bırak da buna ben karar vereyim," diyor, sesi sertleşiyor. "Devam et. Kıyafetlerini çıkar."

"Pardon?"

"Akşam yemeği yarım saat sonra," diye açıklıyor sabırsızlıkla. "Aleksandr'ın bekletilmekten hoşlanmadığını söylememe gerek yok sanırım."

Köşeye sıkıştığım da kendimi ayakta dururken ve soyunurken buluyorum. Sütyen ve külotuma kadar indiğim anda, Yulia'nın çok yakından bakmadığını umarak etrafından dolaşmaya başlıyorum. Bu onun daha dikkatli bakmasına neden oluyor.

"Tanrı aşkına Olivia," diye iç geçirdi. "Güvensizlik kadar itici bir şey yoktur."

"Onu cezbetmeye çalışmıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Ama sen öyle değil misin?" diye soruyor. "Onu etkilemek istiyorsun. Cazibe bunun önemli bir parçası."

"Aslında onu etkilemek istemediğimi anladığınızı sanıyordum." "Eğer yaşamak istiyorsan, evet istiyorsun."

Çenem düştü. "Yani... O yapmaz... Böyle bir ihtimal var mı?"

"Burası Bratva, canım," diyor yumuşak bir sesle. "Her şey bir olasılıktır. Hadi şimdi. Elbiseyi giy ve oyalanma."

Elbisenin arkasındaki fermuarı açıyor ve içine girmeme yardım ediyor. Sonra fermuarımı tekrar çekiyor ve beni döndürerek boy aynasına bakmamı sağlıyor.

"Oh..." Yansımama bakarak söylüyorum.

Elbisenin yumuşak, uçuşan kumaşını parmaklıyorum. Elbise belden hafifçe kıvrılıyor, vücudumu vurguluyor ve sonra kalçalarımın dışarı taşıyor.

"Çok güzel," diyorum. "Ama..."

"Şimdi ne olacak?" Yulia sabırsızlıkla sorar.

Yakasını gösteriyorum. "Şuna bak."

Elbisenin bedeni dar. Göğüslerimi yukarı iterek iki kat daha büyük görünmelerine neden oluyor.

"Sorunu göremiyorum."

İç çekiyorum ama tartışmıyorum. Bir anlamı yok. O da oğlu kadar inatçı.

Yulia bir çift siyah Louboutin topuklu ayakkabı çıkarıp ayaklarımın dibine yerleştirirken kendini beğenmiş bir memnuniyetle bakıyor. "Hadi bakalım. Elbisene mükemmel uyum sağlayacaklar."

"Tekerlekli sandalye de aldın mı? Çünkü onlarla yürüyemeyeceğim, Yulia."

"Sadece dene. Tanrım, giyinip *kuşanmamakta* bu kadar kararlı bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Büyürken daha çok erkek fatma gibiydim," diye itiraf ediyorum. "Sanırım hiçbir şey değişmemiş."

"Öyle olmak zorunda. Orada otur ve bekle."

Makyaj masasından malzemeleri almak için aceleyle ek binaya giriyor, sonra saçımı taramak ve hafif bir makyaj yapmak için geri dönüyor. Bütün bunları sessizce izliyorum.

Ama mücevherleri çıkardığında, ayağımı yere vurdum. "Olmaz öyle şey. Onu takmayacağım."

"Onlar inci."

"Umurumda değil. Onları takmayacağım. Aleks'in kan parasıyla ödenen mücevherleri takip yemeğe gitmeyeceğim."

"Giydiğin her şeyin parasını o ödedi." "Bu...

farklı."

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onun aldığı bir kolyeyi takmak bir tasma takıyor. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Yulia başını sallıyor ama yumuşuyor. Geri adım attığında görünüşümden memnun görünüyor. "Gerçekten çok güzelsin. Ve bunu objektif olarak söylüyorum."

Yansıyama doğru dönüyorum ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor.

Böyle bir şeyi başarabileceğimi asla tahmin edemezdim, ancak yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu inkar etmek mümkün değil. Kendim gibi görünmediğimden değil.

-Daha önce hiç ulaşamadığım bir seviyedeyim. En iyi halim. "Teşekkür ederim, Yulia," diye mırıldanıyorum. Daha önce hiç bu kadar... kadınsı hissetmemiştim." Asıl söylemek istediğim, *Mia şu anda benimle gurur duyardı.*

Bu düşünce iyi ruh halimi bozmaya yetiyor. Midem sıkışıyor Nerede olduğumu hatırla. Neden buradayım? Mia'nın, annemin ya da Rob'un iyi olup olmadığını bile bilmediğimi hatırladığımda...

"Bir sorun mu var canım?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir şey. Sırada ne var?"

"Bu taraftan." Dönüyor ve gidiyor.

Takip ediyorum ama bir topuğumu diğerinin önüne koymaya ve bunu yaparken dik durmaya odaklanıyorum. Göründüğünden daha zor. Kendimi o kadar kaptırmışım ki Yulia'nın durduğunu fark etmiyorum ve hiç de hanımefendiye yakışmayan bir homurtuyla sırtına çarpıyorum.

Yatağımın yanında durmuş, duvara bakıyor. Daha önce bitirdiğim taslağa.

Pyotr'un arkasında duran Aleks'i gösteriyor. Aleks'in başının yanındaki konuşma balonunda "*Kanatlarını kır ki uçamasın*" yazıyor.

Pyotr elinde bir kuş kafesi tutuyor. İçinde oturuyorum, kafesin basamaklarını umutsuzca kavıyorum.

Pyotr'un konuşma balonunda "*Evet, Efendim*" yazıyor.

Çoğunlukla taslaktan memnunum. Aleks'in açıları çoğunlukla doğru. Keskin ve acımasız, gözlerindeki vahşi parıltı ve buz gibi bir kontrolle sıkılmış çenesiyle uyumlu.

"Çok iyi, Olivia," diye mırıldanıyor Yulia. "Sen yetenekli bir sanatçısın." Sonra arkasını dönüp bana bakıyor. "Aşağı inme zamanı."

Yutkunuyorum ve dirseğini tutuyorum. Bana kapıya kadar rehberlik ediyor. Yolda sadece iki kez tökezledim.

"Parmak arası terliklerle oraya girmemin imkanı yok, değil mi?" Umutla soruyorum.

"Cesedimi çiğnemen lazım."

Yüzümü buruşturarak onu aşağıya, oturma odalarından birinin bahçeye açıldığı evin arka tarafına kadar takip ediyorum.

"Terasta yemek yiyeceksiniz," diyor. "Topuklu ayakkabılarınızın asfalt yollarda kaldığından emin olun. Çamura batarsınız."

Beni çiçek tarhlarının etrafından ve kıvrılan ağaçların altından kıvrılan taş bir patikaya götürüyor. Sonunda pırıl pırıl bir gölete yaslanmış ahşap bir teras var. Ortasında mavi bir fiskiye parlıyor ve yüzeyinde canlı yeşil zambaklar yüzüyor. Elbiseme kusursuz bir şekilde uyuyor.

"Vay, bu..."

Aleks'in masada oturmuş beni beklediğini fark ettiğimde sözümü kesiyorum. Onu şimdi görünce yanıldığımı anlıyorum: Yatak odamın duvarına kazıdığım çizim ona hiç benzemiyor. Yüzeysel olarak benziyor, ama eksik olan altındakiler.

Kibir.

Vahşet.

Bu tür şeyleri kağıda tam olarak dökebileceğimden emin değilim. "Afiyet olsun," diyor Yulia.

"Bekle!" Elini tuttum. "Bize katılmayacak mısınız?"

"İyi olacaksın," diyor sesini alçaltarak. "Harika görünüyorsun. Gözlerini senden alamıyor."

Bunun sınırlarıma iyi geldiğinden emin değilim. Ama Yulia bahçede kaybolurken ona dönmekten başka çarem kalmıyor.

Masaya doğru dikkatlice yürüyorum. Aleks beni selamlamak için ayağa kalkmıyor. Oturduğu yerde kalıyor ve sert, korkutucu bir ifadeyle beni süzüyor.

Hemen kendimi aptal gibi hissettim. Gerçekten güzel bir elbisenin bir şeyleri değiştirebileceğini mi düşünmüştüm? Parmağımı şıklatmamla hüngür hüngür ağlayan bir Bay İyi Adam'a dönüşeceğini mi?

"Otur," diye sessizce emretti.

Karşısındaki koltuğa gömülüyorum ve göz göze gelmemek için güzelce hazırlanmış masayı inceliyorum.

"Neden benim için bu kadar zahmete giriyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Zaten akşam yemeği yiyordum," diyor. "Seni dahil etmek sorun değildi. Ama benim için bu kadar zahmete girdiğin için minnettarım."

Gözlerindeki parıltı beni utanmadan süzdüğünü açıkça ortaya koyuyor. Rengim kızarıyor ama yine de gözlerimi kaçırıyorum. "Bu konuda gerçekten bir seçeneğim yoktu. Annen beni bu elbiseye zorladı. Kelimenin tam anlamıyla."

"Sık sık yapmak istemediğiniz şeyleri yapmaya zorlanıyor musunuz?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bazı insanların hayır cevabını kabul etmeyeceğini herkesten iyi biliyor olmalısın."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bana hiç hayır dediğini hatırlamıyorum." Gülümsüyor.

Kötü niyetli bir gülümseme.

Buna rağmen vücudum uşulduyor. Bunu havaalanında da hissettim, barda yanıma oturduğunda. Daha iyisini bilmeme rağmen ona çekilen hayvani bir yanım var.

"Kötü mü hissettin?" O kadar ani bir şekilde ağzımdan kaçırdım ki kendimi bile şaşırttım. "Ne için?"

"Beni böyle kandırdığın için" diyorum, artan kalp atışlarıma rağmen gücümü toplayarak. "Benimle ilgileniyormuş gibi davrandığın için mi? Sahte bahanelerle benimle yattığın için mi?"

Yüz ifadesi değişmiyor. Ama gözlerindeki parıltı ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

"Acıması duygularımın beni böyle engellemesine izin verseydim, çok farklı bir adam olurdum, Olivia."

ALEKS

Olağanüstü görünüyor.

Elbise göğsünü sıkıca sararak göğüs dekoltesini daha da yukarı kaldırıyor. Yakası aşağı doğru inerek kusursuz tenini ortaya çıkarıyor.

Bunların hepsi bana uyar. Ama Olivia'nın utangaç olduğunu söyleyebilirim. Eğilirken gergin ve hareketleri sert. Nedenini anlamıyorum. Elbise kıvrımlarının üzerinde basitçe dalgalanıyor, kıvrımlarını ucuzlatmadan vurguluyor ve öne çıkarıyor.

Benim dünyamdaki kadınlar onun masumiyetinin yarısına sahip olmak için parmaklarını keserlerdi. Ama o? Ne kadar değerli olduğunu umursamadan takıyor.

Parmaklarımı dikleştiriyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Benim hakkımda tek bir şey öğreneceksen Olivia, bunu öğren: İsteddiğimi alırım. Küçük sonuçları düşünerek zaman kaybetmem. Bu yüzden seni aldım ve arkamda hasar bıraktıysam, öyle olsun. Seviştığım kadınlar kısa süre sonra hayatımdan çıkarlar. Kesinlikle akşam yemeğinde sohbet etmiyoruz."

Dehşet içinde kaşlarını çatıyor. "Hayatınızdan kayboluyorlar mı? Terk mi ediyorlar, yoksa...?"

Gülüyorum ama kaşları daha da çatılıyor. "Bir kadını sadece öldürmek için becereceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Seni neyin azdırdığını bilmem mi gerekiyor?"

Bu gecenin, kardeşi hakkında alabileceğim her türlü bilgiyi almakla ilgili olması gerekiyordu. Ama nedense bu, üstesinden gelmem gereken istenmeyen bir rahatsızlık gibi geliyor.

Benim sormak istediğim soruların çok daha farklı bir amacı var. "Daha önce hiç bir yabancıyla sevişmedin, değil mi?" Sanırım.

Yüzü kızarıyor, bu da şüphelerimi hemen doğruluyor. "Biriyle yatmadan önce onunla bir bağ kurmayı severim."

"Ah, evet. Birbirimize oldukça bağlıydık."

Gözlerini bana dikti. "Sen göze batan bir istisnaydın." "Gururum okşandı."

"Olmamalısın."

"Benim için çiğnediğin bir kuralın vardı. Bu beni özel mi yapıyor?" "Bu bir kural değildi, ben sadece-" diye iç geçirdi. "Bunu senin için yapmadım."

"Demek senin içindi?" Eğlenerek öneriyorum. "İkram gibi mi?" Bana ters ters bakıyor. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Sözlerimi çarpıtmayı bırak. Kafamı karıştırmaya çalışmaktan vazgeç."

"Burada sadece konuşuyorum. Biraz sohbet etmekten korkma Olivia."

"Sana güvenmemem gerektiğini en başından bilmeliydim," diye tıslıyor. "Sen çok..."

Sözünü kesiyor. İkimiz de bu cümlenin onu kendi sözlerinin içine daha fazla gömmeyecek bir sonu olmadığını biliyoruz. Bu onun en derin arzularına daha fazla ihanet etmez.

"Neyi?" Bastırıyorum.

"Pürüzsüz," diye bitiriyor. "Cılalı. Pratik."

"Bunun kötü bir şey olduğunun farkında değildim."

"Ne söyleyeceğini her zaman tam olarak bilen bir adama asla güvenme," diye mırıldanıyor sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Bu bilgelik incisini sana kim verdi?"

"Babam." Bütün gece ilk kez gözlerini benimkilere dikti.

Ondan bahsetme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Yakındılar. Onu kaybetmenin ağırlığı hala üzerinde. Şüphelendiğimden daha ağır.

"Bu durumda baban haklıydı." "Genelde öyleydi," diyor yumuşak bir sesle.

Sessizliğe gömülmesine izin verdim. Görünüşe bakılırsa, biraz boşluğa ihtiyacı var. nefes almak, gevşemek.

Bir süre sessiz kalır. Sonra gözlerini göle çeviriyor ve konuşmaya başlıyor.

"İnanılmaz bir kahkahası vardı. Gümbür gümbür, anlıyor musun? Küçük çocukları korkutan türden bir kahkaha. Çocukları sevmesine rağmen. Ve çok güzel elmalı börek yapardı ama başka bir şey pişiremezdi."

Sadece kendisinin görebildiği anılara gülümsüyor.

"Akşamları ben mutfak masasında ödevlerimi yaparken o tezgahın başına oturur ve yontardı. Ondan yardım istediğimde aletlerini bırakır ve hemen yanıma gelirdi. Cevapların hiçbirini bilmese bile. Mia ve Rob'a karşı da aynıydı. Bize birbirimizi şiddetle sevmeyi öğretti. Birbirimizin arkasını kollamamızı söyledi. Ve biz hep öyle yaptık. Her zaman da olacağız."

Gözlerini benimkilere çeviriyor ve ben o zaman görüyorum: yedekte tuttuğu gücü. Sahip olduğundan emin olmadığı dayanıklılığı. Hepsi fazlasıyla var.

Sadece ortaya çıkması için biraz ikna edilmesi gerekiyordu.

"Anlıyorum," diyorum. "Kardeşini, onun seni koruyacağı gibi koruyacaksın." Başını sallıyor.

"Yaşamak için güzel bir duygu," diyorum ona, öne doğru eğilerek. "Ama bir sorun var." "Neymiş o?"

"Hiçbiriniz benim için hazırlıklı değildiniz. Ben sizin sıradan aile dramınız, yoldaki küçük tümseğiniz değilim. Ben biraz güç, azim ve el emeği ile üstesinden gelinebilecek bir sorun değilim Olivia."

"Nesin sen o zaman?"

"Lanet olası bir kasırga," diye homurdanıyorum. "Ve eğer beni zorlarsan yoluma çıkan her şeyi yok edeceğim."

"O benim kardeşim," diye fısıldıyor.

"Neden umursayayım ki? Sen benim için hiç kimse değilsin."

Şiddetle irkilir. Yüzü acıyla doldu. Hayatımda pişmanlık duymaya yaklaştığımı hatırlayabildiğim tek an bu.

"Neden *beni* seçtin?" diye soruyor aniden, sessizlik belirgin bir şekilde ağırlaştığında. "Mia da bir seçenektir."

"Bence bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum."

"Sen daha iyi bir hedeftin," diye açık açık s ö y l e d i m . "Genç. Naif. Manipüle edilmesi kolay."

Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordu ama yine de her kelimede irkiliyor. Fikirlerimin onu ne kadar haşladığını görmeme izin veriyor.

Hata üstüne hata, Kiska.

"Her zaman benimle yatmak niyetinde miydin?"

"Seni daha iyi hissettirecek bir cevap var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"O zaman neden soruyorsun?"

"Belki bilmek bana yardımcı olur."

Sırıtiyorum. "Bana direnmene yardım etmek mi? Yoksa boyun eğmene mi?"

Gözlerinde çaresiz bir bakışla bana bakıyor. Sonra deşifre olmamı engellemek için hızla arkasını döndü.

Onu tutup sarmak istiyorum. Gözlerimin önünde çözülmesini istiyorum, böylece bir arada tutmaya çalıştığı tüm kırık parçaları görebileyim.

"Lütfen kardeşime söyleme. Anlamayacaktır." "Beni zorlama

Olivia," diyorum. "Bu kadar basit." "Her zaman istediğin oldu mu?"

Soru yargılamadan soruluyor. Sadece beni merak ediyor. Nasıl çalıştığımı, içimde nasıl bir bütün olduğumu. Aynı şekilde ben de onu merak ediyorum.

"Ben yolumu *bulamıyorum*. Ben yaparım."

"Böyle bir ilişkiyi nasıl sürdürebilirsin?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak bunu kastediyorum. Romantik ya da başka türlü ilişkiler uzlaşma gerektirir. Ver ve al. Eğer her zaman kendi istediğinizi elde ediyorsanız, bu kesinlikle diğer herkesin çubuğun kısa ucunu aldığı anlamına gelir."

"Ben Don'um."

"Yani?" diye alay ediyor. "Bu herkesin sana boyun eğdiği anlamına mı geliyor?"

"Onlar yapmadığında, ben dövüşürüm. Ne yazık ki diğer herkes için bu konuda çok ama çok iyiyim."

Derin bir nefes alır. "Annenin mutlu olduğunu sanmıyorum, biliyorsun."

Annemin Olivia'dan hoşlanmasından zaten rahatsızım. Onun bu açıklaması beni daha da rahatsız ediyor. "Öyle mi? Bunu sana o mu söyledi?"

"Tabii ki hayır," diye hemen üstünü örtüyor Olivia. "Ama anlayabiliyorum." Başımı salladım. "İlginç."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, gözleri yüzümü arıyor. "Umurunda değil mi?"

"Eğer bu konuda bir şey yapamayacaksam, umursamak zaman kaybıdır." "Ama o senin annen."

"Ve?"

Başını sallamadan önce bana göz kırptır. "Seni anlamıyorum."

"Denememeni tavsiye ederim."

"Seni gençken dövüyorlar mı?" diye soruyor, sesi buz gibi titreyerek. "İnsanlığı mı? Merhameti?"

Gülümsüyorum. "Daha çok sana zalimliği öğretmişler gibi. Ama benimle fazla uğraşmak zorunda kalmadılar."

"Ve bu seni gururlandırıyor mu?"

"Bu beni hiçbir şey yapmaz. Ben neysem oyum." "Ve bununla mutlu musun? Kim olduğunla?"

"Ben neysem oyum," diye yüzümü buruşturarak tekrarlıyorum. "Bu benim hayatım. Ben böyle olmak için doğdum. Eğer olayların gidişatına kızdıysanız, onaylamayan bakışlarınızı kardeşinize çevirin. Onun intikam ihtiyacı benim hayatımı daha da zorlaştırdı. Bunu görmezden gelemem. Daha da önemlisi, bunu görmezden *gelmeyeceğim*."

"Sizinle iletişime geçmeye çalıştı mı?"

"Sürekli. Telefonum neredeyse durmadan çalışıyor. Kardeşin seni fena halde geri istiyor."

Bu haberi değerlendirirken gözlerini kırptırıyor. İlginç, gerçekten de çoktan terk edildiğinden mi korkuyordu? Belki de onun üzerinde beklediğimden daha hızlı çalışıyorumdur.

"Ona ne söyledin?" "Hiçbir şey."

Henüz cevap vermedim." "Ama-"

"Ciddi olduğumu bilmek zorunda. Aksi takdirde, top oynamaz. Ve ben hamamböceği için yeterince zaman harcadım."

Öne doğru eğilir ve masanın kenarlarına tutunur. "Aleks, lütfen, onunla konuşmama izin ver. Sadece iyi olduğumu bilmesini istiyorum. Sadece onların iyi olduğunu bilmeme izin ver."

Reddetmek dilimin ucunda. Ama sonra öne doğru eğiliyor. Başımızın üstündeki ip ışıklar sahneyi altın sarısı ve tül gibi yapıyor. Teni neredeyse parlıyor.

Ve aklıma başka bir fikir geldi.

"Belki bir telefon görüşmesinden daha fazlasını yapabiliriz," diyorum. Nefes alıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Tarafsız bir buluşma yeri ayarlayabilirim. Yüz yüze bir görüşme." Gözleri yakınlarda yüzen zambak yaprakları kadar büyük. "Ciddi misin sen?" "Ben her zaman ciddiyimdir."

"Ve beni de yanında götürecekmisin?" "Bunu göreceğiz."

Bana bakarken parmak eklemleri beyazlaştı, kasları gerginleşti. tepeden tırnağa umutla doluydu. "Lütfen Aleks, beni de yanında götür. Ben... Ben her şeyi yaparım."

Gülümsüyorum. Bu çok kolay.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve ona soğuk bir bakışla bakıyorum. "Kanıtla." Göğsü şimdi sertçe inip kalkıyor. Dilimi göğüslerinin arasında gezdirdiğimi hayal ediyorum. Her bir meme ucunu ağzıma alıyor ve dudaklarından çıkacak yumuşak iniltinin tadını çıkarıyorum.

Uçağın tuvaletinde olduğu gibi titreyecek. Vücudu ona sadece benim verebileceğim rahatlama için çaresiz.

İtiraf etmekten nefret etse de ne yapacağını biliyor. Ve ne yapmak *istediğini* de biliyor. Bundan iki kat daha fazla nefret ediyor.

Olivia yavaşça sandalyesinden kalktı. Titreyen parmaklarıyla elbisesinin kenarlarını düzeltti. Sonra kendini toparlayarak masanın etrafında bana doğru döndü.

Bir adım geride durup bir an gözlerimin içine bakıyor. O bakışta pek çok şey görüyorum. Korku. Belirsizlik.

Ama aynı zamanda kararlılık. Ateş.

Tereddütlü bir parmağını masanın kenarında gezdiriyor. Şaşkınlıkla izliyorum. İnce bileğinin şehvetli hareketini. Masa örtüsünün yumuşak hışırtısı.

Etrafımızdaki diğer tüm sesler kendini susturuyor

gibi. Sadece bu var.

Sadece o var.

Sadece biz varız.

Derin bir nefes alıyor ve bana doğru bir adım daha ilerliyor. Büyüleyici. Tamamen büyüleyici. İstesem de gözlerimi ondan ayıramam.

Ta ki ayak bileği alışık olmadığı yüksek topuklu ayakkabılarla bükülene ve parmağı yanlışıklıkla bir şarap bardağının sapına takılana kadar.

Tüm konsantre seksiliği bir anda dağılıyor. Göz açıp kapayınca kadar, tıpkı onu ilk gördüğüm andaki gibi, dökülen içkisini yakalamak için çırpınan Garip Liv'e dönüşüyor.

Şarap kadehini yere çarpmaktan korumak için tam zamanında ileri atılırken neredeyse kışını kıracaktı. Topuklarının üzerine yuvarlanmasını engellemek için elimi uzattım.

Parmaklarından mor şarap damlarken "Allah kahretsin!" diye tıslıyor.

"En azından sıcak kahve değil."

"Çok komik, pislik. Şimdi bana bir peçete verir misin? Böylece üzerimi temizleyebilirim."

"Hayır."

Gözlerinin içine bakıyorum. Cevap vermeye başladı ama sonra bakışlarımda onu susturan bir şey gördü.

Yavaşça yükseliyorum, göz temasını hiç kesmeden. Onun üzerinde yükseliyorum. O çok küçük, çok kırılğan. Tamamen benim merhametime kalmış.

Olivia sürekli kıpırdanıyor. Tüm dikkatim üzerindeyken ne yapacağını bilemiyor. Bu onun için çok fazla. Sanki güneşe bakıyormuş gibi.

Ama bu sefer güneş ona bakıyor.

Onu yakaladığım dirseği hâlâ avucumun içinde. Ağrılı bir yavaşlıkla hareket ederek, bileğini parmaklarımla çevreleyene kadar elimin ön kolundan aşağı kaymasına izin veriyorum.

Dudaklarıma götürüyorum ve şarapla ıslanmış bir parmağımı ağzıma alıyorum. Hâlâ başka tarafa bakmıyorum. Sanki göz kırpmak kadar küçük bir şey bunu sonsuza dek mahvedecekmiş gibi ona kilitleniyorum.

Bir parmağımdaki şarabı emiyorum. Sonra diğerini. Sonra diğerini.

Sonra elini nazikçe tekrar yanına koyuyorum.

"Eğer istediğini elde etmek için beni baştan çıkarmaya çalışacaksan Olivia, önce topuklarını çıkarmalısın."

Bahçede sadece kendisinin hissedebildiği soğuk bir rüzgâr esmiş gibi titriyor.

"Senin gibi bir adamdan uzak durmalıydım," diye mırıldanıyor.

"Yaşamaktan korkuyor musun, Olivia?"

"Eğer bu yaşamaksa," diyor beni ve çevremizi işaret ederek, "o zaman istemiyorum."

"Tam tersine *Kiska*, bence sen bunu hayatın boyunca hiçbir şeyi istemediğin kadar çok istiyorsun. Sadece nasıl isteyeceğini bilmiyorsun."

OLIVIA

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Aleks şimdiye kadar gördüğüm en garip, en sıcak şefkat ve sahiplenme gösterisiyle parmaklarımdan şarap emdi. Bu samimi hareketin etkisiyle hâlâ tepeden tırnağa titriyorum.

Ama daha işimiz bitmemiş gibi bana bakıyor.

Tanıştığımız andan beri yaptığım hata hep doğrudan gözlerinin içine bakmak oldu. Her seferinde bu benim zayıflığım, felaketim oldu. Beni bu karmaşaya sokan şey bu.

Bu yüzden şimdi ondan kaçınmaya çalışıyorum. Göz ucuyla bakmaktan fazlasını yapmaktan kendimi alıkoyuyorum, yine de rotamı değiştirmeden önce irisin etrafında yeşil dilimlerle mavinin bir anlık görüntüsünü yakalıyorum.

Tehlikeli. Bu gözler bana bunu söylüyor.

Yalan söylemiyorlar.

"Senin dünyanın bir parçası olmak istemiyorum," diye savunmaya geçiyorum.

"İstemiyorum

hayatının bir parçası

olacak." "Neden olmasın?"

"Neden umursuyorsun ki? Senin emrinde hevesle bekleyen başka kadınlar yok mu?"

"Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası."

"Harika. O zaman git ve onlardan birini çağır. Ben mutlu bir şekilde sıvışacağım ve beni bir daha asla görmeyeceksin."

Sadece sırtıyor, beni aynı anda hem çeken hem de iten o kibirli, sinir bozucu sırtış. Tanrım, o sinir bozucu bir muamma.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime Yulia'nın tavsiyesini hatırlatmaya çalışıyorum. Onun saygısını kazanmalıyım. Ama bu görev ürkütücü. İmkansız.

Çekincelerimi bir kenara itip ona odaklanıyorum. Yüzüne bakmıyorum çünkü bunun sadece süreci engelleyeceğini biliyorum, bu yüzden omuzlarına konsantre oluyorum.

Geniş, kaslı, sonsuz omuzları. Ona baktığımda kendimi zayıf hissetmekten kendimi alamıyorum. Kırılgan, oysa o çok sağlam ve inkar edilemez.

Gömleğinin üstteki üç düğmesi açık bırakılmış. Köprücük kemiklerini görebiliyorum, göğsünün dövmeli düzlemlerine doğru yumuşuyor.

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Bir sorun mu var Olivia?" diye soruyor. "Biraz kaybolmuş görünüyorsun."

"BEN... BEN..."

İşte o zaman ona bakma hatasını yapıyorum. Ve bir anda kayboldum.

Gözleri tartışmasız güzeldir, ama orada yanan ateş onlara ayrı bir hava verir. vahşi bir kalite. Güzelliği alır ve onu daha fazla bir şeye dönüştürür. Farklı bir şeye. Güç yayan bir ciddiyet.

Bu yüzden kendimi düşünmemem gereken sözler söylerken

buluyorum. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Beni mahvettin."

Şaşırmadan başını sallıyor. "Benim tavsiyem mi? Senin hakkındaki düşüncelerimi düşünmeyi bırak.

Sadece kendine konsantre ol. Arzularınıza. Bunu ruhunuzun derinliklerinden, gerçek anlamda hissedin. Kendinizi, istediğiniz şeyin karşılığında sizi isteyeceğine ikna edin - tek yapmanız gereken bu arzuyu dışarıya doğru yaymak. Benim için bir soruya cevap ver, *Kiska*... Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Dudaklarım uyuştı. "İstiyorum..."

Elim gömleğinin açıklığına dolanıyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Aleks kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Ama o da beni öpmüyor. Gerçekten öpmüyor.

Bunu tek başıma ne kadar ileri götüreceğimi görmek için bekliyor.

Dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve sonra ağzına kaydırarak öpücüğü derinleştiriyorum. Zar zor hareket etse bile, aramızdaki bağı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Bu. İstedğim şey bu.

Ama haklı, bunu yüksek sesle nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Geri çekildiğimde tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Tüm yapabildiğin bu mu?"

Hiçbir zaman çok rekabetçi bir insan olmadım, ama Aleks görünüşe göre tüm düğmelerime nasıl basacağını biliyor. O beş küçük kelime içimde bir ateş yakıyor. Daha doğrusu, havaalanındaki ateşli bir adamın üzerime kahve döktüğümü gördüğü andan beri içimde yanan ateşe benzin döküyorlar.

Son adımı ben atıyorum ve bacaklarının arasında duruyorum. İkimiz de sikiinin fermuarına doğru ne kadar ısrarla kabardığının son derece farkındayız.

Arkamı döndüm. "Fermuarımı aç."

Sıcak parmakları fermuarımı belime kadar indiriyor. Vücudumdan aşağı kayarak ayaklarımın dibinde birikmesine izin veriyorum. Sütyenim ve külotum, elbise yere düştüğünde kendimi tamamen açıkta hissetmemem için yeterince muhafazakâr.

En azından, henüz değil. Elini kıcımda hissedene kadar değil. "Arkanı dön ve sütyenini çıkar," diye homurdanıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve olduğum yerde dönüyorum. Eli kalçamın etrafında dolanıyor ve uyluğumun üzerine yerleşiyor. Aleks rahatlamış, bacaklarını açmış, alnı çizgisiz. Bakışları göğüslerime inmeden önce yüzümde geziniyor.

Külotumun bandını tutuyor ve beni öne doğru çekiyor, böylece kalçalarım onun kasıklarında, ereksiyonuna sürtünüyor.

Onu pantolonundan kurtarmak için öne doğru eğildim ama bileklerimden tutup beni geriye doğru itti.

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Önce sen."

Kaşlarımı çatıyorum ve bu etkileşimi yönlendirmesi gereken kişi ben olduğum halde nasıl olup da kontrolü ele geçirdiğini merak ediyorum. Ama gerçekten hiç umurumda değil. Hatta o kadar ıslağım ki rahatsız olmaya başladım.

Sütyenimin düğmelerini açtım ve çıkardım. Göğüslerim serbest kaldı.

Aleks bana, bana sahip olamazsa ölecekmiş gibi bakıyor.

"Şimdi, külotun."

Onlarla oyalanmıyorum. Onları kalçalarımından sıyrıyorum ve aşağı kayıyorlar. Bacaklarım. Başını sallamadan önce bir an için gözlerinde arzu ateşi yanıyor. "Aferin küçük kız. Buraya gel ve diz çök."

Ereksiyonuyla göz hizasına gelene kadar önünde eğildim. Sonra fermuarını açıp aletini serbest bırakıyorum. Görünürde kayıtsız bir şekilde izliyor, ama teninin hemen altında şehvetinin sıcaklığının kavrulduğunu hissedebiliyorum.

Elimi onun devasa uzunluğunda gezdiriyor, avucumun içindeki hissinin tadını çıkarıyorum. Sonsuza kadar burada kalıp ona hayranlıkla bakabilirdim.

Ama bu berbat dansımızda daha fazlası da var.

Gözlerimi yukarı kaldırıyorum ve etkileyici karın kaslarını ortaya çıkarmak için gömleğinin düğmelerini açıyorum. Sol tarafına Rusça kelimeler dövme olarak işlenmiş. Ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de hayranlıkla bakıyorum, parmak uçlarımı akan yazının üzerinde gezdiriyorum.

Bu adamda çözemediğim daha fazla gizem var. Işıktan saklanan daha fazla şey.

Birkaç dövmesi daha var ama hiçbiri ilkinden daha anlamlı değil. Sağ meme ucunun hemen üzerinde bir balta, göğsünde bir ağaç silueti.

Ellerimi mürekkebin üzerinde gezdiriyor, hem onlara hem de altındaki bedene hayranlıkla bakıyorum. Sonra başımı kaldırıyorum ve Aleks'in bana baktığını görüyorum.

Ve kafamdaki her düşünce durma noktasına geliyor, biri hariç.

Onu öpmem gerekiyor. *Şimdi.*

Ayağa kalkıyorum, elimi boynuna doluyorum ve yüzünü kendime çekiyorum. Ağızlarımızı birleştiriyorum, dilimi onun tadına bakmak için içeri sokuyorum ve bağlantımızı derinleştirmek için başımı yana eğiyorum. Aleks bana karşı hareket edene kadar, elleri tenimde kayana kadar, siki karnıma bastırana kadar onu öpüyorum.

Koltuğuna gömülüp beni kucağına çekerken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Kalçalarımı kaldırıyorum, onu içimde hissetmek için çaresizce. Ama siki girişime değmeden önce parmakları değiyor.

Parmaklarını yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdirip ıslaklığımı yayarken inliyorum, ta ki ben onun üzerinde kıvrana kadar, bu hafif cazibeden daha fazlası için yalvarıyorum.

Sonra, bana işkence etmeyi bitirdiğinde, kalçalarımı tutuyor ve kendini içine sokuyor.

"Oh, lanet olsun!" diye haykırdım.

Sadece bir an için acıtır. Zevk kısa sürede acıyı yok ediyor. Vücudum buradan sonra ne yapacağını biliyor. Gerçek şu ki, aklımı uzun zaman önce terk ettim, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Gönderiyorum.

Ona binmeye başlıyorum, vücutlarımızın bir araya gelme sesi diğer her şeyi bastırana kadar kalçalarımı onunkilere doğru savuruyorum. Aleks dönüşümlü olarak kalçalarımı tutuyor ve ben onun sikinin üzerinde zıplarken kıcıma sertçe vuruyor.

Bacaklarıma kramp girmeye başladığında kalçalarımın tutup ayağa kalkıyor. Beni masaya taşıırken siki içimden hiç çıkmıyor.

Elinin bir hareketiyle, çıplak kıcımı kenarına koymadan önce yer ayarlarının yarısını temizliyor. Sonra bana sertçe vuruyor, çenesi konsantrasyonla sertleşiyor.

"Oh Tanrım!" İnledim. "Tanrım... Aleks... Aleks..."

Onun adını söylemek istemiyorum. Aslında, ağlamalarımı bastırmaya çalışıyorum.

Ama kendime engel olamıyorum. Var olan tek şey o olana kadar dünyam daraldı. Gözleri şehvetle parlıyor, sikini öyle sert sokuyor ki sanki karnıma girmiş gibi hissediyorum. Beni kırıyor. Bana o kadar tam ve eksiksiz sahip oluyor ki, şu anda bile başka hiç kimsenin onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyorum.

Kollarım masanın etrafında çırpınıyor, tutunacak bir şey arıyor. Daha fazla şeyin düştüğünü ve kırıldığını duyuyorum ama o durmuyor.

Vücudumdan geçen orgazm o kadar yoğun ki çığlık atıyorum. Yüksek sesle. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu şekilde değil.

Kalçalarım onun kalçalarının etrafında kenetleniyor. Geriye doğru eğilip uzanmaya çalışıyorum ama Aleks'in sırtındaki kolları beni tutuyor. Eğildi ve benimkini emdi.

Meme ucunu ağzına alıyor, zaten maksimuma ulaşmış olmama rağmen zevk katıyor. Vücudum aşırı duyarlı ve tükenmiş durumda.

Ama beni acımasızca becermeye devam ediyor, beni henüz hazır olduğumu düşünmediğim başka bir orgazma doğru itiyor.

Ama bu onun umurunda bile değil. Hiçbir şeyde merhamet yok. Buna bile.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, zevk sınırlarımı alt üst edip beni gevşek ve cansız hale getirirken. "Aleks, siktir..."

İkinci orgazm isteğim dışında gerçekleştiğinde dik bir şekilde sarsılıyorum. Tırnaklarım kürek kemiklerine batıyor ve kavrayışımın ne kadar acımasız olduğunu biliyorum. Derisini yüzdüğümde kanının sıcaklığını hissediyorum. Ama o hiç irkilmiyor.

Acıyı algılayabildiğinden bile şüpheliyim. Sadece bedenlerimizin birleştiği yere odaklanmış durumda. Dikkatinin her zerresi *benim üzerimde*. Aynı anda hem bir tanrıça hem de bir bez bebek gibi hissediyorum.

İkinci orgazmdan sonra ona zar zor tutunabiliyorum. Uzuvlarım ağırlaştı ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

Sonra aniden çekiliyor ve sikini pompalamaya başlıyor. Elinin kalın şaftı boyunca ileri geri sallanışını hayranlıkla izliyorum.

Gırtlaktan gelen bir kükremeyle patladı. Tohumunun ilk püskürmesi boynuma, göğüslerimin hemen üstüne düşüyor. Ama yüzümde birkaç damla yakaladım. Yükünü üzerime boşaltırken ona sadece aval aval bakabiliyorum.

Daha önce hiç bir erkek üzerime boşalmamıştı. Ve kesinlikle yüzüme değil.

Neden bu kadar heyecan verici olduğunu anlamıyorum. Küçük düşürücü olması gerekmez mi? Aşağılayıcı? Ama hiç de öyle değil. Beni sırılısıklam ettiği an, adrenalinle çalkalandığımı hissediyorum. Yaşadığımı. Sahiplenilmiş ve böylece özgür bırakılmış, mümkün olan en garip şekilde.

Bitirdiğinde ellerini bedenimden çekip bırakıyor. Neredeyse masaya geri düşüyordum, bu sırada bir bardak daha deviriyordum. Yere çarpıyor ama neyse ki kırılmıyor.

Ben uzuvlarımın kontrolünü ele geçirmeye çalışırken, Aleks hâlâ sert olan sikini bir kenara bırakıp fermuarını çekiyor. Hâlâ doğduğum günkü kadar çıplak olduğum gerçeğinin daha çok farkına varıyorum.

Sadece bu da değil, bahçenin ortasında, açık alandaydık. Teras, onu bahçenin geniş alanından ayıran bazı yeşilliklere sahip, ama yine de... herhangi biri bize doğru yryebilirdi.

Birisi hala yapabilir.

"Giysilerim," diyorum, artık orgazmlarımın etkisi biraz azaldığı ve gerçekliğin soğuk mantığı geri geldiği için paniğe kapılıyorum.

"Devam et," diyor Aleks. "Hemen şuradalar."

Bacaklarım titriyor ve Aleks bana yer açmak için masayı sprdğnde yere saçılan her şeyle doluyor.

Kenarda duruyor ve kırık çanak çömleklerin arasından yalınayak geçip atılmış giysilerimin yığınına doğru ilerlerken beni izliyor.

"Bana yardım edebilirsin," diyorum ona ters ters bakarak. Omuz silkiyor. "Ve gösteriyi kaırayım mı?"

Rahatsızlığım z-bilincimin bir kısmını yok ediyor ki bu iyi bir şey, çünkü gözlerini benden hiç ayırmıyor. şimdi düşünüyorum da, belki de ona sürekli kızgın kalmamın bir nedeni de budur - çünkü bu, içten içe bana ne yaptığını kabul etmekten daha iyi bir alternatiftir.

Onun yardımı olmadan fermuarımı ekemeyeceğimi bilmeme rağmen elbisemi göğüslerimin üzerinden yukarı çekiyor. Ama teklif etmiyor ve ben de istemeyeceğim.

Masadan bir kadeh şarap alır ve sanki ortalık dökülen atal bıçak ve kırılan bardaklardan oluşan tam bir felaket değilmiş gibi yerine oturur.

"Eee?" Ona dönerek soruyorum.

Bana eğlenerek bakıyor. "Peki, ne yaptın?"

"Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım."

Bir yudum almadan önce kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum."

"Beni kardeşimi görmeye gtrmelisin." şimdilik hâlâ kendimden emin konuşuyorum ama her geçen saniye belirsizlik uzuvlarıma sızmaya başlıyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bana iyilik için seks takası yapacak bir kadın gibi gelmiyorsun."

Bu hakarete odaklanırsam, konuyu saptıracağımı biliyorum. Onun yerine sadede geliyorum. "Sana her şeyi yapacağımı söylemiştim-"

"Ben de senden bunu kanıtlamanı istedim," diyor. "Ben de..."

Ne demek istediğini anladığımda sözümü kesiyorum. Bakışlarıyla beni süzerken solgunlaşmaya başlıyorum.

"Beni kendi rızanla becerdin," diyor. "Senden bunu istemedim."

Başımı sallıyorum ama kıkırdaması beni donduruyor. "Ben daha istemeden bana vücudunu verdin Olivia. Bana bilmem gereken her şeyi gösterdin. Bunu istiyorsun. Bunu istiyorsun. Beni istiyorsun."

Yüzüne bakmak zorunda kalmamak için arkamı dönüyorum. Tanrım, ne yaptım ben? Benim için kurduğu tuzağa doğru yürüdüm.

Ama bu bile tam olarak doğru değil. Tuzağı kendim kurdum. Ona her şeyi yapabileceğimi söyledim. Çünkü ona olan çekimim gözümü kör etmişti.

"Tek istediğim ailemle yeniden bir araya gelmek."

Şeytani gözleri yalanlarımın içini görüyor. "Keşke bu doğru olsaydı."

ALEKS

ERTESİ GÜN

Arka koltukta sessizce oturuyor ama yine de onu görmezden gelemiyorum. Bana bunu yapıyor - dikkatimi talep ediyor, istemeden de olsa tüketiyor. Bu çok sinir bozucu.

"Duracak mısın?" Omzumun üzerinden ona bakarak homurdanıyorum.

"Gerginim," diye tıslıyor. Tırnaklarını karıştırırken bacağı bir piston gibi aşağı yukarı zıplamaya devam ediyor.

"Bunu fark ettim. Bunun yerine içinizde gergin olmayı deneyin."

Bana pis bir bakış fırlatıyor ve cipin arkasına yığılmış altı adama doğru bakıyor. Yanında kimse oturmuyor, ama sadece ben emrettiğim için.

"Neden bu kadar çok erkek var?" diye fısıldıyor.

"Var mı?"

"Yerleşkeden çıktığımızda en az beş cip daha gördüm. Bu toplantıya kaç adam getiriyorsunuz?"

"Birkaç tane," diyorum gelişigüzel.

"Neden?" diye soruyor. "Bunun tarafsız bir yüz yüze görüşme olması gerekiyordu, değil mi? Bunun bir diyalog başlatmakla ilgili olması gerekiyordu. Bir konuşma yapmak."

Demyan ön koltuktan bana yarı eğlenen yarı inanmayan bir bakış fırlatıyor.

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Konuşma becerilerimle tanınırım." Olivia

bembeyaz kesildi. "Ona zarar vermeyi mi planlıyorsun?"

"Ne yapmam gerekiyorsa onu yapmayı planlıyorum."

Emniyet kemerini çözdü ve ön tarafta Demyan'la benim aramda oturmak için orta kısma tırmandı.

"Ne yapıyorsun?" Demyan soruyor.

"Şeytani patronunuzu bu işin doğru yol olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Eğer arkanda bir orduyla gelersen, Rob bu işi halletme konusunda ciddi olmadığını düşünecektir."

"*Bunun üzerinde çalışmak mı?*" Tekrar ediyorum. "Tanrım, biz ilişkimizdeki sorunları çözmeye çalışan sevgililer değiliz. O benim başımın belası. Sadece onu ortadan kaldırmam gerekiyor."

"Bu yüzden buradayım," diye ısrar ediyor. "Seni rahat bırakması için onu ikna edeceğim."

"Bu doğru mu?" Demyan ve ben birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz. Kesinlikle kaçırmıyor ama görmezden gelmeyi tercih ediyor.

"Dinle Aleks, kardeşim sözünün eri bir adamdır. Senin peşinden gelmeyeceğine söz verirse, gelmez" diyor ciddiyetle.

Demyan başını sallıyor. Yarı inanmazlıktan tam inanmazlığa geçmiştir. "Hayal dünyasında yaşamak güzel olmalı."

Ona doğru dönüyor, böylece tek görebildiğim ipeksi, koyu kahverengi saçları oluyor. "Kimsin sen, yerleşik alaycı mı? Bu sabah biri mısır gevreğine mi işedi? Yoksa çocukken yeterince kucaklanmadın mı?"

Demyan ve ben göz göze geldik. Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum: *Beklediğimden çok daha fazlası.*

Sen ve ben, sanırım.

"Sarılmamaktan bahsetmen komik," diye cevap veriyor Demyan rahatça. "Sinizm aslında babamla başladı. Ben yedi yaşındayken annemi öldürdü ve sonra kardeşimle beni terk etti. Sonra kardeşim on beş yaşındayken aşırı dozdan öldü. Sonra karım beni 'normal' bir hayat için terk etti ve kızımı da yanına aldı. Yani sizinmin oldukça iyi kazanılmış olduğunu söyleyebilirim. Mısır gevreğine gelince, kahvaltıda pek iyi değilimdir."

Olivia uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra bana döndü. "Bütün bunlar doğru muydu?"

Omuz silkiyorum. "Babasının izini sürdüğü ve intikam için onu öldürdüğü kısmı unutmuş. Ama onun dışında son derece gerçekçi."

"Unutmadım," diyor Demyan sinirli bir şekilde. "Ben de tam ona hazırlanıyordum. Hayatımın en gurur verici anıydı. Şimdi o bombayı patlatmanın keyfini benden çaldın. Piç kurusu."

"Eminim beni affedecek yüreği kendinde bulacaksın."

"Tanrım," diye mırıldandı Olivia. "Siz ciddisiniz." "Neden böyle bir konuda şaka yapalım ki?" Demyan sorar. "Babanı gerçekten öldürdün mü?"

"Bunu hak etmişti."

"Ama... o senin *babandı*."

"Annemi öldürdü," diyor Demyan. "Ne yapsaydım, onu zaman aşımına mı uğratsaydım?"

"Yapmalısın... kahretsin, bilmiyorum, polisleri çağırmalısın!" Olivia şaşkınlıkla haykırır. "Onu tutuklatın ve mahkemeye çıkarın. Hapse girecekti."

"Hapis mi?" Demyan alay eder. "Boş ver onu. Ben hapis yattım. Eğer içeride işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsan, bu bir ceza değil."

Olivia koltuğa yaslandı ve bana döndü. "Hapis yattın mı?"

Kahkahalarla homurdanıyorum. "Batı yakasının en güçlü donunun oğlu olarak doğdum."

"Yani...?"

"Bu da demek oluyor ki beni hapse atmaya cüret edecek ne bir polis, ne bir avukat ne de bir yargıç var."

"Yani yasaların üstünde olduğunu mu düşünüyorsun?" "Kilometrelerce yukarıda."

Omuz silkiyor. "Ben olsam buna güvenmezdim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Bu bir söz. Eğer beni öldürürsen, kardeşim bunu sana ödetecek." "Seni öldürmem," dedim.

Meraklı bir ifadeyle bana bakıyor, muhtemelen yumuşadığımı düşünüyor. Dün gecedan sonra ona karşı.

Onu bu fikirden hemen vazgeçirmeye karar verdim.

"Çoğunlukla öldürülecek kadar önemli olmadığın için."

Kaşlarını çatı. "Vay be, teşekkürler. Şimdi kendimi çok güvende hissediyorum."

Koltuğuna geri döner ve kemerini bağlar. Saniyeler sonra dizi tekrar zıplamaya başladı.

"Oraya gittiğimizde biraz daha korkmuş bir mahkûm gibi görünmen gerekecek," diyorum ona. "Kardeşinin sana iyi davrandığımı düşünmesini istemiyorum."

Homurdanıyor. "Kimse seni kibar olmakla suçlayamaz."

"İtibarımın bozulmadığına sevindim."

Arkamı dönmüyorum ama gözlerinin kafamın arkasında bir delik açmaya çalıştığını hissedebiliyorum. "Sen bir pisliksin. Ününün bu kısmının farkında mısın?"

"Dün gece öyle düşünmemiştin."

Anında sertleşiyor ve bu konuşmayı Demyan'ın ya da arkadaki sessiz askerlerin önünde yapmak istemediğini biliyorum. Ama itibarını da kaybetmek istemiyor.

"İsteddiğini düşündüğüm şeyi yaptım," diye mırıldanıyor, yanakları alev alev yanarken.

"Hayır, sen sadece istediğini yapmak için bir bahane arıyordun," diye karşılık veriyorum. "Sana sürekli söylediğim gibi. Ama bu tartışmayı çözmek için üçüncü bir tarafa ihtiyacımız varsa, konuyu her zaman kardeşine açabilirim. Bakalım o ne düşünecek."

"Yapamazsın!"

"Sakın beni deneme," diye homurdanıyorum.

Ve değişiklik olsun diye, emirlere uyuyor.

Yolculuğun geri kalanı biz varana kadar sakın geçiyor. Buluşma yeri eski bir depo binası, ancak çevredeki ağaclar, eğer

gerekli.

Yine de endişelenmiyorum. Savaşın kaosu için yaşıyorum. Don olmanın avantajlarından biri de bu. Hücuma liderlik ediyorsun. İşin tam ortasında oluyorsun. Bu sadece bir görev değil, bir ayrıcalık.

"Nerede o?" Olivia kardeşini görebilmek için boynunu bükerek sorar.

"Gösterecek."

"Bütün maiyetinle gelmişsin! Şuna bir bakar ve gelmez."

"Bir maiyetle geldim çünkü o da kesinlikle aynısını yapacaktır." Kaşlarını çatıyor. "Gelmeyeceğini söyledi. Sadece kendisi olacağını söyledi."

Ona baktım. "Yalan söylüyordu."

"Ağabeyim yalan söylemez," diyor, o kadar kendinden emin bir şekilde ki kaçınılmaz olarak gelecek olan hayal kırıklığı için üzülüyorum. "Sözünü tutar. Eğer destek olmadan burada olacağını söylediyse, destek olmadan da burada olacaktır."

Demyan gözlerini devirir. "Onun hakkında çok fazla şey düşünüyorsun."

Sonra araba durdu. Demyan ve askerler iniyor, Olivia ve beni cipte bırakıyorlar.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Lütfen ona zarar verme, Aleks."

Olacaklardan çok korkuyor. Ne yazık ki onun için, ben güven verici bir tip değilim.

"Sana ihtiyacım olduğunda birini göndereceğim," diyerek kapımı açıyorum.

"Ne?!" diye soluk soluğa kaldı. "Beni burada mı bırakacaksın?"

Cevap olarak, kapıyı çarparak kapattım. Kola uzanıyor ama hiçbir şey olmuyor.

"Çocuk kilidi mi?" diye öfkeleniyor, kolu boş yere çekiştiriyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Camın arkasından ona, "Ben izin verene kadar bu araçtan ayrılmayacaksın," diyorum. "O zamana kadar sıkı dur. Biraz zaman alabilir."

"Hayır! Beni burada bırakamazsın! Aleks! Aleks!"

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Görünüşe göre, dudaklarından çıkan sesin hoşuma gitmesi için adımı inletmesi gerekmiyor.

Demyan'ı tam karşımda bulmak için döndüm.

"Cazibesini kesinlikle anlıyorum," diye belirtiyor.

Onu yolumdan ittim ve binaya doğru yürümeye başladım. Hâlâ kullanılıyor ama ihmal edilmiş. Demyan bu sabah erkenden gelmiş ve nöbetçi güvenliğe rüşvet vererek bugünlük ortadan kaybolmasını sağlamış.

"Bu konuda konuşmayacak mıyız?"

"Ne hakkında konuşacağız?" O yanıma gelirken sabırsızlıkla soruyorum.

"Görünüşe göre dün gece onu ikinci kez becerdiğin gerçeğini."

Belki de bu konuyu Demyan'ın önünde açmak iyi bir fikir değildi. Veriyorum ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Azmıştım. O da etrafımdaydı."

Demyan kıkırdar. "Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun? Seni uzun zamandır tanıdığımı unutuyorsun kardeşim. Hiçbir zaman sırf azdın diye hoşlanmadığın bir kadına sikini gömmedin. Tecrübelerime göre çok anlayışlısın."

"O çirkin değil."

"Çok güzel bir kız," diye düzeltiyor. "Tam senin sevdiğin türden."

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim sevdiğim kadın tipine hiç benzemiyor."

"Çünkü kullanılmış bir peçete gibi atabileceğiniz türden bir kadın arıyorsunuz. Bunun kalıcı bir gücü var."

"Duracak mısın?" Açık kapıları iterek içeri giriyorum. "Senin iletişimi yönetiyor olman gerekmiyor mu? Siktir git ve işini yap."

Her yerde yığılmış kutular var. Hiçbir şey düzenli değil. Arkamızdan gelen altı adama dönüp elimle işaret ediyorum. "Kutuları kenara itin ve şu pencereleri açın. Küçük baş başa görüşmemiz için ortada biraz yer açın."

Hep bir ağızdan "Emredersiniz efendim" dedikten sonra hemen işe koyuldular. Ben Demyan'a dönüyorum. "Tahmini varış süresi nedir?"

"Yaklaşık on üç dakika," diyor. "Erken gelmiş." "Daha azını beklemezdim."

Ben alanda dolaşırken, adamlarım talimatlarımı yerine getirmek için çalışıyorlar. hızlı bir tarama yapıyorum. Göz ucuyla Demyan'ın beni izlediğini görebiliyorum. Bu konuşmayla işi bitmemiş. İnatçı orospu çocuğu.

"Tanrım," diyorum ona gözlerimi devirerek. "Kes şunu. Çok fazla anlam yüklüyorsun."

Başını iki yana sallar. "Hiç sanmıyorum. En son ne zaman aynı kadını iki kez becerdin?"

"Allaynah."

Alay ediyor. "O sayılmaz." "Neden?"

"Çünkü nedenini çok iyi biliyorsun, seni piç kurusu."

Gülüyorum. "Var olmayan bir anlatı yaratmaya çalışmayı bırak."

"Tamam, sana inanıyormuş gibi yapacağım, çünkü seninle tartışmak hem duygusal hem de entelektüel düzeyde tuğladan bir duvarla tartışmaya benziyor. Ama bilginiz olsun, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bu sabah gemideydiniz," diye belirttim.

"Elbette, ama bu onu tekrar becerdiğini öğrenmeden önceydi! Ve onu görmeden önce," diyor. "Eğer yedek planı uygularsan bu kız işleri daha da karmaşık hale getirecek."

"Belki de ihtiyacım olmaz."

Demyan aptalmışım gibi başını dehşetle sallıyor. "İkimiz de yapacağını biliyoruz."

"Artık çok geç. Ben kararımı verdim. Her şey harekete geçti."

İç çekiyor. "Sanırım bugün işler kötüye giderse başına neler geleceğini bilmiyor."

"Tabii ki hayır."

"Seninle

dövüşecek."

"Güzel," diye sırtıtıyorum. "Onun dövüşünü seviyorum. Çok eğlenceli." "Gördün mü?" Demyan diyor ki. "*Tehlikeli*."

"Miranda sana gerçekten bir numara yapmış."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Bunun Miranda'yla bir ilgisi yok."

"Öyle bir şey yok. Sen o kadını sevdin ve o da seni terk etti," diye çıkışıyorum. Ona sert davrandığımın farkındayım ama o bunu kaldırabilir. "Yani tüm kadınları aşığılamaya karar veriyorsun çünkü arkalarında bırakacakları kalp kırıklığını tahmin ediyorsun."

"Beni bir korkak gibi göstermenin yolu. Yine Dr. Phil'i mi izliyorsun?"

Gülümsüyorum. "Yanılıyor muyum?"

"Tamam, belki de acı çekiyorum. Ama bunun tek nedeni onun için kim olduğumu değiştirmiş olmam. Bunca zaman ona sadık kaldım ama yine de yeterli olmadı." Yüzünü buruşturuyor. "Demek istediğim, oradaki kız? Miranda'dan hiçbir farkı yok. O normal bir hayata alışmış normal bir kız. Bizim dünyamızdan asla memnun olmayacak."

"Seni anlıyorum, *Sobrat*. Ama onun bizim dünyamızın bir parçası olmasına hiç niyetim yok. Daha önce de söylediğim gibi, o bir amaç için araçtan başka bir şey değil."

Demyan yeni bilgiler geldikçe elini kulaklığına götürüyor. "Neredeyse geldi."

"Anladım," diye başımı salladım ve kendi kulaklığımı taktım. "Hepiniz ortadan kaybolun."

Adamlarım hemen ayrılıyor. En son giden Demyan. "Çevreyi araştıracağız, bize yaklaşamayacaklarından emin olacağız."

Başımı salladım. "Kimse o cipe yaklaşmayacak, anlaşıldı mı? Onunla işim henüz bitmedi."

"Evet," diye iç geçirdi, "ben de bundan endişeleniyorum." Sonra arka kapıdan kaybolur.

Yarım dakika sonra, dışarıda bir motorun durduğunu duydum.

Gösteri zamanı.

Olivia'nın kardeş yürür içinde ile a tehditkar swagger o yapar tam olarak etkilemese bile bir izlenim bırakıyor. Onun üzerinde bıraktığım yara

alnında silik bir yara izine dönüştü.

"Robert," diyorum onu eski bir dost gibi selamlayarak. "Bana katılman ne güzel."

"Erkencisin," diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

"Sen de öylesin."

"Kız kardeşim nerede?"

"Güvende," diyorum ona.

"Şimdilik." "Onunla konuşmak istiyorum."

"Eğer kartlarını doğru oynarsan, sana daha iyisini yaparım: Onu görmene izin veririm."

Odaya girdi ama birkaç metre önümde durdu. Üzerinde silah olduğunu söyleyebilirim. Ki bu iyi bir şey. Benim üzerimde iki tane var.

Ama silahlı olmasaydım bile, çok daha azıyla daha büyük savaşlar kazanmıştım. "Ona zarar verdin mi?"

"İncinmeyi tanımla."

Yumrukları iki yanında sıkılaştı. "Eğer ona elini sürdüysen _."

"Ne yapacaksın? Benimle birlikte olmasının tek sebebi sensin."

Gözlerini bana dikti. "Onu sen kaçırdın."

"Çünkü mantıklı düşünmeyi reddettiniz. Ve kaynaklarımın söylediğine göre, durum hâlâ aynı."

Gerilir. "Ne istediysen yaptım. Davayı düşürdüm. FBI'da artık kimse senin Bratva'nı soruşturmuyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu doğru mu?"

Kollarını kaldırır. "Burada yalnızım, değil mi? İstedğin şeyi yapmamış olsaydım bunu yapmazdım. Sadece kız kardeşimi geri istiyorum."

"Sen de kız kardeşin gibisin," diye alay ediyorum. "İkiniz de nasıl yalan söyleneceğini bilmiyorsunuz. Hâlâ kadını öldürdüğüme inanıyorsunuz."

"*Nişanlím*," diye tükürdü. "Aslına bakarsan onu öldürdüğünü de sanmıyorum. Onu hâlâ esir tuttuğunuza inanıyorum."

Yorgun bir şekilde nefes veriyorum. "Bana neden bu kadar zahmete girdiğimi söyle."

"Ne gibi iğrenç planların var bilmiyorum," diye devam ediyor. "Ama kız kardeşimi aldın, yani-"

"Çünkü beni gücendirdin."

"Belki Isabella'nın ailesinden biri de seni gücendirmiştir," diye karşı çıkıyor.

"Pek çok insan beni gücendirecek kadar aptal değildir. Sen nadir bir istisnasın."

Güvensizlik ve nefret yüzünün her çizgisine kazınmış. Bu oyunu oynamayı daha da eğlenceli hale getiriyor.

Sorun şu ki, kolayca korkutulamayacak kadar ileri gitti. Yedek planımın aslında bir yedek olmadığını fark etmeye başlıyorum.

Elimde kalan tek seçenek bu.

OLIVIA

Ellerim kızarana ve zonklayana kadar camlara vuruyorum. Ama cipimin etrafında nöbet tutan adamlar yalvarmalarımından hiç etkilenmiyorlar. Beni serbest bırakmaları için rüşvet vereceğimi söylediğimde, kocaman bir grup kahkahası atıyor. Onun dışında bir şey yok.

Pislik herifler.

Cipin arka camları renkli, bu yüzden her şeyi koyu bir parlaklıktan görüyorum. Ama kardeşimin geldiğini fark ediyorum. Çok uzaktayım ve fark edemeyeceği kadar iyi gizlenmişim, ama yine de onun adını haykırıyorum.

Tek yapabildiğim oturup beklemek.

Ta ki yan kapı açılana ve kendimi Aleks'in güveniyor gibi görüldüğü ekşi yüzlü sağ eliyle bakışırken bulana kadar.

"Sen," diye tıslıyorum.

Demyan sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Sende ciğer varmış."

Kapıya doğru ilerliyorum ama kolunu uzatıyor ve beni durmaya zorluyor. "Dur bakalım. Sana biraz nefes aldirmek için kapıyı açtım. Henüz çağırılmadık."

"Her zaman çağrılana kadar bekler misin?" Ben soruyorum.

"Aleks söz konusu olduğunda, evet. Sana aptal gibi mi görünüyorum?" "Kardeşim içeride."

"Farkındayım."

"Yalnız geldi," diye belirttim. "Tıpkı söylediği gibi." "Elbette, prenses."

"Siktir git. Bana öyle deme."

Sadece gülüyor. "Huh, şuna bakar mısın? Prenses küfür ediyor. Aslında biraz ateşli."

Aleks'le kıyaslandığında, bu adam rüzgarda savruluyor. Benim boyumda, aşağı yukarı bir iki santim ve çok sıska.

Ama yine de onda korkutucu bir şeyler var ve bunun kollarını ve boynunun büyük kısmını kaplayan dövmelerle hiçbir ilgisi yok.

Belki de mavi gözlerindeki o karanlık hesaplamadır. Ya da kuzguni siyah saçlarına kıyasla çok hafif - ürkütücü derecede hafif - görünmeleridir.

"Kardeşimi görmem gerek."

"Aleks söylediğinde onu göreceksin."

"Tanrım!" Hayal kırıklığı içinde ağlıyorum. "Bütün taşaklarını mengene mi aldı?" Demyan kıkırdıyor. "Oldukça fazla. Unvanla birlikte geliyor."

Onu merakla inceliyorum. "Ve bu senin için sorun değil mi? Onun emirlerini yerine getirmek eğitilmiş bir köpek mi?"

O korkunç mavi gözlerini bana çevirdi. "Beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun, tatlım?"

"Duruma göre değişir. İşe yarıyor mu?"

İçinden gülüyor. "Azıcık bile değil. Manipülasyon kendine güvenenlerde asla işe yaramaz."

"Bunu sana kim öğretti?" Gözlerimi devirerek soruyorum. "Kim sanıyorsun?"

Gözlerimi daha da sert bir şekilde deviriyorum, sonra kardeşimin arabasının olduğu yere doğru dönüyorum binanın önüne park etmiş.

O arabayı aldığı zamanı hatırlıyorum. Yirmi yaşındaydı ve parasını tamamen kendi cebinden ödemişti. Şimdi boktan bir araba ama tamamen bozulana kadar kullanmaya devam edeceğini ve dünyadaki hiçbir şeyin onu canlandıramayacağını biliyorum.

Bir keresinde ona, bakım maliyeti yeni bir şey almaktan daha pahalıyken neden hala elinde tuttuğunu sordum.

"Kendi başıma yaptığım ilk şeydi," diye anlattı bana.

Ne zaman birkaç günlüğüne eve ziyarete gelse, babamla birlikte hafta sonunun büyük bir kısmını garajda onunla uğraşarak geçirirlerdi. Muhtemelen Rob'un onu son kullanma tarihinden bu kadar uzun süre sonra saklamasının bir başka nedeni de budur. Babamızın metalin içine işlemiş anıları var.

Demyan elini kulağına götürüyor ve zorlukla görülebilen bir kulaklık taktığını fark ediyorum. Bir süre dinliyor ve başını sallıyor. "Tamamdır."

Bana döndü. "Sıra bizde. Hadi-"

"Geliyorum." Demyan daha komutunu tamamlayamadan dışarı fırlıyorum ve bir çığlık atarak yere düşüyorum.

Demyan bana bakarken homurdanıyor. "Bu çok zarıftı." "Kapa çeneneni," diye çıkışıyorum. "Bacaklarım uyuştı."

Bana elini uzatıyor ama ben elini itip kendi başıma ayağa kalkıyorum. Kalçalarım karıncalanıyor ama kanın yeniden akmasını sağlamak için onları silkeliyorum.

"Bu taraftan" dedi, beni öne doğru yönlendirerek. "Ve komik işler yapmak yok, anladın mı?"

Gömleğini düzeltiyor ve pantolonunun kemerindeki silahı bir anlığına görebilmemi sağlıyor. Bu noktada tehdit edilmeye o kadar alışmışım ki bunu fark etmiyorum bile.

"Evet, evet. Yolu göster, kovboy."

Binanın bulunduğu yöne doğru yürümeye başladık. Ama yaklaşırken Demyan aniden kolumdan tutup beni arkaya doğru çekiyor.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Arka girişten gireceğiz." "Neden?"

"Çünkü bu Aleks'in tarafı."

"Taraflar mı? Buranın tarafsız bir buluşma yeri olduğunu sanıyordum."

Tekrar kıkırdıyor. "Bu kadar saf olmakta ısrar edersen bu dünya sana çok acımasız davranacak."

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Bu konuda mantıklı yetişkinler olabileceğimizi düşündüğüm için beni bağışlayın."

"Burada kurallar farklı prenses," diyor. "Hayatta kalmayı planlıyorsan bunu öğrenmen gerek."

"Bu dünyada uzun süre kalmayı planlamıyorum."

İfadesinde acımaya benzer bir şey var, tabii onun gibi bir adam böyle bir duyguya sahip olabilirse. İç çekiyor. "Dediğim gibi: Geleceğinde acımasız bir uyanış var."

Ondan açıklamasını isteyemiyorum çünkü tam o sırada arka kapıdan geçiyoruz ve Aleks'in sırtına bir göz atıyorum. Tanrım, adamın geniş omuzları var. Süpermen gibi, eğer Süpermen tüm ahlak anlayışını terk edip Brioni takım elbise giymeye karar verseydi.

Sonra Aleks yana çekildi ve kardeşimi gördüm. "Rob!"

Yorgun görünüyor. Gözlerinin etrafında koyu halkalar var ve o zamandan beri kilo kaybetmiş.

Onu en son ben gördüm.

Ona doğru koşmaya hazır bir şekilde ilerliyorum ama Demyan kollarımdan tutarak beni geri çekiyor. "Sana ne demiştin?" diye kulağıma hırlıyor. "Komik iş yok."

Orada, Demyan ve Aleks'in arasında duruyorum ama gözlerim kardeşimde sabit kalıyor. Yaralanmadığımı göreceğini umuyorum. İyi olduğumu.

Tek istediğim ondan da aynı güvenceyi almak.

"Rob," diyorum çaresizce. "Annem ve Mia iyi mi?"

Durduğu yerden kıpırdamıyor ama bana zarar verip vermediğini kontrol ediyor. Sonra başını salladı. "İyiler. İkisine de bakılıyor."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Oh, Tanrıya şükür."

"Ama senin için endişeleniyorlar," diye ekliyor. "Hepimiz endişeleniyoruz."

Aleks'e doğru bakıyorum ve uyandığımı fark ediyorum. Sırada ne var? Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeliyim.

"Rob," diye başlıyorum, "gitmeme izin verecek. Soruşturmayı bırakırsan seninle gitmeme izin verecek."

"Dava dūřtū," diyor. "Onu bana teslim edebilirsin, Makarova."

Aleks buraya geldiğimden beri tek kelime etmedi ve şimdi ağzından ıkacaklardan korkuyorum. Gözlerindeki hesapçı parıltıdan iyi bir şey olmayacağını şimdiden biliyorum.

"Bunu söyleyip duruyorsunuz Ajan Lawrence," diye iç geçiriyor. "Soruşturmayı bıraktığını, endişelenecek bir şeyim kalmadığını söyleyip duruyorsun. Tıpkı yalnız geldiğinizde ısrar ettiğiniz gibi."

"nk ben dūřrdm. Ve yalnız geldim" diyor.

Ama gözlerinin nasıl büyüdüğünü kaırmıyorum. Hafif ama orada. Ve göğsümde garip bir his yayılıyor, sadece benim hissedebildiğim soğuk bir esinti gibi.

Aleks, Demyan'la bakıştıktan sonra başını sallar. "O zaman neden çeyrek mil yarıçaplı bir alanda on tane plakasız FBI minibüsü var? Neden etrafımızda bir çember oluşturdular? Neden onlarla iletişim kurmak için özel devlet telsiz kanallarını kullanıyorsunuz?"

Hayalet gibi bembeyaz oldum. "Rob, sen... destek mi getirdin?"

Yüzündeki gerçeği görebiliyorum: Düşündüğüm gibi burada yalnız değil. Olacağına yemin ettiği gibi.

En azından bu konuda Aleks haklıymış gibi görünüyor. Kardeşimi cesurca savunmamın boş olduğu kanıtlandı.

Belirsiz bir yarım adım ne çıkıyor, elini sessizce özür dilemek için bana uzatıyor. "zr dilerim Liv," diyor içtenlikle. "Ama buraya yalnız gelme riskini göze alamazdım. Bu adam... tehlikeli biri. Bildiğinden daha tehlikeli."

"İltifatlar artık sana yardımcı olmayacak, Robert," diyor Aleks. "Bir anlaşma yapmıştık ve sen bunu bozdun. Son ayrıldığında sana kız kardeşini geri almanın tek yolunun soruşturmayı sonlandırmak ve talimatlarıma uymak olduğunu söylemiştim. Sen beni görmezden gelmeyi seçtin. Bunun sonuçları var."

"Bu kız kardeşimden çok daha büyük bir mesele Makarova," diye bağırıyor. "Tehlikede olan daha fazla hayat var."

Ona göz kırpıyorum, tam olarak anlayamıyorum. Ya da belki sadece anlamak istemiyorum. "Rob, ne demek istiyorsun?"

Rob bana bakıyor, gözleri anlamam için yalvarıyor. "Birden fazla kadın aldı Liv. Onlarla ne yaptığını bilmiyorum. Ama hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyorlar."

Kaşlarımı çatarak, bu suçlamanın onda nasıl bir etki yarattığını görmek için Aleks'e bakıyorum. Neredeyse sıkılmış görünüyor.

"Artık hayal görmeye başladın, Robert. Hayal kurmak bir federal ajana yakışmaz."

Rob başını sallar. "Bu benim hayal gücüm değil," diye ısrar ediyor. "Şu anda kayıp olan en az üç farklı kadının sizin mülklerinizin içinde ve çevresinde olduğuna dair kanıtlarım var. Hepsinin sizin adamlarınızla bağlantıları var."

Aleks gözlerini kısıyor. Demyan'ın arkamda sertleştiğini hissediyorum. Vücut dillerini nasıl okuyacağımı bilmiyorum. İnkâr ya da öfke olabilir. Ama kolayca onaylama olarak da okunabilir.

Bu beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor.

Çünkü her nasılsa, son birkaç gün içinde Aleks'in Rob'un düşündüğü şeyi yapmaktan suçlu olamayacağına kendimi ikna ettim.

İronik, biliyorum, beni kaçırdığını düşünürsek.

Fikirlerim bu kadar kolay değiştirilebilecek kadar zayıf mıyım gerçekten? Bakış açım bu kadar kolay manipüle edilebilir mi?

Belki de Demyan'ın daha önce söylediği doğrudur - özgüven manipüle edilmeyi zorlaştırır. Bu da Aleks'in beni kendi istediği kalıba sokmak için neden hiç çaba harcamadığını açıklıyor.

Tek gereken biraz dikkat çekmekti ve kendimi onun için bahaneler üretirken buldum. Geriye doğru eğildim, hem gerçek hem de mecazi anlamda.

"Bu doğru mu?" Aleks'e dönerek soruyorum.

Bana bakmıyor bile. Onun yerine bakışlarını kardeşimin üzerinde sabit tutuyor. "Kanıtınız var mı?"

"İstiyorum."

"Ne şekilde?"

Rob gözlerini kısar. "Bunun ne önemi var ki?"

Aleks, "Önemli çünkü size verilen kanıt her ne olursa olsun lanet bir yalan," diye hırlıyor. "Planlanmış. Bana komplo kuruluyor."

"Peki bunu kim yapmak ister ki?" Rob alay ediyor.

Aleks, Rob'a kuşkulu bir bakış fırlatır. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Bir sürü düşmanım var. Birçoğu korkak gibi savaşıyor."

Aleks'in yüz hatlarını inceliyor, bunun ne kadarının özenle hazırlanmış bir oyun, ne kadarının gerçek olduğunu anlamaya çalışıyorum. Samimi görünüyor. Ama yine de gerektiğinde çok iyi bir yalancı olduğuna eminim.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Senden hiçbir şey beklemiyorum," diyor Aleks. "Özellikle de bugünden sonra."

"Kız kardeşim hiçbir şey yapmadı-"

"Hayır," diye araya giriyor Aleks, "o yapmadı. Ama *sen yaptın*. Ve bunun bedelini ödeyecek. Onun güvenliğinin sana bağlı olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Beni ne kadar savunmasız bir duruma soktuğunu anlayan Rob'un yüzünde korku belirliyor.

"Sorun yok Rob," diyorum ona, bakışlarıyla buluştuğumdan emin olarak. "Sorun yok. Ben iyi olacağım. Ne yapman gerekiyorsa yap. Önemli olan tek kişi ben değilim."

"Seni terk etmeyeceğim Liv," diyor. Bakışları tekrar Aleks'e kayarken çenesi kararlılıkla sertleşiyor. "Bunu tam bir savaşa dönüştürmek istemezsin Makarova. Ben lanet olası FBI için çalışıyorum. Ev her zaman kazanır."

Aleks gülümsüyor. Tehdit ondan dalga dalga yayılıyor. "Unutuyorsun Robert: kaos benim en rahat olduğum yerdir."

Birden açık pencerelerin dışında bir hareket fark ediyorum. Aynı anda, bize doğru doğrultulmuş bir düzine farklı silahın klik sesini kaydediyorum.

"FBI! Silahlarınızı hemen bırakın!"

Etrafıma bakıyorum, tüm binanın tam teçhizat giymiş ajanlar tarafından kuşatıldığını fark ediyorum. Rob bir adım daha atarken muzaffer görünüyor.

"Etrafınız sarıldı," diye Aleks'e duyurur. "Buradan canlı çıkmak istiyorsan, kız kardeşimi hemen bırakacaksın."

Aleks'in yüzünde herhangi bir korku ya da sinir belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Sadece Rob'a gülümsüyor. "Üstünlük bendeyken bunu neden yapayım ki?"

Rob bir şey söyleyemeden, *daha fazla* hareket fark ettim.

Daha fazla adam.

Daha fazla silah.

Ve her bir FBI adamının arkasında, maskeli ve tepeden tırnağa isyan teçhizatına bürünmüş bir Bratva askerinin ayağa kalkıp boğazlarına bir tabanca dayadığını görüyorum.

Aleks, aniden deniz tutmuş gibi görünen Rob'a, "Anlaşmamıza sadık kalacağını düşünmemiştim," diyor. "Ben de öyle düşündüm. Adamlarına silahlarını bırakmalarını söyle yoksa benimkilere kafalarını uçurmalarını söylerim."

Rob etrafına bakar ve yüzünün rengi solar. Gözleri çaresiz ve arayış içinde ama gerçeği değiştirmenin bir yolu yok. Bunu onun için bir zafer olarak göstermenin yolu yok.

Aleks Makarova tüm kartları elinde tutuyor.

Omuzları çöküyor. "Silahlarınızı bırakın!" diye bağırıyor gömleğinin manşetindeki görünmez mikrofona. "Şimdi."

Ajanlarının hiçbirini dinlemiyor. Çenelerine saplanmış Bratva silahlarına rağmen silahlarını kaldırmaya devam ediyorlar.

"Yap şunu!" Rob bağırıyor.

Sonunda, biraz tereddüt ettikten sonra, ajanlar teker teker silahlarını bırakır.

Aleks eğlenmiş görünerek bana yaklaşıyor ve vücudunu benimkinin hemen arkasına yerleştiriyor. Rob'un gözlerinin şiştiğini görüyorum. El yordamıyla silahına sarılıyor ve ben nedenini anlamıyorum - ta ki başımın yanında soğuk metal bir baskı hissedene kadar.

Aleks'in silahının kokusu ve ağırlığı içime korku dolu ürpertiler gönderiyor. Yağ, metal ve kan. Ölümle ağırlaşmış.

Beni gerçekten vurur muydu? İçimden bir ses hayır diyor. Ama artık kendi sezgilerime güvenebileceğimi sanmıyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, Aleks'le ilk tanıştığımndan beri kendime güvenemiyorum. Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimden beri. Ondan nefret etmeliyim ama etmiyorum. Edemiyorum.

Ve bana güvenilemeyeceğini bilmem için gereken tek şey de bu.

Aleks sakince, "Yaptığın şey buydu Robert," diyor. "Elini fazla oynamaya karar verdiğin için artık benim merhametime kaldı."

"At silahını, orospu çocuğu!" Rob bağıırıyor. "Önce sen."

Rob'un eli kılıfındaki beylik tabancasının kabzasında. Ama onun dışında odadaki herkes tabancayı çekemeyeceğini biliyor. Daha doğrusu, çekerse başıma geleceklerden korktuğu için çekmeyeceğini.

Ve sonunda o da gerçeği fark ediyor: Kaybettiğini. Yenilginin yüzüne sıçradığını görebiliyorum.

Özür dilerim, dedi bana.

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumu kırıştırıyorum, tıpkı babamın biz çocukken yaptığı gibi. Keşke ona bir şey söyleyebilseydim. Ne olursa olsun iyi olacağıma onu ikna edecek bir şey.

Ama boğazım sıkıca kilitlendi. Ses bile çıkaramıyorum. Nefes almak çok zor.

"Adamlarına gitmelerini emret," diyor Aleks.

"Şimdi." "Gitmek mi?" Rob kekeliyor.

Aleks başını sallar. "İki dakika içinde buradan gitmelerini istiyorum yoksa o güzel küçük kafasını uçururum. Annene ne söyleyeceksin Robert? Mia'ya ne söyleyeceksin? Gururunu feda etmeyi reddettiğin için küçük kardeşinin öldüğünü mü?"

"Ailemin ismini ağzından uzak tut, seni lanet yılan." "Doksan saniye kaldı,

Ajan Lawrence."

Rob gizli mikrofonunu bir kez daha kaldırıyor ve mırıltılı bir hırıltıyla komutu veriyor. Dağınık bir konuşma oldu, ama bir dakika sonra bir hareket gördüm.

pencerelerden. Ajanlar silahlarını bırakıp araçlarına doğru geri çekilirken, Aleks'in adamları arkalarında yakın bir gölge gibi onları izliyordu.

Rob, Aleks'e tereddütle bakar. "Adamlarım-"

"İşbirliği yaptıkları sürece hiçbirisi zarar görmeyecek" diyor.

FBI ajanları minibüslerine binip ortadan kaybolurken hepimiz boğucu bir sessizlik içinde izliyoruz.

Rob olduğu yerde, birkaç metre ötede yalnızlık ve umutsuzluk içinde kalır. Silahı hâlâ kılıfında, ama eli silahın yanında, gevşek ve işe yaramaz bir şekilde asılı duruyor. Silahsız da olabilirdi.

Biri kulaklıktan ona rapor verirken Aleks elini yüzünün yan tarafına kaldırır. Bir kez başını sallar ve bakışlarını Rob'a çevirir. "Görünüşe göre yalnızsın, Robert. Başından beri olması gerektiği gibi."

Panik omurgama doğru ilerlemeye başladı. Kardeşim karşımda tek başına duruyor, etrafı Aleks'in adamlarıyla çevrili. Hiç olmadığı kadar savunmasız ve Aleks'in onu öldürmesini engelleyecek hiçbir şey yok.

"İstediğini yaptım," diye fısıldıyor Rob kısık sesle. "Şimdi lütfen silahı ona doğrultmayı keser misin?"

Aleks sırttır ve şarjörü açarak silahın başından beri boş olduğunu gösterir. Rob'un gözleri büyür.

"Sadece bir noktaya değinmek istedim," diyor hafifçe. "Ama kız kardeşini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmek güzel. Oldukça özel biri, değil mi?"

Dönüp Aleks'in gömleğinin önünü tutuyorum. "Lütfen ona zarar verme. Bırak gitsin. Gitmesine izin verirsen seninle kalırım. Karşı koymayacağım."

"Liv, hayır!" Rob ağlıyor.

Onu görmezden geliyorum ve sadece Aleks'in masmavi gözlerine odaklanıyorum. "*Lütfen.*"

Yüzünde okunamayan bir duyguyla bana bakıyor. Neredeyse şefkatle, ellerimi gömleğinden sıyrıyor, ancak bana bakarken onları gömleğinin içinde tutuyor.

"Kolay olurdu, değil mi?" diye mırıldanıyor. "Buradan öylece çekip gitmek ve buna bir gün demek?"

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

"Ama o zaman Robert dersini almaz," diye devam ediyor Aleks sakince. "Bir anlaşma yapmıştık Rob. Soruşturmayı bırakacak ve gömecektin. Tek başına geleceksin ve benim istediğimi almamı, senin de kız kardeşini geri almanı sağlayacak şartlar üzerinde çalışacağız. Ama sen beni alt edebileceğini düşündün. Ya şimdi? Şimdi bunun sonuçları olmalı. Böylece kiminle uğraştığını tam olarak anlayacaksın."

"Hayır!" Çığlık atıyorum, şimdi dehşet içindeyim. "Hayır, lütfen, Aleks! Lütfen ona zarar verme!"

"Endişelenme Olivia," dedi. "Onu öldürmeyeceğim. Sadece ona acı çektireceğim."

Düşüncelerim çılgına döndü. Aleks kardeşimi parçalarken burada durup izlemek zorunda mı kalacağım? Bir kolunu kırarken ya da bir bacağını koparıken?

Bratvalar böyle yapar, değil mi? İşkence ederler. Cadılar Bayramı şekeri gibi acı dağıtırlar.

Aleks'ten kurtulup kardeşime doğru koşmaya çalışıyorum ama Demyan önümü kesiyor. Kollarını belime doluyor ve beni havaya kaldırıyor. Tek yapabildiğim tekme atmak ve çığlık atmak.

Bu sadece beni yoruyor.

"Hayır! Hayır! Hayır! Bırak gitsin!" Rob bağırıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyor ama Aleks elini uzatıyor ve kardeşim olduğu yerde kalakalıyor.

Aleks kararlı bir şekilde, "Bir adım daha atmayın," der. Sonra kulaklığına dokunur ve "Rahibi getirin" diye emreder.

ALEKS

Üç adamım Rob'un etrafını sararken Olivia bana doğru geliyor. Gözleri kocaman ama görünürde gözyaşı yok.

Şimdi bile cesur olmaya çalışıyor. Takdire şayan.

Aptalca ama takdire şayan.

"Ona ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Benimle uğraşılma ya da ağırlı anlamasını sağlayacağım."

"Tüm uzuvlarına ihtiyacı var, Aleks!"

"Aklımdaki bu değildi. Ama ilham verdiğin için teşekkürler."

Kolumu tuttu. "Bunu yapamazsın."

Onu kendime doğru çekmek için elini kullanıyorum. Vücuduma çarpıyor ve yakınlığımız hakkında ne düşündüğünü görmek için erkek kardeşine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu hırıltı onun pek de hayranı olmadığını gösteriyor.

"Canım ne isterse onu yaparım prenses," diye homurdanıyorum yüzüne doğru.

"Neden biliyor musun? Çünkü ben lanet olası Don'um."

"Onu kurtarmak için ne yapabileceğimi söyle," diye yalvarır. "Her şeyi yaparım."

"Bu yoldan daha önce de geçtik Olivia. Seni onun önünde sırf spor olsun diye becermemi istemiyorsan, benim işime yaramazsın."

Hem utanç hem de öfkeyle kızarır. Ama sonra çenesi sıkılır ve gözleri yanar.

"Gereken buysa, öyle olsun."

Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çektim. "Başından beri olduğun gibisin Olivia: Boyundan büyük işlere kalkışan azgın küçük bir kız. Sadece geri çekil ve sana söyleneni yap."

Yüzünü tutuşumdan çekip çıkarıyor, bana ateş etmek ister gibi bakıyor. Neredeyse yapmasını dileyeceğim. Bu günü çok daha ilginç hale getirirdi.

Ama eli titrerken bana tekrar dokunmaya çalışmıyor. Onun yerine

"Bunu yapma" diyor.

"Kardeşini kendinden kurtarmak diye bir şey yok," diyorum ona. "Ama sonunda, keşke onun yerine bir uzvunu alsaydım diyebilirsin."

Yüz ifadesi şaşkınlıkla bulanıklaşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yakında göreceksin," diyorum. Tam o sırada yan kapı açılıyor ve rahip yakalı bir adam ayaklarını sürüyerek içeri giriyor. Ona verdiğim talimatlar uyarınca başını öne eğiyor, ne kadar az görürse o kadar iyi. Birinin değişiklik olsun diye söyleneni yapması güzel.

"Bu da ne böyle?" Olivia yükselen bir panikle sorar. "Kim o?"

"Nikâh memuru."

"Nikâh memuru mu? Mesela..." Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Bizi başka kiminle evlendirecektiniz?"

Kız kardeşinin omzunun üzerinden Rob sessiz bir öfkeyle yüzünü buruşturuyor. Kendini nasıl tutuyor anlamıyorum. Şu anda çılgılık atıp bir şeyleri öldürmezse alındaki damarı patlatacakmış gibi görünüyor.

Zavallı piç. Bu duyguyu bilirim.

Ama Bratva'ya bulaşmaması gerektiğini bilmeliydi. "Özür dilerim," diye sıçradı Olivia. "Sanırım seni yanlış duydum."

"Hayır," diye karşılık veriyorum, "vermedin. Bugün evleniyoruz, Olivia. Ve senin

Kardeşim burada olup olanları izleyecek kadar düşünceliydi." "Sen...

ciddi olamazsın Makarova," diye kekeliyor Rob.

Düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. "Evliliğin kutsal bağları hakkında neden şaka yapayım ki?"

Başka bir kapı açılıyor ve adamlarımdan dördü bir masayla aceleyle içeri giriyor ve masayı mekânın ortasına kuruyorlar. Beşinci bir adam ince bir yığın

Üstüne de evrak işlerini.

Olivia sonunda, "Beni bunu yapmaya zorlayamazsın," diye ağzından geçirir.

Yüzüne gülüyorum. Sanki böyle acınası bir şey söylemek kaçınılmaz olanı engelleyecekmiş gibi.

"Seni zorlamak mı?" Alaycı bir şaşkınlıkla soruyorum. "Tabii ki hayır. Benimle evlenmek *istiyorsun* Olivia. Sadece henüz bunu bilmiyorsun."

"Seni orospu çocuğu!" Rob aniden ileri atılırken bağılıyor.

Adamlarım onu hemen yakaladı. O insan duvarını aşmasının imkanı yok. Tek yapabildiği gerinmek, bana hakaretler yağdırmak ve gittikçe kızarmak.

Ona doğru döndüm. "Seni uyarmıştım Lawrence," diye hırladım. "Sana çok özel talimatlar verdim ve sen hepsini görmezden geldin. Peki şimdi? Şimdi aile olmak üzereyiz."

"Aleks," diyor Olivia, kolumu tekrar güçsüzce tutarak. "Bu... bu olmuyor..."

Sesi çok çaresiz geliyor. Çok kırılgan. Zavallı küçük şey ne yapacağını bilmiyor.

Ama ben biliyorum.

Her zaman bilirim.

"Bu işin ortasında kalmış olman büyük talihsizlik Olivia," diye iç geçirdim. "Ama kardeşini defalarca uyardım."

"Bu sefer dinleyecek," diyor gözyaşlarına yakın bir sesle. "Dinleyecek, yemin ederim. Değil mi Rob? Değil mi?"

"Hayır, yapmayacak. Ona bir bak." Kıpırdamıyor, ben de yüzünü tutup kardeşinin gözlerinin içine bakana kadar çeviriyorum. "Asla durmayacak, Olivia. O burnunda koku taşıyan bir bulldog. Ya da en azından, yanılıyor olsa bile kokunun ne olduğunu düşünüyor. Düşünecek olursak, benden çok da farklı değil. Rob sadece kendi yolunu seçti, ben ise kendi yolumda doğdum."

"Dinleyecek," diye tekrar itiraz ediyor. Sesi gittikçe zayıflıyor. "Ben... Ben onu ikna edeceğim. Onu ikna edeceğim."

Hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi başımı sallıyorum. "Her eylemin bir sonucu vardır. Ve o şimdi sonuçlarıyla tanışacak."

Dudaklarından tek kelime etmeden bir hıçkırık dökülür.

Ondan rahibe doğru dönüyorum. "Hazır mıyız?"

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırmadan başını sallıyor. "Kötüyü görme, kötüyü duyma" olayını gerçekten ciddiye alıyor. "Evet, efendim," diye mırıldandı. "Gelini öne getirin."

"Gelin mi?" Olivia nefes nefese kalır, sanki bu basit kelime sonunda ona bunu gerçek kılıyormuş gibi. "Ben gelin değilim. Hayır... hayır, beni onunla evlendiremezsin."

"Olivia!" Rob adamlarımın arasına girmeye çalışıyor. Tek yaptığı karnına bir yumruk yemek oldu.

Olivia dizlerinin üzerine çöküp inerken çığlık atıyor.

"Bunu onun için kolaylaştırabilirsin," diye fısıldıyorum kulağına, adamlarımdan ikisi onu tutup ayağa kaldırırken ve üçüncüsü tekrar yumruklamak için geri çekilirken.

En kötüsünden korkan Olivia elini uzatır ve Bratva askerinin dirseğini sıyrır. "Hayır, dur! Ben... Ne istersen yapacağım."

Bir elimi kaldırıyorum ve askerlerim oldukları yerde donup kalıyor. "O da neydi?" Hafifçe sordum.

Gözlerini benimkilere dikeyor ve gözyaşlarını geri kırıyor. "Ben... Ben seninle evleneceğim."

Başımı salladım. "Akıllıca bir seçim."

"Tanrım, Liv!" Rob patlar. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum!" diye bağıyor ona.

"Ben de seninkini kurtarmaya çalışıyorum!"

İkisinin arasına eğlenerek bakıyorum. "İkinizin de birbirinizi kurtaracak güce sahip olduğunuzu düşünmeniz çok hoş. Burada herhangi bir güce sahip olan tek kişi benim."

"Bu lanet soruşturmadan çekileceğim, tamam mı?" Rob çaresizce nefes nefese kalır. "Seni yalnız bırakacağım. Sadece... sadece bunu yapma. Bırak gitsin. Bırak benimle gelsin."

"Gitmenize izin vererek size iyilik yapıyorum. Şimdi," diyorum adamlarıma, "onu buraya getirin. Sevgili Ajan Lawrence'ın töreni iyi bir şekilde görmesini istiyorum."

Onu öne doğru çektiklerinde debeleniyor, kafesinden çıkmak için can atan bir boğa gibi. Çıksa bile endişelenmiyorum. O da kendi çapında iri bir adam ama ben yine de ondan cüceyim.

Yapmamış olsam bile, beni Bratva yaptı. O sistem tarafından inşa edildi. Biz aynı değiliz.

"Olivia," diyorum, ona elimi uzatarak. "Gel." "Yapma Liv!"

Derin bir nefes alıyor ve kardeşini görmezden gelerek parmaklarını benimkilere geçiriyor. Elim memnuniyetle onun kine doluyorum ve onu masaya doğru çekiyorum.

Titriyor, bunun gerçekten olduğunu anlamaya çalışıyor. Daha sonra anlayacak. Odasında yalnız kaldığında ve ona eşlik edecek kafasının içindeki seslerden başka hiçbir şeyi olmadığında.

Masanın etrafında duran tuhaf bir parti oluşturduk. Rahip evrakların önünde ortada duruyor. Ben Olivia'yla birlikte karşı tarafta duruyorum. Demyan solda ve iki adamımın arasında esir tutulan Rob sağda.

"Bu düğünde fotoğrafçı yok, ha?" Demyan gözlerinde hınzır bir parıltıyla söze karışıyor.

"Ne yazık ki hayır," diyorum Rob'a doğru bakarak. "Sadece detayları hatırlaman gerekecek, Robert. Böylece daha sonra bunları annene ve kız kardeşine anlatabilirsin."

"Seni piç," diye homurdanıyor. "Bu yasadışı."

"Tam tersine, her şeyin gayet normal olduğunu söyleyebilirim. Olivia bir yetişkin ve benimle evlenmeyi kendi rızasıyla kabul ediyor. Öyle değil mi Olivia?"

Ona doğru bakıyorum, ama bakışlarımda nın fırçası bile beni tatmin etmek için oynaması gereken rolü anlamasına yetecek kadar yoğun.

"Evet." Sesi hırıltılı ve tuhaf çıkıyor. "Evet." "Baskı altında."

"Hayat hiç bitmeyen bir baskıdır, Robert." Sırıtiyorum. "Karar vermen gereken tek şey, seni kırmasına nasıl izin vereceğin."

"Kimse kanunun üstünde değildir, seni orospu çocuğu. Kimse dokunulmaz değildir." "İşte burada yanılıyorsun."

Gözlerini sabit bir şekilde yere dikmiş olan rahibe başımla selam veriyorum. "Devam edin."

Çenesini evraklara doğru uzatıyor. "Şahitler imzalamalı," diye mırıldanıyor.

Demyan öne çıkar. "Memnuniyetle." Masanın üzerinde duran kalemi alıyor ve alt kısmına imzasını atıyor. Lanet olası John Hancock burada.

İşini bitirdiğinde ona başımı sallayıp Rob'a dönüyorum. "Sıra sizde Ajan Lawrence."

Yüksek sesle gülüyor. "Bu saçmalığa imza atmamı bekliyorsan gerçekten delirmişsin."

"Ben de tam olarak bunu bekliyordum."

Rob başını sallar. "Hayır. Hayatta olmaz."

Olivia'ya doğru bakıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Her zaman bu kadar zor mu?"

"Birini tanımak için biri gerekir," diye tıslıyor. Sonra yumuşuyor ve kardeşine bakıyor. "Rob, sorun yok. Sadece imzala."

Yutkunuyor. "Liv, bu bir oyun değil. O noktalı çizgiyi imzaladıktan sonra onunla evleneceksin. Yasal olarak, dini olarak ya da her ne boks. Önemli olan her şekilde."

"Farkındayım," diye neredeyse fısıltıyla mırıldanıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini anladığınızı sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor ve işte o zaman sakın dış görünüşündeki ilk çatlağı görüyorum. "Benimle çocukmuşum gibi konuşma," diye tersliyor. "Neler olduğunu çok iyi biliyorum. Sen de biliyorsun. Ona karşı çıkmanın içerdiği riskleri biliyorsun."

Bu suçlama beni bile şaşırttı. Onun bir parçasının da şaşırdığından şüpheleniyorum.

"O lanet olası bir adam kaçıran Liv," diyor Rob. "Bir insan kaçakçısı. Onu öylece serbest bırakamazdım."

Bu şarkıyı ve dansı daha önce de yapmıştık, bu yüzden bu sefer inkar etmeye zahmet etmiyorum. O zaten bu konuda kararını vermiş, neden zahmete gireyim ki? Onun fikrinin benim için hiçbir önemi yok. Birkaç dakika içinde oyundan çıkarılacak.

İç çekiyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Öyle demek istemedim." "Liv-"

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum, tamam mı?" diye sorar. Cevap vermeyince, "Rob, lütfen" diye ekliyor.

İsteksizce başını sallıyor. "Herhangi bir şey."

"Anneme ve Mia'ya iyi olduğumu söylemeni istiyorum. Yaralanmadım ve tehlikede değilim. En azından bunun ilk kısmı doğru. Ama hepsini sat ki inansınlar, anlıyor musun?"

"Bana asla inanmayacaklar Liv."

"Yap onları," diye homurdanıyor benimkinden farklı olmayan bir ses tonuyla.

"Seni bu durumdan kurtaracağım," diyor ona, sanki ben burada durup olanları izlemiyormuşum gibi. "Sana söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme Rob," diyor kederli bir şekilde. "Sorun yok. Ben iyi olacağım."

"Kız kardeşini dinle," diye öneriyorum. "Belli ki ailede beyin onda." "Siktir git, Makar-"

Adamlarımdan biri arka bacaklarına tekme attı. Tekrar sertçe yere düştü. Olivia çığlık atıp ona doğru ilerlemeye çalıştı ama ben onu tutup

yanıma dön.

"Kes şunu!" diye bağıyor, yanan kahverengi gözlerini bana çevirerek. "Sana istediğini veriyorum. Seninle evleniyorum."

"Eğer bunun yeterli olduğunu düşünüyorsan," diyorum yüzüne bakarak, "o zaman beni hala anlamıyorsun."

Onu bırakıyorum ve adamlarıma bakıyorum. "Onu ayağa kaldırın ve buraya getirin. Eğer kendi başına yürüyemiyorsa, bacaklarını kırın ve sürükleyin."

Rob kıpırdamadan durur, gözleri duygularla dolup taşar. Öfke, üzüntü, korku, çaresizlik. Yanındaki adamlarım, yapmaları gerekeni yapmaya hazır bir şekilde ellerini ovuşturuyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "'Bacaklarını kır' cümlesinin neresi sana çekici geldi Robert?"

Bocalıyor. Böylesine gururlu bir adamın diz çöküşünü izlemek çok acınası. "I..."

"Kız kardeşine bak Robert," diye homurdandım. "Yüzüne bak ve bir sonraki hamlenin ne olacağına karar ver."

Gözden uzak bir yerde bir saat tık tak ediyor. Saniyeler geçiyor. Acı verme emrini vermeye hazırlanıyorum.

Sonra iç çeker ve öne doğru yığılır. "Tamam," diye fısıldıyor kısık sesle.

"Tamam." "Mükemmel," diyorum. "İmzala."

Demyan ilerliyor ve kalemi onun gevşek eline bastırıyor. Ekibim Rob masaya uzanırken yakın duruyor.

Kalemini noktalı yere koymadan önce uzun süre kâğıda bakıyor. İmzası cansız ve gönülsüz. Ama tanınabilir ve ihtiyacım olan tek şey de bu.

"Don Makarova," dedi rahip. "Sıra sizde."

Kalemi alıyorum ve damat için ayrılan alanı karalıyorum, sonra takırdayarak masanın üzerine bırakıyorum.

"Şimdi, gelin."

"Bana öyle demeyi kes," diye tersliyor Olivia. Gusto ile adım atar ama uçuşumun kenarındayken tereddüt eder.

Kaleme bir yılanmış gibi bakıyor. Üç, dört, beş kez onu almak için uzanıyor ama son anda geri çekiyor.

"Tik tak," diyorum usulca.

Omzunun üzerinden bana doğru bakıyor. Geleceğini içine çeker gibi beni içine çekiyor.

Sonra duruşunu sağlamlaştırarak döner ve kendisi için işaretlenmiş alana aceleyle bir şeyler karalar.

"Bitti mi?" diye soruyor. Gözleri kapalı, sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Sanki görmemek bunların hiçbirinin gerçek olmadığı anlamına gelecekmiş gibi.

Rahip zar zor duyulabilir bir sesle, "Belgeleri dosyalayacağım," diyor. "O halde, evet, yasal olarak bağlayıcıdır."

Yüzünü buruşturuyor, sonra bana dönüyor. "Kardeşimle biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Hayır."

Kolumdan tutup beni geri döndürmeye çalıştığında ondan çoktan uzaklaşmıştım. Başarılı olamayınca etrafımda koşup yolumu kesti.

"İstediğin her şeyi elde ettin," diye belirtiyor. "Silahsız ve etrafı adamlarınla çevrili. Tek istediğim bir dakika."

"Ağlamayı dene," diye öneriyorum. "Bakalım bu beni ne kadar etkiliyor."

Dehşet içinde başını sallıyor. "Bu kadar acımasız olmak seni iyi hissettiriyor mu?"

"Hayır. Kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor." Demyan'a doğru bakıyorum. "Al onu."

Olivia'yı yakaladı. Adam onu ön kapıdan dışarı sürüklerken Olivia tekmeler ve çığlıklar atar. Bir dakika sonra, adam onu bir cipe atıp kapıyı çarparak kapatınca çığlıkları yarıda kesilir.

Kardeşine dönüyorum. Bir bakışından sonra adamlarım onu serbest bırakıyor ama fazla uzaklaşmıyorlar.

Onların desteği olmadan tek dizinin üzerine düşer, bir avucu yere düz basar, bu da dik durmakla tamamen çökmek arasındaki tek farktır.

Zayıflığı, acısı, korkusu. Hepsini onda görebiliyor ve koklayabiliyorum. Asla yapmayacağım bir hata daha.

Düşmanlarınızın size ne kadar yakın olduklarını görmelerine asla izin vermeyin.

"Biz artık bir aileyiz Lawrence," diyorum ona sessizce. "Benim peşimden gidersen, kız kardeşinin peşinden gidersin. Biz biriz ve aynıyız."

Yüzünü bana doğru çevirirken gözleri vahşetle parlıyor. "Sen aynı değilsin. O her yönden senden daha iyi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"O nazik, sevgi dolu ve sabırlı," diye nefes alıyor. "O bizim en iyimiz. Eğer onun saçının bir teline zarar verirsen, bir gün canını alırım. Ve Tanrı şahidim olsun, canını acıtacağım."

Gülümsüyorum. Benzer benzerini tanır ve burada yanlış yönlendirilmiş olsa da benzer bir ruh hissediyorum. "O günü iple çekiyorum Ajan Lawrence."

Sonra dönüp kapıya yöneliyorum. "Makarova!"

Ona doğru bakıyorum. "Sakın...

sakın ona zarar verme."

Başvurusunu yaparken ses tonunda öfke ya da tehdit yok. Rol yapıyor.

Kız kardeşi için saf korkudan başka bir şey hissetmiyordu.

Bir an için gözlerine bakıyorum. Sonra dönüp yürümeye devam ediyorum. Gitmeden hemen önce omzumun üzerinden sesleniyorum: "Ne yazık ki yeni gelinim için tutamayacağım sözler vermek gibi bir alışkanlığım yok."

Babamın yüzüne bakıyorum.

Gözleri üzgün, duruşu sert. Öldüğü günden beri görmediğim bir sempatiyle bana bakıyor.

Ama yatağımın karşısındaki duvara çizdiğim benzerlikte bir eksiklik var. Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekiyorum.

Bu evliliğe zorlanmamın üzerinden üç gün geçti. Sahte kocamı son gördüğümünden beri üç gün geçti.

Ailemi rehin alan ve kardeşimi öldürmekle tehdit eden canavara karşı geleceğimi kaybettiğimden beri üç gün geçti.

Sadece üç gün ve üç gece, ama yine de bir ömür gibi geldi. Ağlayacak gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Deliliğin eşiğine geldim.

Beni uçurumun kenarından döndüren tek şey resim yapmak.

Bu iş için elimde başka bir alet olmadığından, kömür kalemimin ucunu keskin tutmak için tırnaklarımı kullandığımdan, parmaklarım neredeyse çiğ, kanlı kütükler halinde.

Temiz hava depresyonumun geçmesine yardımcı olabilirdi. Ama duygusuz Pyotr tarafından bu odaya itildiğimde, balkon kapısının kapalı olduğunu fark ettim.

Camları kırmaya çalıştım ama fırlattığım her şey lastik gibi sekti. Sanırım kırılmaz camlar, kadınları yok eden erkeklerin evlerinde standart olarak bulunuyor.

"Sırada ben varım baba," diye fısıldıyorum babamın çizilmiş resmine. "Sıranın bende olduğuna eminim."

Cevap vermesini bekliyorum ama cansız gözleriyle bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yatağa geri yığılıyorum.

Kapı açıldığında başımı kaldırıp bakmıyorum bile. Hizmetçilerin ve muhafızların istedikleri zaman yemek ya da taze çarşaflarla içeri girip çıkmalarına alışkınım. Yemek tepsilerine çoğunlukla dokunmadan bırakıyorum, ama kendimi tamamen yemekten alıkoyamıyorum. Görünüşe göre iradem açlığın ısırıklarına dayanacak kadar güçlü değil.

"Buraya yaptıklarına bayıldım."

Telaşla gözlerimi açtığımda Yulia'nın elinde bir tepsi yemekle eşikte durduğunu görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Acıyla sordum.

İçeri giriyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve tepsiyi pencerenin yanındaki masaya bırakıyor. Sonra odanın bir zamanlar boş olan duvarlarını inceledi.

Duvarların alt yarısını karikatürlerim ve çizimlerimle kaplamayı başardım. Bazıları mantıklı. Bazıları değil. Bazılarına konuşma balonları ve tutarlı anlatımlar eşlik ediyor, ancak çoğu sadece karalamalardan ibaret. Yavaş yavaş delirmekte olan bir kızın manik çizikleri.

"Gerçekten yeteneklisin," diyor.

Gülüyorum. Çirkin, kırık bir ses. "Artık ne önemi var ki?" İç geçiriyor

ve masaya oturuyor. "Bana katılmak ister misin?"

"Ben iyiyim."

"Gerçekten Olivia, ben düşman değilim."

"Sen değil misin?" Alay ediyorum. "Onun davranışlarına olanak sağlıyorsun. Benim kitabımda bu seni suç ortağı yapar."

Sanki içinde bir yerlerde gizlenen bir pişmanlık kırıntısı varmış gibi burnunu çekiyor ama soğukkanlılığı hiç bozulmuyor. Krem rengi ipek pantolonu ve ince bej şal kazağıyla şimdi bile tertemiz giyinmiş.

"Ne olursa olsun, özür dilerim. Benim hakkımda ne düşündüğünüzü anlıyorum. Ama onlarca yıldır bu dünyada yaşıyorum."

"Ve bu değişemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"O benim oğlum," diyor tekrar. "Senin için yapabileceklerim sınırlı."

"Bana yemek getirip işe yaramaz tavsiyeler mi veriyorsun? Ne kadar asilce. Tam bir direniş savaşı."

Ona karşı ağırdan almam gerektiğini biliyorum. O sadece bana yardım etmeye çalışıyor. Ama üç gündür öfkemi boşaltacak bir yer bulamadım. Ayrıca açlıktan ölüyorum ve getirdiği tepsiden yayılan taze kruvasan kokusu başımı döndürüyor.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Yemek yemen gerek," diyor.

"Ben iyiyim."

"Sadece üç gün oldu ve şimdiden kilo vermişsin."

"Gerçekten mi? Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Sanki küçük bir tatile çıkmışım gibi hissediyorum."

Ağzının kenarı gülümsemeye benzer bir şekilde seğiriyor ama hemen söndürüyor. "Tüm masraflar da ödendi."

Gözlerimi deviriyorum. Bir psikopat doğuran kadınla şakalaşmak istemiyorum ama tek alternatif tavana bakıp kaderime lanet okumak.

"Bunca zamandır neredeydin?" diye sordum. "Törende seni en önde ve ortada görmediğime şaşırdım. Gerçekten çok hoş bir olaydı."

"Şehir dışındaydım," diye açıklıyor. "Ne olduğunu öğrenmek için bu sabah geri geldim."

"Sanırım bu beni senin gelinin yapıyor. Artık sana anne demeye başlamalı mıyım?"

"Bana istediğin gibi hitap etme özgürlüğüne sahipsin. Gurur okşayıcı olmasa bile."

Buna neredeyse gülümseyeceğim. Burada benimle konuşan birinin olmasının, kenarlarda süründüğünü hissedebildiğim çılgınlığı bastırmaya yardımcı olduğunu inkar edemem.

Nefes veriyorum ama faydası olmuyor. Hem de hiç. "Kardeşıme ne olduğunu öğrendin mi?"

"Zarar görmedi, eğer sorduğunuz buysa."

"Tamam. Tamam o zaman." Yalan ya da değil, bu beni biraz rahatlatıyor. En azından aksi kanıtlanana kadar öyleymiş gibi davranabilirim.

"*Lyubimaya*," diyor nazikçe, "kendini aç bırakmanın hiçbir faydası olmayacak."

"Sen öyle diyorsun. Sanırım öyle."

"Bir kruvasan deneyin," diye ısrar ediyor Yulia. "Fırından yeni çıktılar."

Anlayabiliyorum. Koku burnumla alay ediyor ve midemin guruldamasına neden oluyor. Tırnaklarımdan geriye kalanları ahşap karyola direğine geçiriyorum ama bu beni açlıktan uzaklaştırmıyor.

Sinirli bir hırıltıyla kendimi zorla ayağa kaldırdım ve ona doğru yürüdüm. Tepside kruvasanlar, tereyağı, çeşitli reçeller ve çırpılmış yumurta, yağlı sosisler, çıtır patatesler, hala cızırdayan pastirmalarla dolu bir tabak var.

"Her şeyi yaptın, ha?"

"Seni bir şekilde yemeye ikna etmek zorundaydım."

"Yemek yiyip yemediğimi nereden biliyorsun?" diye sordum. "Şehir dışındaydın."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu evi ben yönetiyorum Olivia. Hizmetçiler kime rapor veriyor sanıyorsun?"

"Sorumlu Baş Pislik'e rapor verdiklerini sanıyordum."

"Daha az önemli işlerle ilgilenmiyor," diyor. Ses tonunda küçük bir aşağılanma hissi fark ediyorum. "Don olarak göreve başladığında bu işleri bana devretti."

"Babası nerede?"

"Yıllar önce felç geçirdi," diyor bana. "O sırada Aleksandr Rusya'daydı ve oradaki işlerimizle ilgileniyordu. Hassas bir dönemdi ve hemen geri dönemedi. Bu yüzden kocamın yerine ben geçtim."

"Ne kadar büyüleyici." Ama sesime sızan azıcık gerçek ilgiye engel olamıyorum. Bu kadın bir şeyler görmüş, bir şeyler yapmış. Bu dünyanın nasıl işlediğini biliyor. Belki de ondan çıkış yolumu bulmak için yeterince şey öğrenebilirim.

"Hayatımın en heyecan verici dört yılıydı."

"Aleks dört yıl boyunca Rusya'da mıydı?"

"İleri geri hareket etti. Ama bölgemizi tehdit eden başka bir Bratva vardı. Buraya dönmeden önce ticari çıkarlarımızın istikrarlı olduğundan emin olması gerekiyordu."

"Ve yapmak için yola çıktığı şeyi yaptı mı?"

Gülümsüyor. "Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun."

Sanki onlarla sohbet ediyormuşum gibi kruvasanlara bakıyorum, ama yine de bir tane almak için harekete geçmiyorum. *Diren*, diyor kafamın içindeki inatçı küçük pislik. *Mücadeleyi bırakma*.

Ama güçlü kalmak gittikçe zorlaşıyor. Tereyağlı küçük yastıklara benziyorlar.

"Böyle bir güce sahip olduktan sonra istifa etmek senin için zor olmalı," diye mırıldanıyorum dudaklarımı oynatabilmek için.

Omuz silkiyor. "Bu asla benim için değildi. Ben sadece oğlum için tahtı tutuyordum."

"Yine de..." Gözlerinde pişmanlık gibi bir şey görebiliyorum. "Rusya'da kalacağını hiç ummadın mı?"

"Bu kesinlikle hayatınızı kolaylaştırırdı. Benimkini de, bir bakıma. Ama hayır, asla kalmayacağını biliyordum. Biz Rus'uz ama o burada doğdu ve büyüdü. Her zaman geri dönecekti."

"Tam olarak istediğim bu değildi."

"Tek başına yetkili olmak istemedim Olivia. Ama masada bir koltuk istedim, *istiyorum*. O yokken bu gemiyi su üstünde tutmak için yaptığım onca şeyden sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

Başımı salladım. "Bu makul bir istek."

"Belki senin için. Ama bu dünyada, bu çok saçma." "Saçma mı?" Göz kırpıyorum. "Sen zaten işi yaptın."

"Adamlar kendi başıma hareket ettiğimin farkında değildi," diye açıklıyor.

"Aleksandr'ın yurtdışından gelen talimatları ilettiğine inanıyorlardı."

"Peki Aleks buna aldırmadı mı?"

"Gençti ve Rusya'da uğraşması gereken çok şey vardı. Oradayken neredeyse ölüyordu."

"Nasıl?"

"Düşmanla bir savaş," diyor. "Savaşın ortasında göğsüne bir kurşun yedi."

"Ve biri onu oradan çıkardı mı?"

Başını sallar. "Kimse onu dışarı çıkaramadı Olivia. O sadece savaşmaya devam etti." "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

Bundan neredeyse incinmiş görünüyor. "Seni korkutmaya çalışmıyorum Olivia. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

İçinde bulunduğum durumu göz önünde bulundurarak kendime kötü hissetmemi gerektirecek bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum. Ama kendimi bir sürtük gibi hissediyorum. İyiliğe sırt çevirmek benim doğamda yok.

Aleks'i suçluyorum. O odada bile değil ve içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Elinin kolunun bağlı olduğunu biliyorum. Ben sadece-"

"Hayal kırıklığına uğradım," diyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ancak, bunu önerecek kadar cüretkâr olabilirim, yemek yemek yardımcı olabilir."

Bana özür dileyen bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de artık bu cazibeye karşı koyamıyorum. Uzandım ve bir kruvasan aldım. Tereyağıyla uğraşmaya üşeniyorum, o yüzden hemen ısıyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum.

Gülüyor. "İyiler, değil mi?"

"Orgazmik."

Küçük, zarif ekmek sepetinde duran yedi kruvasandan beşini mideye indirirken sessizce oturuyoruz. Onları bir bardak taze sıkılmış portakal suyuyla yıkıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Bitirdiğimde

Yulia soruyor. "Çok daha iyi."

Başını sallıyor. "Güzel. Biliyorsun hayatım, bu senin için korkunç olmak zorunda değil."

Kendimi sandalyeden itiyorum ve iki adım geri atıyorum. Kruvasanların sağladığı iyi hisler için çok fazla.

"Eğer gerçekten bu evliliği kabul etmemi öneriyorsan, o zaman hayal görüyorsun demektir."

"Zalim olabiliyor," diye devam ediyor. "Ama aynı zamanda adil de olabilir."

"Kardeşim işini yaptığı için beni kaçırdı, sonra kardeşim istediğini yapmadığı için beni onunla evlenmeye zorladı. Bunun hangi kısmı senin gözünde 'adil'?"

"Bratva'nın çalışma şekli bu."

"Benim dünyam böyle işlemiyor. Ya da başkalarının. Bu yüzden neden henüz vazgeçmek istemediğimi anlayabilirsiniz."

"Artık onunla evlisin, canım."

"O zaman tarihte boşanan ilk insanlar biz olacağız," diye alaycı bir şekilde söylendim.

"Ama bu evliliğin size sağlayacağı fırsatı bir düşünün. Gerçek bir güce sahip olursun. Kaderini kontrol etme yeteneği."

Homurdanıyorum. "Sanki bana böyle bir özgürlük verecekmiş gibi." "Onunla konuşulabilir. O kadar da canavar değil."

"Hayır, sadece yarı canavar," diyorum. "Bu çok daha iyi."

"Söylemeye çalıştığım şey, eğer ona bir sebep vermezseniz size zarar vermeyeceği."

"Yani benden itaatkâr bir paspas olmam bekleniyor, öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Hayatta daha kötü şeyler de var."

"Yüceltilmiş bir hizmetçiye dönüşmekten daha mı kötü?"

Bu acımasız bir iğneleme ve gereksiz. Her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da, yardım etmeye çalıştığını düşünüyor. Ona bu kadar acımasızca saldırmamalıyım. Benim için olumlu bir şey yapacağından değil zaten.

Yulia soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce bir an donup kalıyor. "Bu dünyadaki yerimi buldum. Hayatımdan beklediğimden çok daha fazlasıydı."

"Sana inanmadığım için beni affet."

Üzüntüyle başını sallıyor. "Ben fakir doğdum. Yoksul büyüdüm. Aleksandr'ın babasının gözüne girdiğimde benim için her şey değişti. Farklı bir hayat deneyimi yaşadım. Bana belirsizliğin kemirici boşluğundan daha fazlasını veren türden bir hayat."

"Çok şiirsel," diyorum. "Ama dürüstçe orada oturup bana özgür olduğunu söyleyebilir misin?"

"Seçeneklerin olmadığında özgürlük abartılıyor, Olivia."

"Belki senin için öyleydi," diyorum. "Ama benim seçeneklerim var. New York'ta bir hayatım var. Bir kariyerim, arkadaşlarım ve ailem var. Ama kariyerim çöküyor çünkü burada kapana kısıldım, arkadaşlarım muhtemelen neden ortadan kaybolduğumu merak ediyor ve ailem benim için çok endişeleniyor. Aleks tüm seçeneklerimi elimden alıyor."

Sempati ile başını sallıyor. "Bir gün arkadaşlarına ve ailene kavuşacaksın."

"Gerçekten onları görmeme izin vereceğini düşünüyor musun?"

"Yapacak," diyor. "Senin sadakatinden emin olduğunda."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Onun gibi birine nasıl sadık olabilirim ki?"

Başını yana eğiyor. "Bazen mesele sadece görünüştür, Olivia. Sana ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

Anlayışım yanıma çarpınca kısa süre duruyorum. "Bana numara yapmamı mı söylüyorsun?"

"Dediğim gibi, elimden geldiğince sana yardım etmeye çalışacağım." "Burada benimle olduğunu biliyor mu?"

"Evet. Size kuralları anlatmak için gönderildim. Bir Bratva olmak için ne gerektiği hakkında karım."

Gözlerimi deviriyorum. "Aman ne güzel, ben de yapılması ve yapılmaması gerekenleri duymayı umuyordum. Bu eğlenceli olacak."

"Sadakat ve itaat," diyor alaycılığımı görmezden gelerek.

Gözlerim daha yuvarlanmayı bitirmeden tekrar yuvarlanmaya başladım. "Şok edici."

"Adamlarının ve iş ortaklarının önünde nezaketinizi korumanız beklenecektir."

"Onlarla ne zaman tanışacağım ki?"

"Gitmeniz gereken akşam yemekleri ve etkinlikler var. Karısı olarak ona eşlik edeceksin."

Kaşlarımı çattım. "O zaman vazgeçiyorum."

"Size seçim şansını verileceğinden şüpheliyim."

"Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor," diye çıkışıyorum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"O Don," diyor Yulia, yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünüyor. "Bu evde onun gücü mutlak. Ona karşı gelme Olivia. Merhametli bir tip değildir."

"Şimdi de beni korkutmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Belki biraz," diye itiraf ediyor. "Ama tavsiyeme kulak verirsen iyi edersin. O ne yaparsa yapsın, bunu sorgulayamazsınız ve sorgulamamalısınız. Büyük olasılıkla başka kadınlarla birlikte olması bekleniyor."

"Dur bakalım," diye geveledim. "*Bekleniyor* mu?"

"En azından yaygındır. Birçok züppe evlilik dışı ilişkilere giriyor." "Ve eşleri bunu sorun etmiyor mu?"

"Ben öyle demezdim," diyor yorgun bir iç çekişle. "Daha çok yapmaları gereken kabul et."

"Yaptın mı?" Kısa kesiyor ve sorduğum için anında kendimi kötü hissediyorum. "Özür dilerim."

"Olma," diyor hemen. "Bunu kabul ettim. Ne zaman evin karşı kanadındaki yatak odama sürgün edilsem, kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Buraya başka kadınlar mı getirirdi? Onlarla senin yatağında yatar mıydı?"

"Onun yatağı," diye düzeltiyor. "Her şey onundu. Hala da öyle, birçok açıdan."

"Yani Aleks gözümün önünde bir sürü farklı kadınla yatmaya karar verirse, bunu görmemiş gibi mi davranmam gerektiğini söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

Homurdanıyorum. "Evet, bu asla olmayacak."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Neden böyle bir şeyi kabul edeyim ki?"

"Bir partnerden sadakat ve bağlılık beklemek ancak işin içine duygular girdiğinde söz konusu olur," diyor. "Sen ve Aleksandr için durumun böyle olduğunu düşünmüyordum."

Bu sözler üzerine derim karıncalanmaya başladı.

Yanaklarım renkten renge girmiş olmasına rağmen kararlı bir şekilde "Öyle bir şey yok," diyorum.

"O zaman bunların ne önemi var? Ben sadece size huzurlu bir yaşam için kullanım kılavuzu veriyorum."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Cevabım yok, savunmam yok. Kayıtsızmışım gibi davranmak dışında kendimi bu durumdan kurtarmanın bir yolu yok.

"Bu... önemli değil," diyorum. "Ama... eğer ben bu sahte evlilikte acı çekmek zorundaysam, o da çekmeli."

"Dinlemiyordun, değil mi? O Don. Tüm güç onda, Olivia." Yulia sempatik bir şekilde gülümsüyor. "İlerlemenin yolu akıllı düşünmek ve daha akıllı davranmaktır. Ama benden tek bir tavsiye alacaksan, bunu al: Bir kadın, arkasında güçlü bir erkek olmadan Bratva hayatında hiçbir yere varamaz."

Homurdanıyorum. "Not edildi. Hepiniz çok ilericisiniz."

"Ve güçlü bir erkeğin yokluğunda," diye devam ediyor, "kurnaz, sinsî ve dolambaçlı olmalısınız. Kontrolün onda olduğunu düşünmesini sağlamalısınız."

"Üçüncü bir seçenek istiyorum," diye homurdanıyorum.

"O zaman kaç," diyor basitçe. "Ama koşmaya devam etmeye hazır ol. Çünkü eğer gidersen, seni arayacaktır. Ve aramayı asla bırakmayacaktır."

Bir yanım bana ters psikoloji mi oynuyor diye merak ediyor. Burada güvenimi kazanmaya ve oğlu adına beni manipüle etmeye çalışıyorsa.

Ama gözlerinde samimi olduğuna inandığım çaresiz bir bakış var. O da en az benim kadar kapana kısılmış, sıkışmış durumda.

Ayrıca, ona güvenmek zorundayım. Sayıların gücü vardır, değil mi? Olmak zorunda.

Bunu tek başıma yapamam.

ALEKS

"Bir şey var mı?" Demyan'a doğru bakarak soruyorum.

"Radyo sessizliği," diye rapor veriyor. "Görünüşe göre Rob sonunda seni ciddiye almış." "Kulüplerimdeki bitkiler ne olacak?"

"Kaldırıldılar. FBI bizi geri çekmiş gibi görünüyor."

Homurdanıyorum. "Nedense bundan şüpheliyim."

Demyan iç çeker. "Kazandığın gerçeğini kabullenemez misin?"

"Hayır. Çok kolay oldu."

"Çoğu insan bunu kutlardı, seni suratsız."

"O orospu çocuğunun gözlerindeki bakışı gördüm," diyorum Demyan'a. "Adamı tanıyorum. Öylece ortadan kaybolmayacaktır. Özellikle de kız kardeşi elimdeyken."

"Harika bir nokta. Hatırlatsana, kız kardeşi neden hâlâ sende?" Demyan soruyor.

"Çünkü beni ciddiye aldığından emin olmam gerekiyor."

Sabırsızlanıyorum. Bunların hiçbirini açıklamak zorunda kalmamalıyım. Özellikle de Demyan'a. Benden başka bir şey koparmaya çalışıyor. Onunla bu oyunları oynamaktan nefret ediyorum ama piç kurusu buna bayılıyor.

"Bu yüzden mi?" Demyan araştırıyor. "Yoksa gamzeleri ve o tatlı kıcıyla bir ilgisi var mı?"

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Gözlerini kendine sakla yoksa onları koparırım."

"Hmm," diyor Demyan. "Sahiplenici. İlginç."

"Kemiği olan bir köpek gibisin," diye çıkışıyorum. "Kendi pisliğinden uzaklaşmak için mi buna odaklanıyorsun?"

Yüzü anında ekşidi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Hafta sonu Callie'yle birlikteydin, değil mi?" diye sordum.

"Saptırdığını bilmediğimi sanma, göt herif," diye uyarıyor.

Gülümsüyorum. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Cevap ver şu lanet soruya."

"Evet," diyor sinirli bir şekilde. "Benim lanet olası hafta sonumdu." "Ve?"

"Miranda bu taşınma konusunda ciddi. Callie'yi bıraktıktan sonra konuştuk."

"Onunla konuşmamı ister misin?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Olabilir. Sana karşı hep bir şeyler hissetmiştir. Sen benden daha ikna edici olabilirsin."

"Biliyorum; sana iki kez bakmasının tek nedeni buydu. Çünkü o gün tam yanımda oturuyordun."

"Ah, git kendini becer, seni kendini beğenmiş piç." Bana orta parmağını gösterdi.

Gülümsemem azalıyor. "Yine de teklif ciddi bir teklif," diyorum ona. "Yapılması gerekeni yapacağım."

"Biliyorum," diyor minnetle. "Ama buna gerek yok. Bunu kendi başıma halledebilirim."

Ses tonunda tehlikeli, vahşi bir şeyler var. "Ona Bratva gibi davranma," diye tavsiye ediyorum. "Kötü bir hareket."

"Neden olmasın?"

Başımı sallıyorum. "Çünkü bu kararını ikiye katlamasının en hızlı yolu bu. Seni *çok* Bratva olduğun için terk etti, Demyan. Bundan daha fazlası olabileceğini ona kanıtlamalısın."

"Küfür dolu sözler, senden geliyor." "Ben gerçekçiyim," diyorum. "Ve kadınları tanırım."

"Görünüşe göre, *bütün* kadınlar değil." Demyan bana bir gülümseme fırlatıyor. Görmezden geliyorum.

Tamamen. Ama tabii ki devam ediyor. "Büyük günden beri onunla konuştun mu?"

"Bana zaten cevabını bildiğin sorular sorma."

Sırıttıyor. "Benim o l m a d ı ğ ı m bir ya da iki evlilik ziyareti olmuş olabilir."

"Onunla seks için evlenmedim." "Bu

sadece hoş bir bonus, ha?"

"Evlendiğimizden beri hiç sevişmedik."

"Sen abone olmak için ve geleneksel Bratva Formül, Sonra?
Cinsiyetsiz evlilikler ve mutsuz eşler. Zaman kadar eski bir hikaye."

"Diğer şekilde yapmak senin için işe yaramadı, değil mi?"

"Evet, evet, her neyse."

Kapı çalındı. Saate bakıyorum ve iç çekiyorum. Ne kadar geç olursa olsun, Don'un olduğu günler asla bitmez.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı açılır. Pyotr orada durmaktadır. Heybetli figürü eşiğin çoğunu kaplıyor. Kapı aralıklarında pusuya yatmak gibi bir alışkanlığı var, yıllarca bunu kırmaya çalıştım ama nafile.

"İçeri gel, Pyotr," diye vurguluyorum sabırsızca.

İçeri girdi ve başını eğerek bizden birkaç adım ötede durdu. Bu onun bana saygı gösterme şekli ama babamın ısrar ettiği formalitelere ihtiyacım yok. Tüm bu melodrama gerek kalmadan adamlarımın saygısını k a z a n d ı ğ ı m ı biliyorum.

"Efendim," diyor ayaklarının altındaki zemine, "Madamın çıkmak üzere olduğunu size bildirmem gerektiğini düşündüm."

Bileğimdeki Rolex'e bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Şu anda

mı?" "O, şey... şey-"

"Çıkar ağzındaki baklayı, dostum," diye homurdanıyor Demyan.

"Öldürmek için giyinmiş," diyor Pyotr, sesi son derece rahatsız geliyor.

Demyan'la bakiştikten sonra Pyotr'a başımı sallıyorum. "Gitmeden önce ona uğramasını söyle."

Yüzündeki rahatsızlık daha da belirginleşir, ama sertçe eğilir ve odadan geri çekilir.

Kapı kapandığı anda Demyan merakla bana dönüyor. "Annenin evi terk etmesi patrona bildirilecek kadar haber değeri taşıyor mu?"

"Pyotr'dan onu takip etmesini istedim."

Demyan kaşlarını kaldırır. "Tanrı aşkına bunu neden yaptın?"

"Son zamanlarda huzursuzdu," diye açıklıyorum. "Ve geçmişte kötü kararlar verdiği biliniyor. FBI hâlâ beni izlerken onun ortalıkta dolaşmasını istemiyorum."

"Onun aracılığıyla sana ulaşmaya çalışacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Onlara hak vermemek elde değil," diye düşünüyorum. "Bratva çevreleri dışında toplum içinde hareket eden tek kişi o."

"İyi bir nokta."

"O ortaya çıkmadan önce harekete geçsen iyi olur," diyorum ona. "Bu hiç hoş olmayacak."

"Doğru," diyor, bardağını kapıyor ve yudumladığımız son tekilayı da mideye indiriyor. "Kahretsin, bu çok sert." Kapıda durdu ve tekrar bana döndü. "Onu gözetlediğini öğrenince hiç mutlu olmayacak."

"İyi ki umurumda değil."

Sırıttırıyor. "Bazı şeyler asla değişmez."

O kapıyı kapattıktan birkaç dakika sonra kapı tekrar açılıyor ve annem içeri giriyor. Pyotr haklıydı; vücudunu sımsıkı saran siyah kaşmir bir elbiseyle son derece şık giyinmişti. Kumaşın ışıltısı elbiseye ekstra bir hava katıyor ve topuklu ayakkabıları siyah ve payetli.

Ayrıca çok fazla makyaj yapıyor. Çok fazla. Yaşlanma sürecini tersine çevirmek için çaresiz bir kadın gibi görünüyor.

"Güzel elbise," diye yorum yapıyorum.

Ses tonumdaki ince azarı hissederek hafifçe irkildi. "Teşekkür ederim." "Yine de senin için biraz genç olabilir."

Kontrol altına almadan önce yüzünde kısa bir acı parıltısı beliriyor.
"Çağrılmamın bir nedeni var mı Aleksandr?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Neden soruyorsun?"

"Bir insan neden soru sorar? Çünkü bilmek istiyorum." "Bu seni ilgilendirmez."

Bağımsızlığını savunmaya çalışan huysuz bir ergen gibi. Farkındayım. ama onunla ilgilenecek vaktim yok. Yapmam gereken işler var ve bu sırada annemin kiminle arkadaşlık ettiği konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Her şey beni ilgilendirir," diye belirttim. "Özellikle de benim evimde yaşadığın için."

Çenesi kaskatı kesildi. Bunu belirtmemden nefret ettiğini biliyorum. "Bu benden gitmemi isteme şeklin mi?"

"Hiç de değil. Buraya hoş geldiniz, ancak bu uymanız gereken bir kural kitabınız olduğu anlamına geliyor."

"Ah," diyor. "Demek ki elinizin altında olan tek kişi karınız değil. Hayatınızdaki tüm kadınları kapsıyor."

"Karımdan bahsetmeniz komik. Bu sabah onu ziyaret ettiğinizi duydum."

"Ben yaptım."

"Benden izin almadın." "İhtiyacım olduğunu düşünmedim."

"Her şey için benden izin alman gerekiyor," diye homurdanıyorum. "Ben bunun anlaşıldı."

Derin bir nefes alır ve çenesini inatla düzeltir. "Senin Bratva'nda yerim yok Aleksandr. Fikirlerimin artık bir önemi yok ve bunu kabul ettim. Bu yüzden onun dışında bir hayat yaşamaya çalışıyorum."

"Ben de tam olarak bundan korkuyorum."

"Neden?" diye soruyor. "Beni ne sanıyorsun?" "İlgiye muhtaç bir kadın."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Tanrı aşkına, oğlum, ne Böyle bir muameleyi hak edecek ne yaptım?"

"Seni ayırmıyorum," diyorum ona. "Bu kişisel bir mesele değil. Korumam gereken bir Bratva var. Bu konuda çok şey bildiğini biliyorum."

"Yakın zamanda değil."

"Yeterince biliyorsun," diye tısladım. "Onlara verdiğin bilgileri bana karşı kullanabilecek insanlarla arkadaşlık etmeni istemiyorum."

"Ben aptalın teki değilim," diye tıslayarak karşılık veriyor. "Ne söyleyeceğimi ve ne söylemeyeceğimi biliyorum. Ve senin hakkında hiç konuşmadığımı bilmek seni şaşırtabilir."

Bariz bir inançsızlıkla sırtıyorum. "Bu bir gerçek mi?"

"Gerçekten bana özel hayatımı çok mu görüyorsun?"

"Bilmem gereken özel biri var mı?" Masumca sordum.

Bir anlık tereddütten sonra "Belki," diyor. "Ama bunu söylemek için çok erken."

"Senin kim olduğunu biliyor mu? Gerçekte kim olduğunu?"

"Sadece zengin bir aileden geldiğimi biliyor," diyor. "Bu yetersiz bir ifade."

"Bu düşünceyi düzeltebilirim ama ailem hakkında konuşmamı istemiyorsun. ya da Bratva. Az önce bu konuyu ele aldığımızı sanıyordum."

"Aile ve Bratva bir ve aynı şeydir," diye hatırlatıyorum ona.

"Elbette," diye iç geçiriyor. "Ama ben aslında ikisinin de bir parçası değilim, değil mi?" "Bu size bağlı."

"Hayır," diyor. "Bu *sana* bağlı."

Buna karışmıyorum. Çoğunlukla iyi niyetle inkar edemediğim için. Annemin olayların dışında olması daha kolay oldu.

"Sosyal hayatına engel olmayacağım," diyorum. "Sadece kimlerle ilişki kurduğun konusunda dikkatli olmanı bekliyorum. FBI şu anda sessiz olabilir ama sadece birkaç gün oldu. Soruşturmayı gerçekten bırakıp bırakmadıklarından henüz emin olamayız."

"Anlıyorum."

"Güzel," diyorum. "Sadece meraktan soruyorum, bu yeni adam sizin durumunuzu biliyor mu?"

Dudaklarını büzüyor. Bu konuyu açmamdan nefret ediyor ve her zamanki saygısızlığıma rağmen bu nedenle açmamaya çalışıyorum.

Ama bu sefer sormaya değer.

"Biliyor," diye yumuşakça cevap veriyor. "Ve umurunda değil."

Gülümsüyorum. "Tabii ki hayır. Karısının senden haberi var mı peki?"

Gözleri anında soğuyor. "İyi geceler, oğlum."

Dışarı fırladı. Kapı kapandı. İçkimi aldım ve bir dikişte içtim.

Yutkun. İşim bittiğinde, sadece annemle tekrar karşılaşmayacağımdan emin olacak kadar bekliyorum.

Sonra karımı görmek için yukarı çıkıyorum.

İçeri girdiğimde onu yerde yüzükoyun yatarken buldum. Son demlerini yaşıyormuş gibi görünen bir kalem sapıyla duvarın dibine bir şeyler çiziyordu.

Sonra etrafıma bakıyorum ve nedenini

anlıyorum. Beyaz duvarlar değişmiş.

"Yüce İsa."

Olivia nefesi kesiliyor, o kadar hızlı dönüyor ki kafasını çizimleriyle tahrip ettiği duvara çarpıyor. Beni görünce tökezleyerek ayağa kalkıyor, zavallı küçük kalemini bir silah gibi tutuyor.

"Duvarlarıma ne yaptınız?"

Bir an bana baktı. Sonra çenesi gevşiyor ve gözlerinde o tanıdık şımarık ateş parlıyor. "Onları geliştirdim."

"Böyle mi diyorsunuz?"

Gözlerim yatağın yanındaki kendi resmime takılıyor. Beni Pyotr'un esrarengiz bir görüntüsünün arkasına çizmiş. Yüzümdeki ifade hiç de hoş değil.

Odada hızlı bir tarama yapıyorum, diğer görüntüleri, diğer karakterleri fark ediyorum. Bazılarını tanıyorum; çoğunu tanımıyorum. Konuşma balonlarını görmezden geliyorum.

-Onun çocukça iğnelemeleri yüzünden öfkelenmenin bir yararı olmaz ve Olivia'nın yüzüne dönün.

"Görünüşe göre küçük yumuşamamız sırasında meşgulmüşsünüz."

Kalçasını yana eğdi ve bana ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

Kilo vermiş. Köprücük kemiklerinin nasıl çıktığını, yanaklarının nasıl çukurlaştığını fark ediyorum. Gülümsediğinde o gamzelerini hâlâ görebilecek miyim yoksa onları da mı ondan çaldım diye merak ediyorum.

Gerçi işlerin gidişatına bakılırsa, gülümsemenin pek olası olduğunu sanmıyorum.

"Seni rahatlatmak istedim," diyorum ona. "Bu evlilik yasal ama sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Bu neden tutmaya niyetin olmayan bir söz gibi geliyor?"

"Kardeşin geri adım attığında ve ondan bazı güvenceler aldığında, hayatına geri dönebileceksin."

Gözleri bulanık bir umutla parlıyor. "Harika. Muhteşem. Muhteşem. Ne zaman olacak bu?"

"Ciddi olduğundan emin olmalıyım," diyorum ona. "Bir yıl sonra diyelim."

"Affedersiniz?"

"Bu cömert bir tahmin. Kardeşinin sözünde durduğundan emin olmak için seni bir yıl boyunca elimde tutacağım."

"*Bütün bir yıl boyunca burada kalmamı mı bekliyorsun?*"

"*Kekeledim mi, Kiska?*"

"Bu... Ben... Ben yapamam."

"Neden olmasın?" Sahte bir tatlılıkla soruyorum. "Geri dönecek pek bir hayatın yoktu zaten. Unuttuysan söyleyeyim, iki iş arasında kalmış bir serbest çalışandın. Arkadaşların çoğunlukla iş günü bittikten sonra seni aramaya tenezzül etmeyen meslektaşlarındı. Erkek arkadaşın yok, sevgilin yok, seni özleyecek bir evcil hayvanın bile yok. Şimdi söyle bana: New York'ta seni tam olarak kim bekliyor?"

Teni öfkeyle kızarıyor. "Sen kimsin ki benim hayatımın değersiz olduğuna karar veriyorsun?" diye öfkeleniyor. "Yalnızdım ama benimdi. Hoşuma gidiyordu."

Omuz silkiyorum. "Burada da kolayca yalnız kalabilirsin." "Ailem-"

"Ailen benden güvende olacak," diyorum ona. "Bu evde yaşadığın bir yıl boyunca karım rolünü oynadığın sürece."

"Uygun," diye tükürdü. "Bu senin için ne kadar da güzel oldu. Sadece beni kullanarak kardeşimi kontrol etmekle kalmıyor, ailemi kullanarak beni de kontrol edebiliyorsun."

"Bazen işlerin yolunda gitmesi ne kadar güzel değil mi?" "Başından beri planın bu muydu?"

"Çok fazla kelimeyle değil. Ama uyum sağlayabilirim."

Derin nefes alıyor. Gözleri bana kilitlenmiş ama zihninde dönen dişlileri görebiliyorum. Bulamayacağı bir boşluk arıyor.

Sonunda iç geçirir. "Peki. Bir yıl boyunca burada kalacağım. Kavga etmeyeceğim. İtaatkâr bir eş olacağım. Ama ailem yasak bölge."

Başımı salladım. "Anlaştık."

"Şimdi mutlu musun?" diye soruyor acı acı.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Senden istediğim başka bir şey daha var."

OLIVIA

Aleks'in gözleri odamın duvarlarında dolaşıyor.

Çizdiğim resme takılıp kalıyor ve kendimi onun bu konuda bir şey söylemesini beklerken buluyorum. Benzerlik üzerine bir yorum, kabalık üzerine bir hakaret.

Onun yerine, hiçbir şey söylemiyor.

Sessizliğe dayanamıyorum. "Benden başka ne isteyebilirsin ki?" Sonunda sordum.

"İşbirliğiniz."

"İşbirliği yapıyorum. Bu da böyle bir şey."

"Pek sayılmaz," diyor. "Senden bilgi almam gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden bunu kabul edeceğimi düşündün ki?"

Bana o eğik gülümsemesiyle kalbimin hem acımasına hem de daha hızlı atmasına neden oluyor. "Çünkü sen de bundan bir şeyler çıkaracaksın."

"Hangisi...?"

"Aileni tekrar görme şansı."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. İfadelerimi yönetmek için önsezim bile yok; ona tam olarak aradığı tepkiyi veriyorum. Bunun akıllıca olmadığını biliyorum ama umursayacak durumda da değilim.

Tabii ki hemen anlıyor. "Bu bir evet mi?"

"Ben... Ben henüz emin değilim," diyorum. Çok az, çok geç, ama kendimi toparlamaya başlamalıyım yoksa onunla oynadığım bu akıl oyunlarının hiçbirini kazanamayacağım. "Benden ne beklediğini bilmem gerek."

"Çok basit. Kardeşin benim Bratva'm hakkında bir soruşturma yürütüyor-"

"Bir FBI soruşturması hakkında bilgi almamı mı istiyorsunuz?" İnanılmaz bir şekilde araya giriyorum.

"İşin özü bu."

"Rob bana asla bir şey söylemeyecek. Özellikle de şimdi." "Bilmek istediğim tek bir gerçek bilgi var." "Neymiş o?"

"Aldığı ihbar," diyor. "Kaçırılmaları benimle ilişkilendiren Bratva. Kaynağını bilmem gerekiyor."

"Kaynağını bilmiyor bile olabilir," diye belirtiyorum. "İnsanlar her zaman isimsiz olarak ihbarda bulunurlar."

"O halde sormanızın size hiçbir maliyeti olmayacak."

Aramızdaki konuşma her zamanki gibi o kadar hızlı gidip geliyor ki başım dönüyor. Kendimi onun mavi-yeşil gözlerine bakarken buluyorum ve aradaki mesafeyi farkına bile varmadan nasıl kapattığını merak ediyorum.

"Benden kardeşime ihanet etmemi istiyorsun."

Omuz silkiyor. "Ben olsam öyle demezdim."

"Elbette söylemezsiniz. O zaman söyle bana: Nasıl söyledin?"

"Bu kayıplardan gerçekten kimin sorumlu olduğunu bulmama yardım ediyorsun," diye hırılıyor. "Çünkü dışarıda bir avcı var Olivia. Ve o ben değilim."

"Vay canına. Çok inandırıcısın." Ellerimi usulca çırpıyorum. "Neredeyse sana inanacağım."

"Neden sana yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü beni manipüle etmeye çalışıyorsun," diye öneriyorum. "Ya da belki sadece koca bir pislik olduğun için."

Vahşice gülümsüyor. "Eğer seni manipüle etmeye çalışsaydım, seni tekrar becerirdim. İşte o zaman gardını gerçekten düşürürsün."

Yanaklarım utançtan kızardı. Ondan uzaklaşıyorum.

Aleks'in aramızdaki bağı hissetmediğini varsaymak benim için çok saçma. Her şeyi fark ediyor ve cinsel gerilim her zaman zehirli bir şekilde çatırdıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ama bu kadar derinden etkilediği tek kişi ben olamam. Bana bakışıyla, hem vahşi hem de şehvet dolu gözleriyle değil. Sanki aynı nefeste hem bana sahip olmak hem de beni yok etmek istiyor.

Bu beni korkutmalı. Ama tek yaptığı nefesimi hızlandırmak ve vücudumun daha fazla karıncalanmasına neden olmak. Şu anda bile titriyorum. Ve bunun yaptığımız konuşmayla hiçbir ilgisi yok.

Öyle olmalı. Ama olmuyor.

Ve bunun için kendimden
nefret ediyorum.

Bu bile başlı başına kardeşime ve aileme ihanettir. Benim tek teselli ona direnmektir. Diğer tarafa tek parça halinde geçmek istiyorsam bunu yapmak zorundayım.

Bir yıl.

Tanrım, bir ömür gibi geliyor.

"Peki ya ikimiz de senin istediğini yaparsak?" diye sordum. "Ben soruyu sorarım, kardeşim cevabı verir, ben de sana rapor veririm. Sonra ne olacak?"

"Siz özgürlüğünüzü geri alacaksınız ve kardeşiniz de kanunun adanmış bir hizmetkârı olmaya devam edecek."

İğneleyici alaycılığına karşı başımı sallıyorum. "Onu hiç tanımıyorsun, değil mi?"

"Hayır, umurumda da değil."

"İşi onun için her şey demek," diye açıklıyorum, bana sorulmamış olmasına rağmen. "Bunu yapıyor çünkü gerçekten bir fark yaratmak istiyor."

Aleks gözlerini devirir. "Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?"

"Kardeşimin işine ya da kendisine bir daha asla aynı gözle bakamayacağını anlamanızı sağlaması gerekiyor. Eğer istediğinizi alırsanız ve soruşturmadan vazgeçerse, rozetine ve ülkesine ihanet etmiş gibi hissedecek. Bu onu canlı canlı yiyecektir."

Yüzü kayıtsız, hiç etkilenmemiş. Yine de başka bir şey beklemiyordum.

"Söz verdiğin şeyi yapıp ikimizi de bırakabilirsin," diye devam ediyorum, "ama bir an için bile bize hayatlarımızı geri vereceğini düşünme."

Dönüyor ve odanın içinde yavaşça yürüyor, rahat bir tempoda hareket ediyor. O kadar rahat ki beni duyup duymadığını bile anlayamıyorum.

Sonra konuşur. "Sözümün eri olmadığını mı düşünüyorsun Olivia? Bir yıl geçtikten sonra seni bırakacağım konusunda yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Sana ya da sözlerine güvenmek için hiçbir nedenim yok."

Balkonun yanındaki masaya doğru yürür ve annesinin buraya son gelişinde seçtiği sandalyeye oturur. Bu kadar benzer hareket etmeleri ürkütücü.

"Otur," diyor ve karşısındaki koltuğu işaret ediyor.

Bu mesafeden bile, onun varlığının acı verici bir şekilde farkındayım. Daha fazla yaklaşmama gerek yok.

"Teşekkürler, ama ben olduğum yerde kalacağım."

Kaşlarını kaldırıyor ve sonra omuz silkiyor. "Şüpheli beni yaralıyor," diyor. "Ama kendine şunu sor: Amacına hizmet ettikten sonra seni neden tutayım?"

Bu sefer, bana hakaret ettiğinde yüzümün ne kadar az hareket ettiğiyle gurur duyuyorum.

"Aileni korumak gibi bir niyetim yok Olivia," diye devam ediyor. "Ama kardeşin burada bir şey başlattı. Ve ben bunu durdurmak zorundayım."

"Haklı olsa bile mi?"

"Değil," diyor kararlı bir şekilde, gözleri parlayarak.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, samimiyetinin hayal ürünü olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ona inanmak istediğim gerçeğinden nefret ediyorum, özellikle de kardeşimin yanılıyor olabileceği anlamına geldiği için. Tüm bunlar bir hiç uğruna olabilir.

"Tabii ki böyle söylersin."

"Beni bir aziz sanmayın," diyor. "Öldürdüm ve çaldım. İşkence ettim ve yalan söyledim. Şirketleri ve insanları yok ettim."

Düşmanlarıma diz çöktürdüm ve bunların hiçbirisi için özür dilemedim. Hâlâ yaptığım tek bir şeyden bile pişman değilim. Pişman olacağımı da hiç sanmıyorum. Çünkü ne yaptıysam bir sebebi vardı. Ama bu kadınları kaçırmak... Bunun için ne gibi bir nedenim olabilir ki?"

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Belki de kontrolün sende olmasını seviyorsundur. Belki de bundan zevk alıyorsun."

"Oh, yapıyorum," diye itiraf ediyor özgürce. "Ama istediğimi yaptırmak için kadınları kaçırmama gerek yok. Bunu kanıtlayabilecek bir uçak tuvaleti biliyorum."

Utanç ve utanç ve tahrik olmaya çok yakın bir şey sıcak dalgalar halinde sırtımdan aşağı yuvarlanıyor. Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Tanrı aşkına, şu konuyu açmayı keser misin?"

Başını yana eğiyor. "Neden? Hatırası seni rahatsız mı ediyor?" "Belli ki."

Eklemediğim şey ise şu: *Bu benim en büyük utancım ve hayatımın en seksi anının bir araya gelmiş hali.*

"İşleri karmaşıktırıyor, değil mi?" Öne doğru eğildi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Çünkü o gün anlattığım peri masalına inanmak istedim. Ama şimdi, sana buna karşı çok fazla kanıt verdim."

"Kendini övme."

"Asla yapmam. Size sadece görebildiğimi söylüyorum."

Çenem sıkışıyor ama bakışlarımı indirmeyi reddediyorum. "Öyle mi? Devam et o zaman: başka ne görüyorsun?"

"Ailesi için her şeyi yapabilecek bir kadın. Onların güvende olduğundan emin olmak için bir yıl boyunca hayatını pazarlık konusu yapmak da buna dahil."

Konunun değişmesi sarsıcı, ama kabulleniyorum. Uçağın tuvaleti hakkında daha fazla konuşmamak için her şeyi yaparım. "Çok fazla pazarlık yaptığımı hatırlamıyorum. Ayrıca, onlar da benim için aynı şeyi yaptı."

Başını sallıyor. "İster inanın ister inanmayın, hepinizin bu yönüne hayranım. Sana, annene, kız kardeşine. Hatta sinir bozucu lanet kardeşinize bile. Benim dünyamda sadakat en önemli şeydir."

"Babam da böyle derdi," diye fısıldıyorum. "Yani, bunun bir versiyonu. Bize ne olursa olsun birbirimizi kollamamız gerektiğini söylerdi. Özellikle de o artık etrafta olmadığına."

"Ölümünden bu yana ne kadar zaman geçti?" Aleks kasvetli bir şekilde soruyor.

"Yedi yıl. Sanki bir ömür önceymiş ve aynı zamanda dünmüş gibi geliyor."

Ona bakmadığım sürece gerçeği söylemek kolay. Yine de o gözlerin üzerimde spot ışıkları gibi yandığını hissediyorum.

"Kendinizi geçmişte yaşıyormuş gibi görüyorsunuz" diyor. Bu aslında bir soru değil. Sadece gördüğü bir gerçeği ifade ediyor. "Bu mantıklı."

Kaşlarımı çattım. "Mantıklı olan ne?"

"Geçmişte yaşayan insanlar yaşamakta zorlanırlar." Ona ters

ters baktım. "Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum, *Kiska*."

"Hayır, bilmiyorsun," diye itiraz ediyorum. "Genel hatları biliyor olabilirsin ama detayları bilmiyorsun. Birini lanet olası bir dosya klasörüne bakarak tanıyamazsın. İnsanların nüansları vardır. *Benim* de nüanslarım var. En azından vardı. Sen benden her şeyi çalmadan önce."

"Nüanslar, ha?" diye soruyor blöfümü görerek. "Daha fazlasını söyle. Benim için hayatının resmini çiz Olivia."

Başımı sallıyorum, birkaç saniye içinde hayatımın bir albümünü çıkarmaya çalışıyorum. Bunu bana söylediği için değil -çünkü ne de olsa siktir et onu- ama hatırlamak için zaman ayırmazsam, New York ateşli bir rüyadan başka bir şey olmayana ve geriye kalan tek şey bu kabusun soğuk, sert gerçekliği olana kadar, giderek daha az gerçek, daha uzak hissetmeye başlayacağım.

Kelimeler dudaklarımdan kar taneleri gibi dökülüyor. "Central Park'ta ağaçların altında yürüyüşler. Güneş gökdelenlerin arkasından batarken balkonumda çizimler yapmak. Güzel sanatlara bakan ve benim gibi hisseden insanlarla dolu bir şehirde, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen müzelerde gezinmek. Deha karşısında dehşete düşmüş. Kendi başlarına sanatçı olmaktan gurur duyuyorlardı."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yalnız olmam yalnız olduğum anlamına gelmez."

"Bence bu konuda yalan söylüyorsun Olivia. Seni ilk gördüğümde gördüğüm tek şey buydu. Birinin seni gördüğünü hissettirmesini ne kadar çok istiyordun."

Babamın sözlerini düşünerek irkildim. Hayatının son yılında bana sayısız kez tekrarladığı sözler.

Yaşamak cesurlar içindir, derdi tekrar tekrar. Yanıldığını düşünmeye başlıyorum.

"Cesurca yaşamak bana kalp acısından başka bir şey getirmedi," diyorum yüksek sesle. "Bu yüzden artık dikkatli yaşıyorum."

"Cesurca yaşamaktan ne anlıyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu önemli değil."

Sırıtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu beni rahatsız ediyor. "Biliyor musun? Beni yargılama, tamam mı? Sen lanet olası bir Bratva donusun. 'Cesur' tanımlarımız muhtemelen çok farklı. Hayata bakış açılarımız da farklı. Sen sadece kendin için yaşıyorsun. Ama bir aile olarak birlikte yaşadığınızda işler değişir."

"Ben Bratva'm için yaşıyorum," diye düzeltiyor.

"O bir insan değil," diye karşı çıkıyorum. "Cansız, lanet bir şey. Ben bir mirastan bahsetmiyorum, Aleks. *Aileden* bahsediyorum. Ama senin bu konuda bir şey bilmeni beklemiyorum."

Sessizce nefes verir. "Annemle konuşuyordun." "Ona saygılı davranmıyorsun."

"Sorgulanmaya tahammülüm yok. Özellikle de onun tarafından."

"Neden? Onun fikirleri olamaz mı, yoksa sen onları duymak istemiyor musun? Kadınlar da bir şeyler bilebilir, Aleks. Annen senin için neyin en iyi olduğunu bilebilir. Bratva için en iyisini. Ne de olsa sen Rusya'da kim bilir neler yaparken o dört yıl boyunca bu işi yürüttü."

Bir an sessiz kalıyor, gözleri yüzümü tarıyor. "Sana başka ne söyledi?"

Anında, bir hata yaptığımı anladım. Yulia'nın bana bu kadar açılmasına izin vermemeliydim. Eğer bana yaptığı ziyaretleri kısıtlamaya başlarsa.

Bu evde dertleşecek tek bir kişi bile kalmadı.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. "Hepsi bu kadar."

Aleks, "Olduğunu iddia ettiği gibi bir lider değildi," diyor. "Hatalar yaptı."

"İşi öğreniyordu. Hatalar da bunun bir parçası." "Birisi annesinin küçük şampiyonu değil mi?"

Küçümseyici ses tonundan nefret ediyorum. "Burada bana karşı nazık olan tek kişi o."

Pencereye doğru bakıyor. "Ona çok sert davrandım ama sözümü dinlemesini sağlamanın tek yolu bu. O... inatçı."

"Demek buradan geliyor."

Gülümsüyor. "Her ebeveyn-çocuk ilişkisi sizinki gibi bir aşk hikayesi olamaz."

"Benimki mutlu sonla bitmeyen bir aşk hikâyesi," diyorum ona. "Önleyebileceğim bir son."

Merakla bir kaşını kaldırıyor. Çekincelerime rağmen kendimi konuşurken buluyorum. Babam öldüğünden beri söylemediğim şeyleri söylerken.

"Kalp rahatsızlığı teşhisi kondu. Üç damarı tıkalıydı. Doktor kalbinin çok hızlı çalıştığını söyledi. Teşhis konulduktan iki gün sonra bypass ameliyatı olacaktı. Doktor hepimize onu izlememizi söyledi," diyorum. "Yalnız bırakılmaması gerekiyordu. Durumu kırılgandı ve kötüleşme belirtilerine dikkat etmemiz gerekiyordu. Ama annem kilisedeydi. Mia ve Rob artık evde yaşamıyordu."

"Onunla yalnız mı kaldın?"

İç çektim. "Babamın haftalardır haberdar olduğu bir partim vardı. Hoşlandığım çocuğun da orada olması gerekiyordu. Çoğu kız aşık olduğunda annesine gider; ben ona gittim. Ama teşhis konulduktan sonra ona partiye gitmeyeceğimi söyledim."

Aleks başını sallıyor, bu hikâyenin nasıl biteceğini şimdiden görüyor. "Seni o gönderdi."

"Evet. Hayır cevabını kabul etmezdi. Annenin inatçı olduğunu mu düşünüyorsun? Onunla hiç tanışmadın. Eğlenmemi, genç olmamı isterdi. *Yaşamak cesurlar içindir*, bana hep böyle söylerdi."

"Haksız değil."

"Bu davadaydı," diyorum acı bir şekilde. "Çünkü ben evden ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra ağır bir kalp krizi geçirdi. Annem kiliseden eve geldiğinde onu oturma odasının ortasında elini kalbinin üzerine koymuş yatarken bulmuş. Adli tabip, annem onu bulduğunda en az on dakikadır ölü olduğunu söyledi."

Yukarı baktığımda aynı anda üç şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, Aleks bana hayatımda gördüğüm en yumuşak ifadeyle bakıyor. Hiçbir şekilde sempatik değil. Ama şimdiye kadar gördüğüm en az sert ifade.

İkincisi, bir şekilde kendimi onun karşısındaki sandalyede otururken buldum. Ve üçüncüsü, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Babam için ağlamak bana hiçbir zaman zayıf ya da utanç verici gelmedi. Onun için ağlamaktan mutluyum ve bu gözyaşlarını kimin gördüğü umurumda değil. Her biri onu ne kadar çok sevdiğimin bir kanıtı. Onu hala ne kadar sevdiğimin.

"Onun ölümü seni kırdı."

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle oldu. Bir daha asla bütün olamayacağımı düşündüğüm zamanlar oldu."

"Belki de haklıydın," diyor. "Çünkü tek gördüğüm parçalardan oluşan bir kadın."

"Birini sevdiğinizde ödediğiniz bedel budur."

"Ben de sevdim," diyor beni şaşırtarak. "Ama hiçbir ölüm beni yıkamaz. Acıyı alırım ve onu kendimi daha güçlü kılmak için kullanırım."

"Sen kimi sevdin?" Alay ettim. "Aynadaki adamı mı?" "Bunun konuyla ilgisi yok."

Karnımın neden gergin bir şekilde döndüğünü merak ederek yere bakıyorum.

"Doğru.

Neden bana açılıyorsun?" Feveran ediyorum. "Sadece bir yıl buralarda olacağım, değil mi?"

"Tabii daha uzun kalmak istemezsen." "Rüyanda görürsün, göt herif."

"Bu konuda haklısın." Ayağa kalkıyor.

"Seninle kalmayacağımı biliyorsun," diye tersliyorum onu. "Bu konuda fikrimi değiştirmem için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok. Özgür olduğum an ailemin yanına döneceğim."

Sanki onun için fark etmezmiş gibi omuz silkiyor. Sonra da artık silikleşmiş duvarlarına bakıyor. "Buraya seni evde özgür bırakmak için geliyordum, biliyorsun. Ama şimdi o kadar emin değilim."

Sarsılarak ayağa kalktım. "Evin özgürlüğü mü?"

"Sadece karalamalarınızı bu odanın duvarlarıyla sınırlı tutacağınıza söz verirsiniz."

Başımı hararetle sallıyorum, bu hapisane hücresinden çıkmak için yanıp tutuşuyorum. "Çıkacağım."

"O zaman yerleşkede istediğiniz gibi hareket etme özgürlüğüne sahip olursunuz."

"Teşekkür ederim," diyorum - bunu hak etmese de. Ama ben durduramadan ağzımdan çıkıyor. Başka bir hayattan gelen bir içgüdü.

Kapıya yönelirken bana "Ve daha fazla ye," dedi. "Gelin olarak bir iskelete sahip olmakla ilgilenmiyorum."

"Ben senin gelinin değilim!"

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Ben ne olmanı istersem osun."

Sonra, aynen böyle, gitti. Sessizliğe doğru iç çektim.

Aleksandr Makarova'nın karısı olarak üç gün geride

kaldı. Sadece üç yüz altmış iki gün kaldı.

ALEKS

"Bu boku gördün mü?"

Demyan elinde bir gazeteyle ofisine daldı. Önümdeki masaya çarpmadan önce gazeteyi sallıyor.

"Sosyete bölümü mü?" Alay ediyorum. "Gerçekten çok fazla boş vaktin var, Dem."

Yine de şaka havasında değil. "Üçüncü sayfaya bak. Sol altta."

Kaşlarımı çatarak aşağı bakıyorum ve Demyan'ın neden bahsettiğini görüyorum ve anında benim ruh halim de onunki kadar kötüleşiyor.

Annem bir fotoğrafın tamamını tek başına kaplıyor. Yüzünde yüksek sosyeteye özgü bir alaycılıkla doğrudan kameraya bakıyor. Fotoğrafının çekildiğini bildiğine hiç şüphe yok. Hiç beklemediğim bir şekilde spot ışıklarının sahibi.

Gözlerim dizideki bir sonraki fotoğrafa kayıyor. Bu fotoğrafta yine annem var.

Ama bu sefer yalnız değil.

Bakışları yanı başındaki uzun boylu, gümüş saçlı adama odaklanmış. Adam gülüyor, başını rahatça arkaya atmış. Kadının eli adamın kolunda rahatça duruyor.

"Kim bu herif?" Diye bağırdım.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Demyan soruyor. "Onu tanımadın mı?"

Adama daha yakından bakıyorum. Uzun boylu. Seçkin. Yaşlı ama iyi yaşlanmış, sadece çok paranın satın alabileceği türden.

Sonra aklıma geldi.

"Donald Hargrove."

Demyan gülümser ve başını sallar. "Tek ve eşsiz. Orospu çocuğu Brooks Brothers reklamından fırlamış gibi görünüyor."

"Hatırlatsana, bir tür medya kuruluşu, değil mi?"

"Televizyon kralı," diye düzeltiyor Demyan. "Tüm ülkedeki her bekleme odasında gördüğünüz haber ağının sahibi."

"Onun hakkında ne biliyoruz?" Ben soruyorum. "Bariz olanın dışında."

Demyan parmaklarıyla gerçekleri sayıyor. "Daha önce bir kez evlenmiş. Sanırım birkaç yıl önce boşanmış. Görünüşe göre eski karısı hâlâ ondan övgüyle bahsediyor."

"Anlaşması ne kadar büyüktü?"

"Fransa'yı satın alacak kadar

büyük."

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman," diyorum küçümseyerek. "Çocuklar mı?"

"İki," diyor Demyan. "Her ikisi de Avrupalı lüks markalar için modellik yapan yirmili yaşlarında bir çift güzel çocuk. Sosyal medya takipçi sayılarına inanamazsınız."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım. Kusmadan

önce dur." "Makaleyi okumak ister misin?"

"*Blyat*". Sanırım yapmalıyım."

Annemin ismine rastlayana kadar makaleye göz gezdirdim. "Julia Makarova" yazmışlar, "Yulia" değil. Amerikalılar her şeyi kendi yöntemleriyle halletmeye çalışıyor. Her nasılsa, bu beni tüm bu fiyasko hakkında biraz daha iyi hissettiriyor.

İlk paragrafı hızlıca gözden geçirdiğimde burnumu kaldırdım. Yazı ucuz dedikodu ve sığ mizah kokuyor.

Svenson-Met Galası şehrin sosyal takviminin baş tacıdır. Galaya komedi efsaneleri, rock yıldızları ve Oscar adayı aktörler katıldı. (Görünüşe göre, gerçek Oscar kazananların katılacakları daha havalı bir hayır kurumu vardı. Kanser son moda).

Ancak hayal kırıklığı yaşanmadı, çünkü dün geceki etkinliğe on bin dolarlık bilet alan herkes

Medya patronlarının medya patronu: gösterişli Donald Hargrove'dan başkası değil.

Bu özel muhabir adamın kıl payı yakınına kadar geldi ve size söyleyeyim, görüldüğü kadar güzel kokuyor.

Muhtemelen bu yüzden gecenin büyük bir bölümünü hayırsever ve aktivist Julia Makarova ile geçirdiğini görmek pek çok kişiyi şok etti. Belli bir yaşta bir kadın olarak, Bay Hargrove'un kötü şöhretli radarının altından uçup gideceği düşünülebilir. Ama anlaşılan o ki, adam gençliğe olduğu kadar kişiliğe de değer veriyor.

Özel hayatı hakkında bilgi almak istediğimde Gümüş Tilki nazlanırken Bayan Makarova gülüp geçti. İkisine göre de sadece arkadaşlar. Düşündüğünüzden daha kolay inanabilirsiniz. Özellikle de gecenin büyük bölümünde adamı takip eden mankenler ve genç aktrisler ordusuyla birlikte.

Söyledikleri doğrudur: Tanrı bazen iki eliyle birden verir.

Makaleden başımı kaldırıp bakıyorum. "Bu çöp."

"Alev alev yanan bir çöplük yangını," diye katılıyor Demyan. "İnsanların bu saçmalığa neden kucak açtığını asla anlayamıyorum."

Alay ediyorum ve gazeteyi tekrar katlıyorum, böylece Hargrove'un kendini beğenmiş, cilalı sırtışına daha fazla bakmak zorunda kalmıyorum. "Annem bir aktivist ve hayırsever mi? Ne zamandan beri?"

"Bu şimdiye kadar basılmış en çılgın süsleme değil. Daha önce de hayır kurumlarına bağışta bulunmuştuk."

"*Bratva* hayır kurumlarına bağışta bulundu," diye belirttim. "Hayır kurumlarına bağışta *bulundum*. Bu onun parası değil; benim param. Tanrı aşkına, kim adına aktivistlik yapıyor ki?"

"Kadınlar mı?" Demyan tahmin ediyor. "Gelecek dişi ve tüm o caz."

"Sanırım bu ona benziyor."

"Bu şeye gitmek için bilet on bin dolardı," diye belirtiyor. "Ama eminim bu kısmı zaten fark etmişsinizdir."

"Oh, ben yaptım. Onunla konuşacağım."

"Onun harçlığını sıkı tutmuyor musunuz?"

"Bunun gerekli olduğunu düşünmedim," diye mırıldandım. "Rusya'dan döndüğümde her şeyi bana devretmekte yeterince zorlandı. Bir de üstüne onun harcamalarını takip etmek istemedim. Bu... onur kırıcı görünüyordu."

"Şu haline bak, iyi bir evlat oluyorsun. Kalbim ısınıyor."

"Görünüşe göre, artık durmam gerekecek," diye homurdanıyorum, "eğer kadın bir hayır galası için on bin dolar harcıyor ve ihtiyacımız olmayan gözbebeklerini çekiyorsa."

"Hargrove onayladı," diyor Demyan kaşlarını alaycı bir şekilde sallayarak. "Bu senin için yeterli değil mi?"

Sayfayı tekrar çeviriyorum ve resimdeki adamı bir kez daha inceliyorum. Yakışıklı, karizmatik. Ama gözlerinin ardında bir tür uzaklık var. Bir ruhun olması gereken yerde bir boşluk.

Hiç hoşuma gitmedi.

"Bunun tehlikeli olma potansiyeli var," diyorum.

"Evet," diye kesin bir dille yanıtlıyor Demyan. "Adam büyük adam. Dedikoduya çok yatkın, her zaman bir sonraki büyük hikayeyi arıyor. Bu makalenin yazarı Yulia Makarova'nın kim olduğunu tam olarak bilmeseydi bile, o kesinlikle biliyor."

"Benim hakkımda konuştuğunu mu düşünüyorsun?"

"Eminim senin ne kadar yakışıklı olduğunu anlatıp durmuştur. Onun değerli bebeği Awweks."

"Bunu bir daha söylersen dilini koparırım," diye homurdanıyorum, Demyan kıkırdayıp koşarak uzaklaşırken. "O piç hakkında bir şey var mı?"

"Sadece hızlı bir kontrol için zamanım vardı," diyor Demyan. Koltuğuna geri yerleşiyor. "Ama bir ıslık kadar temiz çıktı. Ya hayatında hiç kirli bir iş yapmamış ya da hepsi gözden uzak bir yerde saklı. Yani, tecrübelerime dayanarak konuşmuyorum ama nasıl bir adamın her fırsatta ulusal medyaya kendisini öven bir eski karısı olur?"

"Demek o bir aziz, ha?"

"Kağıt üzerinde, evet. Kesinlikle öyle görünüyor."

"*Fignya*," diye telaffuz ediyorum. *Saçmalık*. "Hiç kimse dolabında birkaç iskelet biriktirmeden onun kadar zengin ve güçlü olamaz. Onları bulmak istiyorum."

Demyan kaşlarını çatıyor. "Etrafı kurcalamamız için bir neden var mı? Riskli görünüyor."

"Eğer benim ve Bratva hakkında rahat olduğumdan daha fazla şey öğrenirse, o adam üzerinde bir çeşit baskı kurmam gerekir."

Omuz silkiyor. "Peki, Kaptan. Yeterince makul. Araştırmaya devam edeceğim." Koltuğunda arkasına yaslanıp çenesini sıvazlıyor, düşünürken ve sinirlerimi bozmak istediğinde her zaman yaptığı gibi yüksek sesle mırıldanıyor. "Biliyor musun, eğer Yulia'nın harcama alışkanlıkları seni rahatsız ediyorsa, her zaman onunla ilişkini kesebilirsin."

"Sert bir his."

Demyan yüzüme gülüyor. "Daha kötülerini de yaptın."

Ona el salladım. "Onunla başa çıkabilirim. Sadece artık benim don olduğumu ve beni dinlemesi gerektiğini hatırlatmam gerekiyor."

"Sert adamım. Anneme emir vermeyi hayal bile edemiyorum."

"Bu yüzden sen o koltuktasın, ben de bu koltuktayım." Kağıdı katlayıp çöpe atıyorum. "Neden sıkıcı bir sivil sikikle arkadaş olmamış, ha? Bir orta düzey yönetici, bir muhasebeci. İpoteği, banliyöde bir evi ve akşamları gezdirecek bir köpeği olan biriyle."

"Çünkü ölesiye sıkılırdı," diye yanıtlıyor Demyan. "Heyecan peşinde koşuyor. Bu egoist, kendini beğenmiş heriflerin etrafında olmayı seçmesinin tek nedeni bu."

"Ya da belki de akraba ruhlar bulmuştur."

Islık çalıyor. "Kendi annen hakkında ne kadar düşük bir fikre sahipsin."

İç çekiyorum ve rahatlıyorum. "Yetki ona bırakıldığında kendi başının çaresine baktı. Hatalar yaptı ama eğitimsiz ve deneyimsiz olduğunu düşünürsek elinden geleni yaptı. Sadece bazı şeylere Tanrı vergisi bir hakkı olduğuna inanması beni sinirlendiriyor."

"Ya da belki de ikiniz birbirinize o kadar benziyorsunuz ki birbirinizle anlaşılamıyorsunuz?"

"Bu bir strateji seansı mı yoksa terapi mi?" Hırlıyorum. "Psikanalizi bana bırak."

Demyan sadece kıkırdıyor. Sonra dikkatli bir ifadeyle beni düzeltiyor. "Son zamanlarda yaşlı adamı görmeye gittin mi?" diye soruyor -bu konuda ne hissettiğimi çok iyi bilmesine rağmen.

"Hayır."

"Yaptım," diye itiraf ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sen lanet olası bir prensin."

Omuz silkiyor. "Bir gün biz de o kadar yaşlanacağız. Hatta belki de o kadar çaresiz."

"Ben *asla* öyle olmayacağım," diyorum şiddetle. "Ve eğer bu bir şekilde mümkün olursa, bedenim bana sırt çevirmeden çok önce beynime bir kurşun sıkacağım."

Demyan ikna olmamış görünüyor. "Artık bundan kurtulabileceğinden emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Peki neden?"

Demyan alaycı bir gülümsemeyle beni işaret ederek, "Artık bir karın var," dedi.

"O bir eş değil," diye karşılık veriyorum. "O bir araç. Bir dekor." "Yine de çok güzel bir dekor, kabul etmelisin."

Omuz silktilim. "Fark etmemiştim."

"Oh, lütfen," diye alay eder Demyan. "Yalan söyleme. Görmemiş gibi davranma."

"Görmem gerekmeyen hiçbir şey görmüyorum."

"Sana ne gördüğümü söyleyeyim: Ona nasıl baktığını gördüm, *Sobrat*. Ve sen tornavidana öyle bakmazsın. Yani, alet olsun ya da olmasın, o farklı."

Bu beni kızdırıyor ve o da bunu biliyor. Sert bakışlarımı ona çeviriyorum ama o sadece omuz silkiyor. Benim yanımda geçirdiği bir ömürden sonra, öfkem artık onu rahatsız etmiyor. Hiçbir zaman da etmedi.

"Sadece söylüyorum, dostum," diye ekliyor. "Herkes saçmalayabilirsin. Ama ben uzun zamandır seninleyim. Bir şey ilgini çektiğinde anlarım. Olivia buna uyuyor."

"Sana psikiyatristim olman için para ödemişim."

"Hayır, arkadaşın olmam için bana para ödüyorsun," diye düzeltiyor. "Ki bu çok daha acınası bir durum."

Ona parmağını gösteriyorum, sonra kendimi masadan kaldırıp kapıya doğru yöneliyorum. "FBI soruşturmasını takip et. Lawrence'ın anlaşmaya sadık kalıp kalmadığını ya da hâlâ benimle dalga geçmeye çalışıp çalışmadığını bilmem gerekiyor."

"Ya öyleyse?"

"O zaman ona kız kardeşini parçalar halinde gönderirim ve kendinden başka suçlayacak kimsesi kalmaz," diye hırlıyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, onun hayatını riske atacağına inanmıyorum. Onu çok seviyor."

"Aşk, ha?" Demyan düşünüyor. "Birçok erkeğin hırslarının ölümü olmuştur."

"Evet," diye homurdandım. "Buna güveniyorum."

OLIVIA

Özgürlüğün tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Bunu söylemem bile çok saçma. Ama bir odaya hapsedüğüm üç günün ardından, koridora adım atmak bile cennetteki ilk günüm gibi geliyor.

Merdivenlere doğru yürürken koridorun köşesinden gelen ve duvarda büyüyen bir gölge görüyorum. Karşıma çıkan kişinin beni odama geri sürükleyip tekrar içeri kilitleyip kilitlemeyeceğini merak ederek donup kalıyorum.

Sonra bir hizmetçi belirir. Sevimli, minyon, ağırbaşlı gri bir elbise giymiş, saçlarını düzgün bir topuz yapmış.

"Hanımefendi." Sesi saygılı geliyor. İnsan gibi konuşulmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuşum.

"Dışarı çıkmaya iznim var," diye geveliyorum. "Aleks, o... Yani o adam-" diye çaresizce kekeliyorum, şimdiden kendimden nefret ediyorum ama sözcüklerin ağzımdan dökülmesini engelleyemiyorum. "Evin içinde istediğim yere gidebileceğimi söyledi. Bileşik! Bileşik demek istedim. Buna bahçe de dahil, değil mi?"

Hizmetçi bana tamamen delirmişim gibi bakıyor. Onu gerçekten suçlayamam. Ben de aynı şeyi merak ediyorum.

"Elbette hanımefendi," diyor yavaşça. "Bahçeler de buna dahil."

"Doğru. Güzel. O zaman ben sadece... yürüyorum."

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Ne gibi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Size yiyecek ya da içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Mutfak her zaman tamamen doludur. Aşçı biraz önce akşam yemeği için erzak almaya gitti ama açsanız her zaman yiyecek bulunur."

"Oh. Ben kendime yardım edeyim,
teşekkürler." "Size yolu göstereyim mi?"

"Kendim halledebilirim," diyorum. "Yardımanız için teşekkürler."

Etrafında dans edip merdivene ulaşıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda beni izlediğini fark ettim. Kesinlikle şaşkın görünüyordu.

Sanki Aleks gibi bir adamın neden benim gibi biriyle evlenmeyi seçtiğini anlamaya çalışıyor. Neredeyse tüm hikayeyi ona anlatmak isteyeceğim.

Merak etme, seni tatlı yaz çocuğu, benimle gerçekten ilgilenmiyordu. Bu kardeşimle onun arasındaki bir güç oyunuydu. Ben sadece Teksas büyüklüğünde egoları olan iki adamın arasında kalmış işe yaramaz bir piyonum.

Kendimi önemli hissettirmek yerine -bakın bana, devler çatışmasının merkezindeyim! Sanki güçlü adamların üzerinde tepineceği parlak bir bibloya indirgenmişim gibi. Timsahlar için bir et parçası.

Ürpererek hizmetçiye sırtımı döndüm ve merdivenlerden aşağı indim.

Uçsuz bucaksız koridorlarda amaçsızca dolaşırken tesadüfen mutfağa denk geliyorum.

Evin geri kalanı kadar güzel. Uzun bir cam duvar, alt kattaki açık konsept yaşam alanına bakıyor. Açık bir çift güzel Fransız penceresinin yanında, iki kişilik çay için ayarlanmış ferforje bir masa oturuyor.

Tıpkı hizmetçinin dediği gibi, bir aşçı ya da başka birini görmüyorum. Emin olmak için nefesimi tutup dinliyorum.

Yalnız olduğumu teyit eder etmez, çift kapılı devasa buzdolabına koşup kapağını açıyorum.

İlk üç rafa doldurulmuş yiyecek kaplarına bakarken "Ah, Yüce İsa," diye nefes alıyorum. Hiçbir şey bu kadar güzel görünmüş müydü?

Bir kucak dolusu kap çıkarıp mermer kaplı adaya diziyorum ve teker teker açıyorum.

Lazanya.

Ceviche.

Cennetten gelen şeker kaplı bulutlar gibi bir sürü küçük hamur işi.

Çatal bıçak takımlarının olduğu çekmeceyi bulmam biraz zaman alıyor ve mikrodalgayı bulmam da birkaç dakika daha sürüyor. Bir çatal bulmaya çalışıyorum ama sonunda mikrodalgaya rastladığımda görünürde bir düğme olmadığını fark ediyorum. *Jetgiller*'in setinden çalınmış gibi görünüyor, tamamen siyah cam ve pürüzsüz titanyum.

Hm. Şu anda bu şifreyi çözemeyecek kadar açım. Bu yüzden mikrodalga görevini iptal ettim, kendimi bar taburelerinden birine attım, bir çatal aldım ve akşamdan kalma bir Garfield gibi soğuk lazanyayı ağzıma atmaya başladım.

"Çok güzel," diye inliyorum ağzım doluyken.

Canım içecek bir şeyler çekmeye başlamadan önce lazanyanın yarısını bitiriyorum. Taburemde dönüp duruyorum ama bu mutfaktaki diğer her şey gibi bardaklar da muhtemelen gözden uzak bir yere saklanmış.

"Eğer bir bardak olsaydım, nerede olurdu?" Yüksek sesle düşünüyorum. Kelimelerim boğuk çıkıyor çünkü ağzımda hala çok fazla yemek var.

"Üst dolap."

Gerçekten ama gerçekten görmemeye çalıştığım kişiyi görmek için döndüğümde neredeyse lazanyam boğazımda düğümleniyordu.

"Aleks," demeye çalışıyorum ama bu sadece boğulmamı daha da kötüleştiriyor. Peynir ve domates parçalarını odanın her tarafına püskürtmemek için tüm çabamı harcıyorum.

Eğlenerek sırtarak mutfığa girdi ve tek başıma asla ulaşamayacağım kadar yüksek bir dolaptan bir bardak çıkardı. Buzdolabındaki sürahidenden su doldurduktan sonra tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Düşüncesiz, zahmetsiz bir hareket, ama sanırım tam önümde durmasına şaşırmamalıyım.

Aleksandr Makarova için her şey her zaman mükemmel gidiyor.

Gözlerimi devirerek bardağa uzanıyorum ve hemen deviriyorum.

Tanrım, yine mi bu? Adam bardak kavramını anlamadığımı düşünüyor olmalı.

Ağzımdaki devasa yemek meteorunu yutarken aceleyle bardağı kaldırıyorum ve yakındaki bir bulaşık havlusuyla dökülen suyu siliyorum.

Bu sırada Aleks adanın uzak ucunda kahkahalarla homurdanıyor. "Kiminle uğraştığımı unutmuşum."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum. "Bu senin hatan. İnsanlara böyle sinsice yaklaşamazsın."

"Kimseye gizlice yaklaşmıyordum; kendi evimde mutfağa giriyordum," diyor hala eğlenerek. "Yemeğinizi o kadar derin yiyordunuz ki beni fark etmediniz."

Rengim kızardı. "Hapis bir kızı acıktırıyor sanırım." "Bu senden başka kimsenin suçu değil."

"Doğru, tabii ki," diye tersliyorum, gözlerimi devirerek. "Seninle hiçbir alakam yoktu. onunla yap."

"Sana daha önce de söylediğim gibi Olivia, hepimizin seçimleri var. Ama seni durdurmana izin verme. Sen ve o lazanya çok iyi anlaşıyor gibisiniz."

Yemeğe devam etmek gibi bir niyetim olmamasına rağmen çatalı bir balta gibi elime alıyorum. Ama sırf buraya geldi diye yemek yemeyi bırakacak kadar kendime güvendiğimi düşünmesini de istemiyorum. Onunla her zaman olduğu gibi, bu bir Catch-22.

"Hizmetçileriniz ve özel aşçınız var," diyorum, çoğunlukla sessizliği doldurmak için. "Çok mu şımarıksın?"

Sessizken bakışları her zaman çok daha yoğun oluyor. "Sence yemek pişirecek ve temizlik yapacak zamanım var mı?"

"Zamanın olsa bile bunu yapmazdın." "Hayır, muhtemelen yapmazdım."

"Nasıl bir şey?" diye sordum. "Hayatınızı başkalarının sizin için yönetmesi?"

O alay ediyor. "Onlar yönetmek benim Ev. I yönetmek benim Hayat. İşte bir fark."

"Kılı kırk yarıyormuşsun gibi geliyor ama konudan sapıyorum. Bütün köleleriniz burada mı yaşıyor?"

"Çalışanlarımın," diye telaffuz ediyor, "arka tarafta odaları var." Açık pencereden, arka taraftaki uzun ev tipi zarif bir yapıyı işaret ediyor.

Havuz. "Şu anda sadece on ikisi dolu olsa da yirmi kişilik yer var."

Yutkundum ve şu anda kendi ligimden ne kadar uzakta olduğumu fark ettim. Bir temizlikçi akıl almaz bir lüks. On iki ise... Bunun için kullanılacak kelimeyi bile bilmiyorum. En hafif tabirle *çok fazla*.

"Büyüdüğün yer burası mı?"

"Aşağı yukarı. Ben küçükken buraya taşınmıştık. İlk silahımı şuradaki ağaca ateşlemiştim."

"Bunun senin için güzel bir anı olacağını bilmeliydim," diye mırıldandım. "Çok farklı çocukluklarımız oldu."

"Yarısını bile bilmiyorsun."

Bana öyle bir bakış atıyor ki, bu sözlerde söylediğinden daha fazlası olduğunu anlıyorum. Buna *kederli* demek doğru olmaz, ama bu çizgide bir şey. Kasvetli, belki. Melankolik.

"Aldırmadın mı?" Daha sessiz, daha az şirret bir sesle soruyorum. "Çocuk olmama izin verilmesi yerine bir asker gibi eğitilmem?"

"Neden umursayayım ki?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hiç kaçırmadın mı, ateş etmeyi, ne bileyim... babanla bahçede top tepmeyi?"

"Şimdi bunun bana ne faydası olacak?"

"Boş ver," diyorum ürpererek. "Soru geri çekildi."

Buzdolabına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hepimiz kurabiye kalıbında yetiştirilmiyoruz Olivia. Bazılarımız farklı şeyler için yaratılmışız."

"Bu benimle değil, bir terapistle konuşman gereken bir şey gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum. "Ama eminim normal *bir şey* yapmışsındır. Üniversite mi?"

"Hayır."

"İş mi?"

"Bratva benim işim."

"Evet, Tanrım, bunu yeterince söylüyorsun, anlıyorum. Ama hiç Burger King gibi bir yerde çalıştın mı?"

Homurdanıyor. "Kesinlikle hayır."

"Peki ya normal bir flört hayatı?" Sorularıma gerçekten cevap veriyor olmasından cesaret alarak soruyorum. "Kızlarla nasıl tanıştın?"

"Herkes gibi kulüplerde ve barlarda." Öne doğru eğiliyor ve ekliyor, "Ve onlar *kadınlardı*. Kız değillerdi. Kim olduklarını ve hayattan ne istediklerini tam olarak bilen türden kadınlar."

Karşılaştırma oyunu oynamak kazananla sonuçlanmıyor ama kendimi durduramıyorum. Kendimi onun ilk zamanlarını, ilk aşkını merak ederken buluyorum. İlk aşkı var mıydı ki? Böyle bir şey yapabilir mi?

"Tüm o soruların kafandan süzüldüğünü görebiliyorum, biliyorsun," diyerek konsantrasyonumu bozuyor.

"Yani şimdi de zihin okuyucu mu oldun?"

"İnsanların bana söylemek istemedikleri şeyleri bilmek benim işim," diyor basitçe. "Ama seninle ilgili olarak, övgüyü tam olarak alamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü nasıl hissettiğini saklamakta pek iyi değilsin."

Savunmaya geçerek geri çekildim ve elimdeki çatalı bıraktım. "Beni tanıdığını sanmandan nefret ediyorum."

"Ama biliyorum, *Kiska*. Seni senden daha iyi tanıyorum."

"Bir gün," diyorum gözlerinin içine bakarak, "bir gün, beklenmedik bir şey yapacağım. Yanıldığını kanıtlayacağım."

O ölümcül, seksi gülümsemesiyle gülümsüyor. "Dört gözle bekliyorum."

Kendini dik tutmaya çalıştığında, hayal kırıklığının fiziksel bir şeymiş gibi içimde kabardığını hissediyorum. Neden benden her uzaklaştığında bana bir şey kaybetmişim gibi hissettiriyor?

"Nereye gidiyorsun?" İlgisiz görünmeye çalışarak soruyorum.

"Annemle konuşmam gereken birkaç şey var."

"Oh. Tamam."

Önümdeki yarısı boş kaba bakıyor. "Kaldığın yerden devam etmene engel olmama izin verme."

O gider gitmez kabı açıp kocaman bir lokma daha alıyorum. Artık aç değilim ama ruh halim beni ele geçirdiğinde duygularımı yeme eğilimim var.

Görünüşe göre, bugün o günlerden biri.

Lavaboda bulaşıkları yıkarken aklıma Aleks'le bütün bir sohbeti kardeşimi bir kez bile anmadan yaptığımız geldi.

Nedense bu bir ihanet gibi geliyor.

Burası gevşemek ve rahatlamak için geldiğim bir tatil evi değil. Dışarıda benim adıma ödleri kopan bir ailem var. Beni kurtarmak için kariyerini feda edebilecek bir kardeşim var.

Uçağımın rötar yaptığı andan beri hayatımda ters giden her şeyin sorumlusu olan adamla mutfakta küçük, rahat sohbetler yapıyor olmamalıyım.

Kirli çatal ve tupperware'i lavaboya bırakıyorum. Aleks pisliğini temizlemesi için başkasına para verebilir.

Bahçelere doğru yürüyorum, birinden bıktım -kendimden mi? Aleks? Tanrı mı? Cevabı biliyorsam ne olayım, bir ses duydum. Kesinlikle bir kadın sesi.

Ve sesi üzgün geliyor.

Sesin peşinden evin uzak köşesindeki bir odaya gidiyorum. Kendimi merdivenle öndeki duvar arasına yerleştiriyorum, böylece görülme şansım olmuyor.

Buradan Aleks'in geniş omuzlarını görebiliyorum. Sırtı bana dönük olduğu için sessizce minnettarım. Adam diğer yöne bakıyor olsaydı burada durduğumu fark etmeyecek kadar anlayışlı.

Hafifçe yana eğilir ve Yulia görünür hale gelir. Soluk bir kot pantolon ve kaşmir bir kazak giyiyor. Bugün hiç makyaj yapmamış ve ilk kez yaşını gerçekten görebiliyorum.

"Sakin ol lan," diye homurdanıyor Aleks.

"Sakinleşmeyeceğim," diye kekeliyor, açıkça sarsılmış. "Şimdi de bana kiminle ilişki kurabileceğimi mi söylüyorsun?"

İlk düşüncem benim hakkımda konuşuyor olabileceği. Ama bu kadar öfkeli olması bana aksini düşündürüyor. Beni bir daha göremeyeceğini söylese ne umurunda olur ki? Ben onun için bir hiçim. Sadece oğlunun çaresiz küçük oyuncağıyım.

"Size böyle bir şey söylemiyorum," diyor. "Size dikkatli olmanızı söylüyorum. Adam televizyon kanallarının kralı."

Televizyon kanallarının kralı, bu bir şeyler çağrıştırıyor. Dilimin ucunda bir isim var ama tam olarak çıkaramıyorum. Zaten önümde gerçekleşen kavga da dikkatimi çok dağıtıyor.

"Yani? O başarılı ve eğlenceli biri. Ve benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyor." "Onunla çıkıyor musun?"

"Hayır, biz sadece arkadaşız."

Şu anda söylediği hiçbir şeye güvenmezdim. Görünüşe göre Aleks de güvenmiyor.

"Bratva meselelerini bu adamla tartışmayacaksın," diyor kararlı bir şekilde.

"Konuşacağımı nereden çıkardın?"

"Çünkü yalnızsınız ve hayatınızda kötü seçimler yaptığınız biliniyor. geçmişte kaldı."

"Yapma," diye tıslayarak ondan uzaklaşıyor. "Donald ve ben sadece arkadaşız. Pek çok ilgi alanımız aynı. Ayrıca, bu Allah'ın belası evden çıkmak benim için de iyi olacak."

"Madem öyle, geçen yıl Paris'te senin için aldığım malikaneyi neden kabul etmedin?"

İnanamayarak neredeyse kahkahalarla gülecektim. Paris'te bir malikane mi? O da *hayır mı* dedi?

Zengin insanlar bambaşka bir tür delidir.

"Çünkü burası benim evim!" diye haykırıyor. "Burası benim evim ve buradan ayrılmayacağım. Bu Bratva'nın dışında bir hayat yaşamayı hak ediyorum."

bu süreçte diğer her şeyi feda etmek."

"Sorun değil. Evden çıkın, çıkmayın, umurumda değil. Ama aile işleri bu çatı altında kalır."

"Beni ne sanıyorsun?"

"İlgi isteyen bir kadın," diye sertçe karşılık veriyor.

Ahh. Ben bile irkildim. İlişkileri belli ki ilk düşündüğümünden çok daha karmaşık. Aralarında acı var. Çürüyen, iltihaplanan bir tür kızgınlık.

Aleks iç çeker ve başını ellerinin arasına alır. "Bu bir ders değil anne. Hayatını mikro yönetmeye çalışmıyorum. Sadece söylüyorum-"

"Tam olarak ne diyorsun Aleksandr?"

Başını dikleştirir. "O omurgasız orospu çocuğu haber değeri taşıyan hikâyeler peşinde koşacaktır. Eğer soruşturmadan haberdar olursa ya da-"

"Yoksa ne olur?" Yulia alay ediyor. "Genç bir kadını rızası dışında burada tutuyor olmanız mı?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye soğuk bir şekilde yalan söylüyor. "Olivia benim karım."

"Evlendiğinden beri onunla bir gece bile geçirmedin. Bir daha düşündüm de, babanla yaptığım evliliğe benziyor."

"Senin de sık sık söylediğin gibi, ben en iyilerden öğrendim."

Aralarında gidip gelen acımasız iğnelemeler karşısında tüylerim diken diken oluyor. Yulia da kendine göre bazı hasarlar veriyor ama üstünlüğü elinde tutmak için fazla heyecanlı ve duygusal. Buna karşın oğlu son derece sakin.

"Başka neden korkuyorsun Aleks?" diye soruyor, sesi giderek alçalıyor ve ben zar zor duyana kadar kısılıyor. "Küçük kirli sırlarınızı öğrenmesinden mi endişeleniyorsunuz? Kadınlar..."

Olduğum yerde donup kaldım. Isabella'dan mı bahsediyorlar?

Ama Yulia "*kadınlar*" dedi. Çoğul. Rob'un bahsettiği kadınlarla aynı kadınlar mı?

"Yeter!" Aleks kükrer. "Tek kelime daha etme anne."

Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Eğer beklenmedik bir anda dışarı fırlarsa, beni gizlice dinlerken yakalayacak ve o zaman ödeyecek cehennem olacak.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, gözden kaybolup ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken duyabildiğim tek şey bu.

Oturma odalarından birini temizleyen hizmetçiden kaçıyorum ve onun yerine yan odaya geçiyorum. Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum.

Ama bildiğim bir şey var: Yeterince uzun süre bakarsam, onu bulacağımdan eminim.

ALEKS

Annem bana sırtını dönerken, "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun," diye homurdanıyorum. "Bu evin bir parçası olarak kalmayı seçtiğin sürece, ben senin donunum."

Yavaşça dönüyor, sert yüz hatları acıyla çarpılmış. "Bu Bratva'nın bir parçası olduğumun bile farkında değildim."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Sertifika mı? Üyelik rozeti vermiyoruz."

"Sıkı çalışmam için biraz takdir belki. Fedakarlıklarım için. Bu çok mu zor olurdu?"

"Ben Rusya'dayken yaptığın her anlaşma fiyaskoyla sonuçlandı. Minkoff yerine Sarkozy'yı seçtin çünkü onun sikini daha çok seviyordun. Bunun akıllıca bir karar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ölüm sessizliğine büründü.

"Bu doğru." Başımı vahşice salladım. "Bunu biliyorum. Ben yokken olan her şeyi biliyorum."

"Birine beni mi gözetlettin?" diye fısıldıyor.

"Yapmam gerekeni yaptım," diye yanıtlıyorum. "Burada çıkarlarımın gözetildiğinden emin olmam gerekiyordu. Ve sen bunu yapabilecek durumda değildin."

"Sarkozy daha iyi getiri teklif etti-"

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun," diye çıkışıyorum, yalanını bitirmesine izin vermeyerek. "Sadakatinden ve bir avuç eğitimsiz adamından başka sunacak hiçbir şeyi yoktu. Ama Minkoff'un Otets'e ve Makarova ailesine duyduğu saygıdan dolayı paylaşmaya istekli olduğu insan gücü ve bölgesi vardı. Sen onu geri çevirdin çünkü o adi Sarkozy denen orospu çocuğuyla yatıyordun."

"Ben... o... o..."

"Ne var anne?" Bastırıyorum. Çenesi kapanıyor. "Şimdi bana ne bahaneler sunacaksın? Hangi gerekçeleri öne süreceksin? Bu Bratva hakkında çeneni kapalı tutman konusunda sana neden güvenmediğimi bilmek ister misin? Çünkü bunu daha önce hiç yapamadın. Sana biraz ilgiden başka bir şey vermeyen adamlara sırlarını verdin. Ve bu sefer, bunun sonuçlarıyla uğraşmak beni rahatsız etmiyor."

"Ne serptintisi?" diye zayıfça itiraz ediyor. "Hayır-"

Öne doğru bir adım atıyorum, benden geri çekilene kadar yüzüne yaklaşıyorum. Ama gidebileceği hiçbir yer yok.

"Benim hatam seni kararlarının sonuçlarından korumak oldu," diyorum ona. "Seni görevlerinden almayı ve tam olarak ne kadar kötü çuvalladığını sana söylemeden görevi devralmayı seçtim."

"Abartıyorsun. Bana söyledin-"

"İki seçeneğim vardı: seni ezmek ya da korumak. Şansına ikincisini seçtim."

Yıllardır bastırılmış öfke lav gibi içimden akıyor. Ona duyduğum saygıdan dolayı uzun süre kendimi tuttum. Ama bugün ona yumuşak davranacak sabrım yok. Sağlığı kaldırabileceğimden çok daha fazla.

Başını sallıyor, gerçek olduğunu bildiğim şeyi kabullenemiyor. "Sen yokken ben geliştim," diye fısıldıyor. Beni ikna etmekten çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi.

"Bana Rusya'yı sor," diye meydan okuyorum. "Bana orada işlerin nasıl gittiğini sor."

"Düşmanlarımızla uğraştınız ve ticari çıkarlarımızı eve geri getirdiniz," diyor eski parti çizgisini tekrarlayarak. "Çünkü sonsuza kadar Rusya'da kalmak istemediniz."

"Yanlış," diye yüzüne doğru nefes alıyorum. "Ya oradaki her şeyi kurtaracaktım ya da buradaki her şeyi. İkisini birden yapamazdım. Bu yüzden sırf düşmanlarımızın eline geçmesin diye yurtdışında sahip olduğumuz son kaynağı da yaktım. Sonra da Bratva'yı *sizinkilerden* uzak tutmak için buraya döndüm."

Yeni bilgiler karşısında şaşkına dönmüş görünüyor. Söylediklerim doğru: Onu karanlıkta tutmak, sonuç almadan Don gibi davranabileceğini düşünmesine izin vermek bir hataydı.

Bu bir oyun değil.

"Oğluma ne oldu?" diye fısıldıyor sersemlemiş bir halde. "Beni seven o küçük tatlı çocuğa ne oldu?"

"Sana değer vermediğimi mi sanıyorsun?" Yüzümü buruşturuyorum. "Seni annem olarak görmediğimi mi sanıyorsun? Çenemi kapalı tutan tek şey sevgidir."

"Çünkü beni aşağılamak için mükemmel anı bekliyordun," diyor, dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor.

"Niyetim asla bu değildi," diye iç geçirdim. "Ama kendini yalnız ve takdir edilmemiş hissettiğin için inşa ettiğim şeyi havaya uçurmana izin vermeyeceğim. Hargrove sahip olunması tehlikeli bir arkadaş. Özellikle de şu anda."

Dudağını ısıırıyor. "İlgilenmiyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlıyor."

"Söyleyin bana: Ona kim olduğumu söylediğinizde size olan ilgisi arttı mı? Kim olduğumuzu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu söylemen çok acımasızca."

"Henüz hiçbir şey söylemedim," diye sızlanıyorum. "Soruya cevap ver."

Yırtıcı hayvan yaklaşırken tuzağa düşmüş bir hayvan gibi görünüyor. "Arkadaşlığımız gerçek," diye ısrar ediyor. "Yemin ederim öyle. Senin hakkında konuşmayacağım."

Eğildim ve bir elimi yüzünün iki yanına koyarak onu duvara yasladım. "Hataların için seni bir kez affettim. Anne ol ya da olma, bunu ikinci kez yapmayacağım."

"Ne diyorsun sen?"

"Onunla ilişkini bitirmeni bekliyorum," diye emrediyorum. "Yastık muhabbetinin felaketim olmasına izin vermeyeceğim."

"Yastık muhabbeti mi?" diye karşı çıkıyor. "Sana daha önce de söyledim, romantik bir ilişkimiz yok. Ben onun tipi değilim."

Bunu söyleme şekli dikkatimi çekti. Sanki Hargrove hakkında herkesin bilmediği bir bilgiye sahipmiş gibi.

Biliyordum amına koyayım. Herkesin dolabında iskeletler vardır.

"Onun tipi değil, ha?"

Bana kayıtsız bir omuz silkme hareketi yapıyor, dil sürçmesini telaşla geri almaya çalışıyor. "Bu sadece insanların söylediği bir şey."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Donald ve benim bir süredir arkadaş olduğumuzu bilmek sizi şaşırtabilir. İlk kez siz Rusya'dayken tanışmıştık."

"Onu yıllardır tanıyor musun?"

"Birçoğu," diyor. "Uzun zamandır arkadaşım ve sırdaşım." "Sırdaş," diye yineliyorum. "Bundan hoşlanmadım. Ona ne konuda sır veriyorsun?"

"Öncelikle, çocuğunuzla sorunlu bir ilişki yaşamanın ne demek olduğunu biliyor" diyor.

"Oh, saçmalamayı bırak. Biz-"

"Sahip olduğumuz şey düşmanlık," diye araya giriyor. "Tartışmalar. Öfke. Oturup sohbet etmeyeli ne kadar oldu Aleksandr? Sadece hoş, rahat bir sohbet?"

Başımı salladım. "Ne anlamı var ki?"

"Ben senin annenim," diyor. "Benimle konuşabilmelisin." Sanki net görmeye çalışıyormuş gibi ellerini yüzünde gezdiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bazen Makarova işine dahil olmak istememin en büyük nedeninin seninle bağlantı kurabilmemin tek yolu olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Sesi samimi geliyor ama bu ona hiç yakışmıyor. "Bunun en akıllıca plan olduğundan emin değilim."

İç çekiyor ve şefkatli bir eliyle yüzüme dokunuyor. "Sen yaşıyorsun ve nefes alıyorsun

Bu hayat, Aleks. Başka hiçbir şeye yer bırakmıyor. Ya da başka *birine*."

"Bu benim yapmam gereken şey."

"Buna itiraz etmiyorum. Sadece diyorum ki, hayatta daha fazlası var. Her şeye sahip olabilirsin ama yine de bu küçük parçayla yetiniyorsun. Ve bunun sana neye mal olduğunu görmüyorsun bile."

"Ödemeye razı olmadığım bir bedel yok," diye savunmacı bir şekilde homurdanıyorum.

"Peki ya bir aile?" diye bastırıyor. "Bir gün bir tane isteyebilirsin."

"Bunun için daha sonra zaman var. Mirasımı korumak için endişelenmeye başlayacak kadar yaşlandığımda. Şimdilik önemli olan tek şey o mirası ilk etapta inşa etmek."

Gözleri neredeyse yaşlarla ıslanmış gibi görünüyor. Onu hiç ağlarken görmedim ve göreceğimi de sanmıyorum ama bu tehlikeli bir şekilde ona yaklaşıyor.

"Peki ya aşk?" diye fısıldıyor.

"Tanrım," diye tükürdüm, yüzümü ondan çevirerek. "Bütün bu duygusallık da nereden çıktı?"

Tekrar görüş alanıma girmek için etrafımda dolaşıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor dikkatle.

"Bu gereksiz," diyorum. "Ve bunu senden duymak ikiyüzlülük."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Ben büyürken senin mükemmel bir ailenin peşinde koştuğunu hatırlamıyorum," diye belirtiyorum. "İşlerini Otets'ten saklamakla meşguldün."

Bu konuyu açtığımda utanmış gibi görünmüyor. Hatta çenesi yukarı kalkıyor ve gözlerinde çelik gibi bir ifadeyle bana bakıyor. "Mutluluğu bulabildiğim yerde buldum. İster inan ister inanma, baban için elimden geleni yaptım. Çok uzun bir süre boyunca. İlk evlendiğimizde ben sadece on dokuz yaşındaydım. Sadece bir kızdım, oysa o dünyayı tanıyan bir adamdı. Ama beni hiçbir şeye alıştırmadı. Hiç soru sormadan rolümü bilmem bekleniyordu. Bilmediğim zaman da bana kusurluymuşum gibi davranırdı."

Şimdi ateşli ve geniş, sanki konuştukça uzuyor ve daha da yoğunlaşıyor.

"Bunun on dokuz yaşındaki bir çocuk üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyor musunuz? Ben buna hazırlıklı değildim. Bu yüzden zor yoldan öğrendim. Kocam sadece güçlü bir Bratva'nın donu olduğu için güçlü değildi; bir erkek olduğu için de güçlüydü. Ve kabul edelim ki bu bir erkek dünyası, değil mi Aleks?"

Bir cevap beklemediğini çok iyi biliyorum. Ben de ona bir cevap vermiyorum.

"Bu kâbusun içinde hayatta kalmayı öğrenmek zorundaydım. Onu memnun etmek için çok uğraştım," diye devam ediyor sesi çatlayarak. "Onu sevmeyi çok istedim ve onun da beni sevmesini istedim. Ama daha evleneli bir yıl bile olmamıştı ki eve kadın getirmeye başladı. Bunu hiç gizlemedi. Herkesin görebileceği kadar açtı. Kendi evimde aşağılanmışım ve bunu sineye çekmem bekleniyordu."

Göğsüm sıkışıyor. Her şey çok boktan. Çok yanlış. Ama henüz işi bitmedi.

"İlk birkaç yıldan sonra, babanın bu diğer kadınlarla yaptıklarını durdurmayacağı anlaşıldığında, başka bir şey denemem gerektiğine karar verdim. Belki ona bir çocuk verirsem bana sadık kalırdı. Bu yüzden doğum kontrol haplarımı bir kenara attım ve hamile kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yine de sana hamile kalmam yıllarımı aldı" diyor. "Yirmi dokuz yaşındaydım ve zaten on yıldır evliydim. Ve hamilelik... Hamilelik çok zordu. Son iki ay boyunca yatak istirahatindeydim. Ve ben yatağıma hapsolmuş, bebeğini güvende tutmaya çalışırken, o koridorun sonundaki odada fahişelerini becermeye devam ediyordu. O değişmedi. Benim için değişmedi. Senin için bile."

Kendini toparlaması biraz zaman alıyor. Bana tekrar baktığında, dökülmemiş gözyaşları kaybolmuştu. Asla unutamadığı diğer tüm şeyleri gömdüğü kara deliğe geri yutuldu.

"Mutlu bir aile istedim Aleks. Bunu başarmak için çok uğraştım. Ama bazı şeyleri tek başına yapamazsın. Bu yüzden seni doğurdum ve elimden geldiğince sana annelik yaptım. Ama bunun benim için yeterli olmadığını söylemekten utanmıyorum. Daha fazlasını istedim. Yani evet, ilişkilerim oldu. Ama neden önce kocam yeminimize tükürdüğünde farklı bir standarda tabi tutulmalıydım? Aldatmalarım için özür dilemeyeceğim. Ona sorarsanız, eminim o da aynı şeyi söyleyecektir."

Az önce söylediği her şeyi düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. "Çok güzel bir konuşmaydı."

"Bu bir konuşma değildi," diyor. "Bu benim oğluma ruhumu açmamdı."

"Benimle sohbet etmek istemiştin," diye hatırlatıyorum ona nazik bir gülümsemeyle.

O da neredeyse gülümsüyor. "Bu Bratva için çok şey feda ettim. Bunun dışında kendime bir hayat kurmak zorunda kaldım. Donald da bu hayatın bir parçası."

Buna vereceğim tepkiyi bekliyor, gözleri belirsizlikle irileşmiş. Tarih onu geri çevireceğimi gösteriyor.

Ama o ve Olivia ne düşünürse düşünsün, ben duygusuz değilim. "Onunla birlikteliğine devam edebilirsin," diyorum.

Yüzünde açık bir rahatlama

görüldüyor. "Ama-"

Rahatlaması hemen kesilir.

"Eğer bu Bratva'nın güvenliğini tehdit eden bir şey olursa," diye devam ediyorum, "o zaman buna kendim son veririm. Anlaşıldı mı?"

"Bana güvenebilirsin oğlum," diyor usulca. Elini ön koluma koyuyor. "Söz veriyorum güvenebilirsin."

İlişkimize duyduğum saygıdan dolayı hemen cevap vermiyorum. Gerçekten düşünmek için bir dakika ayırıyorum.

"Sana yeterince güveniyorum," diyorum sonunda.

İç çekiyor. "Sanırım bu da bir şeydir."

Döndüm ve gerçek cevabımla uzaklaştım. Soruyu sorduğu anda aklıma gelen cevapla.

Gerçekten tanımadığın birine güvenemezsin.

OLIVIA

Daha önce hiç üçüncü kata çıkmamıştım.

Koridor boyunca daha az kapı var ama odalar daha büyük. Teker teker açıyorum ama her biri bir diğerinin aynısı. Basit, zevkli mobilyalar, duvarda birkaç tablo. Arafta terk edilmiş bir otelde yürümek gibi.

Ta ki bir kapıdan geçip diğerlerine hiç benzemeyen bir odaya girene kadar.

Bu oda birine ait. Kişiliği var. Varlık.

Kapıyı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde arkamdan kapattım ve odaya girdim. "Alo?" O kadar sessiz sesleniyorum ki sesim gıcırtyla çıkıyor. Tekrar deniyorum, bu sefer kendime daha çok güvenerek. "Alo? Burada kimse var mı?"

Neyse ki oda sessiz. Önünde uzun, süslü bir ayna bulunan büyük bir büroya doğru ilerliyorum. Yüzey temiz. Ama dolapları açtığımda, muhteşem bir mücevher koleksiyonu ortaya çıkıyor. Hepsi gösterişli parçalar: ışıpta göz kamaştıran büyük, şatafatlı mücevherler ve kalın zincirler.

Isabella'nın eskiden taktığı mücevherlerin aynısı.

Turkuaz taşlı bir bileklik aldım. Onda da buna benzer bir şey vardı. Ancak taşlar çok daha küçüktü ve bir sokak pazarından on dolara alınmıştı. Sanırım bunun üzerinde birkaç sıfır daha vardı.

Yengem olmaya bu kadar yaklaşmış olan kız için üzüntü duyuyorum.

Rob'un onu eve getirdiği ilk günden itibaren ailemizdeki yerini sorunsuz bir şekilde bulmuştu. Güzeldi, açıktı ve içtenlikle gülüyordu. Onu tüm bunlar için seviyorduk.

Ama Isabella'yı her şeyden çok Rob'u ne kadar mutlu ettiği için seviyorduk. Üçümüz arasında açık ara en somurtkan olan oydu, özellikle de babamı kaybettikten sonra ve Isabella onun sert tavırlarını yumuşatmayı başarmıştı. Onunlayken daha çok gülümser ve gülerdi.

Anı selini göz kırparak uzaklaştırıyorum ve bileziği dikkatlice kadife yatağına geri koyuyorum.

"Saftın," diye fısıldıyorum kendime Isabella'yı düşünürken. "Seni bu yüzden bu kadar çok sevдик."

Biri beni gözetleme yaparken yakalamadan önce bu odadan çıkmam gerektiğini biliyorum ama nedense kendimi çıkmaya ikna edemiyorum. Burada tanıdık gelen bir hava var. Rahatlatıcı.

Tüylü halının üzerinde durduğumu fark ettiğimde parmak arası terliklerimi çıkarıp ayak parmaklarımı yumuşaklıkta gezdiriyorum.

"Kimsin sen?" Mırıldanıyorum. "Kime aitsin?"

Odanın etrafına bakıyorum, cevabın kendini göstermesini

bekliyorum. Hiçbir şey bulamadım. Ben de aramaya devam ettim.

Gömme dolaba girdim. Ortalık küf kokuyor.

Burada uzun zamandır kimse yok. Ama giysilerin kendileri tertemiz görünüyor. Parmaklarımı kumaşların üzerinde gezdiriyorum ve hepsi lüks hissettiriyor. Kalın pamuklular, tereyağlı süetler, pürüzsüz ipekliler. Çoğunun etiketi hâlâ duruyor.

Hiçbir zaman süslenmeyi seven bir kız olmadım. Ama beni dönüştürecek bir şey varsa, o da burası olurdu.

Lacivert bir takım elbise seçiyorum ve hiç düşünmeden soyunup pantolonumu çekiyorum.

Bel ve kalça kısımları tam oturuyor, ancak dizleri bana daha fazla yükseklik kazandıracak kadar genişliyor. Yine de uzunlar, bu yüzden etek uçlarının yere sürtünmesini önlemek için gömme raflardan bir çift siyah Jimmy Choo topuklu ayakkabı seçiyorum.

Sonra mavi ceketin altına giren dökümlü beyaz bluzu giydim. Yandan siyah bir fermuarla bağlanıyor.

Görünümü tamamlamak için ceketini giyip aynaya döndüğünde, bakmaktan kendimi alamıyorum.

İyi görünüyorum.

Kendimi bu şekilde görmeye alışık değilim ve bunu beklediğimden daha çok sevdiğimi fark ettim. Kıyafetin bana verdiği özgüvenin tadını çıkararak bir aşağı bir yukarı kasılıyorum.

En azından birkaç kez tökezleyip topukluları tamamen terk etmek zorunda kalana kadar.

Daha fazla çekmece dikkatimi çekiyor. Bir isim, bir el yazısı ya da bir kimlik aramak için karıştırıyorum. Bu eşyaların kime ait olduğunu söyleyecek bir şey, herhangi bir şey.

"Kimsin sen?" Her çekmeceyi sırayla açarken kendi kendime tekrar fısıldıyorum.

Çekmeceler dolusu güneş gözlüğü, çekmeceler dolusu pırıl pırıl kol saati buluyorum. Üçüncüsünde bir sürü eşarp var. Tam kapatmak üzereydim ki... gözüme çarpan küçük bir kırmızı parıltı fark ettim.

"Bekle."

Kırmızı eşarbu çıkarıyorum. Bu odadaki diğer eşyalar kadar süslü değil ama kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Daha açmadan kenarına işlenmiş küçük çilekleri bulacağımı biliyorum.

Çünkü satın aldığımda kardeşimin yanındaydım.

"Bu biraz kitschy, biliyorsun," diye uyardım.

"Buna bayılacak," diye cevap verdi çılğınca sırıtarak. "Isabella çileklere bayılır."

Aynı gün, evlenme teklif etmeden bir hafta önce ona verdi. Eşarbu bir ay boyunca her gün bandana gibi başına taktı.

Hepsi iyi ve güzel. Ama *burada* ne işi var?

Kalbim kaburgalarıma sertçe çarpıyor. Aleks bana tekrar tekrar onun kaybolmasıyla bir ilgisi olmadığını söyledi.

Ama elimde yalan söylediğine dair kanıt var.

En az onlar kadar saf olduğumun kanıtı... çünkü ona inandım.

Eşarp elimde titremeye başlıyor ve bunun tüm vücudumun titremesinden kaynaklandığını anlamam çok uzun sürüyor.

Birdenbire giydiğim kıyafetler çok dar gelmeye başladı. Sanki daha fazla üzerimde tutarsam beni boğarak öldüreceklermiş gibi geliyor. Bu yüzden iç çamaşırlarımla kalana kadar kıyafeti yırtıp atıyorum.

Kendi kıyafetlerimi giyiyorum ve takım elbiseyi gömme dolaba geri koyuyorum, ancak doğru yerde olup olmadığını sadece Tanrı bilir.

"Ben... Bu odadan çıkmalıyım..." Nefesimin altında kekeliyorum.

Eşarbı yanıma almak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Bu çatı altındayken, güvenli oynamalıyım. Gereksiz risklere girmemeliyim.

Bu yüzden onu çekmeceye koydum ve kapıyı arkamda bırakarak dışarı fırladım.

Tam anlamıyla panikliyorum, bunun farkındayım ama bunu durduramıyorum. Belki de bunun bir oda değil de bir mezar olduğu hissi ağır basıyor. Bir çeşit ürkütücü zaman kapsülü.

Bu Isabella'nın hala hayatta olduğu
anlamına mı geliyor? Yoksa uzun
zaman önce gömüldü mü?

Aşağıdaki sahanlıktan gelen ayak seslerini duyduğumda merdivenlerden aceleyle iniyordum. Hızla üçüncü kata geri dönüp yaklaşan kişiyi beklemek için zamanım olup olmadığını değerlendiriyorum. Ama ben bir karara varamadan, Aleks görüş alanıma giriyor.

Yeni keşfettiğim şeyden sonra bile, onun güzelliğinin daha az farkında değilim. Fiziksel olarak mükemmel.

Ama beni sarsan gerginlik sadece gözdağı ya da dehşetten kaynaklanmıyor; bu ham bir korku.

"Olivia?"

Havalı ol. Normal ol. Bir sorun olduğunu anlamasına izin verme.

"Ben... Ben sadece keşfediyordum."

Ses tonum yapmacık ve odunsu. Beden dilim de muhtemelen aynısını yansıtıyor. Merdivenlerden yukarı doğru yürüyor ve beni yarı yolda karşılıyor. Tırabzana tutunuyorum, aklıma gelen, beni kenarından üç kat aşağıdaki granit zeminlere fırlattığı görüntüsünü bastırmaya çalışıyorum.

"Keşfetmek mi?" diye tekrarlıyor.

Gülümsemeye çalışarak başımı sallıyorum. Pek işe yaramıyor. Farklı bir yöne dönüyorum. "Um... evet, ya da en azından deniyordum. Ama sonra kendimi biraz... kaybolmuş hissetmeye başladım?"

Kaşlarını çatıyor.

"Hasta," diye düzeltiyorum hemen. "Hasta demek istedim." Bana bakıyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Evet, kesinlikle. Sanırım midemde bir sorun var." "Çok mu lazanya yedin?"

Bunun için bir gülümseme toplamaya çalışıyorum. Zar zor başarıyorum.

"Muhtemelen. Ben Şimdi odama gidiyorum." "İyi yolculuklar," diye alay ediyor.

Yanına doğru hareket ederek yanından geçmeme izin veriyor. Aşağı indiğimde kollarımız birbirine değiyor ve aramızda bir elektriklenme hissediyorum.

"Oh, Olivia?"

Yavaşça dönüyorum, korku göğsümü tırmalıyor, neye rastladığımı anladığından emin hissediyorum. Ne gördüğümü bildiğinden ve karısı olmanın artık beni ondan korumak için yeterli olmadığından.

"Evet?" Aniden kuruyan boğazımı yutkunarak geçiştiriyorum.

"Bu akşam benimle yemek yiyeceksin," diyor.

Gözlerim kocaman oldu. Beklediğim kesinlikle bu değildi. "Oh. Um, bu gece? I-"

"Bu bir soru değildi."

Dengeleyici bir nefes alıyorum. "Tamam. Akşam yemeği. Anladım." Başını salladı. "Akşama görüşürüz."

Üst katta kayboldu. Doğruca odama gidiyorum, kapıyı kapatıyorum ve sanki bu tehlikeyi dışarıda tutmaya yetecekmiş gibi kendimi kapıya yaslıyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum gözlerim yaşarırken. "Neler oluyor? Neler oluyor?"

Sakinleşmek için birkaç dakika hiperventilasyon yapmam gerekiyor. O zaman bile çok sakin değilim. Nefesimin altında mırıldanırken odanın etrafında tur atıyorum. Balkonun yanındaki masada bir şey olduğunu fark etmem için on tur atmam gerekiyor.

Kahverengi sarılmış bir paket. Uzun ve kare şeklinde, bir sicim düğümüyle bağlanmış. Üstünde kömür kalemle düzgünce ismim yazılmış.

Kaşlarımı çatarak düğümü çözüyorum ve ambalaj kâğıdını sıyrıyorum. İçinde ne olduğunu gördüğümde donup kaldım.

Yarım düzine sanat kitabı, bir kutu yepyeni renkli kalem, bir dizi kalem ve mürekkep aleti.

Not yok, açıklama yok, ismimden başka bir şey yok. Ama onları benim için kimin gönderdiğini biliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve az önce keşfettiğim şeyi kendime hatırlatıyorum. O zaman

işe yaramayınca, kendimi bitkin ve çaresiz hissederek masada bir koltuğa çöküyorum.

Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum ama atlatmak zorunda olduğumu biliyorum. Kardeşim için. Mia için. Annem için.

Çilekli atkılı kız için.

OLIVIA

Uzun siyah bir pantolon ve beyaz, tek omuzlu bir bluz seçiyorum. Saçımı salıyorum ve makyajımı minimal tutuyorum.

Benim hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda değil - en azından kendime böyle söylüyorum ve çoğunlukla buna inanıyorum - ama çabalıyor gibi görünürsem Aleks'ten bilgi alma şansımın daha yüksek olduğunu fark ettim.

Ve bilgi tam da ihtiyacım olan şey.

Isabella'nın eşarbını o tozlu yatak odasında bulmak her şeyi değiştirdi. Rolümü doğru oynamalıyım. Bildiğimi bilmemeli.

Sorun şu ki Aleks tanıdığım en anlayışlı adam. Daha da önemlisi, bu tür şeyleri her zaman yapıyor. Güç oyunları, yalanlar ve aldatmacalar.

Ben mi? Ben karikatüristim, Tanrı aşkına. Pelerin ve hançer casus filmi saçmalığı tam olarak benim uzmanlık alanım değil.

Odamda ne kadar uzun süre oturursam, saat o kadar yavaş ilerliyor. Saniye ibresinin çamurda sürüklenmeye devam etmesini izlersem ıldıracağım.

Ben de yemek odasına beş dakika erken gittim.

Masa tamamen hazırlanmış, şaraplar çoktan doldurulmuş ama ben içeri girdiğimde Aleks orada değildi. Oturdum ve artan sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. *Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Yapacaksın.*

Önümdeki su bardağına uzanıyordum ki gölgesinin masanın üzerine düştüğünü fark ettim. Her zamanki gibi hemen bardağı deviriyorum ve kalın masa örtüsünü ıslatıyorum.

"Allah kahretsin!" Kekeleyerek peçeteye uzanıyorum ve bu sırada sandalyemi deviriyorum. Bu bir sorun olmaya başladı.

"Belki de zilli bir tasma takmalıyım," diye öneriyor ben her yöne aynı anda koşuştururken. "Kedi gibi."

Dudağımı ısırdım. "Özür dilerim."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Personeli bu akşamki yemekten sonra biraz daha fazla temizlik yapmaları gerektiği konusunda uyardım zaten. Bir geçmişiniz var."

"Kapa çeneni. Bunu onlara gerçekten söyledin mi?"

Gülümsüyor. "Her zaman onlardan birine sorabilir ve öğrenebilirsin."

Şaka yaptığına karar veriyorum ve yerime oturuyorum. Karşıma oturuyor ve şarap kadehini sürahidenden dolduruyor, sonra çevirip burnuna götürüyor. Bir yudum alırken gözleri bende sabit kalıyor.

"Çok güzel. Dolgun gövdeli. Narin." Sırıttıyor. "Şaraptan bahsediyorum tabii ki."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki öylesin."

"Denemek ister misiniz?" Sürahiyi bana doğru uzatıyor. Başımı sallıyorum. "Pek içki meraklısı değilim."

"Hayır mı? Seçtiğin zehir nedir?"

"İçtiğim nadir durumlarda, muhtemelen bira."

Kaşını kaldırıyor. "Dur tahmin edeyim: baban bira mı içti?"

"Ah, evet." Şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Sanki bir kez daha ne kadar tahmin edilebilir olduğumu kanıtlamışım gibi başını sallıyor. "Mhmm."

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Aslında biranın tadını sevmiyorsun," diye iç geçiriyor. "Sadece sana onu hatırlattığı için içiyorsun."

"Teşekkürler, Dr. Phil. Beni ne kadar kolay okuyabildiğinizi mi kanıtlıyorsunuz?" "Hayır. Bunu uzun zaman önce kanıtladım."

Düşüncesizce hareket ederek Aleks'in önündeki şarap bardağını kapıyorum ve bir yudum alıyorum. Tadı ilk başta acı geliyor ama dilimin üzerinde ne kadar uzun süre kalırsa o kadar yumuşak ve tatlı oluyor.

"Vay canına," diye mırıldandım onu tekrar

yerine koyduğumda. "Güzel, değil mi?"

"Evet!" Aşırı hevesle söylüyorum. "İnanılmaz. Çok ince. Üzüm notalarını fark ettin mi?"

Aleks benim şımarık alaycılığım karşısında gözlerini deviriyor ve uzun bir iç geçiriyor. "İçmiyorsun çünkü kendini bırakırsan olacaklardan korkuyorsun. Ama korku içinde yaşayamazsın Olivia," diyor. "Güvenli ve rahat olanın ötesine geçmek, gerçekte neyden yapıldığını öğrenmenin yoludur. Riskler hayatı yaşamaya değer kılar."

Gözlerimi devirme sırası bende. "Yine çok felsefî. Ama anlatmaya çalıştığın şeyi anladığımdan pek emin değilim."

"Şaşkınlığımı hayal edin."

Dikkatli gözlerle beni izliyor. Keşke ben de onu, onun beni okuyabildiği kadar kolay okuyabilseydim.

Ama şu ana kadar iyi hissediyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Çoğunlukla, sinirlerimi uzak tutarak sağlam bir iş yaptığımı hissediyorum. Daha önceki sakarlıklar... OliviaLand'de her zamanki gibi, yani işe yarıyor.

Garsonlar yemekleri getirirken sohbetimiz bir an için kesiliyor. İlk yemek kremalı sarımsak yağı ile tatlandırılmış domatesli acı biber çorbası. Yanına limon suyu ve ince tatlı portakal dilimleriyle süslenmiş rezene ve yengeç salatası koyuyorlar. Sadece kokusu bile erotik sınırında.

Servis elemanları selam verip mutfağa geri dönüyorlar. Aleks ellerini kavuşturup bana bakıyor. "Gönderdiğim malzemeleri aldın mı?"

"Yaptım," diyorum, ağzıma biraz çorba atarken. *Vay anasını, bu inanılmaz. Yüzümü nötr bir ifadeye sokuyorum. Hiçbir şey belli etme. Gardını düşürme.* "Teşekkür ederim. Bir hediye beklemiyordum."

Hoş bir şekilde gülümsüyor. "Duvarlarımı korumak zorundaydım."

"Özür dilerdim," diyorum, "ama bunu hak ediyorsun ve dürüst olmak gerekirse, bu bir gelişme. Burası bir morg gibi dekore edilmiş. Evrende siyah ve gri dışında da renkler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor ama çorbanın tadına bakarken cevap vermek için hiçbir hamle yapmıyor. Ben ağızımdaki orgazmı kontrol etmekte zorlanıyorum ama Aleks, sanki anlık bir akşam yemeğinde Michelin yıldızlı bir yemek yemek çok da önemli değilmiş gibi tüm bunları taş gibi bir yüz ifadesiyle karşılıyor.

Yengeç de çorba kadar lezzetli. Her ısırdıktan zevk almadım desem yalan olur. *Mahkumlar normalde bu kadar iyi yemek yemezler.*

Ama bu düşünce suçluluktan başka bir şey getirmiyor. Buradayım, tam anlamıyla şarap ve yemek yiyorum. Aileme gelince.

Neredeler? Ne yapıyorlar? İyi mi, güvendeler mi, korkuyorlar mı?

Cevapların hiçbirisi bende yok.

"İyi misin?"

Göz kırpıyorum. "Pardon?"

"Sadece kendi kendine konuşuyordun," diye açıklıyor Aleks. "Mırıldanıyordun."

Yalan söylemediğini biliyorum. Mia üniversiteye gittikten sonra, onunla konuşuyormuş gibi yaparak kendi kendime konuşurdum. Bir şekilde, bu alışkanlık yapıştı.

"Hayır, duymadım. Yanlış duymuş olmalısınız."

"Öyleydin. Ciddi bir tartışma gibi geldi."

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordum. "Sanırım bazı şeyleri hayal etmeye başladın."

Mırıldanıyor, içimde yankılanan alçak, gürültülü bir ses. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Nasıl istersen. Ben de eşlik edeceğim."

Yine gülümsüyor. Hoş, güzel, zırhında çatlak yok. Bütün bu yemek neredeyse... normal geliyor. Bir randevu gibi.

Bu konuda pek tecrübeli olduğum söylenemez. Gözleriyle karşılaşıyorum ve midemde kelekler uçuşuyor. *Lanet olsun sana, kelekler.*

"Bunu neden yapıyorsun?" Aniden sordum.

"Neyi yapıyorum?"

"Bu," diyorum, artık boş olan kâsemi göstererek. "Süslü akşam yemeği, harika yemekler,... 'dolgun' şarap. Bir mahkûm için neden bu kadar zahmete girelim?"

"Çünkü artık benim tutsağım değilsin, unuttun mu?" dedi bana. "Sen benim karımsın."

"Bu istediğim zaman gidebileceğim anlamına mı geliyor?" "Hayır."

"Örnek olay."

Başını iki yana sallar. "Gitmene izin yok çünkü senin güvenliğin benim önceliğim. FBI etrafta dolaşırken karımın tek başına dolaşmasına izin veremem, değil mi?"

Bu küçük anlatıyı makul bir şekilde paketlemesine kaşlarımı çatıyorum. "FBI *senin* için bir tehdit, benim için değil."

"Senin olan benimdir ve benim olan senindir," diye gülümsüyor. "Beni tehdit eden, seni de tehdit eder. Biz artık biriz, *Kiska*. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Birdenbire artık aç değilim. Garsonlar bir sonraki yemekle köşeyi dönüyorlar ama Aleks bir şeyler seziyor ve onları el sallayarak uzaklaştırıyor.

"Bana işbirliği yapacağına söz vermiştin," diye azarlıyor tekrar yalnız kaldığımızda.

"Bu, ne konuda işbirliği yapmam gerektiğine bağlı," diye belirtiyorum. "Benden yasadışı bir şey yapmamı bekliyorsanız ya da-"

"Sakin ol," diyor. "Hep böyle aşırı aktif bir hayal gücün mü vardı?"

"Aslında, evet."

Gülümsüyor. "Sanırım senin yaşadığın hayatı yaşamak zorundasın."

"*Bu* da ne demek oluyor?"

"Sanırım biliyorsun."

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor: Hayatımı seviyorum. En azından *beğendim*."

Gözlerini deviriyor. "Eminim solucanlar da altında yaşadıkları kayaları seviyorlardır." "Sen bir pisliksin."

Kıkırdıyor. "O kadar da kötü değilim. Bir pislik aileni aramana izin verir mi?"

Sarsılarak doğruldum. "Ne?"

Tepkimden memnun bir şekilde başını sallıyor. "Sanırım yeterince uzun zaman oldu. Bir haftadır evliyiz. Eminim onlara ne kadar mutlu olduğunuzu söylemek istersiniz. Evlilik mutluluğuyla dolup taşıtığını."

Gözlerimi ona diktim. "Bunda ne var?"

"Bir şey yakalamak yok" diyor. "Sadece sana bazı tavizler vermeye hazır olduğumu göstermek istiyorum. Zamanı geldiğinde sen de benim için aynısını yaptığın sürece."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ailemle konuşma fırsatını kaçıracak değilim. "Onları ne zaman arayabilirim?"

"Odanızdaki telefon hattı temizlendi. Bu gece ne zaman hazır olursanız kullanabilirsiniz."

"Ve bu bir numara değil mi?"

"Şimdi, bunu neden yapayım ki?"

Bunu bir yanıtla onurlandırmaya zahmet etmedim. "Sanırım telefon etmek için bu yemeğin sonuna kadar beklemem gerekecek, ha?"

Gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Gülmemek kabalık olur."

"Harika. O zaman çocukları geri getir de şu işi bitirelim."

Aleks parmaklarını şıklatır ve sihir gibi sunucu ordusu yeniden ortaya çıkar. giriş yemeklerimiz.

Tabağı önüme koyduklarında, güzelce kızartılmış bifteğe, tereyağlı patates püresine, ustalıkla kömürleştirilmiş brokoliye ve tehlikeli derecede zengin görünen kırmızı şarap *sosuna* aval aval bakıyorum.

"Biliyor musun, çoğu insan 'Bütün bir ineği yiyebilirim' dediğinde bunu gerçek anlamda söylemiyor," diye öğüt veriyorum ona. "Bu absürd derecede büyük bir yemek tabağı."

Kafasını kaldırmadan omuz silkiyor. "İdare edersin."

Yemeğe başladık ama artık neredeyse hiçbir şeyin tadını alamıyorum. Tek düşünebildiğim odama çıkıp verdiği sözü yerine getirip getirmediğini ve telefon hattımı açıp açmadığını görmek.

Aleks'in bana baktığını fark ettiğimde bifeğimi yarılamıştım. "Ne?"

Başını sallar. "Sadece ne kadar uysal olduğunu düşünüyorum. Daha cesur bir ruh yemekten tamamen kaçardı."

Kızardım. "Bana seçenek sunduğunu düşünmemiştim."

"Bu hayatta kendimize seçenekler sunarız Olivia. Onları sana başkasının vermesini beklersen sonsuza kadar beklersin."

Derin bir nefes alıyorum. Bir dakika önce çok iştah açıcı olan yemek şimdi itici geliyor. Ondan, ondan, beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalışan her şeyden uzaklaşmak istiyorum.

"Ben... Ben şimdi odama gidiyorum," diyorum kendimi masadan uzaklaştırarak.

"Bu bir soruya benziyor. Öyle mi?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sesime olabildiğince güven katıyorum. "Ben odama gidiyorum."

Omuz silkiyor. "Pek ikna edici değil ama bu da bir başlangıç."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Daha önce söylediğimin arkasındayım: sen bir pisliksin."

Ben arkamı dönüp hışımla ondan uzaklaşırken kıkırdıyor. Gözden kaybolur kaybolmaz merdivenleri koşarak çıkıp yatak odama gidiyorum. Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı bu aramayı hemen yapmalıyım.

Önce Mia'nın cep numarasını çeviriyorum ve nefesimi tutuyorum. O cevap vermeden önce dört kez çalıyor.

"Alo?"

"Mia!"

"Tanrım!" diye nefes nefese kalıyor. "Liv?"

Gülüyorum ama daha çok hıçkırık gibi geliyor. "Benim. Benim, Mia. Nasılsın? Annem iyi mi? Rob'u gördün mü?"

"Tanrım, neden bizi soruyorsun?" diye soruyor. "Nasılsınız? Rob'un bize söyledikleri doğru mu? *Evli* misiniz?"

"Bu uzun bir hikaye... ama Rob'un size anlattığı her şey doğru."

"Lanet olsun Liv. Neden polise gidemiyoruz anlamıyorum." "Kardeşimiz polis, unuttun mu?"

"Doğru, ama o hala bizim kardeşimiz. Daha fazla insanı dahil etmeliyiz. O sadece-"

"Mia!" Sözümlü kestim. "Sakin ol. Konuşacak çok şey olduğunu biliyorum ama ikimizin de biraz nefes alması gerekiyor."

Diğer hattan bir hareket duyuyorum. Etrafta dolaştığını biliyorum. Saate bakıyorum ve hangi gün olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Salı günü. Şu anda işte olması gerekmiyor mu? Salı günleri hep vardiyası var.

"Neredesin?"

"Evde annemle birlikteyim. Aslında artık hep buradayım," diyor. "Dairemi bıraktım ve buraya taşındım. Onun... onun bana ihtiyacı var."

"Ciddi misin?"

"Saldırı onu gerçekten sarstı Liv," diye açıklıyor Mia. "Olanlardan sonra yalnız yaşamaktan rahatsızdı. Dürüst olmak gerekirse, onu suçladığımı söyleyemem."

Neden bu kadar suçlu hissettiğimi bilmiyorum. Herhangi bir şekilde ben sorumlu değildim. Ama bir şekilde, Aleks'in karısı olduğum gerçeği her şeyi biraz daha karmaşık hale getiriyor.

"Elbette. Anlıyorum."

Mia, "Rob seni kaçırın orospu çocuğuyla işbirliği yapması gerektiğini söylüyor," diyor. "Planları hakkında benimle pek konuşmuyor... ama bir şeyler planladığını düşünüyorum."

"Rob'a benziyor."

"Her zamankinden daha kararlı," diyor. "Bana Isabella kaybolduktan sonraki halini hatırlatıyor. Endişeleniyorum."

"Olmamaya çalışın," diyorum. "Hiçbirinizin endişelenmesini istemiyorum. Aslında ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, beni kaçırdığını falan biliyorum. Ama burada tutsak değilim ki."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki konuşuyorsun!"

"Demek istediğim, bana öyle davranılmıyor," diye açıklamak için acele ediyorum. "Cidden Mia, balkonlu ve özel banyolu kocaman bir odam var. Ve gömme dolabım. Ve bütün bu gurme yemekleri falan alıyorum."

"Bana onun tutsağı olmaktan *hoşlandığını* mı söylemeye çalışıyorsun?" Mia kuşkuyla sorar.

"Hayır! Hayır, elbette olmaz. Bu çılgınlık olur. Bu sadece-"

"Oh, Tanrım."

"Ne?" Ben soruyorum.

"İşlerin nasıl gittiğini düşününce bu konuda endişelenmem gerektiğini düşünmedim." Kaşlarımı çattım. "Tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Kötü çocuklara karşı bir şeyler hissettiğin gerçeğinden bahsediyorum-"

"Ciddi misin sen?" Savunmaya geçiyorum.

Bu konuda çok haklı olması beni daha da savunmacı yapıyor. Ne olursa olsun, Aleks'e olan hislerimi asla itiraf edemem.

Nasıl bir kadın ailesini tehdit eden, kardeşini döven ve onu zorla evlendiren adama karşı duygular besler?

Ben değilim, bundan eminim. Bu sadece şehvet. Hepsi bu. Ve şehvet sığdır. Geçicidir. Geçer gider.

Umarım.

"Seni tanıyorum, boo," diye iç geçiriyor.

"Şimdiye kadar çıktığım erkeklerden hangisi 'kötü çocuk' olarak nitelendirilebilir?"

"Güvenli olanı seçtiniz çünkü incinmek istemediniz" diye belirtiyor. "Yani seni incitme ihtimali olmayan erkekleri seçtin. Ama bu, *arzuladığın* şeyin bu olduğu anlamına gelmiyor. Bu adam farklı. O senin ıslak rüyanın hayata geçmiş hali."

Ürperdim. "Kes şunu."

"Onu gördüm Liv, hatırladın mı?" diye hatırlatıyor bana. "Adamı açıkça gördüm. Bağlanmış ve ağzım kapatılmış olabilir ama gözlerim bağlı değildi. Çok seksi."

"Mia-"

"Ama bu onun lanet bir Bratva don'u olduğu gerçeğini değiştirmez, tatlım. O tehlikeli biri. İnan bana, bunun cazibesinin bir parçası olduğunu anlıyorum-"

"Dur," diyorum zorla. "Sadece dur. Ben... Ben ondan hoşlanmıyorum ve bu durumdan da hoşnut değilim. Tek yapmaya çalıştığım iyi olduğuma dair seni rahatlatmaktı. Bağlanmıyorum, işkence görmüyorum ya da bunun gibi çılgınca bir şey yapmıyorum. Hepsi bu."

Bir süre öylece oturuyor ama tam olarak tatmin olmadığını biliyorum. "O... Sen... O seni zorlamadı, değil mi?" diye soruyor kararsızca.

"Tanrım, hayır," diyorum kararlılıkla. "Kendini bana zorla kabul ettirmedi." "Tamam, iyi. En azından ellerini kendine saklamasına sevindim."

Çenemi kapalı tutuyorum. Tamamen yalan değil ve ayrıca, ne olduğunu bilmesine gerek yok. Kimsenin yok. Elimde olsa ben de hafızamdan silerdim.

Hattın diğer ucunda bir karışıklık duyuyorum ve sonra Mia'nın sesi arka planda bulanıklaşıyor. Başka biriyle konuşuyor.

"Liv... Biliyorum... Beni aradı... Bekle, Rob! Daha onunla konuşmam bitmedi! Rob! Yapma."

"Olivia?" Rob, derin sesi endişe doluydu.

"N'aber koca kafa?" Elimden geldiğince neşeli bir şekilde, küçüklüğümden beri ona taktığım lakabı kullanarak söylüyorum.

Pek bir şey yok, tavuk ayağı diye cevap vermesi gerekiyordu. Ama onun yerine, tek yaptığı hırlamak, "İyi misin?"

İç çekiyorum. Mutluluk numarası yapmak buraya kadarmış.

"Evet, öyle. Mia'ya her şeyi anlattım zaten. Evden falan çıkamıyorum ama artık yerleşkede özgürlüğüm var. Bana iyi davranılıyor."

"Seni zorlamaya çalıştı mı?"

"Tanrım, neden herkes bana bunu sorup duruyor?" Ben de diyorum ki. "Hayır, sormadı. O... iyiydi. Mesafeli. Uzak."

"Ama sizi tehdit etmeye çalıştı mı? Size herhangi bir şekilde zarar verdi mi?"

"Beni hiç incitmedi," diye onu temin ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse biraz otelde yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Odamı temizlemek için gelen bir hizmetçi var. Bana ne istersem pişirecek bir aşçı var..."

"Becer beni," diye nefes

alıyor Rob. "Ne?"

"Ne yaptığını anlıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Beni rehin mi tutuyorsun?"

"Hayır. Seni kendi dünyasına çekiyor. Seni yanına çekmeye çalışıyor. Çok yakında onun küçük kuklası olacaksın, senden söylemeni istediği her şeyi papağan gibi tekrarlayacaksın."

"Rob," dedim, "beni dinle. Güzel bir yemek ve temiz çarşafarla ikna edilebilecek kadar basit fikirli değilim. Onun karısı olarak uzun süre kalmaya niyetim yok. Bana, eğer sözünü tutar ve soruşturmayı bırakırsan beni serbest bırakacağını söyledi."

"Seni serbest mi bırakayım?"

"Beni boşa ve gitmeme izin ver" diye açıkladım.

"Öyle mi dedi?"

"Söyledi. Ve sanırım bunu da kastediyor."

"Neden böyle düşündün ki?" diye tersliyor.

"Ömür boyu benimle birlikte olmak istemeyecektir," diye belirtiyorum. "Ben sadece yüküm. Gerçekçi olun: Aleks Makarova gibi bir adam için doğru kadın değilim. İstedikini elde eder etmez benden kurtulmak isteyecektir. Eğer istedikini yaparsan, bu bir yıl içinde olacak."

"Siktir," diye mırıldanır Rob. "Siktir, siktir, siktir. Tamam, yani... o kazandı." "Ne?"

"O kazandı," diye tekrarlıyor Rob vurgulayarak. "Hepimiz senin için endişeleniyoruz Liv.

Seni kaçırdığından beri annem ve Mia kendilerinden geçmiş durumdalar. Bunun ailemize yaptıklarına değmez."

"Rob-"

"Soruşturmayı bırakacağım. Bırakacağım."

Dün, duymak istediğim tek şey buydu. Ama şimdi? Bulduğum şeyden sonra mı? "Hayır," dedim kararlılıkla. "Yapamazsın."

Uzun bir süre nefes alışından başka bir şey duymuyorum. Sonra: "Sen neden bahsediyorsun?"

"Çok üzgünüm Rob," diyorum yavaşça. Umarım bu yıkıcı bilgi onu kısır bir düşüş sarmalına sokmaz. Ama başından beri haklı olduğunu bilmeyi hak ediyor. "Ben... Ben bir şey buldum."

"Ne oldu?"

"Bir eşarp," diyorum kısık bir sesle. "Üzerinde çilekler olan kırmızı bir eşarp."

Ardından sadece sessizlik geliyor ama içinde o kadar çok korku var ki ürperiyorum. Rob'u mutfakta Mia'nın cep telefonunu kulağına dayamış halde hayal edebiliyorum.

Ölüm sessizliği.

Ölümcül derecede
solgun.

Mezar kadar
soğuk.

"Aynı kişi olduğuna emin misin?"

"Olumlu. Bunu ona aldığınız günü hatırlıyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldanıyor. "Hediyeyi ona verdiğimde yüzünde beliren ifadeyi hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. O küçük aptal hediye için o kadar mutluydu ki."

"Çok üzgünüm Rob," diye fısıldıyorum. Sesim boğuk ve gergin.

"Yani onu aldı," diyor sakın bir şekilde. İçten içe öldüğünü bilmeme rağmen sadece gerçekleri söylüyor. "Onu bulduğunu biliyor mu?"

"Kimsenin yok. Sadece sen."

"Güzel. Bu şekilde devam edelim. Sanırım bu telefon görüşmesini yapmana izin verdi?"

"Evet."

"Bu da iyi. Muhtemelen onunla işbirliği yaptığınızı düşünüyor. Bunu devam ettirelim. Sana güvenmek zorunda."

"Onun kimseye güvenen bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Siz herhangi biri değilsiniz. Dünyada güven telkin edebilecek biri varsa, o da sensin." "Güven oyu için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Ben ciddiylim. Kendine verdiğin değerden çok daha yeteneklisin.

Liv. Sadece içgüdülerine güven ve kafanı aşağıda tut. Seni oradan çıkaracağım. Bir yıl lanet olsun."

"Sen de dikkatli olduğun sürece, Rob," diyorum ona. "Babamı kaybettik. Seni de kaybetmeyi göze alamayız."

"Backatcha, evlat."

Hüzünle karışık da olsa gülümsüyorum. "Rob, gerçekten üzgünüm. Bu-"

"O ölmedi Liv," diye araya giriyor. "Herkesin onun öldüğünü düşündüğünü biliyorum ama ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. O ölmedi."

Başımı salladım. "Tamam Rob, elbette," diyorum, ama aslında ona şu anda sadece duymak istediği şeyi söylüyorum. "Ona ne olduğunu bulmana yardım edeceğim. Sonra da onu eve getireceğiz."

"Çok haklısın. Gereksiz riskler alma Liv." "Asla yapmam."

Ama vedalaşırken ve telefonu kapatırken, beş küçük kelime zihnimde tekrar tekrar çalıyor. Aleks'in sözleri.

Riskler hayatı yaşamaya değer kılar.

ALEKS

BİR KAÇ GÜN SONRA

"Telefon hattını mı açtın?" Demyan soruyor.

"Açtım."

"Ve sen de ona dokundun, sanırım?"

Sırıttıyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Ne düşünüyorsun?" Gülüyor. "Peki, söyle bakalım. Ne var ne yok?"

Yavaşça nefes veriyorum. Olivia'ya evde özgürlük vermenin risklerini anlıyordum ama bu kadar çabuk tırmanacağını tahmin etmemiştim.

Özellikle de hizmetçilerin emirlere nasıl uyacaklarını bildiklerini varsaydığımдан beri. "Eşarbı buldu."

Demyan'ın gözleri fal taşı gibi açılır ve dimdik oturur. "Nasıl?"

"Başka nasıl olabilir ki? Etrafı gözetlemeye gitti."

"O kapının kilitli olması gerekiyordu."

"Biliyorum," diye homurdandım. "Görevli hizmetçi kilitlemeyi unutmuş."

"Kadını kovun. Hayır, idam edin. Daha da iyisi, onu uzaya fırlatın."

"Ben Tina," diyorum ona, minyon sarışına karşı her zaman zaafı olduğunu bildiğimden.

İnliyor. "Hayır, Tina olmaz!"

"Roketi hazırlayayım mı?"

"Zavallı kız muhtemelen benimle ilgili hayaller kuruyordu," diye düşünüyor sahte bir yıkımla. "Bunun için cezalandırılmamalı. Onu gerçekten suçlayamayız, değil mi? Benim çapkın cazibeme lanet olsun!"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Tamam... o zaman karım biliyor?" diye sorar.

"Pek sayılmaz," diye alay ediyorum. "Kesin olarak hiçbir şey bilmiyor. Ama çok fazla varsayımda bulundu."

"Peki kardeşine söyledi mi?"

"Evet, ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez. İkisine de nerede durduğumu açıkça belirttim. Rob beni zorlarsa neyi riske atacağını biliyor."

"Bu onu bir yıldan fazla tutacağınız anlamına mı geliyor?" Demyan kurnazca sorar.

"Mecbur olduğum sürece onu tutacağım."

"Anlıyorum, anlıyorum." Var olmayan sakallarını okşuyor. "Ne kadar uygun."

"Götlük yapma, Dem," diye uyarıyorum.

"Bana nefes almayı kesmemi de söyleyebilirdiniz," diye karşılık veriyor. "Demek istediğim hala geçerli."

"Ne zamandan beri geçerli bir noktaya değindin?"

"Gamzeleri olan sevimli esmer tarafından dünyanın alt üst edildiğinden beri."

Bunu söylediğinde içimde bir sıkıntı hissediyorum ama saklıyorum. Demyan zaten her konuda haklı olduğunu düşünüyor. Olivia söz konusu olduğunda bir şeylerin peşinde olabileceğini bilmesine izin vermeye gerek yok.

"Güzel bir kadını her erkek kadar takdir ederim, beni yanlış anlamayın," diyor. "Ama bu kadın değerinden çok daha fazla sorun çıkarıyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bu kıza gerçekten aşık olma potansiyeliniz var," diye açıklıyor Demyan. "Bu da onu diğerlerinden daha tehlikeli kılıyor."

Küçümseyerek gülüyorum. "Beni kalbi olan biriyle karıştırdınız." "Aleks-"

"Demyan," diye karşılık veriyorum. "Bunu zorlamayı bırak. Evlilik her zaman bir felaket olmak zorunda değil. Bu sadece yanlış bir nedenle evlendiğinde olur."

"Yanlış sebep nedir?"

"Aşk," diye çıkıştım. "Aptalca bir masalın peşinden gitmeye karar verdin. İnandırmaca oynamaya."

"Ben asla-"

"Evet, yaptın," diye araya giriyorum. "Her şeye sahip olabileceğini düşündün. Hem aile babası hem de Bratva adamı olabileceğini. Ama ikisi birden olamazsın. İşte bu yüzden olmaya çalışmıyorum."

"Yani sen benden daha zekisin, bunu mu söylüyorsun?"

Sırıtiyorum. "Yani, bu noktada söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Tanrım, sen bir pisliksin. Ben sadece mantığın sesi oluyorum."

"Amacım hakkında herhangi bir yanılsamam yok. Ne de onun. O benim sevgili eşim ya da sadık ortağım olmak için gelmedi. O burada çünkü bir soruna son vermem gerekiyor. O sorun çözüldüğünde, geldiği yere geri dönecek ve ben de onun varlığını unutacağım."

Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Onun tüm konuşmalarını dinlediğin gerçeğini ona ne zaman açıklayacaksın?"

"Eminim eninde sonunda anlayacaktır. O zamana kadar, bilgiyi aldığım yerden alacağım."

"Ne kadar centilmence. Başka bir şey keşfettiniz mi?" "Gerçekten çok yakınlar."

"Ailesi mi?"

Başımı salladım. "'Birbirimiz için ölmek' gibi bir şey." "Yani bizim gibi mi?" diye soruyor

kırpiklerini bana doğru kırptıştırarak. Gülüyorum.

"Senin aptal kığın için asla ölmem."

"Ve eğer yanıyor olsaydın üzerine işemezdim. Bunu hallettiğimize sevindim."

İkimiz de sırtıyoruz. Arada bir neşeli bir an yaşamak güzel. Bazen her şeyden önce Demyan'ın benim en iyi arkadaşım olduğunu unutuyorum. Her şey işle ilgili değildi.

Ama işler değişir.

"Pasif tehditlerden daha fazlasını yapmayı hiç düşündünüz mü?" diye soruyor.

"Gibi mi?"

"Bilirsin işte... sorunu yok etmek gibi." Belli belirsiz hareketler yapıyor.

"Kardeşini öldürmekten mi bahsediyorsun?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Bu kardeşini almamızın amacını boşa çıkarır. Ve onun yerine Olivia'yı dinleyecek kadar önemsemeyen başka bir iyiliksever Büro faresi geçer ki bu da beni hiçbir kozum olmadan başladığım yere geri götürür. Hayır, Rob Lawrence'ın oyunda olmasına ihtiyacım var. Benim izlediğim yol bu."

"Ve bu kurs herhangi bir ek, seksi küçük avantajla ya da başka bir şeyle gelmedi..."

Gözlerimi deviriyorum. "Ajan Lawrence bu soruşturmayı sona erdirmeye gücüne sahip çünkü soruşturmayı o başlattı. O dizginleri eline almadan önce hiçbir çekiciliği yoktu. Sorumluluk onda ve şu anda taşakları benim elimde. Onu öldürmek hiçbir amaca hizmet etmez."

"Ve açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bunun küçük güzel karınızı üzecek olmasıyla hiçbir ilgisi yok mu?"

"Bu boka geri mi döndük?"

Sırıttırıyor. "Tamam, tamam. Bırakacağım."

"Tanrıya şükür."

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Her zaman öyle değil miyim?"

Bu retorik bir soru. Demyan cevap verme zahmetine girmiyor. Sadece uzanıyor ve bara doğru özelemlerle bakıyor. "Bir içki için çok mu erken?"

"Ne istersen onu yap."

"Ne kadar iyi bir patron," diyor kendine bir viski doldurmak için bara doğru yürürken. "Çok misafirperver bir çalışma ortamı."

"Hazır oradayken bana da bir tane doldur."

Gözlerini deviriyor. "Bir bit yeniği olduğunu biliyordum."

İki bardak viski dolduruyor ve masada oturduğum yere getiriyor. Daha yeni oturmuştu ki kapı sert bir şekilde çalındı.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldanıyor sabırsızca, sanki sabahtan beri kesintilere katlanmak zorundaymışız gibi.

"Girin," diye seslendim. Kapı açıldı ve Pyotr içeri girdi. "Ne oldu, Pyotr?"

"Bayan Jennifer geldi, efendim."

Demyan bana hınzırca bir sırıtış attı. "Ooh, bu gerçekten ilginç olacak."

"Onu içeri gönderin."

Pyotr başını sallar ve gözden kaybolur.

"Bugün Jen'den bir ziyaret bekliyor muydun?"

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bu da bana bir şey söylemeye geldiği anlamına geliyor ve bu iyi bir şey değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Kötü haberi bizzat vermenin önemine inanıyor." "Klas hatun."

Gözlerimi kısıyorum. "Sakin ol."

"Ne? Bir erkek hayranlık duyabilir."

"Bu değil," diyorum kararlılıkla. "Jen olmaz."

"Dostum, sakın ol. Senin zaten bir karın var."

"O benim içerideki en iyi kızım. Bu kadın bir erkeği bile büyüleyebilir.

Lanet olası kaplan. O, karıştırılmasını ya da dikkatinin dağılmasını

istemediğim bir varlık." Bana köpek yavrusu gibi bakıyor. "Bana hiç

güvenin yok mu?"

"Onu mutlu edebileceğine olan inancın mı? Bu kesin bir hayır. Ama eğer istersem bırakıp çılglık çılgılığa tepelere kaçarsa, senin 'çapkın cazibeni' onun üzerine salarım."

"Siz çocuklar benim hakkımda mı tartışıyorsunuz?" Jen kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyor, tüm özgüveni ve rahat cazibesiyle. "Vay, vay, bu Demyan Nikitin değil mi? Neler yapıyorsun şekerim?"

"Seni görene kadar derin bir depresyon geçiriyordum, güzelim."

Hoş bir şekilde gülüyor. "On yaş daha genç ve iki kat daha aptal olsaydım, bu söz bende bile işe yarayabilirdi." Göz kapaklarını ona doğru çeviriyor ve bir öpücük konduruyor.

"Jennifer," diye selamlıyorum. "Otursana."

"Tercihen kucağıma," diye öneriyor Demyan.

Sarı saçları hatırladığımdan daha koyu. Uzamasına izin verdi. Saçları şimdi omuzlarında.

Dizleri açıkta bırakan koyu renk bir pantolon ve tertemiz beyaz ceketinin altına daracık siyah bir bluz giyiyor. Kadın her zaman zevk sahibiydi, ancak çok nadiren zevkinin tadını çıkarabiliyordu. İşi, rollerine uyum sağlamasını gerektiriyor.

"Bir daha düşündüm de, kanepeye geçelim," dedim. "Orada düzgünce konuşabiliriz."

Demyan, tam yanından geçerken ayağa kalktığından emin oluyor, böylece onun yüzünü tam olarak görebiliyor.

"Spor mu yapıyorsun, yakışıklı?" diye mırıldanıyor, uzun kırmızı tırnaklarıyla Demyan'ın göğsüne nazikçe vuruyor. Topuklu ayakkabılarının içinde ondan biraz daha uzun, Demyan'ın umurunda değil gibi görünüyor.

"Sadece ve sadece senin için," diye göz kırparak cevap veriyor. "Demyan," diye bağıyorum. "Kaldır kışını."

Jen başını sallayarak, "Hep iş, hiç oyun yok," diyor. "Aleks'i... şey yapar, ne derler bilirsin."

"Hayır, bitir şunu," diye onu cesaretlendirir Demyan. "Belki seni dinler."

Kadın homurdanıyor. "Aleks kimseyi dinlemez."

"İkinizin işi bitti mi?" Başımı yana eğiyorum. "Haberlerin var, değil mi?"

Demyan'la birlikte oturma alanına getirdiğimiz içeceklere bakıyor. "Haberlerini alacaksın ama önce bir içkiye ihtiyacım var. Erkekler kulübü olmakla suçlanmak istemezsiniz, değil mi?"

Demyan'a başımla selam veriyorum ve ona bir içki getirmeye gidiyor. O doldururken Jennifer beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları göz kamaştıracak kadar açık.

"İyi görünüyorsun patron."

Her zaman unvanımın kulağa çok kirli gelmesini sağlama alışkanlığı vardı. Bratva'ma katkısına bu kadar değer vermeseydim onu uzun zaman önce becerirdim. Kalp kırıklığıyla kaybedilmeyecek kadar iyi bir casus.

"Farklı görünüyorsun," diyorum. "Neden koyulaştın?"

"Baştan çıkarmaya çalıştığım adam esmerleri tercih ediyordu," diyor. "Yine de sonuna kadar gitmeye dayanamadım."

"Bana ne istersen yapabilirsin bebeğim," diyor Demyan müstehcen bir şekilde. "Sarışın, esmer, hepsini tıraş et, umurumda değil."

"Sen ve gezegendeki diğer tüm erkekler," diye gülüyor. Sonra bana bakıyor. "Yani, biri hariç her erkek."

Kendisine sunulan içkiyi alır ve kadehini kaldırır. "Bratva'ya."

Hepimiz kadehlerimizi buna kaldırıyoruz. Ama Demyan ve ben sadece bir yudum alırken, Jennifer viskisinin tamamını tek seferde içiyor.

Kafamda küçük bir kırmızı bayrak belirdi. Kadın hiçbir zaman çok içen biri olmadı. Sadece bir şey hakkında endişeli ya da gergin olduğunda gerçekten geri atıyor.

Ve bu sefer ne olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

"Buna ihtiyacım vardı," diyor ve artık boş olan bardağını masaya vuruyor. "İyi misin?" Dikkatlice soruyorum.

Yavaşça nefes veriyor ama yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Ben her zaman iyiyim."

"Jennifer." "Ne?"

"Bir molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gözleri tehditle parlıyor. "Hiçbir şeye ara vermeye ihtiyacım yok. Bu işin üstesinden gelebilirim. Beş lanet yıl boyunca hallettim."

"Gerçekten mi? Çünkü şu anda oldukça sarsılmış görünüyorsun."

"Asıl sinirlenen sensin!" diye tersliyor. Ona her şeyi bilen bir bakış atıyorum - *bana bu saçmalığı yapmaya çalışma* - ve o da iç çekiyor. "Peki, tamam. Sadece... bu her zaman kolay değil, biliyor musun? Dünyalar arasında gidip gelmek."

Demyan ve ben bakışıyoruz. Tabii ki yakaladı.

"Yapma bunu," diyor. "Birbirinize düzeltilmesi gereken bir sorunmuşum gibi bakmayın."

"Dediğim gibi, çok uzun zamandır bu işin içindesin."

"Çok fazla düşmanınız var, Bay Makarova."

Homurdanıyorum. "Farkındayım."

"Eğer yaptığım şeyi yapmazsam, işler patladığında arkanı kim kollayacak?"

"Tek casusum sen değilsin, Jen."

"Ama ben senin favorimim," diyor ukalaca. "Güvendiğin tek kişi benim."

"Yanlış. Ben kimseye güvenmem."

Gülümsüyor. "Bir yalanı anlayacak kadar uzun süredir yeraltı dünyasındayım. İyisin, beni yanlış anlama. Ama yine de hissedebiliyorum."

"Ya da belki egonuz muhakeme yeteneğinizin önüne geçiyordur."

Alay ediyor. "Uzun zamandır böyle bir şey olmadı. O zamandan beri değil, oraya gitmemize gerek yok."

Gülümsüyorum. "Seni görmek güzel, Jennifer."

Gülümsemesi yumuşak ve samimi bir hal alıyor. "Biliyorum. Seni görmek de güzel. İkinizi de."

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Kendimi dışlanmış hissetmeye başlamıştım," diye somurtuyor Demyan.

"Lafı açılmışken, burada bir yerde kilitli güzel bir karın olduğunu duydum," diyor Jen.

Ses tonu kayıtsız, ama parmaklarının eklemlerinin beyazları görünene kadar sıkıca kenetlendiğini gözden kaçırmıyorum.

"Artık kilit altında değil," diyorum. "Ona evin özgürlüğünü verdim, tabii ki bunu zaten kötüye kullanıyor."

"Evin özgürlüğü mü?" Jennifer telaş içinde soluk soluğa kalır. "Yani, onunla dışarıda karşılaşabilir miydin?"

"İmkânsız değil."

"Tanrım. Bu kadar çabuk koridorlarda dolaşmasını beklemiyordum."

"Sorun nedir?" Dürtüyorum. "Yeniden bir araya gelmekle ilgilenmiyor musun?"

Bana ters ters bakıyor. "Fazla kalmayacağım. Sadece giyinmek için bir şans istedim."

"Gururum okşandı," diyorum. "Bu bizi ilk etapta burada olma sebebine mi getiriyor?"

Başını sallıyor ve sırtışı düzleşiyor. "Bundan hoşlanmayacaksın." "Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Polislerin sana odaklanmasının bir nedeni var," diyor bana. "Birisi sana isimsiz bir ihbar." "Bunu zaten biliyorduk."

"Ama bilmediğimiz şey, onlara ihbarı kimin verdiğiydi."

"Uzatmayın. Bir isim var mı?"

Başını sallıyor. "Evet. Bundan *gerçekten* hoşlanmayacaksın."

OLIVIA

"Anne, sana zaten söyledim, ben iyiyim."

Sesi bulanık geliyor. Ahizeyi ağzına doğru düzgün tutmadığı için olduğunu biliyorum. Hep böyleydi, evin içinde vızıldayarak dolaşır, ortalığı toplarken ya da çamaşırları katlarken cep telefonunu omzuyla yanağına tutardı. Bu hepimizi deli ediyor.

"Anne," diye milyarıncı kez söylüyorum, "ahizeye doğru konuşmalısın. Seni duyamıyorum."

"Ne?" Telefonu yeniden ayarlamadan önce sesi hâlâ yumuşaktı. "Bu nasıl?"

"Tanrım, anne. Bu kadar yüksek sesle konuşma."

"Duyamadığımı sanıyordum?"

"Telefonu doğru tutmadığında duyamıyordum. Şimdi duyuyorsun ve ben sağırım."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni duyabiliyorum," diyorum kahkahalarımı gizlemeye çalışarak. "Oh, tamam... yani normal konuşabiliyor muyum?"

"Telefonlar yeni bir teknoloji değil, biliyorsunuz."

"Bu telefon," diye yakınıyor. "Kız kardeşinin bana yeni bir tane almak için neden ısrar ettiğini anlamıyorum. Eski telefonum gayet iyi çalışıyordu."

"Tuğla büyüklüğünde bir Nokia çevirmen vardı."

"Mhmm, ben de çevirmeyi özledim," diye karşılık veriyor. "Ben de klavyeyi özledim. Tüm bu tap-tap-tapping'lerden nefret ediyorum."

Kahkahalarla homurdanıyorum. "Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin anne. Sadece biraz geç kaldın."

Onunla eski günlerdeki gibi sohbet etmek güzel bir duygu. En azından bir dakikalığına, her şeyin ne kadar berbat olduğunu unutabiliyorum.

"Oh, kes şunu. Ben yaşlı değilim. Sadece sevdiğim şeyleri seviyorum," diyor. "Ayrıca o telefonu bana baban verdi."

"Oh."

Ve işte yine. Beni dünyaya geri getiren hatırlatma. "Bana iyi olup olmadığını sorup duruyorsun," diyorum, "ama... sen iyi misin?"

"Çocuklarım iyiye, ben de iyiyim. Ama çocuklarımın hepsi tehlikede. Şimdi," diyor test edercesine. "Yani hayır, bence değil."

"Tehlikede değilim anne," diye güvence veriyorum, kulağa ne kadar zorlama ve prova gibi geldiğini görünce irkiliyorum. "Söz veriyorum. Bana iyi davranılıyor."

"Nerede uyuyorsun?"

"Kendi odamda," diyorum ona. "Endişelendiğin buysa, hiçbir şey denemedi. Herkesin sormak istediği tek soru bu."

"O da yapmamalı! Seni neden geri alamadığımızı anlamıyorum. Kardeşin bir FBI ajanı, Tanrı aşkına."

"Onun eli kolu bağlı anne. Ve her neyse..." Cümlemi tamamlayamadan sözümü kesiyorum. Annemin çilekli atkısı ya da bunun Rob için ne anlama geldiğini bilmesine gerek yok. "Her neyse, her şey yoluna girecek. Güven bana."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Çünkü ben eminim."

İç çekiyor. "Kabul etmeliyim ki seninle konuşmak yardımcı oluyor. Sesin iyi gidiyor gibi geliyor."

"Ben iyiyim." *En azından bu koşullar altında beklenebileceği kadar iyi.*

"Peki ya işin ne olacak?"

"Dün ajansla irtibata geçmeme izin verdi. Chadwick'le konuşarak izinli olduğumu bildirdim ve tekrar işe başlamak istediğimde onunla irtibata geçeceğim."

"Bu kariyerine zarar vermez mi? Bulunduğın yere gelmek için çok çalıştın."

"Şu anda zaten hiçbir şeye konsantre olamıyorum, o yüzden her şey yolunda gidiyor," diyorum ona. Aleks'in duvarları aynı fikirde olmasa da çoğunlukla doğru.

"Sanırım yine de çalışmana izin vermezdi."

"Aslında yapacağını düşünüyorum. Durma kararını veren benim."

Kaşlarımı çatıyorum, tüm bu zor seçimleri yapmak zorunda kalmamın nedeni o olmasına rağmen neden Aleks'i savunma ihtiyacı hissettiğimi merak ediyorum.

"Sen öyle diyorsan canım."

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Kitap kulübü toplantılarına gidiyor musun?"

"Tüm bu olanlardan beri değil," diyor belli belirsiz.

Babam öldükten sonra da aynı şey oldu. Annem bugün hala bu konu hakkında konuşuyor. *Baban öldüğünde... bilirsin.* Sanki kelimeleri yüksek sesle söylemezse gerçek olmayacakmış gibi.

"Geri dönmelisin."

"Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemem."

"Yapman gereken tam olarak bu," diye karşılık veriyorum. "Sana söyledim, ben burada iyi yaşıyorum ve senin de aynısını yapmaman için hiçbir neden yok. Kitap kulübüne git. Lütfen. Benim için mi?"

Bunu bir süre bekletiyor. "Sanırım bunu düşünebilirim." "Güzel."

"Hâlâ onunla konuşuyor musun?" Mia'nın sesini duyduğumda gülümsedim. Diğer tarafa.

"Bekle, tatlım. Mia konuşmak istiyor."

"Tamam. Kendine iyi bak anne. Ve benim için endişelenme." "Ben senin annenim, canım. Senin için hep endişelenirim."

Telefonu u z a t ı y o r . Mia'nın evin içinde yürürken hafifçe nefes nefese kaldığını duyabiliyorum. "Hey, sen," diyor zor nefesler arasında. "Nasılsın?"

dayanıyor musun?"

"Yeterince iyi sanırım. Biraz daha iyi."

"Zorla tecrit size bolca zaman bırakmış. Hapishanedeki insanların şınav çekmede çok iyi olduklarını duydum."

"Şimdi de şakalara mı başladık?" Gözlerimi deviriyorum. "Tamamen izole olduğumu söyleyemem. İnsanlarla görüşüyorum."

"Kim gibi?" diye alay ediyor.

"Şey, hizmetçiler. Adamlarından bazıları. Ve, uh..." "O mu?"

"Sık sık değil," diyorum hemen. "Elimden gelse yapmam."

"Nasıl bir şey?" diye soruyor merakla. "Onun etrafında olmak?"

"Sorun değil," diyorum, kelimelerimi seçerken dikkatli davranıyorum ki en iyisini bilen abla moduna geri dönmesin. "Yani, onu gerçekten çok fazla görmüyorum."

"Ve geceleri yatağınıza girmeye çalışmadı mı?" "Mia!"

"Ne? Bu geçerli bir soru."

"Bu tekrarlayan bir şey. O öyle biri değil."

"Adamla çok fazla zaman geçirmediğini iddia eden biri için, karakterini oldukça iyi kavramış görünüyorsunuz."

"Bu sadece bir his."

"Mhmm."

"Yapma bunu," diye çıkışıyorum. "Ben-"

"Stockholm Sendromu diye bir şey var, biliyor musun?" diye araya giriyor.

"Özellikle de seni kaçıran adam Paris'e benziyorsa."

"Paris mi?"

"Biliyorsun, Paris, *Troy*'dan? Orlando Bloom?"

Homurdanıyorum. "Sanırım *İlyada*'dan bahsediyorsun, seni kültürsüz domuz. Ve hayır, Paris gibi değil. Aleks daha çok Aşil'e benziyor."

"Achilles eşcinsel değil miydi?"

"Filmde değildi."

"Ama o Brad Pitt'in filmiydi, değil mi?" "Evet."

O aptal filmi binlerce kez izledim. Ve bunun için değildi Paris'e.

"Açıkçası yanlış adamı seçtikleri için. Orlando Bloom benim tipim değil. Paris'in güzel olması gerekiyordu."

"Yani Aleks'in güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona takılıyorum, lafı ona çeviriyorum.

"Nesnel olarak konuşursak, evet," diyor. "Ama beni ve ailemi rehin aldığında bu etkiyi mahvetti."

Yaltaklanıyorum. "Ah. Evet, bu işe yarar."

Bir an sessiz kaldı. Sonra hoşlanmadığım bir tonda "Liv," diyor. "Öyle mi?"

"Bana bir şey söylemiyormuşsun gibi hissediyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Doğru değil. Sana her şeyi anlattım."

"Gerçekten mi? Çünkü ne zaman Aleks hakkında konuşmaya başlasak, sesin... farklı." "Nasıl farklı?"

"Sanki bir konuda suçluymuşsun gibi."

Tanrım. Kardeşlerimle konuşmak tehlikeli. Beni çok iyi tanıyorlar. Mia yüzümü bile göremiyor ama yine de suçluluk duygumu anladı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hadi, tatlım. Artık büyük köpeklerle koşuyorsun. Daha iyi yalan söylemeyi öğrenmelisin."

Pencereye doğru ilerliyorum ve bahçeden göle doğru bakıyorum. Gölün yerleşkenin içinde olduğunu daha dün öğrendim, bu da istersem oraya kadar yürüyebileceğim anlamına geliyor.

"Bana ne olduğunu söyle," diye
ısrar ediyor. "Anlatacak bir şey
yok."

"Olivia May."

Uh-oh. Göbek adını çıkardı. Şimdi, onun iş demek olduğunu biliyorum.

Dudağımı ısııyorum, nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum ama Aleks'in geniş silüetinin bahçeyi kesen asfalt yolda ilerlediğini görünce dikkatim dağılıyor. Demyan hemen onun yanında.

Bu mesafeden bile vücudunun fiziksel mükemmelliğine hayran olmamak elde değil. Rahat, kibirli yürüyüşü. Kendine güvenini uzaydan bile fark edebilirsiniz.

Bahçeyi atlarlar ve göle doğru giderler. "... Merhaba?

Dünyadan Liv'e. Nereye gittin sen?"

"Hiçbir yerde."

Sanki ona gerçeği söyleyebilirmişim gibi. Derimi canlı canlı yüzerdi.

"Hey, ufaklık," diyor Mia, sesi giderek yumuşuyor. "Benim kim olduğumu hatırlıyorsun, değil mi? Sıradan bir arkadaş ya da iş arkadaşı değilim. Ben senin ablanım. Eskiden bana her şeyi anlatabilirdin."

İç çekiyorum. "Beni kandırmak genelde annemin işidir." "Annem erken emekli oldu. Şimdi sıra bende."

Ona söylemek çok kolay olurdu. *Bir şeyler hissediyorum ve bu beni korkutuyor.* Ama

Nedeni ne olursa olsun, bunu itiraf edemiyorum. Belki de itiraf etmek istediğimden daha çok anneme benziyorum: gerçeği yüksek sesle söylemekten çok korkuyorum.

Bunun yerine ona "Evden daha fazla çıkmalısın," diyorum. "Biriyle tanışmalısın."

"Benim yaşımdaki erkekler çok sıkıcı. İlgimi çekmiyorlar."

"Uzun zamandır kimseyle çıkmadın," diye belirttim.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla. "Sen artık evlisin, beni de mi evlendirmek istiyorsun?"

Demyan'ın eve doğru yürüyüşünü izlerken ikimiz de gülüyoruz. Aleks göl kenarında kalıyor, güneşin aydınlattığı suyun metalik parlaklığına karşı düşünceli bir figür çiziyor.

Oraya gidip bir konuşma başlatmak için mükemmel bir an gibi geliyor. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama güvenini kazanmalıyım. Onun tarafında olduğumu düşünmesini sağlamalıyım ki bana sakladığı şeyi söyleyecek kadar rahat hissetsin.

"Dinle Mia, gitmem gerek."

"Gitmek mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Nereye? Hapishane avlusunda günlük yürüyüş vaktin mi geldi?"

"Umm, aşağıya. Bacaklarımı açmak istiyorum."

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun. Konuşmamız bittikten sonra yürüyelim." "İşimiz bitti, değil mi?" Ben soruyorum.

"Vay canına. Duygularım incindi. Gerçekten ikinci olmayı beklemiyordum lanet olası kaçırıcın için bir keman."

"Duracak mısın?" Azarladım. "Ben sadece... Gitmem gerek."

"Demek Rob'la bir şeylerin peşindesiniz," diyor kurnazca. "Tahmin etmiştim ama bana ne olduğunu söylemeyi reddetti."

"Hiçbir şeyin peşinde değiliz."

"Döngünün dışında tutulmak biraz aşağılayıcı, biliyorsun."

"Biz sadece seni korumak istiyoruz, Mia."

"Bu kadar mı?" diye düşünüyor.

"Hadi ama, başka ne sebep olabilir ki?"

İç geçirir. "Sadece dikkatli ol Liv. Paris ya da Aşıl gibi görünebilir ama bu adam seni yakabilir ve yakacaktır da. Çoktan yaktı bile."

"Biliyorum. Dikkatli olacağım."

"Beni sonra ara, tamam mı? Seni seviyorum." Bunu gerçekten yapacağımdan emin değilmiş gibi konuşuyor. Sanki bu son konuşmamız olabilirmiş gibi.

"Söz veriyorum. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve koşarak odama gittim. Aynada kendime bakıyorum, gördüğüm şeyden hiç etkilenmiyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp mükemmel kıyafeti arıyorum.

Çok şık giyinirsem bir şeylerin peşinde olduğum belli olur. Çok rahat olursa, buraya girdiğimde olduğum kişi olduğumu düşünür.

Sonunda bebek mavisi, pamuklu, askılı bir elbisede karar kılıyorum. Parmak arası terliklerle eşleştirdim ve saçımı açık bıraktım. Umarım doğru dengeyi sağlar. Rahat. Masum. Çeşitli kaçırılma maceralarınızla ilgili sırlarınızı anlatacağınız türden bir insan.

Evden aceleyle çıktım ve doğruca göle gittim. Ama dışarı çıktığımda orada değildi.

Onu aradığımı çok belli etmemeye çalışarak gölün kenarına doğru ilerliyorum. Yine de bir şey yok.

Hayal kırıklığı midemde birikiyor ve bu sadece planımın berbat olmasından kaynaklanmıyor.

Güzelliğin içinde teselli bulmaya çalışıyorum. Başarısız bir plan olsun ya da olmasın, su muhteşem görünüyor. Derin bir turkuaz mavisi ve kıyının kenarlarında zümrüt yeşili yosunlar büyüyor. Parmak arası terliklerimi çıkarıp suya giriyorum.

Beklediğimden daha sıcak. Yarı yarıya suya atlayıp ıslanmak istiyorum.

Belki de yarı yarıya daha fazla, aslında. Görevim bir fiyaskoydu. Ben de eğlenebilirim, değil mi?

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için gizlice etrafıma bakıyorum. Hızlı bir dalış yapabilir ve kimse fark etmeden kıyafetlerimi geri giyebilirdim.

Arkama uzanıp elbisemin fermuarını açmaya başlıyorum ki hemen arkamda bir hareket duyuyorum. Boynumu çevirmeden yan tarafa bakıyorum ve ağaçların arasında duran, daha önce kaçırdığım şeyi görüyorum.

Kesinlikle Aleks. Başka kimsenin omuzları bu kadar geniş olamaz.

Donup kalıyorum, izlediğini bildiğimi belli edip fermuarımı tekrar çeksem mi diye düşünüyorum. Ya da...

Onu baştan çıkar.

Kafamın içindeki ses giderek yükseliyor, kendinden daha emin.

Onu baştan çıkar. Onun gibi adamlar böyle çalışır. Onu istediğini düşünürse, belki karşılığında sana bir şey verir.

Kafamın içindeki ses yükseldikçe adrenalinin vücuduma pompalandığını hissediyorum. Buna direnmek muhtemelen benim için en iyisi.

Bunun yerine, tam tersini yapıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve fermuarı daha da aşağı çekiyorum.

Bu bilinçli bir karar değil. Vücudumun dürtülerini takip ediyorum. Sahip olduğumu bile bilmediğim içgüdüleri. Ve bir kez karar verdiğimde, kendimi tamamen adıyorum.

Elbisemi aşağı çekiyorum ve suyun kenarında çıplak durana kadar soyunuyorum. Hâlâ beni izlediğini biliyorum ama farkında değilmişim gibi davranıyorum.

Hızla göle giriyorum ve kendimi suya bırakıp ipeksi dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Güneş ılık ve hava yumuşak, sessiz, beklenti içinde.

Tekrar ortaya çıktığımda, omurgamda daha fazla adrenalin hissediyorum. Bu kadar güçlenmiş hissetmeyi beklemiyordum. Daha önce hiç bu kadar cesurca bir şey yapmamıştım ve bu duygunun biraz bağımlılık yarattığını fark ediyorum.

Belki de bu yüzden Aleks ışığa doğru adım attığında, en ufak bir mahcubiyet duymadan gözleriyle karşılaşıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde ilerliyor ve gölün kenarına doğru eğilmiş büyük dişbudak ağacına yaslanıyor.

"Kendime engel olamadım," diye açıklıyorum 1960'ların dedektif filmlerinden fırlamış bir kadın gibi boğucu bir sesle. "Su karşı konulmaz görünüyordu."

"Seni suçlamıyorum," diyor. "Geçmişte ben de aynısını yaptım."

"Kutsal alanınıza tecavüz ettiğim için özür dilerim," diyorum alaycı bir şekilde. "Eminim çıplak yüzmeye getirdiğin tüm kızlarla ilgili güzel anıların vardır."

"Özrün kabul edildi. İçlerinde en çok bu manzarayı seviyorum."

Rahatsız edici derecede yoğun bir heyecan dalgası içimde güçlenirken irkiliyorum. Bakışları, dudaklarını yalayışı... Yirmi metre uzakta ve bu hâlâ yaptığı en erotik şey.

Ama bunu ona gösteremem. *Rolüne devam et. Rolünü oyna.*

Suya bakıyorum ve burnumu kırıştırıyorum. "O zaman belki de burada olmam gerektiğinden pek emin değilim. Bahse girerim bu sularda ağza alınmayacak şeyler yüzüyordur."

"Keşke bunu inkar edebilseydim."

Gözlerimi ona diktim. "İğrençsin."

"Merak etme, *moya zhena*," diyor. "Seninle evlendiğimden beri kimseyi yanımda getirmedim."

Benimle alay ediyor. Söylediği hiçbir şeyi ciddiye alamıyorum. Ama nedense bu sözler beni rahatlatıyor.

"Eminim bu değişecektir."

Daha fazla güvence bekliyorum ama bana hiç güvence vermiyor. Umurumda olmamalı. Biz gerçekten evli değiliz. Bu gerçek değil.

Ama başka bir kadın olma ihtimalini düşünürken bile kalbim öfkeyle çarpıyor.

"Seni endişelendirdi mi sevgilim?"

Çarpık bir gülümseme ve hınzırca kalkık bir kaşla bana bakıyor. Bu gülümseme onun niyetini mükemmel bir şekilde ifade ediyor: benimle oynuyor. Benimle eğleniyor.

Peki, tamam. Oynamak mı

istiyor? Oynayalım o zaman.

ALEKS

Dalgalanan suyun içinden köprücük kemiklerini ve göğüslerinin belli belirsiz şeklini görebiliyorum ama başka bir şey yok. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve arkasında suyun içinde yüzüyor.

Olağanüstü görünüyor. Islak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Ama denediği bu küçük deneyi zorlayacak değilim. Benden bir şey mi istiyor? O zaman bunun için çalışması gerekecek.

Buraya getirdiğim kadınlar hakkında yalan söylemiyordum. Birden fazla kez, benimle birlikte suya giren birden fazla kadın oldu. Bu gölün anlatacak hikayeleri var.

Öyleyse neden Olivia'nın kötü niyetli bir baştan çıkarma oyununda yüzmesini izlemek için bu tekrarlayan anıların her birini takas edeceğimi hissediyorum? Belki de Olivia'nın kendi kişiliğinin çabalarının önüne geçmesi ikimiz için de en iyisidir.

Aniden çırpınıyor ve çığlık atıyor. "Bu da neydi böyle?"

Kahkahalarla homurdanıyorum. "Muhtemelen yılan balıkları merhaba demiştir." "*Yılan balıkları mı?* Ciddi misin sen?"

"Sen söyle."

Derin bir nefes alıyor ama gözlerini sudan ayırmıyor. Flört ederken dikkati dağılıyor ama dikkatinin başka yerde olmasına aldırmıyorum.

Olivia denemediği zaman çok seksi oluyor.

Ama birçok erkeğin ona bunu söylediğinden şüpheliyim. Olivia gibi bir kadına sahip olup onunla ne yapacağını bilmemek gerçekten utanç verici. Onu nasıl şekillendireceğimi. Onu nasıl bükeceğimi. Onu nasıl kıracağımı.

Aşağıdan gelen başka yaratıkların görüş alanının hemen dışında pusuya yatmadığından emin olan Olivia bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Dediğim gibi- ah... bekle, ne di yordum?"

"Bir şey anlatmaya çalışıyordun," diyorum ona. "Zavallı."

Bana ters ters bakıyor. "İkimiz de biliyoruz ki ben sadece geçici bir eşim. Beni bir yıl içinde boşayacaksın ve yerime büyük memeli ve öğürme refleksi olmayan sarışın bir sürtük alacaksın."

Gülümsüyorum. "Tam benim tarzımda bir kadın gibi."

Ama kafamın içindeki bir ses aynı fikirde değil. *Senin tarzında bir kadın tam karşındaki gölde çıplak yüzüyor*, diyor.

Acımasızca söndürüyorum.

Gerçi Olivia kıyıya birkaç metre yaklaştığında bu biraz daha zorlaşıyor. Burada, meme uçlarının koyu halkalarını, yüzeyin altında kalçasının kıvrımını görebiliyorum.

Sikim pantolonumun içinde geriliyor.

"Hiç aşık oldun mu?" diye birden ağzından kaçırıyor.

Kıkırdıyorum. "Sen aşık oldun mu?"

Burnunu kırıştırır. "Tabii ki." "Neden yürümedi?"

Sanki bana yalan söylemek daha kolaymış gibi kısa kesiyor ve suyun altına geri batıyor.

Onun tamamını göremiyorum. "Bu... bu doğru değildi." "O zaman nasıl aşk olabilir?"

"Nesin sen, bir çeşit ilişki uzmanı mı?" "Soran sendin."

"Aşk her zaman ateşli, tutkulu ve patlayıcı olmak zorunda değildir, biliyor musunuz?" diyor. "Bazen aşk farklı hissettirir. Daha istikrarlı. Güvenlidir. Rahatlatıcıdır."

"Sıkıcı demek istiyorsun."

"Hayır! Sıkıcı değil.

Sadece-" "Monoton mu?"

"Güvenilir diyebilirim."

"Sıkıcı demek istiyorsun."

Gözlerini yarıklara doğru daraltıyor. "Güvenebileceğin bir ilişkinin nesi yanlış? Tüm bu 'tutkulu aşk ilişkisi' olayı çok abartılıyor. Klişe, gerçekten."

"Anlattığın şey aşk değil Olivia. Bir güvenlik açısından bahsediyorsun. Eğer birini sevdiysen, onun için her şeyi yaparsın. Onun için yaşarsın. Onlar için öldürürsün. Onlar için ölürsün."

Şaşırmış görünüyor. "Çıktığım erkekleri önemserdim." "Yine de kalacak kadar değil."

Bunu düşünürken kaşlarını çatıyor. "Ben sadece... Sanırım farklı bir şey istedim kendim için."

"Heyecan, belki?" Ben öneririm. "Tutku? Şehvet? Arzu?"

"Bu tür şeyler sadece başınızı belaya sokar," diyor sesinde ince bir titremeye.

"Benimle başını belaya soktukları gibi mi?" "Sana karşı böyle bir şey hissettiğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü sen kendini bir uçağın tuvaletinde bir yabancıyla seks yapmaya ikna etmeyi başarmış sosyal bir münzevisin," diyorum ona. "Gerçekten istemeseydin konfor alanından çıkma riskini almazdın."

Mantığımdan memnun olmadığını görebiliyorum. Çünkü bununla tartışamayacağını biliyor.

Ama bu konuşma benim lehime işliyor. Kendini o kadar kaptırmış ki mütevazı olmayı unutmuş. Gölden o kadar uzaklaştı ki göğüslerini ve karnının düzlüğünü görebiliyorum.

"Tamam, iyi, tebrikler," diye tersliyor. "Beni başarıyla baştan çıkardın. Gurur duyuyor musun? Madalya ister misin?"

"Eğer teklif ediyorsanız."

Gözlerini deviriyor. "Doğru. Aptalca bir soru."

Gözlerim göğüslerine indiğinde, meme uçlarının artık sert noktalar olduğunu görüyorum. "Üşüyor musun?" Hınzırca soruyorum.

Suyun altına geri dönüyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Neden şimdi gideyim ki?" diye sordum. "Benim için o kadar düşünceli bir şekilde s o y u n u p göle girmişken?"

"Senin için hiçbir şey yapmadım."

"Oh, lütfen, Olivia. Yalan söylemek için daha iyi bir şey seç. Burada olduğumu biliyordun."

"Ben... Ben yapmadım."

Ona bakıyorum, hayal kırıklığı arttı k ç a gülümsemem yayılıyor. "Nedense sana inanmıyorum."

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun!"

Omuz silkiyorum. "Her şeyi bildiğimi biliyorum."

Göl ve gün sıcak olmasına rağmen şimdi titriyor. Belki de benim varlığım ona bunu yapıyordur.

"Üşümüştün," diye yorum yapıyorum. "Orada oyalanmamalısın yoksa hasta olursun."

"Ben çıkarken arkamı dönecek misin?" diye soruyor. "Hayatta olmaz, *Kiska*."

"Pislik."

Gülümsüyorum. "Seni daha önce de çıplak gördüm Olivia. Bu benim için yeni ya da olağanüstü bir şey olmayacak."

Kafamın içindeki ses yine çalıyor: *Yalancı. Yalancı. Yalancı.*

Sözlerimin sert olduğunu biliyorum ama bir amacı var. Oyunu oynamak istiyorsa kuralları öğrenmesi gerekiyor.

Yine de iyiye gidiyor. Yavaş yavaş. Ona zalimce davrandığımda yüzü her zamanki gibi düşüyor, ama ifadesini hızla kayıtsızlığa dönüştürüyor.

Sonra suyun içinden yürüyerek bana doğru geliyor. Kendimi ağaçtan aşağı itiyorum ve birkaç adım daha yaklaşıyorum. Göğüslerinin sudan çıktığını gördüğüm an, göğsünün etrafından akan ve düz karnından aşağı damlayan dereler, elektrik arzusu içimi parçalıyor.

Sonra bacaklarının arasındaki mükemmel V'yi görüyorum. Gölden çıkıp parmak uçlarında kıyıyı geçerken ince kalçaları biraz sallanıyor.

Hızla hareket ediyor, çimlerin üzerine attığı elbiseye uzanıyor ve onu kendi üzerinde tutuyor.

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," diyorum.

Beni görmezden geliyor ve külotunu çekiyor. Basit beyaz pamuklular, ama bir şekilde onları şimdiye kadar gördüğüm en seksi iç çamaşırı yapmayı başarıyor.

Daha sonra elbisenin içine omuz silkiyor, ancak tenindeki su elbiseyi hemen transparan hale getirmeye başlıyor. Farkına varması ne kadar sürecek merak ediyorum.

"Neden sırtıyorsun?" diye soruyor. Omuz

silkiyorum. "Sadece gösteriyi takdir ediyorum."

Yüzü kızarıyor ama bunu kaşlarını çatarak gizlemeye çalışıyor. "Dediğim gibi, göt herif."

"Yine de buna neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Benden istediğin bir şey mi var Olivia?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Tamam o zaman. Benden çekindiğine göre, sana ne istediğimi söyleyeceğim."

Hemen gerildi. "Ne istiyorsun?"

"Kardeşini aramanı istiyorum," diyorum. "Sıradan bir arama, böylece seni bu işe bulaştıranın ben olduğumdan şüphelenmez."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Soruşturma hakkında bilgiye ihtiyacım var."

"Bunu daha kaç kez konuşmamız gerekiyor? Bu tür şeyleri bana açıklamayacak."

"Bence arayacak," diye itiraz ediyorum. "Özellikle de onu düzenli olarak aradığın için, değil mi?"

Gözleri farkına vararak büyüyor. "Bu yüzden aramalara izin verdin," diye nefes nefese kaldı. "Onu arayıp FBI hakkında sorular sormaya başladığımda Rob hiçbir şeyden şüphelenmesin diye."

"İyi bir nedenim olmadan asla bir şey yapmam." Başını sallıyor. "Bunu yapmayacağım."

"Aslına bakarsan, bunu yapacaksın," diye hırslayarak telefonumu çıkardım ve ona uzattım. "Ve bunu hemen şimdi yapacaksın."

Bana bakıyor, meme uçları taş gibi sert ve sırlı elbisesinin içinden görünüyor. Ama artık soğuğu fark ettiğini bile sanmıyorum. Ağabeyiyle nasıl konuşacağını ve tüm konuşmalarını dinlediğim gerçeğinden onu nasıl haberdar edeceğini merak ediyor.

"Bunu bana gerçekten yaptıracak mısın?" diye soruyor sonunda. "Hoparlörü aç."

Derin bir nefes alıyor ve Rob'un numarasını çeviriyor. Üzerindeki endişeyi görebiliyorum.

Yüzü çaldığı anda. Cevapsız ikinci çalışta hattı keser. "Meşgul olmalı."

"Tekrar dene."

"Ama-"

"Şimdi."

Pes edip yeniden aramadan önce bakışlarımla sonsuz birkaç saniye boyunca karşılaşıyor. Üç kez çalıyor ve telefonu açıyor, sesi soğuk ve iş gibi.

"Ajan Lawrence." "Rob?"

"Liv," diyor, resmi tonu bırakarak. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki, tabii ki, her şey yolunda," diyor bana temkinli bir şekilde bakarak.

"Ben... ben sadece... konuşmak istedim. Boş musun?"

Adamın öyle olmadığını söylemesini umuyor ama adam onu anında hayal kırıklığına uğrattı. "Tabii ki."

Ona doğru bir adım atıyorum ve kolunu tutuyorum, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesi gerektiğini nazıkçe hatırlatıyorum. Tüyleri diken diken oluyor ama altından kalkmaya çalışmıyor.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyor. "İşle ilgili."

"Yavaş yavaş," diye iç geçiriyor. "Büro bu soruşturmayı sürdürme konusundaki ilgisini kaybediyor."

"Ciddi misin sen?" diye ağzından kaçırıyor, sonra kiminle olduğunu hatırlıyor.

"Ama o kadar kolay pes etmeyeceğim Liv. Özellikle de senden sonra-" "Sorun yok," diye geveliyor. "Ben iyiyim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten eşarbi bilmediğimi mi sanıyor? Gerçekten bu lanet evde benim haberim olmadan bir şey olacağını mı sanıyor?

"Şimdi neredesin?" Rob soruyor.

"Bahçedeyim."

"Tek başına mı?"

"Evet."

"Tamam," diyor, sesi bir an düzleşiyor, sonra tekrar yükseliyor. "Şu anda biraz meşgulüm Liv."

"Tamam, endişelenme. Sonra ararım."

"Goodb-" Sözcük, telefonu çok hızlı kapatması nedeniyle kesildi.

Mümkün olduğunca masum görünmeye çalışarak telefonu bana geri uzatıyor.

"İşte," dedi. "İstediğin şeyi yaptım."

"Yaptın mı?" Ben sordum. "Çünkü tek duyduğum senin kardeşine tüyo verdiğindi."

"Dinle, ben-"

O daha devam edemeden uzanıp kolunu tutuyorum ve kendime doğru çekiyorum. Islak bir tokat ve bir çığlıkla göğsüme çarptı.

"Beni ne sanıyorsun?" Talep ediyorum. "Ne tür bir aptal olduğumu düşünüyorsun?"

"Ne istediysen yaptım!"

"Dikkatli ol, *Kiska*. Beni kızdırmak istemezsin."

Kolunu sıkıca kavradığımda "Ah," diye irkiliyor. "Canımı yakıyorsun."

Meme uçlarının bana sürtünmesi dikkatimi dağıtıyor. Ama ona olan arzumu bastırıyorum ve bunun yerine nasıl bir don olduğumu görmesine izin veriyorum.

"Bugünden itibaren telefon hattın kesilecek," dedim ona. "Artık aile sohbeti yapamayacaksınız."

Gözleri şoktan kocaman oldu. "Ne? Hayır! Hayır! Bunu yapamazsın!" "Ne istersem onu yaparım."

Elini itiyorum ve geriye doğru tökezliyor. Ne kadar istesem de kalıyorum ve önce gözlerimle, sonra ellerimle onu soyuyorum, dönüyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

"Aleks! Bunu yapamazsın."

"Yaptım bile."

"Lütfen!" diye bağıyor ve beni durmaya zorluyor. "Lütfen, bunu yapabilmeliyim. onlarla konuş."

"Belki de bunu beni kızdırmadan önce düşünmeliydin." "Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım!"

"Saçmalık. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmemi mi istiyorsun? O zaman sen de üzerine düşeni yapmalısın. Aksi takdirde, Bayan Makarova olmaya alışın."

Gözleri korkuyla irileşiyor ama tehdidi geri alacak değilim. Dönüp uzaklaşıyorum ve giderken fark ediyorum ki, içten içe...

Bir parçam başarısız olmasını umuyor.

OLIVIA

Telefon yirmi dört saattir kapalı.

Bu srenin çoğunu ona bakarak, sürekli kontrol ederek ve fikrini değiştirip bağlantıyı yeniden kurmasını umarak geçirdim.

Ancak umudum iyice tükendiğinde, sanat malzemelerimi alıp resim yapmak için gölün kenarına gitmeye karar veriyorum.

Beni suyun kenarında ıslak ve titreyerek bıraktığından beri Aleks'i görmedim.

Baştan ıkarma girişimlerimi gördü. Ve bu aşağılanma, onun en ufak bir şekilde etkilenmemesi gerçeğiyle daha da kötüleşti.

Elbette, baktı. Belki vücuduma hayran bile kalmıştır. Ama şehvetten aklını kaçırmadı. Beni ıplak görmek, yolunun üzerinden geçen diğer yüzlerce çıplak kadından farklı değildi.

En azından özgürlüğümü iptal etmedi. Hâlâ yerleşkede istediğim gibi hareket edebiliyorum. Ama dn onun hoşgörüsünün sınırları hakkında bir ders oldu.

Ona karşı gelmeye devam ettikçe, hayatımı daha da zorlaştırabilir. Bu sefer, telefon bağlantısıydı. Bir dahaki sefere, sonsuza dek odamda kilitli kalabilirim.

Havadaki hafif esintiyle su dalgalanıyor. Dişbudak ağacının altında oturuyorum, tam da dn durup beni izlediği yerde.

Böyle bir manzaranın önünde oturan çoğu sanatçı manzarayı çizer, ama ben hiçbir zaman en iyi bu şekilde çalışmadım. Benim için bu içgüdüsel bir şey. En iyi çalışmamı beynimi kapattığımda ve çok fazla düşünmeyi bıraktığımda yapıyorum.

Düşünmeden çizmeye başlıyorum, kalemimin kağıt üzerinde kendi kendine hareket etmesine izin veriyorum. Ve sonunda, imgeler oluşmaya başlıyor.

Çizimime o kadar dalmışım ki arkamdan gelen garip kazıma sesinin dikkatimi çekmesi birkaç saniye alıyor.

Başımı kaldırıp baktığımda genç bir adamın tekerlekli sandalyeyi ittiğini görüyorum. İçinde yaşlı bir adam oturuyor. Bir tarafa doğru eğilmiş, bu yüzden gölgeler arasında yüzünü görmek zor.

Bu kim olabilir ki?

Bekçi göle yaklaşırken beni fark ediyor. Beyaz bir hemşire üniforması giymiş, güçlü bir çenesi ve rahat bir gülümsemesi var.

"Oh, merhaba," diyor, o gülümsemesini bana çevirerek. "Sizi orada görmedim bile. Sizi rahatsız etmiyoruz, değil mi?"

Resmimi bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum. Yaşlı adamın gözlerinin bana doğru döndüğünü fark ediyorum. Belli ki boynunu oynatamıyor. Görüş alanına giriyorum, böylece zorlanmasına gerek kalmıyor.

"Hayır, değilsin," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece karalıyordum." "Sen bir sanatçı mısın?"

"Karikatürist," diye düzeltiyorum.

"Bu aynı şey değil mi?"

Gülümsüyorum. "Bence öyle, ama bu kime sorduğunuza bağlı. Herkes karikatüristleri gerçek sanatçı olarak görmüyor."

"Ben sana sanatçı derdim," diyor. "Henüz çalışmalarımı görmedin."

Gülümsüyor. "Çok isterim."

Ben de sırtıyorum, ona hemen ısınıyorum. Aleks beni kaçırdığından beri bu sevgiye açken, üç saniyelik gerçek insan sevgisinin bu kadar dokunaklı olması şaşırtıcı.

"Çok tatlısın...?"

"Oh, kahretsin! Özür dilerim." Tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Mike," dedi. "Bu da Don Makarova."

"Don Makarova?" Tekrar ediyorum. "Sanırım yanlış anladınız. Don Makarova bu yerleşkenin sahibi olan asık suratlı pislik."

Mike kaşlarını kaldırıyor ama gülümsemeye çalıştığını görebiliyorum. "Bay Aleksandr'dan bahsediyorsunuz," diyor. "Bu..."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Aleks'in babası." Mike başını salladı. "Bingo."

Ve az önce oğluna pislik dedim. Hem de yüzüne karşı. Adamın yüz hatlarını inceledim, kızgınlık, öfke ya da hakaret aradım.

Ama yüzünde pek bir ifade yok. Yüzü tamamen duygudan yoksun bir çöl gibi.

Gözleri mi? Parlak, keskin ve araştırmacı. Ve tam bana sabitlenmişler.

"Pislik yorumum için özür dilerim. Öyle demek istemedim." Kaşlarımı çattım. Sözlerimde tökezlemeye başladığım an. "Biliyor musun, boş ver onu. O bir pislik. Sadece... belki de bunu ona söyleme. Zaten onunla başım belada, yani umurumda olduğundan değil ama o... kahretsin."

"Merak etmeyin." Mike güler ve yaşlı adamın omzunu sıvazlar. "Sırrın bizimle güvende. Değil mi patron?"

Yaşlı adam iki kez göz kırpmıyor ve yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Konuşması bulanık, neredeyse sessiz.

O ne derse desin, Mike anlıyor gibi görünüyor. Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Doğru."

"Ne dedi?" Yaklaşarak soruyorum.

"Bay Aleksandr'ın cazibesinden hiçbir şey miras almadığını söyledi."

Bu adamın dölü en kötü kâbuslarımın sebebi olsa da gülmekten kendimi alamıyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Don Makarova."

Başka bir şey daha geveliyor ve Mike onun yerine tercüme ediyor. "Ona Vlad demeni istiyor."

"Vlad?"

"Bu bir lakap," diye açıklıyor Mike. "Bence bu senden hoşlandığı anlamına geliyor."

Son teknoloji tekerlekli sandalyeye dikkat ederek başımı sallıyorum. "Ne olduğunu sorsam kabalık etmiş olur muyum?"

"Felç geçirdim," diye açıklıyor Mike net bir profesyonellikte. "Yıllar önce. Vücudunun bir tarafı felç oldu. Gerçi diğer yarısını hâlâ hareket ettirebiliyor. Ve her zamanki gibi zeki." Vlad'ı gölün tam önünde oturacak şekilde öne doğru itiyor. "Akşamları buraya gelmeyi seviyor. Huzurlu bir yer. Her gün lanet tavana bakmaktan daha iyi."

"Öyle," diye kabul ediyorum. Mike'a biraz daha yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Um... siz arazide mi yaşıyorsunuz?"

"Var," diyor Mike. "Yani, o yapıyor. Ben de çoğu zaman, ama her ay birkaç gün izinliyim. Vlad o günlerde ikinci bir bakıcı tutuyor."

Vlad başka bir şey söylüyor. Mike onu dinlemek için eğilir. Doğrulduğunda tekrar kıkırdar. "İkinci bakıcısının hayranı değil."

"Hayır mı?"

"Onunla benim gibi rahat bir havası yok. Öyle değil mi patron?"

Vince bir şeyler daha mırıldanıyor ve bu sefer çoğunu ben yakalıyorum.

"Gördüğüm en kötü moronlar arasında en iyisiydin."

Mike bana baktı ve omuz silkti, hiç etkilenmemişti. "Oğlunun pislik genini nereden aldığını tahmin edebilirsin."

Mike'ın bu tür bir yorumda bulunabilmesine biraz şaşırdım ama Vlad aldırıyor gibi görünüyor. Ya da belki de daha çok aldırılmayı göze alamamasıyla ilgilidir.

"Demek yeni gelin sensin?" Mike, Vlad'ın yanındaki çimlere otururken sohbet eder gibi soruyor.

Ona katılırken irkildim. "Duydun."

"Bu evde yaşayan herkes duydu."

"Harika," diye mırıldanıyorum. "Bil diye söylüyorum, bu gerçek bir evlilik değil. Ben kesinlikle bir gelin değilim. Buraya baskı altında geldim."

"Ah."

Ona bakıyorum, belki de ihtiyacım olan müttefiki bulmuşumdur diye düşünüyorum.

Bu fikri çabucak ortadan kaldırır. "Uh-oh, bana öyle bakmayı kes."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Sanki sana yardım edebilirmişim gibi," diyor. "Edemem. Ve dahası, etmeyeceğim de."

"Neden olmasın?"

"Çünkü büyük adamla karşı karşıya gelmeyeceğim," diyor. "Kimse Bratva'yı geçip de hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz. Ben bunu denemeyecek kadar akıllıyım."

İç çekiyorum ve göle doğru bakıyorum. "Sanırım burası pisliklerle dolu."

Sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Sert ama adil. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Artık alıştım. Erkekler her zaman hayal kırıklığına uğratır."

Biraz kıkırdıyor ama kızgınlığını sineye çekiyor. "Senin çıkış yolun olamayabilirim," diyor. "Ama arkadaşın olabilirim. İkimiz de olabiliriz."

"Sanırım bir arkadaşını geri çevirmeyi göze alamam," diyorum. "Bugünlerde arkadaş kıtlığı yaşanıyor."

Bana suçlu bir gülümseme fırlatıyor. "Harika. Artık arkadaş olduğumuza göre, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ciddi misin?" Dedim. "Bana yardım etmeye hayır diyeceksin ve sonra da iyilik mi isteyeceksin?"

Bana mahcup bir sırıtış attı. "Bu çok küçük bir iyilik." "Peki."

Bir dinleyeyim."

"İşemem lazım," diyor. "Ben dönene kadar burada onunla kalabilir misin?"

"Sanırım," diye melodramatik bir şekilde iç geçirdim. "Eğer mecbur kalırsam."

"Harika, teşekkürler. Hemen dönerim."

Koşarak patikaya geri döndü ve ben de Don'a bakmak zorunda kaldım. Daha doğrusu eski Don'a. Don emeritus mu? Burada unvanların nasıl işlediğinden emin değilim.

Aleks'in bana babasının hayatta ve iyi olduğu gerçeğinden bir kez bile bahsetmemiş olması aklımı başımdan aldı. Tamam, tam olarak iyi değil. Ama hâlâ hayatta.

Hepimiz bu kadar şanslı değiliz.

"Öldüğünü sanıyordum," dedim ona. "Yani, alınma ya da başka bir şey değil, sadece kimse senin hayatta olduğundan bahsetmedi. Aleks Don olduğu için, bunun otomatik olarak senin de... yani, bilirsin işte, hayatta olduğun anlamına geleceğini düşündüm."

Bana ne mavi ne de gri olan soluk gözlerle bakıyor. Sadece garip, arada bir renk, beni huzursuz hissettiriyor. Tuhaf bir şekilde şişlenmiş. Hayatının baharında ne kadar korkutucu olabileceğini hayal edebiliyorum.

Bir şeyler mırıldanıyor ama tam olarak anlayamıyorum. Biraz daha yaklaşıyorum. "Tekrar edebilir misin?" diye soruyorum. "Yavaşça."

İkinci seferde de pek bir şey duymuyorum ama "esmer" ve "oğul" kelimelerini yakalıyorum.

"Oğlun esmerlerden mi hoşlanıyor?" Ben de ona papağan gibi cevap verdim.

Başını yarım santim öne eğdi. Bunu bir baş sallama olarak kabul ediyorum.

"İnan bana," diye mırıldandım, "benimle bu yüzden evlenmedi. Tüm bunlar kardeşimin onu işlediği suçlardan dolayı yakalama girişimini engellemek için yaptığı şeytani planın bir parçası. Fazla dramatize etmek istemem."

Yüzünün bir yarısında şaşkınlık ifadesinin belirlediğini fark ediyorum.

"Yani oğlunuz istediğini elde edene kadar burada sıkışıp kaldım," diye devam ediyorum. "Ki eminim bu her zaman oluyordur. Senin için de böyle miydi? Yetki sendeyken?"

Başını tekrar öne eğiyor.

Başımı salladım. "Ben de öyle

düşünmüştüm. Güzel olmalı."

"Öyleydi..." diye mırıldandı.

"Hey!" dedim. "Bunu anladım."

Bir kol hafifçe kalkıyor ve iniyor. "Bana... alışkın..."

Sırıttıyorum. "Çabuk öğrenirim."

Bir an için gülümsüyor gibi görünüyor. Bu basit jest kalbimin tellerini titretiyor. Acaba babam kalp krizinden sağ çıkabilseydi böyle bir duruma mı düşecekti?

Bundan nefret ederdi ama tekerlekli sandalyede olması hiç olmamasından daha iyi olurdu. Bu muhtemelen benim açımdan bencilce bir düşünce. Yine de doğru hissettirdiğini inkar edemem.

"Babam yaklaşık yedi yıl önce öldü," diyorum ona usulca.

Gözleri üzerimde, bu yüzden dinlediğini biliyorum. Anlayışlı. Uyanık.

"Gerçekten çok yakındık," diye devam ediyorum. "Yani hepimiz, tüm ailem öyleydik. Ama babam ve benim özel bir ilişkimiz vardı. Kız kardeşimden on yıl sonra doğduğum için herkes benim bir kaza olduğumu düşünürdü ama babam buna inanmama asla izin vermedi. Benimle bahçede oturur, bir proje ya da başka bir şey yapardık ve bana nasıl dünyaya geldiğimi anlatırdı."

Öldüğünden beri bu hikâye hakkında düşünmedim. Onunla geçirdiğim o güneşli günleri hatırlamak çok acı veriyordu. Sesinin tanıdık tınısı. Anlatırken hep aynı noktalarda gülüşünü.

Ama burada Vlad'la birlikte hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir gölün kenarında otururken, o anıya geri dönmek iyi hissettiriyor. Güvende hissediyorum.

"Başka bir çocuk isteyen babamdı. Annem bitmiş gibi hissediyordu ama babam ona daha çok ebeveynlik yapmaları gerektiğini söyledi. Annem de bir yıl dırdır ettikten sonra sonunda pes etti. Bana "bonus çocuğum" derdi. Büyürken hiç en iyi arkadaşı olmadığını, bu yüzden bir tane daha yapacağını düşündüğünü söylerdi."

Sulanmış gözlerimi siliyorum.

"O dünyanın en iyi babasıydı," diye fısıldıyorum. "Onun hayatının en önemli parçası olduğumdan hiç şüphem olmadı."

Vlad'a bakıyorum, yüz ifadesini okumak zor, sadece yarı felçli yüzünden değil. Aleks'in çekingenliğine sahip. Karşısındakinin nerede durduğunu bilmemesi için her türlü duyguyu gizleme becerisi.

"Aleks nasıl biriydi?" Bir hevesle sordum. "Çocukken mi?"

Vince hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. "O... asla... pek... bir.... çocuk değildi..."

"Evet, anlıyorum," diyorum. "Onu bu bahçede koştururken, çocukça şeyler yaparken hayal edemiyorum. Yürümeye başlar başlamaz ona dövüşmeyi ve ateş etmeyi öğrettiğinizi söyledi."

"Hayat... beceriler..."

Homurdanıyorum. "Bratva'da olsaydın belki. Seçme şansı var mıydı ki?"

Başı tekrar sarsılıyor ama ters yöne doğru.

Bu bir hayır.

"Ona bir tane vermediğin için pişman mısın?"

"Pişmanlık... bir... israftır..."

"Normal insanlar her zaman bununla yaşarlar. Ben yaşadığımı biliyorum." "Neden?"

"Neden?" Tekrar ediyorum. "Çünkü, şey... Farklı bir seçim yapabilirdim. Bilmiyorum, belki babamı kurtarabilirdim. Bunun yerine, sırf duygularımı incitmek için en iyi arkadaşımın öpüşen bir çocuğun peşinden gidebilmek için partiye gittim. Aslında bana tanıdığım başka birini hatırlattı."

"Senin... bir tipin var..."

Kaşlarımı çattım.

"Yok!"

Sonra ses tonunu yakalıyorum ve fark ediyorum: benimle dalga geçiyor.

Başımı salladım. "Mike haklı: Aleks'in bunu nereden çıkardığını anlıyorum."

Vince ilk başta beni alarma geçiren bir ses çıkarıyor. Beton öğütene bir blender gibi. Ne olduğunu anlamam için bir an geçmesi gerekiyor: kahkaha.

Endişelerim eriyor ve onun yerine göğsümden yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

Tam olarak emin değilim, çünkü elbette hiçbir hayatta hiçbir şeyden emin olamazsınız, özellikle de benimkinden.

Ama bu güzel bir dostluğun başlangıcı olabilir.

ALEKS

Demyan bana "Soruşturmayı durduracak gibi görünmüyor," diye bilgi veriyor. "Arka kanallarımız herkesin bizi izlediğini söylüyor - yerel polis, federaller, aradaki herkes. Lanet olası Balık ve Vahşi Yaşam Servisi'nin muhtemelen bizim davamızla ilgilenen birkaç ajanı vardır. Özellikle iki Bratva noktası işaretlendi."

"Şaşırmadım," diyorum. "Ona lanet olası eşarptan bahsetmiş." "Asıl soru, neden eşarbın sahibine söylemedin?" Demyan soruyor. Gözlerimi deviriyorum. "Onun yeterince derdi var."

"Başka bir dünyada ikiniz mükemmel bir çift olurdunuz, değil mi? Sen?"

Birkaç saniye içinde ikinci kez gözlerimi deviriyorum. "Devam edelim. Hangi noktalar işaretlendi?"

"Soruyu geçiştirme. Daley Caddesi ve Scottswick'teki depolar."

"Kaçırılan kadınları *orada* saklayacağımı mı düşünüyorlar?" Homurdanıyorum. "Dünyanın en büyük aptalı olmalıyım."

"Şaşırdın mı? Sen büyük, kötü bir kadın hırsızısın." "Görünüşe göre, bu popüler bir görüş."

"İyi ki başkalarının fikirlerini önemsemiyorsun," diyor.

"Doğru. Ama onların fikirlerinin doğuracağı sonuçları da önemsiyorum." "Eski Catch-22 iş başında. Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Lawrence'a baskı uygulayın. Lawrence'a baskı yap.

yoksa kız kardeşinin güvenliğini tehlikeye atmış olur." "Ona zarar verebileceğinden emin misin?" Demyan soruyor.

"Kendimi her şeyi yapmaya ikna edebilirim," diye çıkışıyorum. Sonra yumuşuyorum. "Ama ona zarar vermeme gerek yok. Hayır, bu psikolojik bir oyun. Kazanacağım bir oyun."

Demyan, "Göründüğü kadar küçülen bir menekşe değil," diye uyarıyor. "Kızda biraz cesaret var."

"Fark ettin, değil mi?"

"Beni hiçbir şey geçemez kardeşim," diyor alnına vurarak. "Ayrıca başka bir şey daha fark ettim."

Kaşlarımı çattım. "Bilmek istiyor muyum ki?"

Beni geçip göle doğru eliyle işaret ediyor. Bulunduğumuz noktadan sadece bir parçasını görebiliyorum ama babamın tekerlekli sandalyesinin tekerlekleri eğik güneş ışığı altında parlıyor.

Ancak yanında oturan kişi Mike değil. Uzun kahverengi saçlarının sırtından aşağı döküldüğünü görebiliyorum. Çimlerin üzerinde, onun yanında, dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını dizlerine dolamış.

Sevimli olduklarını kabul etmeliyim. Büyüleyici derecede sağlıklı.

Olivia sanki resmi tamamlamak istercesine başını geriye atıp gülüyor.

"Şuna bak," diyor Demyan alaycı bir gülümsemeyle. "Karı ve baban iyi geçiniyorlar. Bir erkeği ağlatmak için yeterli."

"Mark hangi cehennemde?"

"Mike'ı mı kastediyorsun? O yakışıklı şeytan muhtemelen Melissa'ya asılıyor."

"Yine mi geldin?" Homurdanıyorum.

Demyan kıkırdar. "Çalışanlarına gerçekten dikkat etmiyorsun, değil mi?" "Sana bunun için para veriyorum."

"Görünüşe göre Melissa'yla aralarında küçük bir şey

varmış." "Tanrım," diye yüzümü buruşturdum. "Ona bunun

için para ödemiyorum." "O zaman kov şu azgın şeytanı."

"Çok isterdim. Ama babamla anlaşabilen tek kişi o," diyorum. "O yüzden kalıyor."

"Melissa'yı kov o zaman?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu yapmak için harcayacağım nefese değmez. Ne yaptıkları zaten onları ilgilendirir. Umurumda değil, yeter ki dramları işime bulaşmasın. Ki şu anda öyle."

"Teknik olarak, şu anda babanla ilgileniliyor." "İkisinin konuşmasına ihtiyacım yok."

"Neden olmasın?" Demyan gerçekten merak ederek soruyor.

Ona ters ters baktım. "Bu çok yakın. Kendini evime kabul ettirmesine gerek yok. Ne de olsa o benim karım değil."

"Evlilik yeminlerinizin kutsallığı içinde o n u becerene kadar değil."

"Yemin mi?" H o m u r d a n ı y o r u m . "O yeminlerin hiçbir değeri yok. Benim yeminlerim kanla yazıldı."

"Oh, ne kadar romantik!" Demyan bir kız öğrenci gibi alaycı bir sahte neşeyle ellerini çırpıyor. "Bunu Olivia'ya söyle, bayılacak."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve taş basamaklardan göl kenarına doğru inmeye başlıyorum. Bugünlük Demyan dozumu fazlasıyla almıştım.

"Hey, ne yapacaksın?" diye bağılıyor arkamdan.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Sadece göle ulaşana kadar devam ediyorum.

Tam üstlerine gelene kadar ikisi de beni fark etmiyor. Tabii ki babam kıpırdamıyor ama gözleri anında bana takılıyor.

Olivia gerilir ama yerinde kalır. "Mike hangi cehennemde?" Hırlıyorum.

"O... o tuvalete gitti," diye kekeliyor. "Ama, şey... bu uzun zaman önceydi."

"Git getir onu," diye emrediyorum. "Şimdi."

Yavaşça ayağa kalkarken gözleri hemen kısılıyor. "Aslında meşgulüm. Ayrıca bana patronluk taslamaya hakkın yok. Ben senin hizmetçin değilim."

Felç geçirdiğinden beri babamın yüz ifadelerini okumayı öğrendim. Onun beden dilini de okumayı öğrendim. İnce olabilir -eğitimsiz bir göz için pratikte var olmayabilir- ama biriyle yeterince zaman geçirdiğinizde, başka diller geliştirmeye başlarsınız.

Ve şu anda, eğleniyor.

"Bu konuda haklısın. Sen benim hizmetçim değilsin. Sen benim malımsın."

"Affedersiniz?" diye tükürüyor. Gözleri alev alev, yumrukları sıkılı, yanakları öfkeden kıpkırmızı.

"Yapacaksın-"

Ben cümlemi bitiremeden Mike'ın patikadan bize doğru koştuğunu duyuyorum. Gergin ama rahat davranmaya çalışıyor, yavaş yavaş yürüyor ve yaklaşırken ellerini cebine sokuyor.

"Hey, millet-vay canına, burası bir partiye dönüştü! Üzgünüm, ben-"

"Neredeydin?" Talep ediyorum.

Durdu ama benimle göz göze gelmeyi reddetti. "Ben... Ben sadece... tuvaleti kullanarak."

"İşte bir ipucu: Bir dahaki sefere, önce sikini bir hizmetçiye sokmadan yapmayı dene. Biraz daha hızlı olabilir."

Gözleri suçluluk duygusuyla irileşiyor ve bakışlarını hemen yere indiriyor. "Özür dilerim efendim. Ben... bu bir daha olmayacak."

"Gözümün önünden kaybol," diye çıkıştım. "Ve onu da yanında götür. Dışarısı soğuk ve bir battaniyeye daha ihtiyacı var."

Mike hemen harekete geçer ve babama veda etmesi için çok az zaman bırakır. Mike'ın tercüme etmeye zahmet etmediği bir şeyler mırıldanır. Hemşire Olivia'ya garip bir şekilde başını sallar ve yola geri döner.

"Buna gerek var mıydı?" diye patlıyor onlar uzaklaşır uzaklaşmaz. "Ben öyle derdim."

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor. "Göl kenarında huzurlu bir sohbetin tadını çıkarıyorduk ve-"

"Babamla herhangi bir konuda 'huzurlu sohbetler' yapmana gerek yok Olivia," diyorum. "Kendini tutmanı ve benim işlerime karışmammanı bekliyorum."

"Şaka yapıyorsun. Şaka yaptığını biliyorum. Bana şaka yaptığını söyle."

Hemen cevap vermedim. Bana doğru bir adım atıyor ve parmağını göğsüme bastırıyor. "Çünkü hayatına çok yaklaşıyorum, değil mi? Bilmemi istemediğin şeyleri öğreneceğimden korkuyorsun. Her zaman taktığın o büyük, korkutucu maskenin ardında ne olduğunu öğreneceğimden korkuyorsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni göğsümden dürtten son adam parmağını kaybetti. Sonra da kafasını."

Tepeden tırnağa titremesine rağmen geri adım atmıyor. Sadece yerinde duruyor ve bana bakıyor. "Devam et o zaman. Parmağımı al, kafamı al, umurumda değil. Diğer her şeyi zaten aldın."

Göğsünün inip kalkmasından bu tür bir öfkeye alışık olmadığını anlayabiliyorum. Daha önce kimse onu bu kadar zorlamamıştı.

Ama şimdi bu parçasını ortaya çıkardığı için, onu dizginlemekte zorlanıyor.

"İstediğin bu mu küçük kuzum?" Mırıldanıyorum. "Vücut parçalarını almaya başlamamı mı istiyorsun?"

Sertçe başını sallıyor. "Dediğim gibi, devam et."

Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Sahte kabadayılık. Ve yakında etkisi geçmeye başlayacak. Şu anda adrenalini yüksek ve öfke muhakemesini gölgeliyor. Ama öfke azalmaya başladığı an, tüm cesareti de azalacak.

Bir adım daha atıyorum. Tüm çabalarına rağmen kendini benimle dışbudak ağacının gövdesi arasında sıkışmış buluyor. Bir elimi ağaca koyup eğildim.

"Anlamıyor musun, Olivia? Senden ihtiyacım olanı çoktan aldım. Seni ilk gördüğümde bedenini aldım. Aslında, bu tam olarak doğru değil. Ben daha istemeye bile gerek duymadan sen bana verdin."

Eli yüzüme doğru bir tokat gibi uzanıyor ama bana vurmaya fırsat bulamadan onu durduruyorum. Şimşek zikzaklar çizerken elini geri çeviriyorum.

gökyüzünde. Dikkat etmediğim bir anda fırtına çıktı. Çirkin, şiddetli bir fırtına.

Ne kadar uygun.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" Bastırıyorum. "Argümanların mı tükendi Olivia?"

Dişlerini sıkıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor ama onu yakın zamanda bırakacak değilim.

Ona direnmek beklediğimden daha zor oldu. Ne zaman bir kadın istesem, onu elde ettim. Sonra arzu kayboldu.

Ama Olivia ile durum farklı. Ona olan özlemim yakınlaştıkça daha da arttı. O yumuşak kahverengi gözlerde ve hala ona yapışan masumiyette bir şeyler var.

Mahvolmak için yalvarıyor.

Ve ben bunu ona yapacak adamım.

"Burada kimsem yok," diye fısıldıyor. Sesi titriyor ama aynı zamanda çelik gibi de. "Bana karşı nazik olan tek insanlar senin ailen."

Biraz eğilerek onu sırtını sandığa yaslamaya zorluyorum. "Tanıştığımız günü düşünüyor musun Olivia?"

Uzun bir süre sessiz kalır. Gökyüzünde daha fazla şimşek çakıyor, ardından yaklaşan gök gürültüsünün alçak sesi geliyor. Yaprakların arasından üzerimize düşen ilk birkaç yağmur damlasını fark etmemiş bile görünüyor.

"Evet," diye fısıldıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Kalp atışlarının göğsünde çılgınca attığını neredeyse duyabiliyorum. Hissetmek için avucumu göğsüne bastırıyorum. Davulun sabit gümbürtüsü gibi içimde yankılanıyor.

"Öpücüğü düşünüyorum. İlkini, havaalanındaki bekleme salonundayken. Bunu çok istemiştim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim."

"Peki aldığınızda nasıl hissettiniz?"

Göz temasını kesmeye çalışarak başını sallıyor.

Ama çenesinden tutup gözlerini kendime çevirmeye zorluyorum. "Hayır," diye homurdandım. "Bana bakacaksın. Şimdi soruya cevap ver. Nasıl hissettin?"

"Kendimi... garip hissettim. Sanki vücudumdan dışarı süzülüyordum."

Yağmur tepemizdeki yapraklara çarpıyor ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

"Beni hâlâ istiyorsun," diyorum ona usulca. "Ama korkuyorsun."

Yavaşça başını sallıyor, artık karşı koyma zahmetine bile girmiyor. "Senin gibi adamlar... beni sadece kullanır ve bir kenara atarsınız. Bunu kendin de söyledin. Bir yıl boyunca, senin dünyadaki en değerli şey benim. Ve o yıl bittiği gün, değersizim."

"Şimdi varken neden gelecek için endişelenesiniz ki?"

Başını sallıyor ve elimi yüzünden uzaklaştırmak için uzanıyor. Ama onun yerine parmakları benimkilere dolandı.

"Çünkü ben senin gibi değilim," diye fısıldıyor.

"Hayır," diye katılıyorum. "Sen benim gibi değilsin."

Belki de bu yüzden seni aklımdan çıkaramıyorum.

Parmakları hâlâ benimkilere dolanmış durumda. O ürperdiğinde, ürpertinin önce onun, sonra da benim bedenime yayıldığını hissediyorum.

"Beni yok edeceksin," diye mırıldanıyor.

"Sadece bana izin verirsen."

Yüzünden şaşkınlık okunuyor. Ne demek istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Anlamak için gerekli araçlara ya da deneyime sahip değil.

Bu da zor yoldan öğrenmek zorunda kalacağı anlamına geliyor.

Ağacı itiyorum ve onu ağacın gövdesine sarılmış halde bırakıyorum. Geriye doğru yavaş bir adım attığımda, yağmur perdesi beni yutuyor.

Olivia tüm bu süre boyunca beni izliyor, gözleri aç ve çaresiz. Eğer kalbimi koluma takan bir adam olsaydım, benim de aynı şeyleri hissettiğimi görürdü.

Aynı şekilde. Oynadığımız bu oyun tahmin ettiğimden çok daha gergin bir hal aldı.

Kırmaya yemin ettiğim kadına bağımlı olduğumu.

Ama şu anda içimi acıtan ihtiyaca rağmen, teslim olmayı reddediyorum. Teslim olmayı reddediyorum. Eğilmeyi reddediyorum.

Eğer bunu istiyorsa, bana gelmek zorunda.

Ve onun kalbi kırık gözlerine son bir kez baktığımda, cevabımı görüyorum.

Yapacak.

OLIVIA

Aileme ihanet etmeyeceğim.

Ama önümdeki şeytanın gözleri beni çağırıyor.

Aleks'in erkeksi güzelliğinden daha fazlası. Kendine güveni, gücü, kudreti. Tek isteyebileceğimin bu olduğunu düşündüğüm sessiz, sıkıcı erkeklerin yanında yatarken hayal ettiğim her şey.

Daha önce Mia'ya inkar ettim ama tabii ki güvenli erkekleri seçtim. Çünkü güvenli olmak kolaydır. Güvenli, güvenlidir.

Yağmur ona çarpıyor, gömleğini ıslatıyor. Göğsünün hatları ıslak kumaşın arasından daha görünür hale geliyor. Geniş omuzları. Yontulmuş göğsü.

Ama onun yırtıcı gözleri üzerimdeyken bir şeye odaklanmak çok zor.

"Seni istediğimi düşünerek kendini kandırma," diyorum ses tonuma güç katmaya çalışarak. "Bunun hiçbir anlamı yok. Uzun sürmeyecek."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor kasvetli bir şekilde. "Ama seni arzulamaktan kendimi alamıyorum."

Neredeyse çenem düşecekti. Belki de ilk defa böyle bir şey söyledi. Kafamdaki düşüncelerin delice olmadığını itiraf etti.

Bu çılgınca olabilir, evet -bu çılgın tutku, bu mantıksız saplantı, bu aptal sahte evlilik- ama var olduğunu düşündüğüm için deli değilim. Bu gerçek.

Ama devam etmesine izin verirsem deli olurum.

Gitmeliyim. Koş, yürüme. Yağmur soğuk ve titremeye başladım. Ama ona sırtımı dönmek istemiyorum.

Ağacın altından dışarı çıkıyorum. "Tanrım," diye nefes nefese kaldım, titriyordum. "Yağmur dondurucu. Üşümüyor musun?"

Başını sallıyor. "Seni eğitiyorlar." "Soğuk mu?"

"His."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu içeri girmen gerektiği anlamına geliyor," diye iç geçirdi. "Hastalanmadan önce."

"Ve sanırım soğuk algınlığına yakalanmıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bu senin için fazla insani olurdu."

"Seni de bu konuda eğitiyorlar."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Bazen bana gerçek gibi gelmiyorsun."

"Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

"İşte böyle!" Haykırıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Kim her lanet günün her saniyesinde böyle şifreli şeyler söyler ki?"

Aleks yine iç geçiriyor. "Gel," diyor. "Geri dönelim."

Eve doğru sessizce yürüyoruz. Soğuk beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Tıpkı Aleks gibi bağışıklık kazanmaya çalışıyorum. Ama içeri girdiğimizde dişlerim takırdıyor.

Kapı kapandığı anda Aleks soyunmaya başlıyor. Önce gömleğini çıkarıp fayans döşeli zemine atıyor. Sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" Telaşla sordum.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Sen de o kıyafetleri çıkarsan iyi olur."

"Bekleyeceğim," diyorum. "Hizmetçilerin etrafta olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Daha önce görmedikleri bir şey değil."

Kendime rağmen kaşlarımı çatıyorum.

Fark etti. "Bir sorun mu var Olivia?"

"Tabii ki hayır," diye çıkıştım. "Seni kimin çıplak gördüğü umurumda değil. Zaten beni ilgilendirmez."

"O zaman neden kıskanç bir eş gibi görünüyorsun?"

Gözlerim boxer külotuna takılıyor ama hemen yukarı çekiyorum. Baştan beri iyi bir vücuda sahipti, ama sıırsıklam külotla... elimizdeki göreve konsantre olmayı gerçekten zorlaştırıyor. Kelime oyunu yapmak istemedim.

"Ben kıskanç değilim. Ben de senin karın değilim, unuttun mu? Hiçbir şekilde önemli değil."

Duraklıyor, hâlâ yağmur damlıyor ve beni kasvetli, kara gözlü bir bakışla düzeltiyor. "Sen her yönden benimsin, Olivia Makarova."

Sanki kelimelerin kendisinden korkuyormuşum gibi geri çekiliyorum - tam o sırada bir hizmetçi koşarak içeri girdiğinde kafamın arkasına bir darbe alıyorum. Bizi beklemediği için çığlık attı.

"Oh! Çok üzgünüm, efendim-"

"Merak etme Megan," diyor tüylerimi diken diken eden bir aşinalıkla. "Sadece sağanak yağmura yakalandım."

"Size kurulanmanız için bir şeyler getireyim, efendim."

Bana selam bile vermeden dışarı çıktı. Garip bir sessizlik içinde duruyoruz -en azından benim için garip- ta ki elinde tek bir kabarık beyaz havluyla tekrar ortaya çıkana kadar. Hala bu ıslak paçavrayı giydiğim için ona daha çok ihtiyacı olan benim ama o havluyu Aleks'e uzatıyor.

"Teşekkür ederim, Megan," diyor onu alırken. "Gidebilirsin."

"Oh. Emin misin? Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bayan Makarova ve ben iyi olacağız."

Megan gereksiz uzun bir süre baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını ısıırıyor ve sonunda reverans yapıyor -insanlar *hala bunu yapıyor*- ve bana doğru bir bakış bile atma zahmetine girmeden geldiği yoldan geri dönüyor.

Aleks önce kendini kuruluyor, sonra havluyu bana uzatıyor. Kollarımı kavuşturup reddediyorum. İnatçıyım, biliyorum, ama onun acımasını ya da küçümsemesini istemiyorum.

Omuz silkiyor ve yakındaki bir sandalyenin arkasına asıyor.

Bana bir daha "Bayan Makarova" dememesini söylemek için ağzımı açtım. Onun yerine "Onu becerdin mi?" diye soruyor.

Aleks sanki komik bir şey söylemişim gibi gülüyor. "Söyleseydim senin için fark eder miydi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece merak ettim. Soruya cevap ver."

Umursamaktan nefret ediyorum. Bana doğru dürüst bir cevap vermekle ilgilenmediği ortadayken bu aptal konuyu zorladığım için nefret ediyorum.

Ama kızın vücut dilindeki bir şey kazı ele veriyor. O bir şey söylemeden önce cevabı biliyorum.

"Boş ver," diye çıkışıyorum. "Geçmişte kiminle yattığın umurumda değil." Tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum, "Ama..."

Aleks kaşlarını çatır. "Ama ne?"

"Ama şimdi kiminle yattığın beni ilgilendirir," diye ağzımdan kaçırdım.

Benim lanet bir komedyen olduğumu düşünüyor olmalı, çünkü yine gülüyor. "Öyle mi, küçük kuzum?"

"Beni hayatımdan çaldınız ve buraya, kendi hayatınızın ortasına kilitlediniz. Senin yüzünden artık bir kariyerim yok. Aşk hayatım da yok. *Senin* yüzünden. Eğer ben bu cehennem yılında acı çekmek zorundaysam, o zaman sen de fedakârlık yapmak zorundasın. Tazminat istiyorum."

"Fiyatını söyle."

"Eğer ben seks yapamazsam... o zaman sen de yapamazsın."

Bir an için bunu düşünüyor. "Sikişmek senin için büyük bir öncelik mi, *Kiska*? Çünkü bunu düzeltebilirim. Sadece söylemen yeterli."

"İstediğim bu değil," diyorum ürpererek - bunu istemediğim için değil, ne kadar kötü istediğim için. "Sadece bunun... adil olmasını istiyorum."

"Herhangi bir talepte bulunacak durumda değilsiniz," diye söyleniyor.

"Argh!" Saçlarımı yolmak isteyerek çılgılık atıyorum. Bana kısa devre yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Her duygu aynı anda, öfke ve hayal kırıklığı ve şehvet ve nefret ve güvenlik ve hayır, aşk değil. Kesinlikle aşk değil. "Sen... sen sadece..."

Doğru kelimeyi bulmamı bekliyor, ama bulamayınca bana sempatik bir gülümseme sunuyor. "Şartlarını kabul etmemin tek bir yolu var, Olivia."

Kıpırdamadan, bana ne kadara mal olacağını söylemesini bekliyorum.

"Beni istediğini kabul etmek zorundasın. Benim hakkımda bildiğin her şeye rağmen," diyor. "Bana gerçeği söylediğini duymak istiyorum."

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Kızgın değil ama hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "O zaman odana geri dönmen gerektiğini düşünüyorum."

Bunu söyleme şekli dikkatimi çekiyor. Megan'ın kaybolduğu kapıya bakarken vücudumun titrediğini hissediyorum. "Neden? Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diyor omuz silkerek. "Sanırım gidip Megan'ın nerede olduğuna bakabilirim."

Göğsüm inip kalkıyor, inip kalkıyor. Öfkeyle kızarıyorum ama onun çıkarı için gururumu feda etmeyeceğim. Zaten muhtemelen sadece yüzüme gülecektir.

Ve alt dudağımın titremeye başladığını hissettiğimde, haklı olduğunu anlıyorum: gitme zamanım geldi.

Havluyu koltuğun üzerine bırakıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Uzaklaşırken beni durdurmasını bekliyorum.

Ama yapmıyor.

ALEKS

BİR KAÇ GÜN SONRA

"Arka arkaya iki ziyaret," diyorum. "Endişelenmeli miyim?"

Jennifer göz kırpmıyor. "Her zaman. Demyan nerede?"

"Onu başka bir yerdeki bazı işlerle ilgilenmesi için gönderdim." Kendime en sert viskimden bir yudum daha koyuyorum. Uykusuz bir geceydi ve gerginliğimi alacak bir şeye ihtiyacım vardı. "İkinizle tekrar uğraşmak istemedim."

Gülüyor. "Onun yerine seninle flört etmediğim için kıskanıyor musun?"

"Hayır, sadece Demy her yumuşak davranmaya çalıştığında kahvaltımı kusmamak gibi bir çıkarım var." Bir yudum alıyorum ve viski boğazımı yakarken iç çekiyorum.

"Bence çok tatlı. Ama aynı fikirde değilim. Son geldiğimde sana verdiğim bilgilerle ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hiçbir şey mi?" "Doğru."

"Ama... neden?"

"Çünkü burada daha fazlası var ve nasıl karşılık vereceğime karar vermeden önce ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Jennifer kaşlarını çatıyor, şüpheli görünüyor. Ama zorlamayacak kadar da akıllıdır. Kanepede arkasına yaslanıyor ve çıplak ayaklarını altına kısıyor.

Kaşmir eşofman altı ve düz, tonda göbeğini ortaya çıkaran uyumlu bir bluz giyiyor. Saçları omuzlarına dökülüyor. Ve hatta

Öğle vakti olmasına ve bir yere gitmeyi p l a n l a m a m a s ı n a rağmen biraz makyaj yapıyor. Belli belirsiz ama fark ettim.

Muhtemelen daha çok Olivia hiçbir şey giymediği için. "Burada birkaç gün geçirmemin sakıncası yok değil mi?" diye soruyor.

"Burası benim olduğu kadar sizin de eviniz."

"Diğer tüm varlıklarınız için de aynı şeyi mi söylüyorsunuz?" "Sadece sen."

"O zaman gururlandığımı düşün."

Eşofmanının eteğiyle oynuyor. Konuyu açmak istediğini söyleyebilirim, ama bunun nereye varacağı konusunda gergin. Ne zaman konuşsak bundan kaçınmaya dikkat ediyor. Şimdiye kadar, onun sınırlarına saygı duydum.

Ben asla casus olmadım. Etkili olamayacak kadar yüksek bir profilim var. Casuslar hiçbir yerden gelmemelidir. Elde etmek istedikleri şeyi elde ettikten sonra ortadan kaybolmalı, zamanlarını beklemeli ve tamamen başka bir kişi olarak yeniden ortaya çıkmalıdır. Kendinizi tekrar tekrar öldürürsünüz ve sonra yeniden doğarsınız.

Bu acımasız bir iş.

Jennifer yıllardır bu işin içinde. Başarılı çünkü kendini adanmış. Saç rengini değiştirdiği gibi kişiliğini de kolayca değiştiriyor.

Ama kim olduğunu ya da nereden geldiğini asla unutmamış. "O nasıl?" diye soruyor, savaşı kaybederek.

"Son birkaç gündür hastaydı." Jennifer

kaşlarını kaldırıyor. "O iyi mi?"

"Islak kıyafetlerini çıkarmayı reddetti ve üşüttü. Tıpkı ona söylediğim gibi. Şimdi odasına kapandı."

"Yani onu gerçekten görmediniz mi?"

"Neredeyse bir haftadır yok. Huzurluydu."

Bana sivri bir gülümseme veriyor. "İkinizin yaşlı evli bir çift gibi kavga ettiğinizi duydum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım. Tüm maço erkekliğine rağmen Demyan dedikoducu bir kocakarı."

Başını geriye atıyor ve gülüyor. "Onu biraz rahat bırak. O seni seviyor." "Onun kışını düzenli olarak tekmelemememin tek nedeni bu."

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu düşünüyor." "Tanrım," diye inledim. "Sen de mi?"

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Hey, onunla aynı fikirde olduğumu söylemiyorum. I
ikinizi birlikte görmedim. Bu yüzden o zamana kadar bir yargıya varmayacağım."

"Gururum okşandı," diyerek kendi sözlerini ona iade ediyorum.

"Ama bu yakın zamanda gerçekleşmeyebileceğinden," diyor, "size doğrudan soruyorum: orada bir şey var mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla.

Kafamın içindeki o rahatsız edici ses yine protesto için kükrüyor. Görünüşe göre sadece bir kelime biliyor: *Yalancı. Yalancı. Yalancı.*

Onu bastırmak için daha fazla viski içiyorum.

Jennifer başını sallıyor ama ikna olmadığını görebiliyorum. "Onunla evlendin." "Stratejik bir oyundu."

Kaşlarını çatıyor. "Aynen öyle. Senin için nasıl gidiyor?"

"Bu işler zaman alır," diyorum. "Ve kardeşi de sandığımdan çok daha inatçı."

Geriliyor. "Bu yönden sana çok benziyor, biliyorsun."

Ona ters ters bakıyorum. "Ne yazık ki yanlış tarafta yer alıyor." "Her şey göreceli."

"Öyle mi? Sen kimin tarafındasın, Jen?"

Bana ters ters baktı. "Sadakatime böyle saygısızlık etmeye cüret etme Aleks. Senin tarafında olduğumu biliyorsun. Hep öyleydim, hep öyle olacağım."

Başımı sallıyorum. Yeterince doğru. "Saklanmayı bırakmanın zamanı gelmiş olabilir."

"Ve kimliğim açığa mı çıksın?" diye soruyor. "Atış yok. Ateşin içinde çok fazla demirim var. Geçen yıl yaptığım tüm çalışmalardan ödün vermeye niyetim yok."

"Unut onu o zaman," diyorum. "Ama Olivia'nın gerçeği öğrenmesi gerekebilir."

"Neden?" Jennifer soruyor. "Onun düşündüğü gibi kötü biri olmadığını kanıtlamak için mi?"

"Unutuyorsun, Jennifer: Seni tanıyorum."

"Ve...?"

"Ve neden kimliğinizi korumak istediğinizi biliyorum. İstemiyorsun açıklamalarla uğraşın."

Burnunu kırıştırıyor ama inkar etmiyor.

"Biliyorsun sana sarışın cadalog diyorlar," diyorum. "Gördüğümü söyleyemem."

"Çünkü şu anda sarışın cadalog rolünü oynamıyorum," diyor. "Ben sadece... Jennifer'ım."

"Peki ya Isabella?"

Kısa bir süre durur. Çenesindeki bir kas gerginlikle seğiriyor. "Isabella öldü," diye hırlıyor. "Bu konuyu kapatalım, anladın mı?"

Bu konuda yeterince uzun süre sessiz kaldım. Geçmişiyile barışmak için yeterince zamanı oldu.

"Onu seviyordun."

Bu konuşmayı yapmak istemiyormuş gibi yere bakıyor. Ama o da tartışmak istiyor. Bu konuda kavga etmek istiyor çünkü kaybını hiçbir zaman gerçekten geride bırakmadı. Hiç yas tutmadı.

"O... özel biriydi," diyor Jennifer sessizce. "O olmak istediğim her şeydi. Ve onu kaybetmek..."

"Bu gerekliydi."

"Bunu biliyorum," diye tersliyor. "Ama yine de acıtıyor."

"Bu yüzden mi onun hakkında hiç konuşmuyorsun? Eşarbı bu yüzden mi sakladın?"

Koltuktan kalkıyor ve önümde volta atmaya başlıyor. Viskimi yudumluyorum ve Isabella'ya tetiği çekmesini söylediğimden beri içinde taşıdığı acıyı atmaya çalışmasını izliyorum.

Sonunda durdu ve bana döndü, gözleri vahşi ama aynı zamanda üzgündü. "Yapmamam gerektiğini biliyorum," diyor iç çekerek. "Bana ondan kalan her izden kurtulmamı söylemiştin. Ve ben de yaptım... çoğunlukla. Ama o eşarp onun çok büyük bir parçasıydı."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sorar. "Gerçekten biliyor musun?"

"Jennifer," diyorum yavaşça, "bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Gözlerini kaçırmadan önce bir an gözlerime bakıyor. Vücudu yorgunluktan sarkıyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor. "Hiçbir şey söylemiyorum."

"Hayatına devam etmelisin," diyorum ona.

"Biliyorum," diyor. "Geçen yılı uğraşarak geçirdim."

"Herhangi bir gelişme var mı?"

"Bazıları," diye itiraf ediyor. "Çoğunlukla güne göre değişiyor. İyi de var kötü de."

"Bugün kötü bir gün, ha?"

Başını sallıyor.

Viski bardağını alıp ona uzatıyorum. "İç o zaman."

Bardağı alıyor ve bir yudumda boşaltarak geri deviriyor. Burnu kırışır. "Lanet olsun! Bu çok sert."

"Onu yudumlaman gerekiyor, biliyorsun. Az önce üç bin dolar içtin."

"Sanırım az önce kötü bir gün geçirdiğimi anladık. Kötü bir günde yudumlamazsın." Titriyor. "Ama Tanrım, bu yakıyor."

Ayağa kalktı, bardağını da yanında götürdü. Sonra bara doğru yürüdü ve kendine bir bardak daha doldurdu.

"Bunu geri alamayacaksın, bilesin diye söylüyorum," diye beni bilgilendiriyor. Kanepeye çöküyor, bir yudum alıyor -bu sefer biraz daha küçük- ve iç çekiyor. "Öldürdüğün adamlar için hiç suçluluk duyuyor musun? Parçaladığın aileler için?"

"Hayır," diyorum hemen.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

"Bu benim hatam. Seni daha önce çıkarmalıyım."

"Sen denedin," diye belirtiyor. "Sana her şeyin kontrolüm altında olduğunu söyleyen bendim. Sadece bir yıl oldu. Bu kadar ileri gideceğini kim bilebilirdi?"

"İşinde çok iyiydin."

Bir yudum daha alıyor, gözleri benimle paylaşmadığını bildiğim anılarla yumuşuyor. Muhtemelen asla da paylaşmayacak.

Ve bu sorun değil. Bu hayatta oynadığımız oyunlar ölümcüldür. Bizi tamamen öldürmeseler bile, en azından ruhumuzun bir parçasını öldürürler.

Jennifer'ın kaybettiği tüm parçaları görmeye başlıyorum.

Bunu daha uzun süre yapamayacak. Bunu artık biliyorum. En fazla birkaç yıl daha. Bu gerçeği görmesini sağlamak bıçak sırtı bir mücadele olacak ama yine de iyi bir mücadeleyi her zaman sevmişimdir.

"Burada sadece birkaç güne ihtiyacım var," diyor bana. "Sonra sahaya geri döneceğim." "Biliyorum."

"Ondan uzak duracağımdan

emin olacağım." Omuz

silkiyorum. "Bu sana kalmış."

Perili bir bakışla beni sabitliyor. "Açıklamak zorundayım, Aleks. Eğer onunla karşılaşsam,

Açıklamak zorundayım. Isabella'ya ne yaptığımı ona anlatmak zorunda kalacağım. Ve ben bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Sadece istemiyorsun."

Bir an için gözlerini kapatıyor. "Kimin aklına gelirdi ki? Başımdan onca şey geçti ve beni yıkan şey *bu* oldu. Duygulara karşı bağışıklığım olduğunu sanırdım."

"Hepimiz buna yenik düşeriz."

Başını kaldırıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sen bile mi?" Alay ediyorum. "Ben bir istisnayım."

Kafamın içindeki ses bir kez daha uğursuzca bağırıyor.

Yala

ncı.

Yala

ncı.

Yala

ncı.

Jennifer sanki kafamın içinde çınlayan o lanet sesi duyabiliyormuş gibi kaşlarını bir kez daha çatıyor. "Evet, bunu göreceğiz."

Sessizlik birkaç dakika sürüyor. Onu dikkatle izliyorum. Çenesinin çelik bir tuzak gibi nasıl kilitlendiğini görüyorum. Dizlerinin nasıl çılgınca zıpladığını. Bir parmağındaki yüzüğü tekrar tekrar ayarlayışını.

Acı çekiyor.

Belki de bu dünyada birkaç yılı kalmamıştır.

"Yaptığın işi seviyor musun Jennifer?" Aniden sordum. Hemen cevap vermek için ağzını açıyor ama parmağını kaldırarak duraksamasını sağlıyorum. "Cevap vermeden önce bir düşün."

Kaşları derinleşir ve uzun bir süre sessiz kalır. Sonra: "Bu... bu benim bildiğim tek şey."

"Senin için yapacak başka bir şey buluruz." "Ne gibi?" diye savunmaya geçercesine sorar.

"Yaşa Jen," diyorum ona usulca. "Sonunda yaşayacaksın."

Bardağı dudaklarına götürüyor, bir kez daha boşaltıyor ve sonra tekrar bara gitmek için koltuktan kalkıyor.

"Buna ne dersin?" diyor omzunun üzerinden. "Sen bunu yaptığında ben de hayatımı yaşamaya başlayacağım."

OLIVIA

Bahçedeki tüneğimden göle bakıyorum. Üç gün önce Aleks'le karşılaştığımdan beri gölden uzak duruyorum.

Ama uzaktan bana göz kırpmıyor, güneş ışığı yüzeyde parılıyor ve beni ileri çağırıyor.

Görmezden geliyorum ve not defterime bakıyorum.

Hizmetçiler artık sadece tepside yemek getirmiyor, taze kağıt ve açılmış kalem de getiriyorlar. Ve tüm bunlara rağmen, milyon yıl geçse de önemseydiğim herhangi bir işverene sunmayı asla düşünmeyeceğim yarım yamalak birkaç eskiz yaratmayı başardım.

Kalemimi yere bıraktım ve son eserim üzerinde çalıştım. Beynim fikirlerin ölmeye gittiği yer olmaya karar verdi, ben de bir manzara seçtim. Aptalca, sıkıcı, bariz. Ve sanat da bunu yansıtıyor.

Bahçıvanlar çitleri budamaya geldiklerinde, resimlerini çekerim diye düşündüm. Ama garip bir şekilde şekilsiz çıktılar ve budadıkları çitler şekilsiz kil yığınları gibi görünüyor.

"Yeteneğim nereye gitti?" Sızlanıyorum.

Kendim için iğrenç bir şekilde üzüliyorum. Soğuk algınlığı da yardımcı olmuyor. Burnum sümük musluğuna dönmüş durumda ve her otuz saniyede bir ciğerlerimi temizlemek için çekmeyi bırakmam gerekiyor.

Bir kadını düşerken tekmelemekten bahsediyoruz.

Eskiz defterimi yere bırakıyorum ve ayaklarımı oturma alanının ortasındaki masaya uzatıyorum. Tepedeki balkon gölge sağlıyor.

Ve birinin elleri beni varlığından haberdar etmek için parmaklığın üzerinden sarktığında, mükemmel bir saklanma yeri sunuyor.

Bacaklarımı gölgelerin arasına sokup dinliyorum. Aleks olmasını bekliyorum ama onun yerine bir kadın sesi duyuyorum. Yulia.

"Evet, elbette... Bu benim ilk seferim değil, sevgilim..."

Telefonda biriyle konuşuyor. Ses tonu arkadaşça, neredeyse çapkınca. Ama aynı zamanda ciddi bir tavrı da var. İş konuşuyor ama hafif tutmaya çalışıyor.

"O mükemmel. Güzel ve masum," diyor.

Benden mi bahsediyor? Bir an için hiç de alışılmadık bir benmerkezcilik nöbeti içinde düşündüm.

"Evet," diye devam ediyor. "Sophie Gonzales, bu doğru."

Ah. Görünüşe göre değil.

Sohbet birkaç dakika daha devam ediyor, kadın konuyu kapatmadan önce sıradan bir sohbet ve kahkahadan başka bir şey yok.

"Elbette, sevgilim. Orada görüşürüz. *Ciao*."

Birkaç dakika sonra Yulia balkonun yanındaki merdivenden iniyor. Aşağıdaki verandaya adımını attığında beni görünce irkildi.

"Yüce Tanrım, Olivia! Ne zamandır oradasın?"

"Akşamın çoğunda," diyorum ona. "Biraz çizim yapıyorum."

Gözleri dikkati dağılmış bir şekilde kağıdımın üzerinde geziniyor. "Oh, bu çok hoş. Soğuk algınlığını nasıl atlatıyorsun?"

"Hizmetçiler sizi bilgilendiriyor, anladığım kadarıyla."

Gülümsüyor ve yanımdaki boş koltuğa oturuyor. "Bu benim işim. Ne de olsa baş kahyayım."

"Bundan biraz daha fazlası olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

"Bunu söylemen çok hoş, hayatım. Gerçekten, o kadar da umurumda değil. Özellikle de bu baskıcı diyarın dışında birkaç arkadaş bulmuşken."

"Vay canına," diyorum. Her ne kadar basit görünse de, bana karşı bu kadar açık ve dürüst olabildiğini düşünmesi beni mutlu ediyor. "O zaman senin adına sevindim."

"Teşekkür ederim canım."

Bana anaç bir gülümseme veriyor ve kendimi biraz rahatlamış hissediyorum. Bu son birkaç günlük yalnızlık benim için itiraf etmek istediğimden daha zor oldu. Burada nazik, sıcak ve dinlemeye istekli bir kadınla oturmak güzel.

Oğlu bu niteliklerin hiçbirini paylaşmıyor.

"Soğuk algınlığı geçti," diyorum ona gecikmeli olarak. "Artık iyiyim." "Bunu görebiliyorum. Harika bir haber."

"Peki ya sen?" diye sordum. "İyi miydin?"

"Çok."

Bundan daha fazlasını söylemiyor, ben de burnumu sokmamaya karar veriyorum. Göle doğru bakıyorum. Yulia söyleyene kadar yüksek sesle iç çektiğimi fark etmiyorum.

"Bir sorun mu var canım?"

"Oh, uh, hayır. Bir şey yok."

Gözleri parıldıyor. "Kendini biraz yalnız hissediyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse her türlü şeyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Yalnızlık kesinlikle listenin başında geliyor. Görünüşe göre benimle konuşmak isteyen herkes sınırların dışında."

Yulia anlayışla başını sallar. "Oğlum sana zorluk mu çıkarıyor?"

"Anladığım kadarıyla, doğduğu günden beri herkese zorluk çıkarıyor."

"Bu konuda haklısın," diye kıkırdıyor. "Her zaman asabi olmuştur. Sinirlendiğinde genellikle mantıksız davranır."

"Mantıklı. Ama yine de ikinizden biriyle konuşmamı neden bu kadar sorun ettiğini anlamıyorum."

"İkimizden biri mi?" Yulia merakla sorar.

Vlad'la karşılaşmamdan haberi olmadığını fark ettim. "Kocanızla birkaç gün önce tanıştım."

"Oh, anlıyorum." Hafifçe şaşırmış görünüyor, ama bunu anlayışla karşılıyor. "Büyüleyici biri, değil mi?"

"Öyle."

Yumuşak bir gülümseme veriyor. "Gençliğinde, sağlıklı olduğu zamanlarda nasıl biri olduğunu ancak hayal edebilirsiniz. Öyle olmayı seçtiğinde, tanıdığım en çekici adamdı."

"Sanırım elma ağaçtan çok uzağa düştü," diye mırıldandım.

Yulia gülüyor. "Dünya kendini güzel insanların ayaklarına atıyor. Aleksandr her zaman yakışıklı olmuştur. Vladimir aynı şansa sahip değildi. Onun yerine karizmasını kullanmayı öğrendi."

"Yani Aleks çirkin olsaydı, etrafında olmak daha hoş olurdu mu diyorsun?"

Yine gülüyor ama bu sefer masaya getirdiğim mizah seviyesiyle orantısız bir şekilde. İki büküm olana, hırıltılı bir şekilde ağlayana ve dizini tekrar tekrar tokatlayana kadar artıyor ve artıyor.

İlk başta onunla birlikte gülüyorum, ama devam edince, gergin bir şekilde kayboluyorum ve izliyorum.

Sonunda kendine gelir. Yanaklarındaki gözyaşlarını siler ve "Affedersiniz. Ben... son zamanlarda kendimde değildim."

"Oh?" Ellerimi birbirine vurarak soruyorum. "Ne şekilde?"

"Sanırım yolunu bulmak her zaman zordur," diye düşünüyor. "Ama altmışlı yaşlarda yolunu bulmaya çalışmak tamamen farklı bir meydan okuma."

"En azından deniyorsun," diye belirtiyorum. "Bu cesurca. Şimdiye kadar denediğim her şeyden daha cesurca."

Bana sempatik bir baş hareketiyle bakıyor. "Güvende olmak için çok gençsin Olivia."

Acı acı gülüyorum. "En son uçlarda yaşamaya karar verdiğimde, beni kendisiyle evlenmeye zorlayan hasta bir adamla bu evde kapana kısıldım. Buradan çıkar çıkmaz, tarihteki hiç kimse daha güvenli oynayamayacak."

"Bunların hepsi ne olursa olsun yapacağı şeylerdi," diye yanıtlıyor. "Seni görmeden çok önce gözünü kardeşine dikmişti. Bunun sizin seçimlerinle hiçbir ilgisi yok."

"Nedense bu beni daha iyi hissettirmiyor," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen daha da kötüsü, aslında. O gün bana doğru bakmasının tek nedeni

Kardeşimle ödeşmek için şeytani bir plan yapıyordu. Herhangi biri olabilirdim."

"Endişelendiğin şey bu mu?" Yulia soruyor. "Sadece sana ilgi gösteriyormuş gibi yapması mı?"

"Ben... hayır, tabii ki hayır. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz," diyorum beceriksizce, utanç verici gerçeği çoktan ağzımdan kaçırmış olmama rağmen.

"Merak etme Olivia," diyor Yulia nazikçe. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkisi var." "Aman Tanrım. Öldür beni şimdi." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Yanımda kıkırdıyor. "Utanmana gerek yok. Utanacak hiçbir şeyin yok. utanıyorum. Bütün kadınlar görünmek ister. Bu suç değil."

"Sakıncası yoksa..."

"Ona söylemeyecek misin?" diye sorar. "Tabii ki. Bizim küçük sırrımız."

"Teşekkür ederim," diyorum, her ne kadar onun sözüne güvenebileceğimden yüzde yüz emin olmasam da.

"Ama her şeyi yaşamış yaşlı bir kadından sana bir tavsiye," diyor ve ciddi gözlerle bana dönüyor. "Kendini tamamen ona kaptırma Olivia. Seni güçlendirmeden önce yok eder."

"Biliyorum."

Başını sallıyor. "Elbette biliyorsun. Sen akıllı bir kadınsın. Senin yaşındayken olduğumdan daha zekisin."

"Sana da böyle mi oldu?"

İç geçiriyor ve düşünürken bir an sessiz kalıyor. "Biliyor musun, kocam felç geçirdiğinde aslında rahatlamıştım. Bunu itiraf etmek korkunç bir şey, farkındayım. Ama gerçek bu. Sonunda bir nebze özgürlüğüm oldu. Sonunda istediğim hayatı yaşayabildim."

"Peki ya sen? Yaptın mı?"

"Bazı günler evet. Bazı günler hayır," diye itiraf ediyor. "Hala hesap vermem gereken bir oğlum var."

Başımı salladım. "Ben senin yaptığını yapamam."

"Savaşa hazır değilseniz buna mecbur kalabilirsiniz," diye uyarıyor. "Ya da benim gibi olur ve zor yolu seçersiniz. Ben ikincisini yaptım; isyan ettim. Bazen, eğer yeterince ketum olursam, ilişkilerim fark edilmedi. Ama diğer zamanlarda yakalandık."

"Sonra ne oldu?"

"Cezalandırılacaktım. Adamlar ortadan kaybolacaktı. Soru sormamam gerektiğini biliyordum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Göl kenarında birkaç kahkahayı paylaştığım nazik yaşlı adamı düşünüyorum. Birden kendimi suçlu hissettim.

Listeye eklemem gereken bir şey daha.

"Ne saçma bir ifte standart," diye tükürdüm. "İstediği zaman eve kadın getirebiliyor ama sen onun senin için belirlediği çizgiyi bir adım aşıyorsun ve insanlar ölüyor öyle mi? Bu çok boktan."

Her şeyi yaşamış ve hala kendini zarafet ve asaletle sunmayı başaran kadına bakarken düşüncelerim dönmeye başlıyor.

Yulia'ya hayranım.

Ama onun izinden gitmeyi reddediyorum.

"Ben özgür değilsem, o da değil," diye sonuca varıyorum.

Bir ıt sesi duyuyorum ve yere baktığımda yumruğumu o kadar sıktığımı fark ediyorum ki kalem elimde parçalanıyor.

Yulia kaşlarını kaldırıyor ve elini benimkinin üzerine koymak için uzanıyor. "Sana bunu söylüyorum çünkü seni gerçekten önemişiyorum: boyun eğ. Böylesi daha kolay olacak."

Elimi onunkinin altından çekiyor. "Daha mı kolay?" Alay ediyorum. "Kimin için daha kolay?" "Herkes için," diyor yenik bir iç çekişle.

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ona zaten söyledim. ben onun esiriyken etrafta dolanmasını istemiyorum.

Yapmayacağım." Yulia'nın gözleri büyüdü. Suçlu görünüyor.

"Ne?" Bastırıyorum. "Ne oldu?"

Başını hızlıca sallar. "Hiçbir şey."

"Yulia, eğer gerçekten benim tarafımdaysan, bana söylersin."

Çok çelişkili görünüyor. Aleks benim yerimde olsaydı, ona her şeyi anlatmasını isterdi. Onu tehdit eder, ne gerekiyorsa yapardı.

Ama ben o değilim.

Ve her ne kadar Yulia gibi olmak istemesem de - güçlü erkeklerin baskısı altında eğilmek, her zaman dehşet içinde hayatta kalma modunda yaşamak - onun gibi de olmak istemiyorum.

İç çekiyor. "Şu anda ofisinde bir kadın var."

Vücudum soğuyor. Yulia'nın adımı haykırdığını duyana kadar ayağa kalktığımı ve uzaklaştığımı fark etmiyorum bile.

"Olivia, ne yapıyorsun?" diye sesleniyor.

Cevap vermiyorum, çünkü ona verecek bir cevabım yok. Ben de tam olarak emin değilim.

Ofisine varana kadar yürümeye devam ediyorum. Etrafta kimse yok, bu yüzden kapısına yaklaşıyorum. Kulağımı serin ahşaba dayıyorum.

Hiçbir şey yok. Ses gelmiyor. Bir adım geri çekilip seçeneklerimi değerlendirdim.

Neyse ki tam o sırada bir hizmetçi köşeyi dönüyor. "Hey!" diye seslendim.

"Evet, hanımefendi?" diye soruyor, gözleri kısık. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aleks... Don Makarova ofisine biraz buz istedi. Derhal." "Barın altında gümüş bir kovada buz var."

"Um, o... kaçtı."

"Hemen getiriyorum," diyor. Aceleyle çıkıyor ve bir dakikadan kısa bir süre içinde küçük bir kova buzla geri dönüyor.

Bir an için kapının dışında garip bir şekilde duruyoruz, her birimiz diğerinin kapıyı açmasını bekliyoruz.

"Neden kapıyı çalmıyorsun?" Ben öneririm.

Kaşları çatılıyor ama emre itaatsizlik etmiyor. Bir saniye sonra Aleks'in sesini duyuyorum. "Ne oldu?"

"Ben Lydia, efendim," diyor. "Buzunuz bende."

"Buz mu?"

Nefesimi tutmuş, planımın gözlerimin önünde çözülmesini bekliyorum. Ama sonra kapı açıldı.

Aleks orada duruyor, sinirli görünüyor. Bakacak zamanım yok.

Dağınık, dağınık ya da suçlu görünüyor. Onu ve Lydia'yı iterek geçip ofise giriyorum.

Odadaki dördüncü kişiye doğru döndüm. Yulia haklıydı. Ofisinde bir kadın var.

Ama korktuğumun aksine çıplak değil. Bu

çok daha kötü.

OLIVIA

"Isabella?"

Hatırladığımdan daha farklı görünüyor. Saçları biraz daha uzun, biraz daha şekilli. O da daha formda. Sertleşmiş. Elmacık kemikleri daha keskin, çenesi daha açılı.

Ama kesinlikle o.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" Yüksek sesle fısıldıyorum.

Isabella sanki beni de içine alıyormuş gibi bana bakıyor. Bir an için nasıl tepki vereceğini bilememiş gibi görünüyor. Sonra silkiniyor.

"Hayır Liv, halüsinasyon görmüyorsun," diye fısıldıyor.

Şok oldum, ama içimden geçen inkar edilemez duygu, her şeyden önce, rahatlama. Saf, katıksız bir rahatlama.

"Aman Tanrım." Öne atılıp Isabella'ya sarılıyorum ve onu olabildiğince sıkıyorum. "Rob haklıydı. Yaşıyorsun."

O da bana sarılıyor ama ilk bırakan da o oluyor. "Hey, evlat. Evet, yaşıyorum. Yaşıyorum ve iyiyim."

"İyi misin?"

Başını sallıyor.

"Evet."

Kollarımı indiriyorum ve biraz geri çekiliyorum, sadece biraz perspektif kazanmak için. Rahat örme bir eşofman altı ve ona uygun bir bluz giyiyor. Göbek deliğinde piercing var. Bu yeni bir şey.

Yavaş yavaş, rahatlamanın etkisi geçtikçe, kafamda başka sorular dolaşmaya başlıyor. Özellikle de Aleks Isabella'nın yanına geldiğinde.

Birbirlerine dokunmuyorlar bile ama aralarında bir yakınlık var. Rahatlık. Uyum.

"Bekle... Burada neler oluyor?" Aralarına bakarak soruyorum.

"Sana söyledim," diyor. "Isabella'nın kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok." "Bu tam olarak doğru değil," diye belirtiyor Isabella.

Ona sabırsız bir bakış fırlatıyor. "Bu senin kendi iyiliğin içindi."

"Biliyorum," diye iç geçirir. "Biliyorum."

"Ama ben bilmiyorum!" İçimde filizlenmekte olan paniği öfkeyle kontrol etmeye çalışarak söylüyorum

Ben. "Ne haltlar dönüyor burada? Ve neden ikinizin birbirinizi çok iyi tanıdığınız hissine kapılıyorum?"

"Çünkü biliyoruz," diyor Isabella bana nazikçe. "Birbirimizi yıllardır tanıyoruz."

"Aslında neredeyse on yıl," diyor Aleks.

On yıl mı? Yani ikisi birbirlerini Isabella Rob'la tanışmadan çok önce tanıyorlardı.

"Isabella...?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bu benim adım değil Liv. Özür dilerim."

Sanki her şey yerli yerine oturacakmış gibi kafamı sallıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, işe yaramadı. "Kimsin sen?"

"Başından beri benimdi," diyor Aleks. "Bir Bratva casusu."

"Casus mu?" Sanki bu kelime benim için yeniymiş gibi tekrarlıyorum. "Ben... Ben anlamıyorum..."

"FBI Makarova Bratva hakkında bir ihbar aldı," diyor Isabella olmayan kadın ve beynim aynı anda yüzlerce farklı yöne dönüyor. "Yaklaşık iki buçuk yıl önce. Kimsenin dikkatini çekmedi. Ama bahşişler gelmeye devam etti, geldi, geldi. Ve sonunda, hırslı genç bir ajan bunu kendine görev edinmeye karar verdi."

Kim olduğunu hemen anladım. "Kardeşim."

Başını sallayarak tahminimi doğruladı. "Elinde fazla bir şey yoktu. Ama zekiydi. Israrcıydı. Dürüsttü."

"Böylece onun hakkında bilmem gereken her şeyi öğrendim," diye açıklıyor Aleks, anlatıyı devralırken. "Ve sonra en iyi adamımı gönderdim: Jennifer."

"Jennifer," diyorum adını tekrarlayarak. "Jennifer'a benzemiyorsun."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ben buyum Liv. Sen beni sadece Isabella olarak tanıdın. Ama Isabella rolümü bıraktığım anda öldü."

Öfke göğsümde kök salmaya başlıyor. "Ortadan kaybolup kardeşimin kalbini kırdığın zamanı mı kastediyorsun?"

"Onu asla incitmek istemedim."

"Bu saçmalık!" Öfkem sonunda dışa doğru patlarken söylüyorum. "Bu tam bir saçmalık! Hayatımıza girdin ve herkesin sana aşık olmasını sağladın. Ortadan kaybolduğunda ne olacağını sanıyordun?"

"Onu kandırmak zorundaydım. Aslında hepinizi. Rolümü oynamak zorundaydım." "Hepsi içeriden bir haber için."

"Hedefimiz buydu," diye itiraf ediyor. "Ama ne kadar yaklaşırsak yaklaşalım Bana ne kadar derinden aşık olursa olsun, işi hakkında ayrıntılı olarak konuşmayı reddetti. Onunla birlikte olmanın beni bir yere götürmediği açıldı."

"Yani *siktir et* dedin ve kendini 'kaçırdırdın'." "Bundan daha karmaşıktı."

"O zaman benim için karmaşıklaştırma," diye talep ediyorum. "Can kulağıyla dinliyorum."

Sanki bunu hak ettiğini biliyormuş gibi öfkemi sineye çekiyor. Aleks'e bakıyor, o da başıyla onaylıyor. Birbirlerine karşı kullandıkları stenodan nefret ediyorum. Kendimi odadaki kara koyun gibi hissetmeme neden oluyor, ilgi çekmek için sızlanıp meliyorum.

"İşim kolay değil," diye başlıyor, "ama basit. Olmam gereken kişi oluyorum. Olmam gereken kişi. Kimliklerim birbiriyle örtüşmüyor ve işim bittiğinde bağlarımı tamamen koparıp yoluma devam ediyorum. Eskiden olduğum kişiyi öldürüp yeni birine dönüşüyorum. Ama yıllar önce başka bir görevde yer aldım ve casusluk yaptığım adam... beni arıyordu."

Kaşlarımla çattım. "Tamam, peki...?"

"Kalırsam beni bulacağını biliyordum. Beni Rob'la ya da sizlerle ilişkilendirmesini istemedim."

"Demek kahramanı oynuyordun?" Alaycı bir şekilde sordum. "Ne kadar asilce. Sanırım minnettarlığımdan kendimi ayaklarınıza atmalıyım."

"Böyle bir şey olduğumu asla iddia etmem," diyor sakince. "Ama ailenizle geçirdiğim zamanın sonuna geldiğimi biliyordum."

"Öyle ya da böyle," diye ekliyor Aleks.

Ona döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir gün baldızım olacağını düşündüğüm casusa doğru bakıyor. Bakışları *"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil."* diyordu.

"İşimde iyiyim Liv," diyor Jennifer. "Erkekleri baştan çıkarıyorum ve onları sevdiğime ikna ediyorum. Tahmin edebileceğinden daha kolay. Ama ilk kez duygusal olarak işin içine girdim."

Kaşlarım çatıldı. Bu giderek daha fazla saçmalık gibi geliyor. "Bana Rob'a aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aşık olmak," diye fısıldıyor sanki tadına bakıyormuş gibi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece onu incitmek istemediğimi biliyorum."

"Bu konuda çok iyi iş çıkardın," diye çıkıştım. "Senin ortadan kaybolman onu neredeyse yok ediyordu."

"Başka seçeneği yoktu," diye araya giriyor Aleks yumuşak bir şekilde. "Bu kararı ben verdim. Onu dışarı çektim."

Ona minnettar bir gülümseme veriyor. "Cömert davranıyor. Nihai seçimi yapan bendim Liv. Boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı biliyordum. Hem benim hem de onun güvenliğini garanti altına almanın tek yolu ayrılmaktı. Ve senin de."

"Ve sana inanmam mı gerekiyor?" Soğuk bir şekilde soruyorum.

"Bu size kalmış. Ama sana söylediğim şey ne? Gerçek bu."

"Gerçeğin farkında mısın?" Alay ettim. "Yani, Tanrım! Nasıl bir insan her şeyin yalan olduğunu bile bile eve gelip erkek arkadaşının annesi ve kız kardeşleriyle tanışır? Noel'i birlikte geçirdik, Isabella-Jennifer, adın her neyse. Babamızı kaybettiğimiz için hâlâ acı çekiyorduk ve

Seni ailemize kabul ettik. Rob sana evlenme teklif etti ve bunun sonsuza dek süreceğini düşündü. Neden biliyor musun? Çünkü sen *evet* dedin."

Başını sallarken gözlerinde yaşlar birikiyor. "Biliyorum. Evet dedim. Kendim için yaptığım tek şey buydu... çünkü o anda doğru cevap buymuş gibi geldi."

"O anda," diye kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya sonrası?"

"Sonrasında bir hata yaptığımı anladım. Rob federal bir ajan Liv. Peki ya ben? Ondan en uzak şey. Biz çok farklıyız. Benim ona verdiğim versiyonuma aşık oldu. Ama gerçek beni bilseydi, asla iki kere bakmazdı."

"Senin için üzülmem mi gerekiyor? Burada kurban sen değilsin."

"Kurban olduğumu iddia etmiyorum, tıpkı kahraman olduğumu iddia etmediğim gibi. Dürüst olmak gerekirse, ikisine de inanmıyorum. Ama yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamanızı istiyorum. İlk başta bir işti. Sonra, aylar geçtikçe, kendimi onun hayalinde kaybettim. Bir an için, bu mümkün bile göründü."

Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için Aleks'e bakıyorum. Yüz ifadesi vurdumduymaz. Vücut dili hiçbir şey ele vermiyor. Ama Jennifer'a yakın duruyor, sanki düşerse onu yakalamaya hazırmış gibi.

Kıskançlık içime işliyor. Yanıyor. Ve onu geri itmek için ne yaparsam yapayım, ortaya çıkmaya devam ediyor.

İkisine de sırtımı dönüyorum.

"Liv-"

"Yapma!" Bağırıyorum. "Beni tanıyormuş gibi konuşma. Sen bir sahtekâr ve dolandırıcısın."

"Ben bunların hepsi ve daha kötüsüyüm," diyor nazikçe. "Ama bu şimdi yalan söylediğim anlamına gelmiyor. Kardeşin bir iş olarak başlamış olabilir ama benim için daha fazlası oldu."

"Bunun ne önemi var ki?" diye sordum. "Yine de onun kalbini kırdın. Lanet göğsünden söküp aldın."

"I-"

"Eğer sen olmasaydın, davayı düşürebilirdi. Ama sen ortadan kaybolduktan sonra, Bratva'ya olan takıntısı iki katına çıktı."

"Çünkü FBI'ın isimsiz ihbarcısı ona kayboluşumun Aleks'le bir ilgisi olduğunu söylemiş," diye açıklıyor sabırla. "Dava ölüyordu ve o da yeniden başlatmak için çaresizdi. Ve beni bulmak için de çaresizdi. Bu ona ikinci bir rüzgar verdi."

"Rob," diye fısıldadım. "O... o bunu bilmeli. Ona anlatmak zorundayım."

Belki de ilk kez aniden korkmuş görünüyor. "Liv, lütfen... Buna hazır mıyım bilmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Birincisi, hala gizli bir görevdeyim. Bir diğeri ise, düşündüğünüz gibi bir kapanış olmayacak. Bazı şeylerin gömülü kalması daha iyidir."

"Hepimiz senin öldüğünü düşündük, biliyor musun?" Öfkeleniyorum. "Rob hariç. Kimse ona inanmazken bile bunu tekrar tekrar söylemeye devam etti. *O yaşıyor. Dışarıda bir yerlerde. Eğer ölmüş olsaydı, bunu iliklerime kadar hissederdim.* Seni bu kadar çok seviyordu. Hâlâ da seviyor."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor. Kalbim sıkışıyor ama susturuyorum. Bu sadece bir rol. Saf kurgu. Rolünün başka bir yönü. Sefil, hayatını mahveden işinin başka bir parçası.

"Isabella'yı seviyor," diye düzeltiyor. "Ama Isabella sadece bir yaratıktı. Hiçbir zaman gerçekten var olmadı, hiçbir şekilde önemli olmadı. Ve o artık yok."

"Hayır! Hayır. *Sen* varsın. Bir adın, sevdiklerin, sevmediklerin ve bir evin var. Bir yerlerde yer kaplamak zorundasın! Nerede yaşıyorsun?"

Aleks bana, "Görevler arasında Jennifer burada yaşıyor," dedi. "Üst katta bulduğun odada."

Çenem düştü. "Odayı bulduğumu biliyor

muydun?" "Oda, eşarp, hepsi."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

"Gerek yoktu. Eninde sonunda Jennifer'ı öğreneceğini biliyordum."

İkisine de bakmak zorunda kalmamak için buradan fırlayıp gitmek istiyorum ama hâlâ aklımda başka sorular var. "Kadınları kaçırıp öldürdüğünü sanıyordum. Neden bana söylemedin?"

"Sana söyledim," diye hatırlatıyor bana. "Sana tekrar tekrar söyledim. Sadece dinlemiyordun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sözüne inanmadığım için beni affet. Beni evimden kaçırdığınız için güvene dayalı bir ilişki kurmak biraz zor."

"Ve nedenini biliyorsun," diye karşı çıkıyor. "Ayrıca, sana iyi davranıldı. İcabına bakıldı."

"Evet, gerçekten sevildiğimi hissediyorum," diye tükürdüm. "Eğer sevgin buysa Aleks, tek bir damlasını bile istemiyorum. Bu senin için de geçerli," diye ekliyorum çenemi Jennifer'a doğru sallayarak.

Aleks iç geçirir. "Sanırım odana gitme vaktin geldi," diyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

Başımı salladım. "Ben çocuk değilim. İşinize geldiğinde beni öylece gönderemezsiniz."

"Hayır, *moya zhena*, sen artık bir çocuk değilsin. Ama sen de Bratva değilsin. Jennifer ve benim konuşmamız gereken şeyler var. İşle ilgili şeyler."

Aralarına bakıyorum ve midemin ekşidiğini hissediyorum.

Jennifer benim olmadığım her şeyin özeti. O daha tecrübeli, daha hesaplı. Daha güçlü ve kendinden emin. Erkekleri ve kadınları nasıl manipüle edeceğini biliyor. O, Aleks'in yanında yerinde duramayacak türden bir kadın.

Benim yaptığım gibi değil.

Ve Tanrım, bu beni öfkeliyor.

Yapmadan önce ne yaptığımı düşünmüyorum; elimi ilk dokunduğum şeyin etrafına kapatıyorum. Bu durumda, yanımdaki yuvarlak masanın üzerinde duran süslü bir vazo.

Onu tutup ileri doğru fırlatıyorum. Ona mı, ona mı yoksa ikisine birden mi vurmaya çalıştığımı bilmiyorum. Durum ne olursa olsun, çılgılık atıyorum ve vazoyu ileri fırlatıyorum.

Sadece bir şeyin çarptığını duymak
istiyorum. Kırıldığını görmek
istiyorum.

Yerdeki güzel, kırık parçaları görmek ve
Hayatımda bir kez olsun zararı verenin *ben* olduğumu bilmenin verdiği tatmin.

Aleks kendini Jennifer'ın önüne atar ve omzunu çevirir. Vazo onun geniş sırtına
çarparak parçalanır ve her yere saçılır.

Ve sonra katliamın arasından yükseliyor, uzun ve korkunç.

"Aleks, onu rahat bırak!" Jennifer bağırıyor.

Ama onu görmezden geliyor. Beni kucağına alıp omzuna atıyor ve odadan dışarı
çıkartıyor.

Beni bırakması için bağırarak istiyorum. Beni bırakması için.

Ama bu noktada, elde edemeyeceğimi bildiğim şeyleri istememeyi daha iyi
biliyorum.

ALEKS

O bir enkaz.

Saçları başının etrafında bir hale gibi karmakarışık ama bundan daha fazlası var. Hissettiği her şey o alaca kahverengi gözlerine nakşedilmiş.

Acının her zerresi. Her damla kıskançlık.

Onu yatağa attıktan sonra "Kendine gel," diye emrediyorum.

"Kendine gel!" diye çocukça karşılık veriyor. Elini göğsüme koyuyor ve beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Kımıldamıyorum, bir santim bile. Bana bakmak için boynunu yukarı kaldırması gerekiyor. Yatağın kenarına o kadar yakın oturuyor ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Sikim dimdik oldu.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye soruyor, sesi hıçkırıklarla boğuklaşıyor.

"Bratva'mı korumak için yapmam gerekeni yaptım," diyorum ona. "Ve hepsini tekrar yapardım."

"Kardeşim..."

"O bir erkek. Ve hayatına devam etmek

zorunda." "O da onu önemsiyor."

"Hayatının o kısmını geride bıraktı," diyorum kararlı bir şekilde. "Geri dönmeyecek, Olivia. Şimdi değil. Asla."

"Ama-"

"Isabella oynadığı bir roldü. Gerçek kadın çok daha karmaşık. Zaten kardeşinin bunu isteyeceğinden emin değilim."

Gözleri öfkeli yarıklara dönüşüyor. "Kardeşimi tanıyormuş gibi davranma."

"Ama kardeşini tanıyorum Olivia," diyorum ona. "Onu kendisinden daha iyi tanıyorum. Isabella'yı oynarken Jennifer'la her adımda iletişim halinde olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

Bunun üzerine geri çekiliyor. "Beni o kadar uzun zamandır mı izliyorsun?"

Başımı salladım. "Sen mi? Hayır. Bana Robert hakkında raporlar verdi, hepsi bu. Onu çıkardıktan bir yıl sonra işler sarpa sarana kadar daha fazla karışmama gerek kalmadı. Seni ilk kez o havaalanında gördüm."

Bana göz kırpmıyor. "Rob bilmeyi hak ediyor. Ona bir açıklama borçlu."

"Açıklamalar için zamanı yok. Her gün dışarıda hayatını riske atıyor."

"Senin için."

"Benim için değil. Bratva için."

Başını iki yana sallıyor. "Aklı başında bir kadın neden hayatını ve mutluluğunu *bunun* için feda etsin ki?"

"Çünkü dışarıda beni alaşağı etmeye çalışan birileri var. Kendi suçlarını benim üzerime yıkmaya çalışıyorlar. Kardeşinin peşimden geleceğine güveniyorlar ve eğer tereddüt eder ya da geri çekilirse... bu durur. Aniden ve şiddetle."

"Rob'un da mı peşine düşecek?" diyor, gözleri panikle irileşiyor. "Siktir. Hay sikeyim. Ailem..."

"Ailen benim korumam altında," diyorum ona. "Ben yanlarında olduğum sürece güvendeder."

Kaşlarını çatıyor, sanki bu ifade karşısında gerçekten kafası karışmış gibi. "Neden onları koruyasın ki?"

"Çünkü onlar senin ailen. Ve sen de benim karımsın."

Sinir ve belirsizlik vücudundaki öfkeyi kovarken yutkunduğunu görüyorum. "Aslında değilim, değil mi?"

"Öyle davranmak konusunda kesinlikle iyi iş çıkarıyorsun," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Dırdır, kıskançlık, her şey."

"Ben... Ben..."

"Jennifer ve ben birlikte değiliz," diyorum ona, bir türlü sormaya cesaret edemediği sorunun kalbine inerek. "Hiçbir zaman olmadık. Birbirimize çok benziyoruz."

"Ama o... sana yakışıyor."

Omuz silkiyorum. "Son zamanlarda esmerlerden hoşlanıyorum."

O da bunu beklemiyordu. Yanaklarının rengi kızarıyor ama ifadesini kontrol etmeye çalışıyor. "Ben eve geldiğimden beri başka kadınlarla birlikte oldun mu?"

Soruyu soruş şekli, sanki canını acıtıyormuş, kim bilir ne kadar zamandır içini kemiriyormuş gibi, bana küçük *kiska*'nın neler hissettiğine dair bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ve cevap verme şeklim bana hissettiklerimle ilgili görmek istemediğim her şeyi anlatıyor.

"Seni havaalanında gördüğümünden beri başka bir kadına o şekilde bakmadım," diye törpüledim. "Tek bir tanesine bile."

"Oh."

Bunu özümsemeye çalışırken gözlerini kırıştırıyor. İzlemesi işkence gibi, çünkü sikim dikkat çekmek için çığlık atıyor.

Onun görüntüsünü içime çekmek için zaman ayırıyorum. Dudakları dolgun ve sürekli kemirmekten şişmiş. Tadını hatırlıyorum. O tatlılığı, o olgunluğu. Gençlik, masumiyet ve hepsinin altında, arzusun baş döndürücü kokusu.

Tüm hayatını dikkatli olarak geçirmiş ve sonunda tedbiri elden bırakmaya hazır bir kadının işareti.

"Başka kadınları istemediğim için becermedim Olivia," diyorum başparmağımı dudaklarında gezdirerek. Yavaşça ayrılıyorlar ve şehvetinin parladığını görebiliyorum. "Çünkü yapamadım. Çünkü senden başka birini düşünmek bile midemi bulandırıyordu."

Yutkunma kuvvetiyle boğazı yukarı aşağı hareket ediyor. Sanki bu gerçeği tadıyormuş gibi. Çiğ, keskin kenarlı ama dürüst.

"Ve sen... gerçekten kimseyi kaçırmadın mı? Ya da kimseyi öldürmedin?"

"Geçmişte insanları öldürdüm. Aslında birçoğunu," diyorum ona özür dilemeden. "Ama asla bir kadını değil. Asla bir masum. Ve asla sebepsiz yere."

Bunu kabullenmiş görünüyor. Ya da en azından cevap onu bu zorunlu birlikteliğin başlangıcında olduğu gibi korkutmuyor.

Benimkilerle buluştuğunda gözlerinde umut görüyorum. Sonra -bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum- dilini az önce dokunduğum dudağında gezdiriyor.

Bu sefer *beni* tadacaksın.

Sözleriyle söylemekten korktuğu şeyi bedeniyle söylüyor. "Ateşle oynuyorsun Olivia," diye homurdanıyorum.

"Herkes bana her zaman çok güvenli oynadığımı söylüyor," diye fısıldıyor kendisine aitmiş gibi gelmeyen kısık bir sesle. "Belki de yanmanın vakti gelmiştir."

Uzandı. Solgun, kırılğan, küçük bir eli tüm o boşluğu geçip kemerimin tokasına sürtünüyor.

Bunu yaptığı gerçeği mi?

Fantezilerinin güvenli dünyasına çekilmek yerine risk alması, harekete geçmesi, dürtüye kapılması?

Fırtınayı serbest bırakan şey budur.

Bir anda onun üzerine çıktım, dudaklarını dudaklarımla yuttum, tüm bedenimi onunkine bastırdım ve ağrıyan sert sikimi kalçalarının arasındaki boşluğa sürtmeye başladım. Azgın bir genç olduğumdan beri hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştım.

Küçük bir kedi yavrusu gibi altımda miyavlıyor. Sırtıma pençelerini geçiriyor, boğazının kıvrımını yalamak için onu öpücükten kurtardığımda kulağımı ısırtıyor.

Pantolonunu ve tişörtünü hızla çıkarıp onu sadece iç çamaşırlarıyla bırakıyorum. Çoktan sıırıslıklam olmuştu, külotu tamamen ıslanmıştı.

Peki ya ben? Şu anda patlayacakmışım gibi titriyorum.

Bir gün, sikimi o tatlı dudaklara g meceğim ve ona beslenmesi için tüm benliğimi vereceğim.

Ama şu anda, nefes almaya ihtiya ım olduğu gibi onun içinde olmaya da ihtiya ım var.

Aşağı uzanıp k lotundan bir avuç alıyorum ve bir k ğit parçası gibi yırtıp atıyorum.

"Neden tüm bu katmanların altında saklanıyorsun?" Avucumun içinde çırpınırken yukarıdan aşağıya, ona doğru soluyorum. "Ne kadar güzel olduğunu bilmiyor musun? Seni görmenin bana ne yaptığını bilmiyor musun?"

S tyenini yırttığımda meme uçları dolgun ve suluydu.  ne doğru düşüyorum ve ağırlığımlı onun üzerine yerleştiriyorum, boydan boya, göz göze.

Titriyor ama bunun korkudan olmadığını görebiliyorum. Sinirleri artık saf cinsel ihtiyaç tarafından bastırılmış durumda.

Beni durduramaz. Ona her şeyi yapabilirim. Ve daha da önemlisi.

Onun istediği de tam olarak bu.

Bir meme ucunu ağzıma alırken sikimin başını ıslak yarığına s rt yorum. Haykırıyor, eli sa larımlın düğümlerine dolanıyor.

"Oh, Aleks," diye inliyor.

Ve sonra daha fazla tutamıyorum. Kimse adımı onun gibi söyleyemez. Kendimi onun içine itiyorum.

Geriniyor, sıcaklığı beni sarıyor. "Siktir," diye ağlıyor. "Siktir, çok büyüksün..."

"Al onu, küçük kuzu," diye hırlıyorum. "Hepsini alabilirsin."

Bileklerini kavradım ve ona vurmaya başlarken onları tuttum. Kal alarıml onunkilerle her buluştuğunda inliyor. Ağzında sessiz bir O harfi oluşuyor ve yüzünde gergin bir ifade beliriyor.

Sonra gözlerini kapatır ve ona teslim olur.

Bedenlerimizin  arpışması yeni bir deneyim gibi geliyor. İlk seferden farklı, tüm hayatım boyunca yaşadığım diğer tüm seferlerden farklı.

Kendini bana teslim ediyor çünkü sonunda ondan sakladığım şeyi gördü.

Bana ne yaptığını. Bana

yaptıklarını.

Ve ona ne yaptığımı açıkça görebiliyorum, sanki bunu zaten tüm ayrıntılarıyla bilmiyormuşum gibi. Her yerde yazıyor: bana tutunmaya çalıştığı kayıp, çılgınca şekilde.

Hâlâ arzusuyla mücadele ediyor, çığlıklarını bastırıyor ve sessizleştiriyor, sadece bastırılmış tutkusu yüksek, umutsuz çığlıklarla açığa çıkıyor.

Sanki bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışıyormuş gibi sırtını bana doğru eğiyor. Sanki bir santimlik ayrılık bile ölüm kadar acı vericiymiş gibi.

Orgazmımı iki, üç, dört kez geri itiyorum. Ancak duvarları açgözlülükle etrafımı sarmaya başladığında, özlemini çektiğim boşalmaya daha fazla direnemeyeceğimi anlıyorum.

Ona sertçe sokuldum. O kadar sert ki bana doğru sarsıldı.

Dudaklarım onunkileri bulurken kolları boynuma dolanıyor. Vahşi bir an için birbirimizin içinde eridik. Hayal edilebilecek en yoğun kenetlenmenin tek bir küresi.

Sonra gelgit kopuyor ve ikimiz de onun altına çöküyoruz. Onu her zaman yemin ettiğim gibi yok ediyorum, sikim kabzasına kadar gömülüyken tekrar tekrar boşaltıyorum. Verecek nefesi kalmayana kadar inlemeleri aşağı doğru akıyor.

Bittiğinde, onun yanına düşüyorum. Hemen bana sarılıyor. Mesafe düşüncesi şimdi bile acı veriyor.

Ve sadece onun için değil.

Kolumu sarıyorum ve başı göğsümde olacak şekilde onu yanıma yatırıyorum.

"Yanmak böyle bir şeyse," diye fısıldıyor, "hemen cehenneme atlayacağım."

Gülümsüyorum. "Ne dilediğine dikkat et, küçük cehennem zebanisi. Ateş heyecan vericidir. Ama aynı zamanda öngörülemezdir."

ALEKS

Uyandığımda bir şeyler ters gidiyormuş gibi hissediyorum.

Yatağım farklı hissettiriyor. Işık tamamen yanlış. Normalde zifiri karanlıkta uyurum ama içeriye güneş ışığı giriyor.

İşte o zaman doğruluyorum ve odamda olmadığımı fark ediyorum.

"Blyat'."

En son ne zaman seviştikten sonra geceyi geçirdim? Hatırlamaya çalışıyorum, ama bir kadınla geçirdiğim bir geceyi hatırlamak gittikçe zorlaşıyor.

Sanki ondan önce hiçbiri var olmamış gibi.

Olivia uykusunda iç çekiyor. Ona bakmak için dönüyorum.

Onu böyle görmek güzel. Gözleri açıkken, gardını almış oluyor. Etrafındaki her şeyi kontrol etmeye çalışıyor. Gölgelerdeki canavarlar için her zaman omzunun üzerinden kontrol ediyor.

Ama uykuda, sevecen bir terk edilmişlik vardır. Bir kırılganlık.

Kirpikleri dalgalanıyor ve saçları yastığının etrafına dağılmış, yüzünü perdeliyor. Saçlarını gözlerinden almak için uzanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yine de ona bakmadan duramıyorum. Bakmam gerektiğini bildiğim halde.

Ben böyle bir adam değilim, uyanık oturup yanındaki yatakta yatan kadına bakan ve onun burun deliklerinin şekli hakkında soneler yazan biri değilim.

Sikim yavaşça kalkıyor ama bu arzuyu durduruyorum. Bir kadınla uykuya dalmak başka bir şey, onunla uyanmak başka bir şey.

Bazı çizgiler aşılamaz.

Ben de yatağı fazla sarsmamaya dikkat ederek yataktan çıkıyorum. Hafifçe sallanıyor ve inliyor ama yakın zamanda uyanmayacağı belli.

Çarşaf biraz aşağı kayıyor ve göğsünün kıvrımını ve meme ucunun küçük bir bakışını yakalıyorum. Çok lezzetli görünüyor. O tatlı pembe dudaklarının arasına sikimi sokarak onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"*Blyat'*," diye tekrar küfrediyorum.

Yerdeki eşyalarımı topluyorum, telefonum da dahil. Demyan'dan gelen iki cevapsız arama ve bir sürü mesaj var.

Hey kardeşim, neredesin? Konuşmamız

lazım. Aleks? Cidden... Neredesin?

Eğer beni beş dakika içinde aramazsan, yaptıklarından sorumlu tutulamam.

Son mesajın saatine bakıyorum, yirmi beş dakika önce. Banyoya hızlıca girip kapıyı iterek kapatırken nefesimin altında "Siktir git," diye homurdanıyorum.

Demyan'ın numarasını çeviriyorum. Hemen cevap veriyor. "Yo," diyor, ses tonunda gerçek bir endişe yok. "Neler oluyor?"

"Ha? Oh, hiçbir şey. Sadece senden haber alamayınca e n d i ş e l e n d i m . Sabah. Genelde sabahın köründe kalkarsın." "Saat kaç?"

"Bakalım... 9:40."

Lanet olsun. En son ne zaman bu kadar geç uyuduğumu hatırlamıyorum. Ya da bu kadar sağlıklı. Bunun bir anlamı olmadığına karar verdim. Sadece yorgundum.

Demyan güler. "İyi misin, Uyuyan Güzel?" "Geç bir gece geçirdim," diye mırıldandım.

"Evet, bu konuda bir şeyler duydum," diyor, sesi fazlasıyla memnun geliyor.

"Kiminle konuştun?" Talep ediyorum.

Kıkırdıyor. "Son mesajıma cevap vermediğinde tam teşekküllü bir arama partisi düzenlemeye hazırlanıyordum. Süt kutularının kenarına resmini falan koymaya hazırdım. Ama sonra Jen'e rastladım."

"Hayranlık uyandırıcı."

"Bana Olivia'nın yatak odasında saklandığınızı söyledi. Sadece o da değil, siz ikiniz gezip tozmaya gittikten yaklaşık bir saat sonra odaya uğramış ve odadan oldukça anlamlı sesler geliyormuş gibi görünüyor."

"Beni gözetleyerek ne halt ediyor?"

"Öncelikle, bu onun tam anlamıyla iş unvanı, yani bu işte iyi olmasına şaşırdıysanız, bu sizin kendi hatanız. Ama en azından bu durumda, aslında casusluk yapmıyordu; sadece Olivia'nın iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu. Görünüşe göre endişelenmene gerek yok. Görünüşe göre ona çok iyi bakıyormuşsun."

"Siktir git."

Demyan yine gülüyor. Lanet sırtlan. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye uyarıyor.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor," diyorum. "Beni istiyor. Onu bu ayrıcalıktan mahrum bırakmayacağım."

Ama kabadayılığım kendi kulaklarımda bile yanlış çınlıyor. Daha dün, bunu kendimden emin bir şekilde söyleyebilirdim. *O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece bir amaç için bir araç.*

O zamanlar bu bir yalan olabilirdi ama katlanılabilir bir yalandı. Ama şimdi?

Bu lanet bir kurgu ve bunu herkes biliyor. Demyan da dahil.

"Senden tek istediğinin bu olduğuna eminsen," diyor neşeyle.

"Jennifer nerede?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Şimdi emin değilim. Bu sabah yine seni arıyordu," diye bilgi verdi. "Sanırım bir şeyler oldu."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Yok artık. Bu kız en iyi bilgileri sadece senin kulakların için saklıyor, onu ne kadar ikna etmeye çalışsam da."

"Bu yüzden favorim o," diyorum. "Ve sen de bu yüzden listenin en altındasın. Gerçi dün geceki casusluk onu kesinlikle bir iki basamak aşağı indirdi."

"Tanrı korusun. Yine de sıralamada yükselmem için bana biraz yer vermesini takdir ediyorum."

"Yaşadığın sürece sonuncu olacaksın, *sobrat*," diye söylendim. "Neredesin sen?"

"Ofisinde. Depo projeleri için birkaç planın üzerinden geçiyorum." "Orada kal," dedim ona. "Birazdan aşağı ineceğim."

Telefonu kapattım, hızlıca giyindim ve yatak odasına geri döndüm.

Olivia hâlâ çarşaflara sarılıdır ama çarşaflar artık sadece beline kadar gelmektedir. Göğüsleri çıplak ve açıktır. Meme uçları mükemmel pembe noktalar, emilmek ve ellerimin altında macun gibi teslim olana kadar çekilmek için yalvarıyor.

Kendimi ondan uzaklaştırdım ve hışımla kapıdan çıktım. Tam kapıyı kapatmıştım ki arkamda onun varlığını hissettim.

Hakkını vermeliyim, kadın iyi.

"Bu sabah Demyan'a hakkımda tam teşekküllü bir rapor vermenin bir nedeni var mı?" Jennifer'ın yüzüne dönerken sinirli bir şekilde soruyorum.

Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken hiçbir özür dilemiyor. Gözlerinin etrafında koyu halkalar var, ancak bunları kalın bir fondöten tabakasının altında saklamaya çalışmış.

Jennifer her zaman duygusal giyinmiştir. Kıyafetlerini nasıl hissettiğine göre seçer. Mutlu olduğunda parlak renkleri tercih eder; sarılar, pembeler, turuncular. Morali bozuk olduğunda, maviler ve griler. Öfkeli olduğunda kırmızılar ve siyahlar.

Bugün koyu lacivert bir pantolon ve boğazına kadar gelen yumuşak gri bir kazak giyiyor. Sarı saçlarını geriye doğru bağlamış ve kalp şeklindeki yüzünün etrafında sadece birkaç tel bırakmış.

Depresyon o zaman. Sadece biraz şaşırdım.

"Endişeliydi," diye karşılık verdi. "Ve yalan söyleyecek değildim." "Doğru, çünkü bu konuda çok kötüsün."

Gözlerini bana dikti. "Götlük yapma." "Hepimiz iyi olduğumuz şeylere sadık kalırız, değil mi?"

Bir an için sessizleşiyor, belli ki benim düşmanca tavrımı beklemiyor. Gerçek şu ki, kızgınlığımın onunla hiçbir ilgisi yok. Kendime kızgıyım. "Sen de benim düştüğüm tuzağa düşüyorsun."

Karşı duvara yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Hangi tuzak bu?"

"Hiçbir ilişkim olmayan biriyle bir geleceğim olabileceğini düşünerek hata yaptım."

"Senin için ben sana ne dersem odur," diye homurdanıyorum.

Sinirlenmemden etkilenmiyor. "Benden bu kadar farklı olduğunu düşündüren ne?" diye soruyor. "Geceyi onunla geçirdin Aleks. Kısa bir süre önce bana hiçbir kadınla geceyi geçirmediğini söylediğini hatırlıyorum. Bu senin en mutlak kuralın."

"Kurallar çiğnenmek içindir."

"Gerçekten mi? Bunu böyle mi yazıyorsun?" diye tersliyor. "Seni asla ikiyüzlü biri olarak görmedim."

"Tanrı aşkına, bu lanet geceyi geçirmek istememiştim, tamam mı?"

Öne doğru bastırıyor ve ön kolumu kavırıyor. "Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan-"

"Dur," diyerek sözünü kestim. "Onun için hiçbir şey yakalamıyorum. Onu buraya getirdim çünkü o sinir bozucu kardeşini kontrol edebilecek kadar güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Onu korkutmak için kullanacağım bir silahtan başka bir şey değil. Bu evlilik duygularla ilgili değil, çıkarlarla ilgiliydi. Ve amacına ulaştığında, o zavallı küçük hayatına geri dönecek ve ben de kendi hayatıma devam edebileceğim."

"Bu çok sert," diyor Jennifer. "O-"

Ama daha sözünü bitiremeden kapı açılır ve Olivia karanlığın ortasında öylece durur. Çarşaf göğsüne sarılmıştı. Gözleri bana sabitlenmişti.

Bana bakıyor, az önce duyduklarının bir yalan, bir saçmalık, bir gurur gösterisi olduğunu söylememi bekliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Senin için sadece bu kadarım, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Olivia," diye başlıyor Jennifer, beni bırakıp ona doğru adım atarak.

"Hayır!" Olivia elini sertçe kaldırarak cevap verir. "Daha fazla yaklaşmayın. İkinizi de yanımda istemiyorum. Benim bir insan olduğumun farkındasınız, değil mi? Bir araç ya da silah ya da... ya da... tali hasar değil."

Gözlerinde düşmeye hazır yaşlarla Jennifer'a bakar.

"Sana güvenmiştim. Hepimiz güvendik. Annem senden hâlâ kızı olarak bahsediyor. Çünkü bizim ailemiz böyledir. Seni Rob'u mutlu ettiğin için sevdik. Bir çukurdan sürünerek de gelsen seni yine de severdik. Sadece onu incitmedin Jennifer, hepimizi incittin. Ve şimdi, kardeşimin seni ne kadar derinden sevmiş olursa olsun, senin de onu hiçbir zaman gerçekten sevmediğini öğreneceği bilgisiyle baş etmek zorundayım."

"Olivia-"

"Hayır!" diye tekrar bağırıyor.

Ve bunu yaparken, ilk kez, içindeki mücadelenin canlandığını görüyorum. Ailesini korumak ve savunmak için her şeyi yapabilecek bir dişi aslana dönüşüyor.

Bu çok erotik.

"Konuşmaya hakkın yok. İkiniz de asla pes etmiyorsunuz, her zaman benim için en iyisini bildiğinizi düşünüyorsunuz. Ama yanıyorsunuz ve bilmiyorsunuz. Sıra *bende*. Şimdi *ben* konuşuyorum ve ikiniz de çenenizi kapatıp dinleyebilirsiniz."

Vay be.

Ondan beklediğimden çok daha fazlasıydı ve ereksiyonumun yeniden canlandığını fark ettim.

"Sana gelince," diye öfkesini bana yöneltiyor. "Hayatımı işgal ettin, beni baştan çıkardın ve beni tam bir canavar olmadığına inandırdın, ancak tam olarak öyle olduğunu öğrendim. Kimsenin duygularına saygı duymamana şaşmamalı; duyguların ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Geri itmek istiyorum. Her zaman yaptığım gibi onun ateşine kendi ateşimle karşılık vermek istiyorum. Ama şu anda onun gücünde sönmesini istemediğim bir şey var.

Kendi savaşını veriyor... ve bunu yaparken de çok iyi görünüyor.

"Kişisel bir şey değil Olivia," diyorum ona.

"Kişisel değil mi?" Yüzüme doğru kıkırdıyor. "*Her* şey kişisel Aleks. Bu benim ailem. Onları tehdit ediyorsun ve benimle oynuyorsun. Sana karşı gerçekten bir şeyler hissediyor olabileceğim hiç aklına geldi mi?"

Bu sözler onu da şaşırtmışa benziyor, çünkü gözleri bir an için açılıyor. Kıpırdamıyor. Sonra tekrar öfkeli yarıklara dönüşüyorlar.

"Ne var biliyor musunuz? Unutun gitsin. İkinizin de canı cehenneme."

Odasına geri döndü ve kapıyı çarptı. Jennifer ve ben birbirimize döndük.

"Vay canına," diyor. "İçinde olduğunu bilmiyordum."

Sırıttım. "Yaptım."

"Oraya gidip özür dilemelisin."

Kaşlarımı çattım. "Herhangi bir şey için özür dileyecek bir adama benziyor muyum?" "Belki de başlamanın zamanı gelmiştir," diyor Jennifer. "O incindi."

"Bunda senin de parmağın var."

"Bu farklı," diyor. "O bana aşık değil." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bana keskin bir bakış atıyor. "Oh, hadi ama. Sanki bilmiyordun."

Ben cevap veremeden Demyan telaşlı bir şekilde köşeyi dönüyor. "İşte buradasın, İsa."

Kaşlarım çatıldı. "Neler oluyor?"

İç çekiyor. "Hiç hoşuna gitmeyecek."

OLIVIA

Aleks ve Jennifer'ın üzerine kapıyı çarpıyorum ve zar zor tuvalete yetişiyorum.

Dizlerime vurur vurmaz, dün geceki yemek sel gibi akıyor. Ağır koku tekrar öğürmeme neden oluyor.

İçim acı dolu bir boşlukla dolana kadar kusuyorum. Sifonu çekip soğuk fayansa yaslanıyorum, başımdaki ve kalbimdeki ağrının başka yerlere yayılmasını engellemeye çalışıyorum.

Yine de umutsuz bir vaka olduğunu biliyorum. Sözleri kıymık gibi içime işliyor, içimi dışımı parçalıyor.

"O bir silahtan başka bir şey değil."

"Bu evlilik duygularla ilgili değildi; uygunlukla ilgiliydi."

"Amacına ulaştığında, o zavallı küçük hayatına geri dönecek ve ben de kendi hayatıma devam edebileceğim."

Banyonun fayanslı duvarına yaslanıp tavana bakıyorum. Beklediği şey bu - beni geçmişine gömüp varlığını untabileceği an.

Ama eğer bu gerçekten doğruysa, o zaman dün gece neyle ilgiliydi?

Benimle yatmak zorunda değildi. Bana o şekilde dokunmak zorunda değildi. Ama bunu gözlerinde görebiliyordum: Benimle birlikte olmak istiyordu.

O anda dünyadaki tek kadın bendim.

Hâlâ midem bulanıyor ama kendimi banyodan lavaboya gitmeye zorluyorum. Ağzımı ve yüzümü yıkayıp yatak odasına geri dönüyorum.

Boş olmadığını fark ettiğimde duruyorum.

Başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz, Yulia."

"İyi misin?" diye soruyor.

Nasıl hissettiğimi ifade edecek kelimelerim olmadığından, bunun yerine yüzüstü yatağıma yığılmayı tercih ediyorum. Birkaç saniye sonra yatağın kaydığını hissediyorum.

Dirseklerimden destek alıyorum ve Yulia'ya bakıyorum. O da yanımda oturuyor. "İçeride kustuğunu duydum," diyor bana.

Onu suçlamanın adil olmadığını bilsem de suçlayıcı bir şekilde "Oğlun yüzünden oldu," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Hamile misin?"

Kaşlarım hemen çatılıyor. "Tabii ki hayır! Ben sadece... Hayır, Tanrım. Beni hasta etti. Hem gerçek hem mecazi anlamda."

"Ne oldu?"

"Isab ile Jennifer arasında geçen bir konuşmayı duydum," diyorum. "Sanırım bunlar zaten bilmem gereken şeyler. Ama sanırım hâlâ biraz safım."

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor ama şaşırmıyor.

"Ben öyle demezdim."

"Sen ne derdin?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. İdeal olarak, hiçbir şey. Sessizlik altındır falan."

"Kendine bu kadar yüklenme Olivia. Bazen evrenin bize bir yolu vardır. Bazen de insanlar yapar."

Zonklamayı hafifletmek için ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. İşe yaramıyor. "Tanıştığımız ilk gün farklıydı," diye mırıldanıyorum.

"Bir rol oynuyordu."

"Doğru," diyorum. "Tıpkı Jennifer'ın Rob'a oynadığı rol gibi. Hepimizle. Sanırım Lawrence klanı kolay hedef oluyor, değil mi?"

"İnsanların içindeki en iyiyi görmek istiyorsunuz. Bu kötü bir şey değil."

"Kesinlikle bok gibi hissettiriyor." Tek gözümü açıyorum ve ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Yine de bunun için teşekkür ederim."

Elimi okşadı. "Sana bundan daha iyi davranılmasını hak ediyorsun. Sen iyi bir kızsın."

Düşüncelerim yarışıyor. Eğer herkesin bana söyleyip durduğu gibi "iyi bir kız" isem, o zaman neden gidip bir canavara aşık olmak zorundaydım? Belki de bu yüzden kalbim beni o yöne çekerken bile kötü çocuklardan ve riskli seçimlerden uzak durdum - çünkü içimde bir yerlerde, derinlerde, bu tür bir kalp kırıklığını atlatamayacağımı biliyordum.

İçimde açtığı çatlakları şimdiden hissedebiliyorum.

Ve daha da kötüleşecek.

"Ondan uzaklaşmam gerek," diye fısıldıyorum kendi kendime. "O da neydi?"

"Hiçbir şey," diyorum çabucak.

Yulia'yı severim. Hatta bir parçam ona güveniyor. Ama günün sonunda, o hala Aleks'in annesi. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, onun tarafını tutması gerektiğini birçok kez açıkça belirtti.

Aynı şeyi kendi çocuğum için yapmayacağımı kim söyleyebilir?

"Onları özlüyorsun, değil mi?" diye soruyor aniden. "Aileni."

Başımı sallıyorum. "Bütün gün, her gün. Onlarla konuşmamaya alışkın değilim. Annem ve erkek kardeşimle haftada en az bir ya da iki kez telefonda görüşüyorum. Kız kardeşimle de bütün gün mesajlaşıyoruz." Ona bakıyorum. "Bu tür bir güvenlik ağına ihtiyaç duymak acıması bir durum mu?"

Acıması. Bu kelime bana daha da acı veriyor çünkü birkaç dakika önce bu kelimeyi onun dudaklarından duydum. Sadece Aleksandr Makarova zaten acımasız olan bir kelimeyi bu kadar acımasız hale getirebilir.

Ama Yulia bana sadece sempatik bir ifadeyle bakıyor. "Hiç de acıması değil, Olivia. Yalnız olabilen ama kendini yalnız hissetmeyen insanlara her zaman hayranlık duymuşumdur. Benim için her zaman tam tersi olmuştur."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kendimi yalnız hissettiğim anlar oldu." "Peki bu konuda ne yaptınız?"

"Kesinlikle hiçbir şey," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "İşte seninle bu noktada ayrılıyor. Bu duyguyu tersine çevirmek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Peki işe yaradı mı?"

"Bazen evet, bazen hayır," diyor. "Ama size şunu söyleyeyim: işe yaramasa bile, denediğim için asla pişman olmadım."

"O zaman sen benden daha cesur bir kadınsın."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama cesur olup olmadığını nereden biliyorsun sevgilim?" Yulia bana ciddi bir şekilde soruyor. "Olmayı hiç denemedin ki."

Bu sözler beni yandan vurdu. Ona bakıyorum ama Yulia'yı değil, babamın beni her zaman yaşamaya teşvik ettiği hayatı yaşamakta başarısız olduğum tüm yolları görüyorum.

"Teşekkür ederim, Yulia," diyorum sonunda. "Burada bir arkadaş bulmayı hiç beklemiyordum."

"Bir arkadaş, hm?" diyor, kelimeyi sanki ona yabancıymış gibi tekrarlayarak. "Bir arkadaş..."

"İnanması bu kadar zor mu?"

"Tahmin edebileceğinden çok daha zor. Ama teşekkür ederim. Bunun anlamı... benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin."

Birkaç dakika önce, daha iyi hissetmenin bir yolu olduğunu düşünmüyordum. Ağrı hâlâ tamamen geçmedi.

Ama yavaş yavaş hafifliyor.

Sonra, tam birazcık ışık bulmuşken, kapım açılıyor ve Aleks orada duruyor. Gölgesi sessiz bir tehdit gibi yerde bize doğru ok gibi ilerliyor.

Yulia ve ben aynı anda ayağa fırlıyoruz. Adamın yüzündeki öfkeli ifade onu telaşlandırmış görünüyor.

"Aleksandr, canım-"

"Olivia ile konuşmam gerek. Tek başıma."

Bana doğru baktı. "Kendini pek iyi hissetmiyor. Belki de şu an uygun bir zaman değildir."

Ona minnettar bir bakış atıyorum ama artık bana bakmıyor. Onu suçlamıyorum. Şu anda onda dehşet verici bir şey var. Dışarıdan sakın görünmesine rağmen kara gözleri yanıyor. Bakışlarımı ondan alamıyorum.

"Bizi yalnız bırak," diye tersledi.

Yulia özür dileyerek bana döndü. "Dinlen, Olivia."

Kapıya yöneliyor ama oğlunun yanından geçerken ona doğru eğiliyor ve ekliyor: "Beni ofisimde bekle. Birazdan orada olacağım."

"Sorun nedir?" Yulia sorar.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Daha fazla açıklama ister gibi görünüyor ama adam başını sallayarak onu başından savıyor. Bana son bir kez ters ters baktıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

"Bu gerekli miydi?" Talep ediyorum. "Ona karşı bu kadar soğuk olmana gerek yok." "Şimdi en iyi arkadaşlırsınız, değil mi?"

Bana karşı nasıl böyle davranıyor merak ediyorum. Gözlerinde öfkeli bir bakışla ona bakması gereken kişi benim. Gölgelelerde sinmiş olması gereken o.

Ama bunu hayal bile edemiyorum. Bu adam sinmek için yaratılmadı. Bu adam kontrol etmek, hükmetmek, liderlik etmek için yaratıldı. Olan hiçbir şey onun doğasını değiştiremeyecek.

"Ne istiyorsun?"

"Hasta olman da neyin nesi?" diye soruyor.

"Neden umursuyorsun ki?"

Yüzünde bir şeyler uçuşuyor. Görmemem gereken yabancı bir şey. Boş ve siyah bir gökyüzünün ortasında kayan bir yıldızın parlaması gibi.

"Fayanslarımın üzerine kusmanı istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Bunu her zamanki küçümsemesiyle söylüyor. Ama onunla tanıştığımдан beri ilk kez ona inanmıyorum. Kulağa... kırılğan geliyor. Tamamen parçalanma ve altında yaşayan ve nefes alan bir şeyi ortaya çıkarma riski var.

"Fayanslarınız iyi durumda."

Bir adım öne çıkıyor ve kaşlarını çatarak kocaman elini alnıma bastırıyor.

Ona bir tokat attım. "Ne yapıyorsun?" "Ateşi var mı diye bakıyorum."

"Ben iyiyim."

"Solgun görünüyorsun."

"Bunu belirtmeniz komik, zor bir sabah geçirdim."

Yüzünü buruşturuyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Dinlediğini bilmiyordum," diye iç geçiriyor.

Alay etmekten kendimi alamıyorum. "Bilseydin farklı bir şey söyler miydin?"

"Belki de. Siktir, bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bana başka bir şey teklif etmesini bekliyorum. Ama o sessiz kalıyor. Derin bir nefes alıyorum, olmayan yerde ortak bir zemin bulmaya çalışıyorum. Hiç olmayan bir yerde.

"Asıl soru şu... Bu sabah bir yalan duydum mu?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Yoksa Jennifer mı? Kapının hangi tarafı gerçeği gördü Aleks?"

Öfkesi artık o kadar da korkutucu görünmüyor. Kendisi de bundan emin değil.

Bana tekrar uzanıyor, ama bu sefer daha nazik. Yüzümün yan tarafını avuçluyor. Bu jest o kadar içten ki gözlerim yaşıyor.

Onları görebiliyor olması umurumda bile değil, çünkü hiçbir koşulda onun dokunuşundan kopmuyorum. Bu sözsüz anda bir sihir var. Her şeye rağmen içine düştüğümü itiraf etmekten gurur duymuyorum.

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" diyor usulca.

"Başka bir yalan mı?"

"Hayır, *Kiska*. Sana bir daha asla söylemeyeceğim."

Bedenlerimiz birbirine yaklaşır. Manyetik. Kimyasal. Her seviyedeki her bağ bunun doğru olduğunu söylüyor.

Ama içimden bir ses kopup gitmem için bağırıyor.

Az önce cesur olmaya çalışacağıma karar vermemiş miydim? Kaçmaya çalışmayacak mıydım? Çünkü - Aleks'e duyduğum çekime, ona karşı hissettiklerimin yavaş yavaş tartışmasız tehlikeli bir şeye dönüşmesine rağmen - birlikte gerçek bir geleceğimiz olmadığını biliyorum.

Ailemi tehdit eden bir adamla nasıl bir geleceğim olabilir? Beni kaçırıp zorla evlendiren adamla? Kardeşimi kontrol edebilmek için beni fidye olarak tuttu?

Elbette, kardeşimin onu suçladığı suçlardan masum olabilir. Ama hala başka suçlardan suçlu. Gerçekten çağrışımlarla lekelenmek istiyor muyum? Gerçekten istiyor muyum...

Bitmek bilmeyen, koşuşturan düşüncelerim onun gözlerine baktığımda azalıyor. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor ve tek yapmak istediğim onu öpmek.

Belki de bu sarhoş edici göz temasını yeterince uzun süre sürdürürsek, beni dün gece öptüğü gibi öpecek. Beni bir kraliçe gibi hissettiren o her şeyi tüketen arzuyla.

Kraliçesi gibi.

Tedbiri elden bırakmak üzereyim. O da öyle. Bunu gözlerinde, hızlanan nefesinde, vücudundan yayılan sıcaklıkta görebiliyorum.

Bu yüzden elini bırakıp benden uzaklaştığında o kadar şaşıyorum ki neredeyse öne doğru devriliyorum. Düşmemek için kendimi tam zamanında tutuyorum.

"Ben olsam annemle bir ilişki kurmam," diye uyarıyor Aleks beni. Sesi bir kez daha sert ve soğuk.

"Ne?" Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Neden olmasın?"

"O kayıp bir ruh. Ve tavsiye verecek bir konumda değil." "Bana tavsiye verdiğini nereden çıkardın?"

Sadece omuz silkiyor, sanki birkaç saniye önce paylaştığımız o ateşli an hiç olmadı. Her zamanki haline geri döndü.

duygu. "Bu onun doğasında var."

Bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. Ama bu iyi bir hatırlatma: peri masalı sadece benim kafamda. Gerçek her zaman kıyaslandığında bir hayal kırıklığı olacaktır.

"Bu kadar soğuk olmak senin doğanda var mı?" Talep ediyorum. "Bu kadar kalpsiz olmak?"

"Evet," diyor gözünü kırpmadan. "Ben böyle şekillendirildim." "O zaman seninle birlikte olan kadın için üzülüyorum."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor. "O kadın sen olabilirsin."

"Eninde sonunda beni bırakacağına söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Eğer hakkımda sahip olduğun düşük kanaate uygun yaşayacaksam," diyor, "o zaman bu sözü bozmak zorunda kalabilirim."

ALEKS

Onu öpmeliydim.

Hayatımın içine doğru ilerleyen bir kabus olmasaydı belki de yapardım. Sadece benim başa çıkabileceğim bir kâbus.

Şimdi annemi ve onun kötü seçimlerini içeren bir kabus.

Tıpkı ona söylediğim gibi ofisimde beni bekliyor. İfadesi sakın, ama bedeni söze dökülmeyen bir gerginlikle titriyor. Özlemle bara doğru bakıyor.

"Eğer bir içki istersen," diyorum, "sana bir tane doldurabilirim." "İhtiyacım var mı?" diye soruyor kurnazca.

"Evet."

"Aleksandr," diyor, gözle görülür bir şekilde soluyor, "neler oluyor?"

Gözlerinin içine bakıyorum, yüzünden geçen her ifadeyi deşifre etmeye hazırım. Cevaplar orada olacak. Tanrı biliyor ki sözlerine artık güvenilemez. "Olan biten Donald Hargrove."

Bir an için gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Donald?" diye tekrarlıyor, sanki beni yanlış duyduğundan endişelenmiş gibi. "Anlamıyorum. Ne olmuş ona?"

"Neden bana

söylemiyorsun?" "Ben... o

benim arkadaşım."

"Öyle demiştiniz. Başka ne var?"

Şaşkınlığı korkuya dönüşüyor. "Onun hakkında ne öğrendin?" "Soruya cevap ver, anne."

"Onun çok sayıda bağlantısı olan güçlü bir adam olduğunu biliyorum" diyor. "Arkadaşız ve bir süredir de öyleyiz ama çok uzun zamandır çok başarılı. Onunla ve geçmişiyle ilgili her şeyi bildiğimden şüpheliyim."

Başımı yana eğiyorum. "Makarova isminin neden FBI'da dolaşmaya başladığını biliyor musun?"

Farkına vardıkça gözleri büyüyor. "Donald mı? Hayır. Onlara haber verenin Donald olduğunu mu söylüyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sadece bir bahşış vermedi. Bunu kendi işi haline getirdi. Dava ne zaman durgunlaşır gibi görünse, başka bir haber, başka bir ipucu, nereye ne zaman bakılacağına dair başka bir öneriyle gelirdi."

"Olamaz."

"Neden?" Talep ediyorum. "Neden bu sadakat? Neden bu adamı savunma ihtiyacı?"

"Arkadaşlık senin için bir şey ifade etmiyor mu?" diye soruyor. "Biri Demyan'ı böyle korkunç şeylerle suçlasa onu savunmaz mıydın?"

"Onu pek çok şey için affedebilirim. Ama Bratva'ya ihanet etmesini? Demyan bile bundan sağ çıkamazdı."

"Bu aileye ihanet ettiğimi mi ima ediyorsunuz?" diye soruyor öfkeyle. "Bize kimin zarar vermeye çalıştığını gizlediğimi mi?"

"Duruma göre değişir. Sen yaptın mı?"

"Bu ne cüret! Asla yapmam. *O* asla yapmaz."

Ona inanamayarak bakıyorum. "O kadar da saf değilsin."

"Aleksandr, adamı tanımıyorsun. O görüldüğü gibi biri: dürüst, iyi kalpli, çalışkan bir işadamı. İmparatorluğunu sıfırdan kurdu. Hayır kurumlarına bağış yapıyor."

"Ve eminim boş zamanlarında ağaçlardan kedi yavrularını kurtarıyordur," diye çıkışıyorum. "Aç şu lanet gözlerini anne. Böyle bir adam birkaç boyundan daha fazlasına basmadan zirveye çıkamaz."

"Aleks-"

"Cevap tam orada, görmeniz için. Sen sadece körsün. Sakın bana 'dostluk' lafını da etme. Çünkü bundan fazlası var. İnkâr etmen sana inanmamı sağlamayacak."

"Ne söylememi istiyorsun oğlum?" diye fısıldıyor. "Ona karşı bir şeyler hissettiğimi mi?"

"Öyle mi?"

"Fark etmez," diyor ağlamaklı bir sesle. "O aynı şekilde hissetmiyor." "Yani bu konuda bir konuşma yaptınız mı?"

"Tabii ki hayır," diyor. "Ama arkadaşlığımızın erken dönemlerinde benimle romantik bir ilişkiye ilgi duymadığını söyledi." "Ve siz buna rağmen onunla birlikte olmaya karar verdiniz?"

Parmağındaki yüzüğü rahatsız edici bir şekilde çeviriyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Sana söyledim. Tanrı aşkına, sana kaç kere söyledim? Ayağımı bir kez ve herkes için yere basmalıydım."

"Yanlış bilgi almış olmalısın Aleks," diyor umutsuzca. "Bu o olamaz."

"Kesinlikle olabilir," diye yüzüne karşı hırlıyorum.

Masamın etrafından dolanıyorum ve Demyan ile Jennifer'ın benim için hazırladığı paketi yırtıp açıyorum. İlk sayfayı annemin ellerine tutuşturdum, sonra bir sonrakini ve bir sonrakini.

"Bu sayfalarda ne yazdığını biliyor musun?" Talep ediyorum. "Bunlar Donald Jeremy Hargrove'un on beş yaşındaki bir çift fahişeye tecavüz ettiğini, sonra da kimseye bir şey söylememeleri için onları tehdit ederek gizlilik anlaşması imzalattığını doğrulayan yeminli ifadeler ve fiziksel kanıtlar. Bu kulağa 'iyi kalpli bir adamın' yapacağı türden bir şey gibi mi geliyor anne?"

"Orada... bir tür yanlış anlaşılma olmalı..."

"Çürüklere bak," diye emrediyorum. "Şunlara bak! Tam oradalar." Elindeki, zavallı bir genç kızın benek benek olmuş boğazını gösteren fotoğrafı tokatlıyorum ve annem koltuğunda sığıyor. "Buradaki tek yanlış anlama sizinki. Bu fotoğraf

Adam seni becermekle ilgilenmiyor, ama bu senden hoşlanmadığı için değil. Çünkü onun ahlaksız zevkleri için elli yaş fazla yaşlısın."

Yenilgiyle başını öne eğiyor. Omuzları vahyin ağırlığı altında çöküyor.

"Seninle arkadaş olmasının bir sebebi var."

Başını tekrar kaldırıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," diyorum ona. "Başından beri senin kim olduğunu biliyordu. Oğlunun kim olduğunu da biliyordu. Ben ve Bratva hakkında, suçlarını benim üzerime yıkmasını haklı çıkaracak kadar çok şey öğrendi."

"Ama-"

"FBI hasta orospu çocuğunu yakalamak üzereydi. O da onları yeniden yönlendirdi. *benim* yönlendirmemle. Ve sen de bunu yapmasına yardım ettin."

Gözleri kocaman açıldı. "Sana ya da Bratva'ya zarar vermesine asla yardım etmem. Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Bu Bratva için çok şey feda ettin. Senden çok şey aldı ve karşılığında çok az şey verdi. Belki de acı çekiyorsun."

"Bunun bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok. İçimde kızgınlık olabilir ama hiçbir şey aileme sırtımı dönmemi haklı çıkaramaz."

Ona bakıyorum ve yaşlı bir kadın görüyorum. Yalnız, çaresiz ve üzgün. Tünelin sonunda bir ışık olduğunu düşünen ve belki her şeyin farklı olabileceği umuduyla ona uzanan.

Ama hiç ışık yoktu.

Karanlığın ortasında meşale sallayan bir şeytan vardı sadece.

Nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Şu andan itibaren," diyorum ona, "Donald Hargrove ile olan tüm bağı koparacaksın. Benim açık iznim olmadan kimseyle görüşmeyeceksin. Bu Bratva'yı hayatta tutmak için üzerine düşeni yapacaksın. Beni anlıyor musun?"

Korkuyla başını sallıyor.

"Anlıyorum." "Güzel.

Gidebilirsiniz."

Ayağa kalkıp kapıya yöneliyor ama çıkmadan hemen önce eşikte duraklıyor. Bakışları uzak, sisli, sanki söylediklerimin doğruluğu bu duvarların ötesinde bir yerde yazılıymış gibi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor sonunda. "Bunu ben bileceğim."

"Olivia'ya sahipsin. Onunla evlendiniz. Eminim ağabey şimdiye kadar davayı düşürmüş ve hakkımızdaki defteri kapatmıştır."

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Robert Lawrence değiştirildi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Büro onun çok dengesizleştğini düşündü. Bu davadaki kişisel çıkarını sorguladılar ve onu bu davadan çektiler. Şimdi soruşturmayı yöneten yeni bir dedektif var. Ve onun hakkında bildiklerime göre, bu iş iyiye gitmeden önce çok daha kötüye gidecek."

Gözlerini kırıştırıyor ve titriyor. "Peki ya Olivia?"

"Ne olmuş ona?"

"Artık işine yaramıyor, değil mi?"

Masama doğru bakıyorum ve orada duran bazı dosyaları yeniden düzenliyorum. Çalışmam, bu aşırı öfkeyi ve buraya gelmeden hemen önce Olivia'yla aramızda az kalsın yaşanacakların ateşini söndürmem gerekiyor.

"Asla bilemezsin."

Kaşlarını kırıştırıyor. "Bekle, gitmesine izin vermeyecek misin?" "Bunu neden yapayım ki?"

"Anlamıyorum. Neden onu burada tutuyorsunuz?"

"Çünkü o benim karım. Ve Hargrove'un bunu bildiğini varsayıyorum, değil mi?"

Utanmış gibi bakma nezaketini gösterdi. "Geçerken bahsetmiş olabilirim."

"Adam sahip olduğu her şeyle üzerime gelecek. Bu yol işe yaramazsa, başka bir yol deneyecek. Burada benim korumam altında. Peki ya dışarıda? O kolay hedef."

Uzun süre sessiz kaldı.

"Onu korumaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor sonunda.

Yorgun bir şekilde nefes veriyorum. "Ofisimden çık anne. Yapacak işlerim var."

OLIVIA

Hesabı tekrar tekrar yaptım.

Buraya getirilmemin üzerinden neredeyse üç ay geçti. Üç aylık hapis.

Ailem olmadan üç ay.

Aleks'in acımasızlığıyla geçen üç ay, umudumu tamamen yitirmemi engelleyecek kadar içindeki hafiflik anlarıyla doluydu.

Ve ayrıca... regl olalı üç ay oldu.

Kendime stresli olduğumu, korktuğumu, vücudumun üreme modunda olmadığını söylemeye çalışıyorum, bu yüzden elbette birkaç döngüyü kaçırmak mantıklı.

Ama iliklerime, ruhuma kadar bunun saçmalık olduğunu görüyorum. Ben hamileyim.

Son bir saatimi banyo aynasının önünde durup kanıt bulmak için vücuduma bakarak geçirdim. Ama bunun doğru olduğuna dair hiçbir belirti yok. Karnım hala düz, kalçalarım hala hafif kavisli. Şişkinlik ya da garip sivilceler yok. Belki de dikkat edilmesi gereken tek şey göğüslerimin ağrıyorsa olması.

Kısa bir süre için kendime yalan söylemeye devam edebilirim. Ama daha ne kadar dayanacaklarını bilmiyorum.

Yatak odamın kapısının açıldığını duyduğumda hızlıca siyah eşofmanlarımı ve beyaz bir bluzumu giydim. Yulia'yı orada bulmayı umarak yatak odasına geri dönüyorum.

Belki ona söylerim. Belki beni rahatlatır, ne yapacağımı bulmama yardım eder.

Aleks ona güvenmememi söyledi ama ona güvenmezsem bu evde başka kimim var ki? Hiç kimse yok. Hiç kimse yok.

Ama bu o değil.

Bu o, delici gözleriyle bana bakıyor. Ve tek
düşünebildiğim, *O biliyor.*

O biliyor.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Buraya gerçekten bunu sormak için mi
geldin?" "Dün hasta görünüyordun."

"Ben iyiyim."

Gözlerini kısar. "Rengin kapalı."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Vay be, teşekkürler. Çok gurur
verici." "Yine mi kustun?"

Yalan söyle, diye bağılıyor iç sesim. *Yalan söyle ona.*

"Hayır."

"Hizmetçilerden biri bu sabah kahvaltı getirdiğinde banyodan sesler duyduğunu
söyledi" diyor.

"Hizmetçiler kendi işlerine baksınlar."

"Aslında onlara *benim* işime bakmaları için para ödeniyor," diye karşılık veriyor.
"Ve şu anda benim işim sensin."

"Sen bir pisliksin."

Gözlerini deviriyor. "Buna alışacaksın."

"Kardeşimle konuşmak istiyorum," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Haftalardır
ailemle konuşmadım."

"Bunun nedenini biliyorsun."

Bir başka bulantı nöbeti boğazımı tırmalarken başımın döndüğünü hissediyorum.
Dizlerim bükülüyor ama yere düşmeden önce Aleks beni kollarının arasına
alıyor.

Beni yatağa taşıyor ve nazıkçe yere bırakıyor. Hemen geri çekilmesini ve
aramızda arzuladığı mesafeyi koymasını bekliyorum.

Ama onun yerine önümde diz çöktü. Elini alnımda gezdiriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Nemlisin."

Dokunuşundan irkildim. "Ben iyiyim."

"Sürekli benimle kavga etmeyi bırak. Tanrı aşkına, seninle ilgilenmeye çalışıyorum."

"Savaşmayı asla bırakmayacağım. Ta ki bana sahip olmadığını anlayana kadar." "O zaman gerçekten yorulacaksın."

Ona ters ters bakıyorum ama hâlâ doğru düzgün bir karşılık veremeyecek kadar başım dönüyor.

Aleks bana bakıyor ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, yüz ifadesindeki bir şey kırılıyor. "İster inanın ister inanmayın," diye mırıldanıyor, "ben düşman değilim."

Kendime rağmen, ellerim uzanıp ona dokunma isteğiyle seğiriyor. Fazla bir şey gerekmezdi. Yüzüne dokunmak için sadece birkaç santim. Yanağına bir öpücük kondurabilirim. Bir anda çok bitkin görünüyor. Sanki onlarca yıldır acımasız bir savaş veriyor ve bu ona sahip olduğu her şeye mal olmuş gibi.

"Kardeşimin düşündüğü şeyi yapmamış olabilirsin," diyorum. "Ama beni hâlâ burada tutuyorsun. Neden ona gerçeği söylemiyorsun?"

"Çünkü dinlemiyor."

"O benim kardeşim," diye itiraz ediyorum. "Beni dinleyecektir."

"Bu doğru olsa bile, herhangi bir yoğun konuşma için uygun durumda değilsin. Daha iyi olduğunuzda bu fikri tekrar gözden geçirebiliriz."

Gözleri o kadar hipnotize edici ki kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. "Ve... ve ailemle konuşmama izin verecek misin?"

"Belki."

"Ben de onları görebilecek miyim?" Umutla soruyorum. Şüphayle bakıyor ama hayır da demiyor.

"Eğer onunla oturup açıklayabilirsem," diye ekliyorum, o gelmeden önce "Onun anlamasını sağlayabileceğimi biliyorum. Davayı düşürecektir, Aleks. Bırakacağını biliyorum."

"Artık yetkisi yok," diye bilgi verdi bana. "Yeniden atandı."

Ona bakıyorum. Rahatsız edici yakışıklılığına ve ham gücüne. İçimde eşit yer kaplayan bu zıt duygular garip hissettiriyor. Ondan kaçmak istiyorum ama aynı zamanda kalmak da istiyorum.

Onunla birlikte olmak istiyorum ama aynı zamanda eski hayatımda saklanmak istiyorum. Cesur olmak istiyorum ama korkuyorum.

"O zaman neden hâlâ buradayım?" diye sordum. "Artık bana ihtiyacın yok."

"Bu... karmaşık," diyor belli belirsiz. "Ama bunu seni korumak için yaptığıma güvenmeni istiyorum."

"Beni neyden koruyacaksın? Kimden?"

"Kendi suçlarını benim üzerime yıkmaya çalışan kişiden. Eğer bana zarar vermek istiyorsa, bu size de zarar vermeye çalışabileceği anlamına gelir."

"Ama biz gerçekten evli değiliz. Ben senin gerçek karın değilim. Ben senin için bir hiçim." "O bunu bilmiyor."

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Oh Tanrım. Kalbim küt küt atıyor. Korkmam gerekenin Aleks olduğunu sanıyordum.

Görünüşe göre kabuslarım daha yeni başlıyor.

"Bu ne kadar sürecek Aleks? Özgürlüğümü ne zaman geri alacağım?"

Gözlerime bakıyor. "Onun icabına bakıldığı zaman. Güvende olacağından emin olduğumda."

Bu zaman çizelgesi değil. Hem de hiç.

Ama nedense buna odaklanmadım. Son birkaç kelimesine odaklandım. Onun için, benimle işi bittiğinde atmayı planladığı bir araçtan daha fazlası olduğumu gösteren sözler.

"Güvende olmam senin için önemli mi?"

Cevap vermesini beklemiyorum ama veriyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Nasıl söyleyeceğimi bildiğimden daha fazla."

Kalbim güm güm atıyor. Vücudumun her santimetresinde, kafa derimde, ayak tabanlarımda hissedebiliyorum.

"Aleks?" Fısıldıyorum. Sesim sinirden titriyor. "Evet, *kiska?*"

"Benim için ne hissediyorsun?"

Saniyenin bir bölümünde soruya gerçekten cevap verecekmiş gibi görünüyor. Gözleri yumuşuyor, dudakları aralanıyor ve kelimeler tam dudaklarında. *Her şeyi hissediyorum* ya da *hiçbir şey hissetmiyorum*, emin değilim. Bu ikisinden hangisini duymak istediğimden de emin değilim.

Ama en azından bir şey olurdu. En azından bu sonsuz işkenceye bir son verebilirdi.

Sonra çenesi kapanıyor ve o an yok oluyor. Onu besleyen öfke ve travma tarafından yutulur.

Ve farklı olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bakışları tekrar çelikleşiyor, sonra benden uzaklaşıyor. Aleks ayağa kalkıyor.

"Dinlen," diyor usulca. "Şimdi iş için ayrılıyorum. Seni kontrol etmesi için birkaç saat içinde doktoru göndereceğim."

"Aleks, bekle-"

O durmuyor. Odadan çıkıp kapıyı sertçe kapatıyor ve beni kulaklarımda çınlayan sessizlikten başka bir şeyle baş başa bırakıyor.

Hâlâ ne hissedeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Az

önce giden adam.

Rahmimdeki hayat.

Hepimizi bekleyen gelecek.

OLIVIA

Kapı tekrar açıldığında hâlâ tavana bakıp bir şeyler anlamaya çalışıyorum. Ne kadar zamandır burada yattığımı bilmiyorum ama içgüdüsel olarak bunun Aleks olmadığını biliyorum.

Yulia yatağa doğru yürüdü ve yanıma oturdu. "Solgun görünüyorsun."

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandım.

Elimi tutarak beni şaşırtıyor. Ancak o zaman yüz ifadesinin sert ve aceleci olduğunu fark ediyorum. Gözlerinde daha önce görmediğim bir panik var.

Hemen ayağa kalktım. "Yulia, sorun ne?"

"Senin için bir çıkış yolum var," diye fısıldıyor. Omzunun üzerinden gölgeli köşeye bakıyor, sanki biri gizlenmiş ve dinliyor olabilirmiş gibi.

"Bir ne?"

"Gitmene izin vermeyecek, Olivia. Biliyor musun bilmiyorum ama kardeşin artık Bratva soruşturmasının bir parçası değil."

"Evet, biliyorum. Bana o söyledi."

"O zaman seni artık burada tutması için bir neden olmadığını biliyorsun. Ama bence yine de bunu yapmayı planlıyor."

Aleks'in sözlerini hatırlayarak dudağımı ısırıyorum. "O... o benim tehlikede olduğumu düşünüyor gibi görünüyor."

"Kimden tehlike altında?" diye soruyor kaşlarını birbirine yaklaştırarak.

"Ona komplo kurmaya çalışan adamdan."

Yulia'nın ifadesi değişiyor. Buna inanmadığını söyleyebilirim ve şüphesi samimiyetini sorguladım. Aleks'le konuşurken bunun mantıklı olduğuna kendimi ikna etmiştim.

önümde oturuyordu, ama şimdi sadece saflık edip etmediğimi merak etmeye başladım.

"Sadece beni kontrol etmeye çalışıyor, değil mi?"

Ben soruyorum. "Eğer bunu yapmak istemiyorsan-
"

"Hayır," diyorum eline yapışarak. "Hayır, biliyorum. Eğer bir çıkış yolun varsa, onu kullanacağım."

Başını sallıyor ama yüzü hala kasvetli. Yakalanırsak ne tür bir tehlike içinde olacağımızı anlatıyor.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordum.

Yulia bana "Aleks az önce bir grup adamla dışarı çıktı," diye bilgi verdi. "Görevli muhafızlar var ama hareketlerini biliyorum. Vardiyalarını ayarlayan benim. Önümüzdeki on dakika içinde seni buradan çıkarabilirim."

On dakika mı?

Özgürlükle aramda kalan tek şey bu mu?

Kilit altında geçen üç aydan sonra, bu kadar çabuk biteceğini düşünmemiştim.

Sinirlerimi yutuyorum ve ona başımı sallıyorum. "Hadi gidelim."

Ayağa kalktığımda, başka bir mide bulantısı dalgasını geri itmek zorunda kalıyorum. Başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Kalbim de öyle. Sanırım bu kaçışın adrenalini.

Ama beni bir çapa gibi ağırlaştıran hüznü? Bu tamamen başka bir şey. Tam olarak gerekçelendiremediğim derin bir kayıp duygusu.

Ve bunu açıklayamadığım için görmezden geliyorum ve sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan Yulia'yı kapıdan dışarı kadar takip ediyorum.

Evin içinde hızlıca ve sessizce ilerliyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç kimseye rastlamadık.

Buraya ilk geldiğimden beri evin önüne çıkmamıştım. Dış cepheyi zar zor tanıyorum.

"Kapının hemen dışında seni bekleyen bir araba var," diyor Yulia bana. "Yolun en sonunda, ağaçların yanında durun. Kameralar seni fark etmez."

Orada. Açılarını doğru ayarladığımdan eminim."

"Bir araba mı?"

"Seni bekleyen bir şoför var. Seni şehre götürmesini iste. Sonra da ailenizle iletişime geçebilirsiniz."

"Kimin için çalışıyor?" Ben soruyorum. "Ya Aleks'e rapor verirse?"

"Yapmayacak," diyor kendinden emin bir şekilde. "O benim için çalışıyor. Şimdi gidin! Dört dakika içinde yeni bir vardiya başlayacak ve o adamlar buradan geçecek."

Arkasını dönmeden önce dirseğinden tutuyorum. "Ya bana yardım ettiğini öğrenirse?"

"Kendi başımın çaresine

bakabilirim." "Yulia!"

İki elimi birden tuttu ve bir anne şefkatiyle beni kendine doğru çekti. Kucaklaşmak. "Sana daha önce yardım edemediğim için üzgünüm," diye fısıldıyor kulağıma. "Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır." "O zaman bana teşekkür etme. Sadece koş."

Hızlıca başımı sallıyorum ve ona son bir kez gülümsüyorum. Sonra dönüp koşuyorum.
kapılara doğru.

Bana söylediği gibi en soldan devam ediyorum, ormandan ve kapılardaki bir boşluktan geçiyorum. Araba beni bekliyordu, tıpkı söylediği gibi. Arka koltuğa oturdum.

"Nereye?" diye sertçe sorar.

"Şehre. Şehir merkezine."

Kötü bir saçı var ve arabası sigara kokuyor. Bana New York'taki taksicileri hatırlatıyor, bu da beni daha rahat hissettiriyor. Sanki tüm bunlar gerçekten oluyormuş gibi.

Ben eve gidiyorum.

Yarım saat sessizlik içinde geçiyor. Bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Aleks gittiğimi görünce ne yapacak?

Bana yardım ettiğini öğrenirse Yulia'ya ne yapar?

Peşimden gelecek mi? Ve eğer gelirse, neden, ne zaman, nasıl?

"Sizi tam olarak nereye bırakmamı istersiniz?" diye soruyor şoför, düşüncelerimi bölerek.

Yukarı bakıyorum ve iş bölgesinde olduğumuzu fark ediyorum. Üst katlarında çatı katları ve apartmanlar olan şık mağazalar ve restoranlar. İnsanlar kaldırımında dolaşıyor, normal hayatlarının tadını çıkarıyorlar. Tuhaf bir manzara. Gözlerinin önünde neler olduğunu bilmiyorlar mı? Neler yaşadığını bilmiyorlar mı?

"Tam burada," dedim ona. "Teşekkür ederim."

Arabadan inmek üzereydim ki bana bir zarf uzattı. "Nedir bu?" diye sordum.

"Bilmek ya da umursamak bana düşmez. Madam Yulia bunu size vermemi söyledi."

Zarfı açtım ve yeşil bir ışık gördüm. Beni kurtarmakla kalmamış, bana para da bırakmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadından neden şüphe ettiğimi bilmiyorum.

O bir azize.

"Benim için ona teşekkür eder misin?"

Bu istekten rahatsız olmuş görünüyor. "Bu benim de haddime değil."

Son sözlerimi yuttum ve arabadan indim. Anladığım kadarıyla bu adamla sıcak bir vedalaşma olmayacak. Elbette, kapı arkamdan kapanır kapanmaz, yolda bir roket gibi havalanıyor. Köşeyi dönüyor ve hayatımdan sonsuza dek kayboluyor.

Caddede yürüyorum, kafelerin ve giyim mağazalarının önünden geçiyorum. Kim olduğu umurlarında olmayan düzinelerce, yüzlerce ve binlerce insanın yanından geçiyorum.

Ben kimim ya da onlar için hangi amaca hizmet edebilirim.

Özgürlük akıl almaz bir şey.

Kendimi tavanına peri ışıkları asılmış küçük bir restoranda buluyorum. Bu barmen gece vardiyası için bardaklarını temizlemekle meşgul.

"Affedersiniz?" diye sordum.

"Öyle mi?"

"Kullanabileceğim bir telefon var mı?" diye sordum. "Arama için ödeme yapabilirim."

Bana eğlenen bir bakış atıyor ve cep telefonunu uzatıyor. "Al bakalım. Ödeme yapmana gerek yok."

Minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve hızlıca Rob'un numarasını çeviriyorum. Üç kez cevapsız çaldıktan sonra arama kesiliyor.

Nefesimin altında küfrederek onu tekrar deniyorum. Mia'yı aramak istemiyorum. Paniğe kapılır ve şu anda ihtiyacım olan şey mantıklı biri.

"Alo?" Rob'un sesi kulaklarıma müzik gibi

geliyor. "Oh, Tanrı'ya şükür. Rob mu?"

"Liv, neredesin?" diye sorar. "Sen iyi misin? Neden senden haber alamadım? Sen mi? Son görüşmemizde ne yaptığını fark etti mi?"

Soru üstüne soru soruyor ama ben hiçbirine cevap vermiyorum. "Şehirde bir restorandayım. Adı...um..."

"Corino's," dedi barmen, bana yardım ederek.

"Corino's," diye tekrarlıyorum.

"On dakika içinde orada olacağım," diyor. "Kımıldama."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor, ben de telefonu barmene geri veriyorum. "Bunun için teşekkürler. Sana bir borcum var."

"Öyle mi?" diyor. "Bir ara bir şeyler içmeye ne dersin? Müesseseden."

Ona bakıyorum ve aslında fena görünmediğini fark ediyorum. Sakal bırakmış, normalde benim tarzım değil ama ona yakışmış. Gözleri parlak ve nazık, saçları dağınık bir topuz ama "erkeksi barmen" havasına uyuyor.

Ama midem bulanıyor.

Ve hamile olduğum için değil.

Çünkü zihnimde başka bir adamın yüzünü görüyorum.

Bu mide bulantısıyla birlikte suçluluk duygusu da geliyor. Hile yapıyormuşum gibi.

Ama aldatmak için biriyle gerçekten birlikte olman gerekir. Ve ben değilim. Hiç olmadım, gerçekten. Aleks ve benim *sahip* olduğumuz şey bir illüzyon.

Bunun sona ermesinin zamanı geldi.

"Üzgünüm, yapamam. Şu anki durumum... karmaşık." Barmen

kıkırdar. "Hepsi öyle değil mi?"

"Bahane uydurmuyorum," diyorum ona. "Ciddiyim. Çok tatlısın. Bu bir bahane değil. Sen."

Tek kaşını kaldırıyor. "Buna inanıyormuş gibi yapacağım. Hiç **d e ğ i l s e** egomun hatırı için."

"Gerçekten, söz veriyorum. Ben... ben hamileyim," diye geveliyorum kendimi durduramadan.

Kısa bir süre durur ve elindeki bardağı yere bırakır. "Kahretsin. Sanırım durum biraz karışık. Baba resimde var mı?"

Başımı sallıyorum. Bundan daha fazlasını yapmak için kendime güvenmiyorum. Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Erkeklerin böyle şeyler yapması çok korkakça." "Bilmiyor ki," dediğimi duyuyorum.

Bırakın bir yabancıyı, bunu neden birine söylediğimi bile bilmiyorum. Henüz hamile olup olmadığımdan bile emin değilim.

Ama her nasılsa, tüm bunları yüksek sesle söylemek katartık bir his veriyor. Birkaç ay içinde kucağımda bir bebek olacağı ve o bebeğin benim olacağı ihtimaliyle oynamak.

Aleks'in değil.

Benimkini.

"Oh," diyor. "Hm. Gizem derinleşiyor. Ona söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kötü bir ilişki mi?"

Dudağımı ısıırıyorum ve bana mantıklı gelen tek kelimeye geri dönüyorum Şimdi: "Karmaşık."

Yine kıkırdıyor ama gözleri bir kez daha sempatiyle parlıyor. Kapının üstündeki zilin çaldığını duyuyorum ve uzun boylu, geniş omuzlu bir figür görmek için dönüyorum. Kalp atışlarım bir an için hızlanıyor - *Gerçekten beni çoktan bulmuş olabilir mi...?*

Ama Aleks değil.

Rob.

Masaların arasından geçip kendimi onun kollarına atarken hayal kırıklığının acı tadını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Rob!" diye haykırdım. Yüzümü omzuna gömdüm.

Neredeyse hemen geri çekiliyor. "Hadi gidelim. Arabaya bin."

Üst kolumu acı verici bir şekilde sıkıca kavrayarak beni kapıya doğru yönlendiriyor. Gün ışığına geri dönmeden önce barmene ters bir bakış atacak kadar zamanım oluyor.

"Rob...?"

"Arabaya bin," diye tekrar homurdanıyor. "Bu şekilde açıkta olmak güvenli değil."

Rob her zaman sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı olmuştur. Özellikle Isabella ortadan kaybolduğundan beri, yüzeyin altında fokurdayan öfkeden payını almasa da, her zaman mükemmel kontrolün bir resmi.

Ama şimdi? Şimdi, bu öfke herkesin görebileceği şekilde şiddetleniyor. Paranoya ve kendi kalp atışlarımı da beraberinde hızlandıran bir tür panikle birlikte.

Bir şeyler kötü yönde değişti.

Beni arabaya itiyor ve sinsice sokağın bir aşağısına bir yukarısına bakıyor. "Takip edilmedim," diye tıslıyorum ona.

"Bildığınız kadarıyla," diye düzeltiyor yere bakmadan. "Peki ya şuradaki mavi sedan? Bratva olabilir."

Söz konusu araba uzaklaşıp gözden kaybolana kadar bir süre bekler. Ancak o zaman aceleyle arabanın ön tarafına geçer ve sürücü koltuğuna tırmanır.

Arabaya yerleştiği anda ona döndüm. "Rob, her şey yolunda mı?"

Bu sorudan rahatsız olmuş gibi bana ters ters bakıyor. "Tanrım, bunu gerçekten bana mı sordun Liv? Hiçbir şey yolunda değil. Üç ay boyunca rehin tutuldun. Lanet olası bir tatilde değildin."

"Beni dinle," diyorum elini tutarak. "Bilmen gereken bir şey var."

Motoru çalıştırır ve park ettiği yerden çıkar. "Sonra görüşürüz."

"Rob, sana önemli bir şey söylemeye çalışıyorum."

"Güvenliğe ulaştığımızda bana söyleyebilirsin," diyor.

Açıklayamıyorum ama bir şeyler doğru değil. Belirsiz bir önsezi duygusu omurgama doğru ilerliyor.

"Rob, lütfen kenara çeker misin?"

"Liv, bunun için vaktimiz yok-"

"Lanet zamanı ayarla," diye çıktım. "Hemen kenara çek!"

Bana endişeyle bakıyor. Kendimi bu şekilde savunmama alışık değil. Aslında ben de alışkın değilim. Talepkar olmak yanlış geliyor, özellikle de Rob beni kurtarmak için geldiğinden beri.

Ama bir dönüş yapıyor ve sonra ilk fırsatta kaldırıma yanaşıyor.

"Buranın bir otobüs durağı olduğuna eminim, o yüzden hızlı konuşun."

Ona bu şekilde söylemek istemezdim ama bu haberin onun için bir fark yaratacağını umuyorum. Belki de onu şu anda bulunduğu çıkmazdan geri çeker.

"Haklıydın Rob," diyorum. "O yaşıyor."

Kimden bahsettiğimi sormasına bile gerek yok. Gözleri kocaman açıldı. Yüz hatlarında rahatlama ve umut görüyorum. O anda, eskiden olduğu adamın bir parıltısını görüyorum.

"Biliyordum," diye nefes alıyor.

"Ama düşündüğün gibi değil," diyorum ona ısrarla. "Isabella... bu onun gerçek adı bile değil."

Kıpırdamadan duruyor ve tuhaf bir ifadeyle beni süzüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o bir casustu." Bu açıklamanın beceriksizce yapılmasından nefret ediyorum. "Aleks için çalışıyor. Bratva'sıyla ilgili soruşturmanın ne kadar derinlere indiğini anlamak için Aleks tarafından yerleştirildi. FBI'a ilk ihbarı yapan kişiyi bulmaya çalışıyorlardı. Bu bilgiyi senden alması gerekiyordu."

Tek kelime etmeden bana bakıyor.

"Adı Jennifer," diye devam ediyorum. "Ortadan kayboldu çünkü eski hedeflerinden biri onu tanıdı ve kimliğini açığa çıkarmakla tehdit etti. Bu bir cinayet değil, bir kaçış planıydı."

Hala bir şey yok.

"Rob?"

Bir kez göz kırpmıyor. İki kez. Üç kez.

"Rob, bunların hepsi doğru. Onunla

konuştum."

Bu da onu kendine gelmeye zorluyor. "Onu gerçekten gördün mü?"

"Evet."

"Ve bunu size o mu

söyledi?" "Evet."

"Hangi koşullar altında?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek

istiyorsun?"

"Size bu hikâyeyi anlatmaya zorlanmış olabilir," diyor. "O da onu zorladı."

"Hayır... Ben... Hayır, Rob. Öyle bir şey değil. O ve Aleks arkadaşlar, sanırım."

Gözlerinden öfke akıyor. "Onlar *arkadaş* falan değiller." "Rob-
"

"Onu kaçırdı ve şimdi de sana saçma sapan bir peri masalı anlatması için zorluyor. masummuş gibi görünmesini sağla."

"Sanmıyorum-"

"Bu saçmalığa inanmıyorum ve sen de inanmamalısın Olivia. O bir canavar ve kız onun elinde. Tıpkı her zaman bildiğim gibi."

"Rob, lütfen. Beni dinlemiyorsun."

"Davadan atıldım," diye hırlıyor tek bir tutkuyla. "Biliyorum."

"Ama bitmeye yakın bile değil Liv. O piçin işini bitireceğim."

Gözlerindeki kararlılığı gördüğümde korku beni neredeyse boğuyor. Sadece onun için korkmuyorum. Aleks için de korkuyorum. "Rob, davadan alındın. Ne yapabilirsin ki?"

"Bir müttefikim

var." "Bir

müttefik mi?"

Başını sallıyor. "FBI'ın yapamayacağı ya da yapmayacağı bir şekilde bana yardım edecek. Dürüst olmak gerekirse, beni bu lanet davadan attıkları için memnunum. Bu şekilde, kitaba göre bir bok yapmam gerekmiyor."

"Rob, beni korkutmaya başlıyorsun."

"Korkma Liv," diyor ama bana bakmıyor bile. "Korkması gereken tek kişi Aleksandr Makarova."

Arabayı tekrar yola çıkarıyor ve gaza basıyor. Sanki tuğladan bir duvarla konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Söylediğim hiçbir şey duvarı delip geçemiyor.

Dönüşe geldiğimizde Rob sağa dönmesi gerekirken sola döndü.

"Hey," diyorum usulca. "Ev şu tarafta."

"Oraya gitmiyoruz. Seni arayacağı ilk yer orası."

"Peki o zaman beni nereye götürüyorsun?"

"Güvenli bir yere," diye mırıldandı Rob.

Her hücreme sızan o korku sonunda boğazıma kadar ulaşıyor. I
İçinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum, nefes alamıyormuşum gibi. Dilimde,
kalbimin her atışında acıyla çarpmasına neden olan buruk bir tat var.

"Arkadaşın kim Rob?" Kısık sesle fısıldıyorum. "Bize kim yardım ediyor?"

Direksiyonu kavırıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Adı Donald Hargrove."

DEVAM EDECEK

*Aleks ve Olivia'nın hikâyesi Makarova Bratva düetinin 2. Kitabı
PARAMPARÇA BEŞİK'te son bulacak.*

ŞİMDİ OKUMAYA BAŞLAMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN.

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!

Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk

Kovalyov Bratva

Yıldızlı

Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Yorgun Ruh

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar

Bana Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

[Yozlaşmış Melek \(1. Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış Kraliçe \(2Kitap\)](#) .

[Yozlaşmış İmparatorluk \(3. Kitap\)](#)

De Maggio Mafia Düet

[Takım Elbiseli Şeytan \(1.](#)

[Kitap\)](#) . [Sunaktaki Şeytan](#) .

[\(2Kitap\)](#)

Kornilov Bratva Düet

[Don ile Evli \(Kitap 1\)](#) .

[Ölüm Bizi Ayırana Dek \(2. Kitap\)](#)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Kostya](#)

[Maksim](#)

[Andrei](#)

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

[Zalim Hazırlık](#)

[Zalim Akademi](#) .

[Zalim Elit](#)

Tsezar Bratva

[Nightfall \(Kitap 1\)](#) .

[Şafak Vakti \(Kitap 2\)](#)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

[Mafya babasına ait](#)

Mafya Patronu ile Korumasız

Mafya Patronu Tarafından Nakavt

Edildi Mafya Patronuna Satıldı

Mafya Babası Tarafından Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak Ped

Volkov Bratva

Kırık Yeminler (Kitap 1)

Kırık Umut (Kitap 2)

Kırık Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Düeti 1-2. Kitaplar) Bratva

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Babaları Koleksiyonu

Don'un Yolsuzluğu

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

